STEPHANIE LAURENS

Nr. 1 în topul genului romantic din New York Times

Femeia ideală

Colecția Romantica

23

Prestigiosul „New York Times" nu s-a înşelat deloc atunci cînd a apreciat că romanele de dragoste ale ***Stephaniei Laurens*** vor deveni în timp bestselleruri internaționale. În această carte este abordată o temă extrem de incitantă. Ați sperat că veți întîlni vreodată perechea perfectă? V-ați imaginat o noapte cu ea?

Farmecul senzual şi ispititor al lui Simon Frederick Cynster îi asigură numeroase admiratoare gata să petreacă cu el una sau mai multe nopți.Cu toate acestea, simte o neîmplinire în viață, pe care nu a reuşit să o găsească în multele cuceriri amoroase pasagere. Femeia ideală în viziunea sa ar trebui să dețină un dublu standard: să fie soția respectabilă ce aparține unei faimoase familii nobiliare şi, totodată, o amantă perfectă pentru unul dintre cei mai rîvniți, dar şi exigenți bărbați. Cînd o va întîlni, Simon ştie că o va recunoaşte dintr-o privire.

Surprinzător, cea care îi va declanşa o asemenea reacție este o mai veche cunoştință: rebela şi voluntara Portia Ashford. Două crime atroce însă, par să anunțe spulberarea viselor acestor suflete-pereche, iar bărbatul se simte incapabil să-şi salveze de la moarte marea dragoste.

O carte pe care o aşteptam cu toții, dintotdeauna, în care pasiunile înflăcărate, emoțiile profunde, halucinante se împletesc într-o poveste palpitantă, respirînd senzualitate şi erotism.

EDITURA LIDER
EDITURA STAR

Lei 195000 (178900 + 16100 TVA)
Lei noi 19,5 (17,89 + 1,61 TVA)

5 948390 000536

Stephanie Laurens

FEMEIA IDEALĂ

Stephanie Laurens

FEMEIA IDEALĂ

Traducere: ILEANA DINU

EDITURA LIDER
EDITURA STAR

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LAURENS, STEPHANIE
Femeia Ideală / Stephanie Laurens; trad.:
Ileana Dinu - Bucureşti: Lider 2005
ISBN 973-629-071-9

I. Dinu, Ileana (trad.)

821.111-31=135.1

Redactor: **MARIA DUMITRESCU**
Tehnoredactare: **FLORINA GOGESCU**
Corectura: **EMILIA LEANCĂ**
Coperta: **CLAUDIA COSTACHE**

THE PERFECT LOVER
Copyright ©2003 by Savdek Management Proprietory Limited.
Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română aparţin **Editurii LIDER**

B-dul Libertăţii nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 040128-Bucureşti,
Tel: 317.76.79, 317.76.75, 0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 317.76.78,
e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.trustul-lider.ro
Tipar executat la **S.C. TIPARG S.A.**
Piteşti, B-dul N. Bălcescu, nr.93
Tel.: 0248-221 275; Fax: 0248-221 348
E-mail: tiparg@geostar.ro

1

Sfîrşitul lui iulie 1835
Lîngă conacul Glossup, Ashmore, Dorset

Pe toţi dracii!

Simon Cynster trase hăţurile cailor, cu privirea aţintită asupra culmii de deasupra satului Ashmore. Satul propriu-zis era chiar în spatele lui. Simon se îndrepta spre conacul Glossup, aflat la o milă distanţă pe drumeagul de ţară, acoperit de un covor gros de frunze. Din locul în care se terminau casele satului, pămîntul începea să se ridice dintr-o dată. O siluetă de femeie apăru pe cărarea care urca spre locul unde Simon ştia că sînt nişte întărituri vechi de pămînt. De acolo se putea vedea pînă la Solent, şi, în zilele fără nori, chiar pînă la insula Wight. Era, într-adevăr, o surpriză să vezi pe cineva ducîndu-se într-acolo.

„Nu mă mir că e singură!" se gîndi Simon. Intrigat, urmări silueta graţioasă, cu părul negru lăsat pe umeri, care urca: o femeie cu picioare lungi, ce ar fi atras atenţia oricărui bărbat adevărat. O recunoscu imediat – era Portia Ashford, cumnata surorii sale, Amelia.

Probabil că tînăra venise la petrecerea de la Glossup. Acest conac era singura casă mai importantă din apropiere, la care se putea ajunge pe jos. Această constatare îl trezi parcă la viaţă, punînd stăpînire pe el.

La naiba! Cedase invitaţiei prietenului său de o viaţă, James Glossup, şi fusese de acord să se oprească pe drumul său spre Somerset, să-l sprijine pe acesta, ca să facă faţă

provocărilor petrecerii ce se organiza la conac. Dar dacă şi Portia avea să participe, va avea şi el partea lui de provocări!...

Ajunsă aproape de terasamente, ea se opri, ridicînd o mînă şi, cu o mişcare uşoară, îşi îndepărtă părul negru căzut pe faţă. Apoi îşi ridică faţa în bătaia vîntului, privi o vreme în depărtare, lăsă mîinile să-i cadă de-a lungul corpului şi o porni înainte cu graţie, urcînd poteca spre postul de pază, după care coborî, şi el n-o mai văzu.

Nu mă interesează Portia!, îşi spuse el.

Cuvintele îi răsunară în minte ca un ecou. Dumnezeu ştie ce sentimente îi provoca ea adesea, sub ce formă le exprima el, poate mult prea emfatic! Portia nu-i era soră, nici verişoară; de fapt nu-i era nici un fel de rudă. Strînse din dinţi, uitîndu-se la cai, apucă hăţurile şi lăsă să-i mai scape o înjurătură.

– Wilks, trezeşte-te, omule! Simon îi dădu hăţurile celui care moţăise pînă atunci în spatele lui. Trăgînd piedica, coborî pe drum. Ţine-le pînă mă întorc. Cu mîinile în buzunare, o apucă pe drumeagul îngust care urca, pînă întîlni cărăruia spre conac pe care o luase Portia.

Căuta necazul cu lumînarea, pentru că nu concepea s-o lase singură, neprotejată, la discreţia oricărui pierde-vară, care s-ar fi întîmplat să treacă pe acolo. Nu putea accepta asta. Dacă şi-ar fi continuat drumul, n-ar mai fi avut o clipă de linişte pînă ce n-ar fi ştiut că ea se întorsese nevătămată la conac. Şi, fiindu-i cunoscut obiceiul acesteia de a hoinări, s-ar fi putut să treacă şi cîteva ore pînă atunci.

Nu că i-ar fi mulţumit vreodată că avusese grijă de ea. Iar el, la rîndu-i, pentru că supravieţuise prin multele locuri pe unde umblase, se putea socoti chiar norocos.

Portia avea o limbă ascuţită ca un brici cu două tăişuri, nu-i puteai scăpa nicicum. Ştia prea bine cum va reacţiona cînd se vor întîlni, cu siguranţă în acelaşi fel ca de fiecare

dată în ultimii ani, mai ales de cînd el realizase că ea habar n-avea ce femeie grozavă este, ce tentație reprezintă și, mai ales, că trebuia să fie permanent ferită de situațiile dificile în care intra singură. Atîta vreme cît era departe de el, nu era treaba lui. Dar, dacă o știa aproape și mai ales neprotejată, se simțea obligat să vegheze asupra ei, s-o știe în siguranță – ar fi trebuit să știe asta mai bine, fără a mai încerca să lupte cu propriile-i sentimente. Dintre toate femeile pe care le cunoștea, ea era cea mai dificilă, poate pentru că era și cea mai inteligentă, și cu toate astea, iată că pornise după ea, deși nu se aștepta la nimic bun! De fapt, el nu știa sigur nici ce credeau alții despre propria *sa* inteligență.

Femeile! Numai la ele se gîndise tot drumul. Mătușa sa, Clara, care murise de curînd, îi lăsase casa din Somerset. Moștenirea asta fusese un fel de catalizator, care-l forțase să-și regîndească viața, drumul pe care o va apuca, deși știa că verii lui mai mari și soții surorilor sale aveau deja un scop, care lui îi lipsea.

Familia – propria lui ramură, propriii lui copii, propria lui soție. Acestea nu i se păruseră importante pînă atunci. Dintr-o dată îi părură vitale, esențiale, pentru a se simți împlinit.

Vlăstarul unei familii bogate, de neam, dusese o existență confortabilă, dar ce însemna aceasta pe lîngă neîmplinirea pe care o resimțea de cîtva timp atît de acut? Nu era vorba despre capacitatea sa de a dobîndi toate astea! Problema nu era în mintea sa, de asta putea să garanteze, ci vedea această împlinire ca pe un scop în sine, o necesitate, un motiv. Ca pe ceva ce trebuia făcut. Niște nevoi esențiale pentru o viață bună ca a lui.

Moștenirea mătușii Clara fusese imboldul. Ce putea să facă avînd această casă de țară, dacă nu să trăiască în ea? Avea nevoie de o soție pentru a-și întemeia familia care să dea vieții sale adevăratul sens.

Nu acceptase prea uşor această realitate. În ultimii zece ani, viaţa sa urmase un drum clar, bine ordonat. Femeile dobîndiseră acces doar în două zone, ambele sub controlul lui. Avusese numeroase legături discrete, căci era un maestru în a seduce femeile, a se bucura de ele şi mai apoi a se descotorosi de acele doamne cu care flirtase. Singurele femei cu care păstra legături permanente erau cele din familia sa. Era nevoit să admită că ele deţineau puterea în familie, dar lucrurile fuseseră astfel dintotdeauna, aşa că nu se simţise intimidat sau provocat de acest lucru, ci îl tratase ca pe ceva necesar şi de la sine înţeles.

Se interesase permanent de investiţiile familiei Cynster, de distracţiile din înalta societate, făcuse cuceriri, participase la întrunirile de familie cu care era de acum obişnuit, iar viaţa sa fusese plină în mod plăcut. Nu simţise nevoia să piardă vremea la acele baluri şi petreceri pentru domnişoarele de măritat. Însă acum se afla în situaţia de a-şi dori o soţie şi de a nu avea cum s-o afle, fără a face să răsune toate clopotele, care ar fi umplut întreg ţinutul de intenţiile sale. Iar dacă ar fi făcut imprudenţa să înceapă să participe de acum încolo la baluri, mamele fetelor de măritat ar fi înţeles imediat că era în căutarea unei soţii, şi l-ar fi asediat.

Era ultimul bărbat necăsătorit din familia Cynster, desigur din generaţia sa.

După ce puse piciorul pe peretele exterior al fortăreţei, se opri. Terenul cobora puţin, apoi cărăruia continua spre stînga, ducînd la un adăpost scund, un post de observaţie, aflat într-un perete de pămînt la vreo cincizeci de iarzi. Priveliştea era uluitoare. Soarele îi făcea cu ochiul mării, de departe; silueta insulei Wight se putea distinge prin aburul de vară al cîmpiei.

Mai văzuse această privelişte. Se întoarse spre adăpost, unde se afla tînăra. Stătea rezemată de parapet, privind marea. După felul ei liniştit şi detaşat, presupuse că nu-l simţise.

Strînse din dinți și porni. Nu trebuia să aibă un motiv ca să se afle aproape de ea! În ultimii zece ani o tratase cu aceeași grijă ca pe toate femeile din familie, poate datorită relației lor – Portia era sora cumnatului său, Luc, și asta era de ajuns pentru a-l face să știe ce să simtă pentru ea, chiar dacă nu erau rude de sînge. Pentru el, Portia Ashford făcea parte din familie și trebuia s-o protejeze.

Ce anume îi făcuse pe zei să considere că femeia are nevoie de un bărbat pentru a procrea?

Portia pufni dezgustată. Aceasta era dilema cu care se confrunta acum. Din nefericire, nu avea ce face, așa stabiliseră zeii și nu avea de ales. Trebuia să se descurce și în această problemă.

Dar, pe măsură ce se gîndea mai mult, se revolta. Nu-și dorise niciodată un soț, nici nu-și imaginase că o căsnicie bună, aprobată de societate, cu toate constrîngerile pe care le presupunea, i s-ar fi potrivit. Nu-și văzuse niciodată astfel viitorul!...

Dar nu avea ce face. Se îndreptă de spate, suspină și încercă să înfrunte situația cu curaj. Dacă își dorea propriii copii, trebuia să-și găsească un soț. Un vînticel cald începu să adie ușor, mîngîindu-i obrajii, răsfirîndu-i ușor buclele. Acceptase faptul că propriii ei copii, propria ei familie, era ceea ce-și dorea cu adevărat în adîncul inimii. Aceasta constituia pentru ea o provocare, pe care trebuia s-o accepte și căreia trebuie să-i facă față, așa cum îi făcuse și mama ei, iar această revelație veni pe neașteptate, la fel ca acest vînticel, care o învăluise. În ultimii cinci ani muncise alături de surorile ei, Penelope și Anne, îngrijindu-se de copiii orfani, la Londra. Se lansase cu zelul ei obișnuit în proiectul acesta, convinsă că servea unor idealuri juste, pentru ca mai apoi să descopere că s-ar fi simțit împlinită într-o cu totul altă direcție, una la care nici nu se gîndise.

Iar acum avea nevoie de un soț.

Date fiind familia bună din care provenea, bogăția acesteia, și mai ales dota ei, acest lucru n-ar fi fost chiar o problemă, cu toate că împlinise deja douăzeci și patru de ani. Nu-și închipuia că s-ar fi potrivit cu orice bărbat. Din pricina caracterului, temperamentului și mai ales independenței sale, trebuia să aleagă cu mare atenție.

Strîmbă din nas, privind înainte. Nu-și imaginase niciodată că va ajunge să-și dorească un soț. Mai ales datorită fratelui ei, Luc, pe care nu-l interesase să-și împingă surorile spre măritiș, acestea avuseseră libertatea să se descurce singure. Iar ea fugise de sălile de bal, și saloanele Almack, și de alte locuri similare din oraș, unde tinerele de măritat își găseau perechea potrivită.

I se păruse nedemn de ea să se lase învățată cum să-și găsească un soț. Era sub nivelul ei intelectual... Își aminti șansele avute de a învăța subterfugiile artei de a-ți găsi un soț și mai ales, cum sfidase toate acestea, fapt care veni să se adauge la iritarea de acum. Ce ciudat, că, deși era o femeie mult mai inteligentă decît altele, nu prevăzuse situația actuală!...

Iar faptul că știa să recite pagini întregi din Horațiu și să citeze din Virgiliu, nu-i ajutase să-și găsească un bărbat. Ca să nu mai spunem că trebuia să-l găsească pe cel potrivit!...

Se uită din nou spre mare, la soarele care parcă plutea pe valuri, încă șovăitor. La fel ca ea, în ultimele luni. Ea nu era așa de obicei; era hotărîtă, decisă, fără slăbiciuni, fără pic de timiditate, o femeie de acțiune. Și emoțiile, de care nu se lăsa dominată, erau destul de bine dirijate, orientate. Nu era înclinată să se lanseze și în acest ultim proiect, al căsătoriei, cu obișnuitul ei zel. Trecuse în revistă toate argumentele, nu mai avea la ce să se gîndească. Venise aici foarte decisă să folosească cele cîteva ore pînă la începerea petrecerii pentru a-și face un plan.

Cu buzele strînse, privind orizontul, conştientă de ceea ce simţea, mai ales de rezistenţa dinlăuntrul ei, atît de puternică, încît trebuia să facă eforturi s-o înfrîngă, pentru a putea merge înainte... Nu trebuia să părăsească locul acesta fără a fi făcut un legămînt ferm.

Apucă strîns balustrada parapetului, ridică bărbia, hotărîtă, şi rosti cu voce tare, ca şi cum ar fi făcut un jurămînt:

– Voi folosi orice prilej, care mi se va ivi la această petrecere, pentru a învăţa tot ce se poate, şi mă voi decide, o dată pentru totdeauna! Nu i se păru că vorbele pe care le rostise fuseseră ale unei femei hotărîte ca ea, aşa că adăugă: Indiferent cine-mi va ieşi în cale, şi va avea vîrsta şi situaţia potrivite, îl voi lua în considerare!

Iată că, în sfîrşit, făcuse pasul următor, sub forma unui jurămînt solemn. Simţi din nou acea stare de bine pe care i-o dădea o hotărîre luată...

– Bine, este destul de încurajator ce aud, dar pentru ce să aibă vîrsta şi situaţia potrivite?

Tresărind, se întoarse. Pe moment, gîndurile i se învălmăşiră şi şovăi. Nu de teamă – chiar dacă el stătea în umbră, iar soarele îi bătea din spate, îi recunoscu vocea, ştiind imediat ai cui erau acei umeri largi, care blocaseră arcada de la intrare.

Dar ce căuta *el aici?*

O privea cu mult interes, cu ochii lui albaştri, mult prea direcţi pentru a exprima politeţe.

– De ce spui că nu te-ai hotărît încă? Vouă nu vă ia mai mult de două secunde.

Calmul, stăpînirea de sine, curajul îi reveniră imediat. Îl privi printre gene.

– Nu este problema ta, Simon.

Se apropie de locul în care se afla ea, lîngă balustradă, mergînd voit încet. Fata se crispă. Muşchii spatelui i se încordară; plămînii parcă i se blocară şi nu mai putu să res-

pire, de parcă ceva în adîncul său se revolta. Îl cunoştea foarte bine, dar aici, în singurătatea cîmpului şi a cerului, bărbatul îi părea mai masiv, mai puternic.

Şi mai periculos, într-un mod indescriptibil.

Se opri chiar în faţa ei, la doi paşi, făcînd un gest larg spre priveliştea care se deschidea înaintea lor.

– Mi s-a părut că aveai ceva de declarat în faţa lumii întregi.

El îi întîlni privirea şi se amuză găsind într-a ei uimirea de a fi surprinsă furişîndu-se în acest loc ascuns, dar şi atenţie şi oarecare dezaprobare. În privirea lui nu se putea citi mare lucru.

– Te deranjează dacă te întreb unde-ţi este însoţitorul?

Nu era o temă pe care să fie dispusă s-o discute cu el. Continuînd să admire peisajul, ea înclină din cap.

– Bună ziua. Priveliştea este minunată. Făcu o pauză. Nu mi te-am imaginat ca admirator al naturii.

Îi simţi privirea aţintită asupra profilului ei, apoi el se uită în altă parte.

– Dimpotrivă, sînt pasionat de natură. Îşi vîrî mîimile în buzunar, părînd astfel mai relaxat. Sînt chiar înclinat să divinizez unele creaţii ale ei.

Nu era nevoie să se mai gîndească la implicaţiile vorbelor lui. Cu cîtva timp în urmă, ar fi făcut o observaţie caustică... dar acum îi răsunau în minte doar vorbele legămîntului pe care-l făcuse singură, aici, în mijlocul naturii...

– Ai venit la petrecerea de la familia Glossup.

Nu era o întrebare, dar bărbatul îi răspunse, ridicînd din umeri:

– Pentru ce altceva să fi venit?

El se întoarse, iar ea se ridică. Privirile li se întîlniră; îi auzise jurămîntul, şi nu avea să-l uite...

Dintr-o dată, tînăra simţi că trebuia să pună oarecare distanţă între ei.

– Sînt aici în căutarea singurătății! îi spuse ea tăios. Acum, dacă ai venit şi tu, mai bine să plec.

Se întoarse spre ieşire. El îi stătea în drum. Cu inima bătînd tot mai tare, ea îl privi, la timp pentru a vedea cum i se crispară trăsăturile, gata de o ripostă dură. Continuară să se privească, încordați. Cu un calm deliberat, pe care-l interpretă ca pe un semnal de alarmă, el se dădu la o parte, făcîndu-i loc să treacă.

– Cum doreşti!

Ajunsă în dreptul lui, simțurile sale continuară să-l perceapă; simți furnicături pe piele, ca şi cînd s-ar fi aflat într-o reală primejdie. De îndată ce-l depăşi, cu capul sus, alunecă pe sub arcadă. Cu un calm mai degrabă aparent, decît real, porni pe cărare.

Strîngînd din dinți, Simon îşi înfrînă pornirea de a o opri, de a o atinge, de a-i lua mîna, întorcînd-o spre sine, nici el nu ştia sigur de ce. Asta, îşi spuse sieşi, era ceea ce îi trebuia, apoi să pornească spre conacul Glossup. Trase adînc aer în piept şi ieşi în urma ei, afară, la lumina soarelui.

O luă pe potecă. Cu cît se apropia de civilizație, unde se simțea sigur, cu atît se apropia de sfîrşit şi călătoria lui. Venise pînă acolo direct de la Londra. Era însetat şi o bere i-ar fi prins bine. Cu paşii săi mari, ar fi putut s-o ajungă foarte uşor, dar preferă să meargă în urma ei, mulțumit de ce vedea. Moda timpului, cu rochiile croite pe talie o avantaja, accentuîndu-i talia subțire, liniile trupului zvelt, picioarele lungi. Albastrul întunecat al rochiei uşoare de vară completa paleta culorilor; părul negru ca pana corbului, ochii de un albastru-închis şi pielea albă, aproape transparentă. Era destul de înaltă, peste medie, şi i-ar fi ajuns cu fruntea la bărbie, dacă s-ar fi aflat vreodată atît de aproape unul de celălalt.

Acest gînd îi aduse în suflet ceva greu de definit, care-l făcu să rîdă, aspru.

Ajungînd pe creastă, Portia îşi continuă drumul – şi doar

mai tîrziu realiză brusc că el o urmărea. Îi aruncă o privire cruntă, se opri şi-l aşteptă, întorcîndu-se cu faţa spre el. Ochii săi plini de flăcări întunecate îl fixară fioros:

– Doar n-o să te ţii după mine pînă la conac!

Portia nu-l întrebă dacă era conştient de ceea ce face; ştiau amîndoi. Se văzuseră ultima dată de Crăciun, cu şapte luni în urmă, dar numai de la distanţă, înconjuraţi de numeroasele lor rude. Atunci nu avusese ocazia s-o calce pe nervi, lucru pe care se pare că-l tot făcea de cînd împlinise paisprezece ani.

Se priviră. Ceva iritare? Hotărîre – asta licări în ochii lui albaştri, blînzi. Apoi strînse din buze; trecu pe lîngă ea cu obişnuita-i graţie, nefirească la un bărbat cu statura lui, şi porni din nou pe potecă.

Ea se răsuci, urmărindu-l cu privirea. Nu ajunsese prea departe. Se oprise dincolo de cărarea spre sat, apoi o luase spre pajiştea aflată dedesubt.

Întorcîndu-se, el îi întîlni privirea.

– Tu ai dreptate, nu eu! zise el, arătînd spre cărare.

Ea se uită în direcţia aceea. O trăsură, trăsura lui, se afla pe pajişte.

– Eşti aşteptat.

Ridicînd privirile, se înfruntară. Direct. El îi blocase, parcă intenţionat, drumul spre conac.

– Voiam să merg pe jos.

El nu ezită.

– Schimbă-ţi gîndul!

Tonul său – veritabilă aroganţă masculină – precum şi provocarea neîntîlnită înainte, îi produseră fiori. Nu părea decis să acţioneze, deşi ea se gîndi, pentru o clipă, că ar fi putut s-o oprească, dacă ar fi încercat să treacă pe lîngă el.

Iritarea şi o pornire sălbatică fură răspunsul ei la tactica lui de intimidare; toate acestea o copleşiră, numai că acum emoţiile erau mai puternice şi tulburi. Stătea însă, perfect

liniştită, înfruntîndu-l cu privirea, într-o luptă tăcută cu el, binecunoscuta lor înfruntare pentru supremație. Şi totuşi... Ceva se schimbase.

La el. Şi la ea.

Oare era vîrsta de vină? Cît să fi trecut de cînd se mai înfruntaseră astfel? Trei ani? Mai mulți? Indiferent cît, ceva se schimbase. Nu mai puteau avea aceeaşi confruntare. Ceva se întîmplase cu el. Ea îl simți mai îndrăzneț, ostentativ, cu iuțeala unui animal de pradă, cu un soi de lucire de oțel în privire, în pofida aerului său elegant, ca şi cînd cu trecerea anilor, masca pe care o purtase devenise mai transparentă.

Ea îl intuise corect întotdeauna...

Vorbele pe care le rostise mai devreme cu voce tare îi răsunau şi acum în minte. Încercă să le alunge, dar încă le mai auzea... Recunoştea provocarea. Nu-i putea rezista.

Cu capul sus, porni cu mişcări la fel de studiate ca ale lui. Atenția acestuia se concentră asupra ei. Tînăra simți din nou acei fiori pe şira spinării. Se opri în fața lui şi-i înfruntă din nou privirea.

Ce văzuse el? Acum ea îl fixa, încercînd să vadă dincolo de Simon, să descopere ce ascundea, deşi îi era imposibil. Ciudat, pentru că niciodată nu-şi ascunseseră respingerea reciprocă. Ce se afla în spatele acelei amenințări voalate care venea dinspre el? Spre mirarea ei, simți că vrea să afle.

Trase aer în piept şi rosti:

– Foarte bine.

Uimirea i se citi în ochi, repede învinsă de suspiciune. Se întoarse şi, privind în jos, o luă pe poteca spre sat, ascunzîndu-şi un zîmbet. Dar ca el să nu-şi imagineze că o învinsese, adaugă cu răceală:

– Mă roade un pantof...

Merse ceva pînă cînd îl auzi mişcîndu-se, pentru ca mai apoi s-o ajungă din urmă.

Simțurile ei intrară în alertă. Nesigură, încetini.

Din mers, el se aplecă şi o ridică în brațe.

– *Ce faci ...?*

Fără a se opri, el o purtă pe brațe, ca pe un copil.

Plămînii ei erau copleșiți la fel ca și simțurile. Făcu un efort serios ca să respire.

– Ce crezi *că faci?*

Nedumerirea ei răzbătea din fiecare vorbă. Pînă acum, Simon nu dăduse nici un semn că l-ar fi interesat fizic.

Ea era... cum? Șocată? Sau...?

Lăsă la o parte nedumerirea și îl privi fix, întrebător.

– Dacă te roade pantoful, piciorul tău delicat nu trebuie să sufere prea mult.

Spusese asta pe un ton calm, fără inflexiuni. Chiar și privirea îi putea fi considerată în clipa aceea nevinovată.

Ea clipi des. Acum se uitau amîndoi înainte. Ea vru să protesteze, dar mai apoi renunță. Ar fi putut discuta în contradictoriu cu el pînă ajungeau la trăsură.

Cît despre lupta cu el, era perfect conștientă, chiar mai mult decît ar fi vrut să recunoască, că era mai puternic ca ea. Brațele lui i se păreau ca de oțel; pasul lui nu dădea greș – puternic și sigur. Mîna care o apucase de deasupra genunchilor decent protejați de fustă o strîngea ca într-o menghină. Pieptul îi era lat, cu musculatura puternică. Nu-l privise niciodată ca acum, pentru a-i evalua forța, dar dacă se punea problema să ajungă la contact fizic, trebuia să se mai gîndească. Și nu numai la forța lui.

Fiind atît de aproape, prizoniera brațelor sale se simțea, printre altele, cam amețită.

El încetini pasul, iar ea mări atenția. Zîmbind, el o așeză în trăsură. Uimită, ea se prinse cu mîna de marginea banchetei, apoi, din obișnuință, își adună fustele, pentru ca el să se așeze alături, observînd figura nu mai puțin surprinsă a lui Wilks, valetul lui.

– Ă... bună ziua, domnișoară Portia! zise omul fără a-și ascunde uimirea din priviri, dîndu-i frîiele lui Simon.

Probabil că Wilks asistase la tot spectacolul. Se aştepta ca ea să explodeze acum, sau cel puţin să spună ceva tăios. Şi nu era singurul.

Ea îi zîmbi , cu un calm perfect.

– Bună ziua, Wilks.

Wilks clipi, înclină capul, apoi se grăbi să-şi ocupe locul.

Simon o privi şi urcă lîngă ea. De parcă se aştepta ca ea să muşte, sau să mîrîie, cel puţin. Nu-şi închipuise că va primi un zîmbet dulce, ca şi cum s-ar fi aşezat lîngă ea la invitaţia ei. Privirea lui plină de suspiciune merita să fie răsplătită cu un zîmbet, care o costa atît de mult.

Trăsura se urni, apoi se aşternu la drum. Imediat ce porniră, îl întrebă:

– Ce-ţi fac părinţii?

Urmă o pauză, după care Simon îi răspunse.

Ea încuviinţă fiecare vorbă, apoi începu să povestească despre familia ei, pe care el o cunoştea, despre sănătatea acestora şi preocupările lor. Ca şi cînd el i-ar fi cerut-o, tînăra continuă:

– Am însoţit-o pe Lady O. De mulţi ani, aceasta fusese prescurtarea pentru Lady Osbaldestone, o rudă a familiei Cynster şi veche prietenă a familiei ei, o doamnă în vîrstă, care exasperase jumătate din lumea bună. Şi-a petrecut ultimele săptămîni la Chase, apoi a trebuit să vină aici. Este veche prietenă a Lordului Netherfield, ştiai? Vicontele Netherfield era tatăl Lordului Glossup şi se afla în vizită la conac. Simon se încruntă.

– Nu!

Portia schiţă un zîmbet nevinovat. Îi era dragă Lady O, dar Simon, ca majoritatea domnilor din localitate, era tentat să-i critice perspicacitatea.

– Luc a insistat să n-o lăsăm să străbată singură jumătate de ţară, aşa că m-am oferit eu. Cei care au sosit pînă acum...

Începu să enumere cine venise, cine mai trebuia să vină, aşa cum ar fi făcut orice tînără bine educată.

În ochii lui se putea citi tot mai multă suspiciune.

Ajunseră în faţa porţilor conacului Glossup, larg deschise, în semn de bun-venit. Conacul era o casă de ţară construită în stil elisabetan, cu tipica faţadă din cărămidă roşie îndreptată spre sud, trei etaje şi aripi spre est şi vest perpendiculare pe partea de mijloc. Aripa centrală adăpostea sala de bal şi sala de muzică. Pe măsură ce se apropiau, vedeau razele soarelui alunecînd peste şirurile de ferestre cu zăbrele, ca apoi să poposească pe coşurile înalte cu ornamente elaborate.

În timp ce duceau caii în curtea interioară, Simon se simţea chiar descumpănit. Nu era un sentiment obişnuit pentru el. Cunoştea destul de bine viaţa pentru a se mai lăsa surprins de ceva. Dar nu şi în ceea ce o privea pe Portia.

Dacă l-ar fi biciuit, ca de obicei, cu limba ei ascuţită, totul ar fi fost ca altădată. Nici nu s-ar fi bucurat de întîlnirea cu ea, dar nici nu s-ar fi simţit atît de dezorientat. Cu un efort, îşi aminti fiecare gest, fiecare vorbă a ei... Dacă şi-ar fi rememorat întîlnirea cu ea, n-ar fi vorbit decît despre blîndeţea ei feminină, aceasta ar fi fost expresia potrivită. De obicei, era mai semeaţă şi înţepătoare. Astăzi se pare că îşi lăsase deoparte scutul şi suliţele.

Iar rezultatul...

Trase frîiele cailor, puse piedica, apoi îi dădu hăţurile lui Wilks şi se dădu jos.

Portia îl aşteptă să ocolească trăsura, s-o ajute să coboare. El o urmări cu privirea, aşteptîndu-se ca ea să sară, ca de obicei, în felul său independent, necontrolat. În loc de aceasta, cînd îi întinse mîna, îl uimi aşezîndu-şi palma cu degetele subţiri într-a lui, lăsîndu-l s-o ajute, apoi coborî cu multă graţie. Ridică privirea spre el şi-i zîmbi cînd atinse pămîntul.

– Mulţumesc! zise ea. Îi zîmbi şi mai frumos, fără a-şi

dezlipi privirea de a sa. Ai avut dreptate. Piciorul meu este într-o stare mult mai bună.

Expresia ei era de o inefabilă blîndeţe. Îşi înclină capul şi plecă. Ochii săi frumoşi erau atît de închişi la culoare, încît Simon nu putea fi sigur dacă licărul pe care-l văzuse în ei era adevărat sau doar un efect al luminii.

Rămase o clipă în curtea interioară înconjurat de lachei şi valeţi, urmărind-o pe Portia cum intră în casă. Fără a se mai uita înapoi, ea dispăru în interior. Zgomotul făcut de trăsura cu cei doi cai pe pietriş îl făcu să revină la realitate. Aparent impasibil, cu aerul său sever, se îndreptă spre intrarea conacului Glossup.

– Simon! Ai venit! Ce gozav! exclamă James Glossup, care, închizînd uşa bibliotecii, se îndreptă spre el.

Lăsîndu-şi haina în mîinile majordomului, Simon se întoarse să-l salute pe James.

– Ai sosit chiar la timp ca să ne ţii companie, mie şi lui Charlie! păru să răsufle acesta uşurat. Cu un gest din cap, arătă spre salonul de unde, prin uşa închisă, răzbăteau voci de bărbaţi şi femei, angajaţi în conversaţii. Charlie s-a dus în recunoaştere.

Blenkinsop, majordomul, îl aştepta.

– Voi duce bagajele domnului Cynster în camera pe care o ocupă de obicei, domnule.

James încuviinţă.

– Mulţumesc, Blenkinsop. Ne ducem la ceilalţi, dar nu este nevoie să ne mai anunţi.

Blenkinsop, un fost sergent-major cu tendinţe de îngrăşare, dar care nu renunţase la ţinuta rigidă de militar, se înclină şi plecă. James îi aruncă o privire lui Simon, apoi făcu un gest spre salon.

– Să intrăm şi noi şi, mai ales, să-i impresionăm!

Intrară, după care închise fiecare cîte o parte a uşii. Simon şi James se mai priviră o dată, cînd auziră uşa închizîndu-se.

Portia, care le surprinsese intrarea, îi suspectă că amîndoi erau conştienţi de efectul pe care-l produseseră staturile lor impresionante. Erau ca doi lupi uriaşi. Nici unul din cei prezenţi nu ar fi greşit caracterizîndu-i în felul acesta. Se completau reciproc: înalţi, zvelţi, cu umerii laţi, picioare lungi. Nici unul nu se îngrăşase. James avea părul castaniu, uşor ondulat, Simon fusese cîndva blond, dar părul i se mai închisese la culoare, iar acum părea de un castaniu foarte deschis, mătăsos. Simon avea ochii albaştri şi pielea albă; ochii lui James erau negri ca smoala, şi ştia să şi-i folosească pentru a obţine ce dorea. Erau foarte eleganţi amîndoi, îmbrăcaţi după moda timpului, de cel mai bun croitor al oraşului. Purtau amîndoi cravate albe, cu nodul corect făcut, şi jachete elegante. Se purtau cu graţie şi păreau să fi fost născuţi pentru asta. Erau ca fraţii şi... „craii" oraşului. Pe cînd James făcea prezentările, acest lucru deveni foarte clar celor prezenţi.

Li se alătură şi Charlie Hastings, al treilea membru al echipei lor, un gentleman blond, la fel de chipeş, la fel de „crai".

Portia trecu în revistă restul adunării care se risipise în grupuri mici, stînd pe scaune, pe sofale, cu ceştile de ceai în mînă. Numai Lady Hammond şi cele două fiice ale sale nu sosiseră încă. Erau aşteptate abia după-amiază.

James îl conduse pe Simon la gazdă, tatăl său, Harold, Lord Glossup, un domn bine făcut, între două vîrste, care îşi întîmpina cu mult drag oaspeţii. Lîngă el stătea George Buckstead, un gentleman solid, un vechi prieten, de aceeaşi vîrstă. Din grup mai făcea parte Ambrose Calvin, un gentleman oarecum diferit de ceilalţi. Avea în jur de treizeci de ani şi se hotărîse pentru o carieră politică. Probabil de asta se şi afla aici, bănui Portia.

Nu putea spune ce avea de cîştigat, dar ea cunoştea acest gen de bărbat: urmărea cu certitudine ceva.

Charlie, care fusese deja prezentat, rămase în urmă. Cînd

James şi Simon se întoarseră, constatară că Miss Lucy Buckstead le acaparase prietenul. Isteaţă, drăguţă, de doar douăzeci de ani, bruneta domnişoară Buckstead îi întinsese încîntată mîna lui Simon, dar privirea ei se întoarse repede asupra lui James.

După ce formulă o scuză elegantă, James îl duse pe Simon să-l prezinte şi celorlalţi. Charlie părea s-o amuze pe domnişoara Buckstead. Portia observă schimbul de priviri dintre Simon şi James, cînd se apropiară de grupul următor.

Acesta era format din mama lui James, gazda lor, Lady Catherine Glossup, o doamnă uşor „trecută", blondă, cu ochi albaştri, lipsiţi de strălucire, rezervată, ce se voia posesoarea unei superiorităţi pe care, de fapt, n-o avea. Nu se putea spune că nu era o femeie de treabă, ci doar una ale cărei visuri nu se împliniseră. Lîngă ea se afla doamna Buckstead – Helen – genul de matroană corpolentă bine dispusă, arătînd mulţumită de soarta ei.

Ambele doamne zîmbiră cînd Simon le făcu o plecăciune. Schimbară cîteva cuvinte, apoi el dădu mîna cu un domn aflat lîngă ele. Domnul Morton Archer era bancher, bogat şi influent. Ca fiu mai mic, fusese nevoit să-şi croiască singur drum în viaţă şi chiar reuşise. Încrederea de sine se vedea de la distanţă, impunînd chiar mai mult decît hainele scumpe şi ţinuta impecabilă.

Din generaţia Lordului şi a lui Lady Glossup, domnul Archer era tatăl unei alte Catherine, cunoscută tuturor sub numele de Kitty, care se măritase cu fiul cel mare al familiei Glossup, Henry. Părea evident pentru toată lumea că domnul Archer vedea această ocazie ca intrarea în societatea înaltă la care aspira. Cînd îi fu prezentat, Simon îl privi cu atenţie; ar fi vrut să-i vorbească, dar James îl conduse cu dibăcie spre a-i prezenta şi restul invitaţilor.

Grupul următor o includea pe Kitty Glossup, şi ea, de asemenea, gazdă. Blondă, mică de statură, dar şi un pic

plinuță, Kitty avea un ten de porțelan, ochi albaștri, strălucitori. Vorbea gesticulînd, buzele ei ușor rujate erau permanent în mișcare, zîmbeau, rosteau cuvinte, sau se țuguiau. Nu era deplin fericită decît atunci cînd se afla în mijlocul atenției: era plină de sine, înfumurată. Portia nu avea nimic în comun cu ea, dar, de fapt, aceasta nu se deosebea cu mult de restul lumii bune. Kitty conversa cu Lady Calvin și cu domnul Desmond Winfield. Cynthia, Lady Calvin, era o văduvă cu un aer sever, cu relații sus-puse, o femeie rece, dar cu capul pe umeri, care-și crescuse cu grijă cei doi copii, Ambrose și Drusilla. Fiica unui conte, ea frecventa aceleași cercuri ca familiile Cynster și Ashford. Îi zîmbi lui Simon, întinzîndu-i mîna.

Domnul Winfield sosise doar cu cîteva ore înainte. Portia considera că avea multe de învățat de la el. Era un domn cu venituri proprii, sobru, cu un aer gînditor. Portia se gîndi că fusese invitat de Archeri. Se întrebă dacă îl aveau în vedere pentru fiica lor cea mare, încă necăsătorită, Winifred. Aceasta se afla în grupul vecin, spre care James îl conducea pe Simon, alcătuit din Henry Glossup, fratele mai mare al lui James, Alfreda Archer, Winifred, și mama lui Kitty și deci soacra lui Henry, și Drusilla Calvin.

Ca prieten de o viață al lui James, Simon vizitase adesea conacul Glossup și-l cunoștea bine pe Henry. Își strînseră mîinile ca vechi cunoștințe. Henry era mai tăcut, ceva mai în vîrstă, un alt fel de James, care știa să se facă plăcut, și pe umerii căruia atîrna responsabilitatea moșiei.

Alfreda Archer era expansivă. Portia simți chiar de la distanță că Simon ridică garda. Doamna Archer avea toate însușirile unei petitoare, specializată în încheierea unor căsătorii menite să ajute ascensiunea pe scara socială. În contrast cu ea, Winifred era calmă, întîmpinîndu-l pe Simon doar cu un zîmbet deschis și politicos, nimic mai mult.

Drusilla nu făcu nici măcar atît. Deși de o seamă cu

Portia, altă asemănare nu mai exista între ele. Era tăcută, retrasă şi părea severă pentru vîrsta ei. Părea mai degrabă o doamnă de companie a mamei sale, decît fiica acesteia. De aceea, nu manifestă interes faţă de Simon sau James, sau cel puţin nu-l arăta.

În afară de Lady Osbaldestone şi Lordul Netherfield, lîngă care stătea Portia, mai erau prezenţi Oswald Glossup, fratele mai mic al lui James, şi Swanston Archer, fratele mai mic al lui Kitty. Amîndoi aveau cam aceeaşi vîrstă şi comportament: purtau veste în dungi, ridicol de strîmte, haine cu coadă, se considerau păunii petrecerii şi se comportau ca atare, deosebindu-se de restul adunării.

Simon îi salută înclinînd uşor din cap, dezaprobator.

Apoi, el şi James se apropiară de sofaua pe care stăteau Lady Osbaldestone şi Lordul Netherfield, puţin retraşi de restul adunării, pentru a o observa şi a face comentarii în voie.

Văzînd că bărbaţii se apropiau, Portia se ridică, nu pentru că aşa ar fi trebuit, ci pentru că nu suporta să fie privită de sus de amîndoi deodată. Lady Osbaldestone răspunse la salutul şi plecăciunea lui Simon, făcînd un semn cu bastonul după care-l puse imediat la loc, întrebîndu-l:

– Ei bine, ce-ţi face mama?

Ştiind din experienţă că nu avea cum să se eschiveze de la acest gen de întrebări, el îi răspunse cu seninătate. Lady O ceru amănunte despre surorile sale mai mici şi despre tatăl lor. În timp ce el îi satisfăcea doamnei curiozitatea, Portia schimba zîmbete cu James, angajat împreună cu bunicul lui într-o discuţie asupra celor mai frumoase locuri care se puteau vizita.

În sfîrşit, Lady O îi dădu drumul lui Simon. El se întoarse cu un surîs spre Lordul Netherfield, căruia îi adresă cîteva cuvinte, amintindu-i cum se cunoscuseră. Acestea fiind

făcute, Simon, care se afla acum lîngă Portia, se întoarse din nou spre Lady O şi îngheţă.

Portia îl observă, se uită la Lady O şi reacţionă la fel. Acea privire de balaur care terorizase societatea timp de cincizeci de ani era fixată asupra lor. A amîndurora.

Se uitau transfiguraţi, neştiind încotro s-o apuce, cum să scape de „infracţiunea" comisă. Era teribil! Lady O ridică din sprîncene.

– Voi *vă cunoaşteţi*, nu-i aşa?

Portia simţi cum roşeşte. Cu coada ochiului observă că Simon era la fel de încurcat. În afară de faptul că erau foarte conştienţi unul de celălalt, nu-şi aminteau să-şi fi făcut cunoscută prezenţa într-un mod acceptabil în societate. Ea deschise gura, să zică ceva, dar el i-o luă înainte.

– Am întîlnit-o pe domnişoara Ashford mai devreme.

Dacă n-ar fi stat aşa, în văzul tuturor, Portia l-ar fi lovit cu plăcere. Aroganţa lui făcuse ca întîlnirea lor să semene cu una clandestină! Ca să salveze situaţia, Portia se prefăcu indiferentă şi spuse:

– Domnul Cynster a avut amabilitatea de a mă conduce pe drumul spre sat. Mă duceam la acel post de control.

– Adevărat? Lady O o privi fix, apoi înclină din cap, lovind cu bastonul în podea: Înţeleg!...

Înainte ca Portia să se decidă ce voia să însemne asta, Lady O continuă:

– Foarte bine. Apoi, arătînd spre ceaşca goală de pe masă, spuse: Poţi să-mi mai aduci o ceaşcă de ceai, domnule.

Cu un zel pe care Portia i-l înţelegea, Simon îi zîmbi fermecător, luă ceaşca şi farfurioara şi se îndreptă spre locul unde se afla măsuţa cu băuturi, lîngă Lady Glossup. James se grăbi să facă acelaşi lucru pentru bunicul său. Portia profită de moment, se scuză şi traversă încăperea spre locul în care stăteau Winifred Archer şi Drusilla Calvin, invitaţii cărora Simon nu avea să li se alăture, după cum credea ea.

Chiar dacă jurase să treacă în revistă fiecare bărbat neînsurat din salon, asta nu însemna că trebuia să stea lîngă ei, în timp ce-i evalua. Mai ales nu în preajma lui Simon. Şi nu sub privirile lui Lady O.

Simon reveni cu ceaiul acesteia, apoi se scuză. Bătrîna doamnă îi făcu semn să plece. Luîndu-şi ceaşca de ceai, el li se alătură lui Lucy Buckstead şi lui Charlie, la fereastră.

Charlie îl primi cu un zîmbet formal, hotărît să-i sucească definitiv capul domnişoarei Buckstead. Nu că ar fi avut vreo intenţie serioasă, ci pentru că-i plăcea să flirteze. Cu părul lui blond buclat, ochii negri şi cu rostirea tărăgănată a vorbelor era un exponent al lumii bune, foarte căutat de doamnele cu bun-gust şi judecată.

Punctul asupra căruia doamnele căzuseră de comun acord era că acest Charlie vorbea prea mult, fără a şi acţiona. Nu că nu ar fi profitat de o ocazie ivită. Pur şi simplu nu prea i se oferea acest privilegiu.

Chiar şi domnişoara Buckstead, aşa naivă cum era, nu părea implicată, ci continua să rîdă de comentariile lui care nu-l angajau în nici un fel.

Simon zîmbi, continuînd să-şi bea ceaiul. Atît el, cît şi Charlie, ştiau că sînt în siguranţă cu domnişoara Buckstead. Pe ea o interesa, de fapt, James, pe care-l fixa cu ochii săi naivi.

Pretextînd că participă la discuţie,acesta supraveghea adunarea. Scopul acesteia era evident; intenţia de a stabili legături cu Archerii, familia lui Kitty, cu familia Buckstead, vechi prieteni, Calvin şi Hammond, legături care le-ar fi fost utile. Era o varietate mare de musafiri, dar cu Lucy Buckstead de faţă, Simon nu putea decît să aprecieze strategia lui James de a se asigura că bărbaţii predominau.

Nu-l invidia pe James. De fapt, pentru asta sînt prietenii, să ofere ajutorul. Se întreba totuşi cum s-ar putea distra zilele

astea pentru a-şi umple timpul pînă va putea să-l lase singur pe James şi să-şi continue drumul spre Somerset.

Privirea lui poposi asupra trioului de doamne aflat în dreptul ferestrei. Winifred Archer, Drusilla Calvin şi Portia. Cele două din urmă erau de-o seamă, aveau douăzeci şi patru de ani, cu cîţiva ani mai tinere decît Kitty, al cărei rîs nestăpînit străbătea pînă la el.

Portia se uită la Kitty, apoi se întoarse la discuţia dintre Winifred şi Drusilla.

Winifred o dusese înapoi la sora ei, prefăcîndu-se că nu observă veselia ei exagerată. Winifred era mai mare. Simon considera că are în jur de douăzeci şi nouă de ani.

El privi spre grupul prezidat de Kitty şi observă că Desmond Winfield o fixa pe Portia. Sau pe Winifred? Desmond intenţiona să se apropie de ele.

Kitty îl atinse pe mînecă şi-i adresă o întrebare; el se întoarse şi-i răspunse. Charlie începu să rîdă; Lucy Buckstead chicoti. Fără a avea idee ce se spusese, Simon le zîmbi amîndurora, apoi ridică încet ceaşca şi sorbi. Privirea lui reveni la Portia. Razele soarelui cădeau asupra ei, luminîndu-i frumosul păr negru. Nu putea uita mireasma acesteia care-i pusese simţurile la încercare, cînd o ridicase în braţe, pe potecă. Îşi aminti totul, greutatea ei, felul în care-i simţise trupul încordat, contururile ei atît de feminine. Senzaţii care-i biciuiseră trupul şi-l lăsaseră aşa.

Era teribil de conştient de ea ca femeie, aşa cum nu-şi imaginase că ar putea fi. Fusese uluit de descoperirea că şi-ar fi dorit s-o fi dus în altă parte. Undeva, într-un loc retras. Nu putuse s-o confunde cu nimeni altcineva – ştia prea bine cine se aflase în braţele lui. Nu uitase că Portia avea o limbă ascuţită, un temperament bătăios. Cu toate astea, ar fi vrut...

Încruntîndu-se, îşi îndreptă privirea spre Lucy Buckstead. Dacă tot voia o soţie, ea era genul pe care trebuia să-l aibă în

vedere: bine crescută, docilă, uşor de manevrat. O fixa pe ea, dar gândurile îi zburau în altă parte...

Puse ceaşca jos şi li se adresă, zîmbind:

– Vă rog să mă scuzaţi, aş vrea să mă curăţ de praful de pe drum.

Cu o plecăciune adresată lui Lucy, înclinîndu-se în faţa lui Charlie, după ce-i înapoie lui Lady Glossup paharul, se scuză iar şi dispăru.

Pe cînd urca scara, îi reveni în minte Portia şi întîlnirea lor neaşteptată pe cărare, ca şi reacţia ei neobişnuită. La Conacul Glossup i se puteau ivi multe ocazii; avea timpul şi motivul să le analizeze pe toate.

Pe deasupra, mai considera că i se oferă o adevărată şi irezistibilă provocare de a descoperi ce voia să înveţe de la viaţă o tînără cu o educaţie foarte bună.

2

Nu mi-aş fi imaginat niciodată că eşti laş!

Aceste vorbe rostite într-un mod foarte feminin, dar decis şi provocator, o făcură pe Portia să se oprească pe palierul scării din aripa de vest. Petrecuse o jumătate de oră la pianul din sala de muzică de la primul etaj. Venise vremea să li se alăture celorlalţi în salon, înainte de cină, lucru pe care-l făcea chiar acum. Coborîse, pe scara care nu era prea frecventată de doamne, ale căror încăperi se aflau în aripa de est.

– Dar dacă este ceva aranjat?

Vorbele sunară ca o mîngîiere. Kitty era cea care le rostise.

– Nu este un aranjament! îl auzi pe James vorbind printre dinţi. Nu mă joc, mai ales cu tine!

Portia nu-i putea vedea, fiind la mijlocul scării, dar, din tonul lui James înțelese că îi displăcea situația în care se afla. Ca să nu mai spunem că părea şi puțin disperat.

Kitty rîdea. Nu putea să creadă că vreun bărbat, mai ales unul ca James, n-o dorea, lucru care se auzi pe toată scara.

Fără a ezita, calmă, Portia continuă să coboare.

O auziră şi se întoarseră spre ea. Aveau înfățişarea unor persoane neplăcut surprinse, dar numai la James se văzu că era şi jenat; Kitty era doar iritată că fuseseră întrerupți.

Recunoscînd-o pe Portia, James se destinse vizibil.

– Bună seara, domnişoară Ashford. V-ați rătăcit?

Nu era aşa, dar îi deranjase pe cei doi.

– Cred că da... Portia încercă să simuleze nevoia de ajutor. Am crezut... de fapt, am fost chiar sigură că... Făcu apoi un gest vag.

James trecu pe lîngă Kitty şi veni spre ea.

– Permiteți-mi să vă ajut. Mă îndreptam spre salon. Bănuiesc că tot acolo voiați să ajungeți.

James îi luă mîna şi o aşeză pe antebraţul său; privirile li se întîlniră, iar Portia sesiză rugămintea din ochii lui.

– Da, vă rog. V-aş fi recunoscătoare dacă m-ați conduce. Zîmbi, privind-o pe Kitty. Ea nu-i întoarse zîmbetul; făcu doar un gest scurt din cap.

Portia ridică din sprîncene.

– Nu veniți cu noi, doamnă Glossup?

James se crispă. Kitty îi concedie cu un gest al mîinii.

– Voi veni şi eu imediat. Duceți-vă, zise ea, apoi se întoarse şi porni înapoi pe scară.

James se relaxă. Portia se lăsă condusă spre aripa centrală. Se uită la el, observînd că era încruntat şi cam palid.

– Vă simțiți bine, domnule Glossup?

El o privi, zîmbindu-i fermecător.

– Spune-mi James, te rog. Apoi înclină din cap, adăugînd: Mulțumesc.

Cu sprîncenele ridicate a mirare, Portia nu rezistă şi-l întrebă:

– Face asta des?

El ezită o clipă, apoi spuse:

– Destul de des pentru a mă deranja.

Era o situaţie stînjenitoare, aşa că Portia îi evită privirea.

– Va trebui să staţi în compania altor doamne, pînă îi trece.

El o ţintui cu privirea, dar întrucît n-o cunoştea, nu ştia dacă fusese ironică. Ea se lăsă condusă prin casă, ascunzîndu-şi un zîmbet, în timp ce se gîndea la întorsătura pe care o luaseră lucrurile cu James Glossup, care apelase la ea pentru a-şi proteja virtutea.

Îl surprinse privind-o, cînd ajunseră la holul din faţă; era aproape sigur că rîdea de el, dar nu era sigur din ce motiv. Deschise uşa salonului; ea intră. Simon trebuia să ştie.

De cum trecură pragul, îl văzu lîngă şemineu, discutînd cu Charlie şi cu două domnişoare, fiicele lui Lady Hammond, Annabelle şi Cecily. Lady Hammond, o matroană cu chipul destins şi oarecare farmec, stătea lîngă Lady Osbaldestone.

Simon întîlni privirea Portiei. James se scuză şi se duse să discute cu tatăl său. După ce se opri s-o salute pe Lady Hammond, prietena mamei sale, Portia li se alătură lui Simon şi Charlie, Annabelle şi Cecily.

Cele două tinere erau ca o respiraţie de aer proaspăt: inocente, se simţeau în largul lor, şi deciseseră să fie sufletul – ori sufletele – petrecerii. Portia le cunoştea de mult. Fetele o salutară cu voioşie.

– Grozav! N-am ştiut că sînteţi aici!

– Oh, va fi minunat, sînt sigură că ne vom distra!

Cu ochii mari, cu zîmbete destinse, era imposibil să nu li se răspundă la fel. După obişnuitele întrebări despre familie şi alte cunoştinţe, discuţia se concentră asupra plăcerilor care

le aşteptau în zilele următoare şi a distracţiilor de la conac şi din împrejurimi.

– Grădinile sînt grozave, există un adevărat labirint de alei. Am citit despre ele într-un ghid! se confesă Annabelle.

– Oh, şi lacul – în carte se spune că este natural, are şi nişte izvoare naturale şi este destul de adînc. Cecily se strîmbă. E prea adînc să faci „pluta". Imaginează-ţi!

– Ei bine, interveni Charlie, nu ţi-ai dori să cazi în el. Este rece ca gheaţa, vă spun eu!

– Dumnezeule! Annabelle se întoarse spre Charlie. Ai păţit-o? Adică, ai căzut vreodată?

Portia surprinse privirea pe care Charlie i-o aruncă lui Simon, precum şi reacţia acestuia, şi ajunse la concluzia că lui Charlie i se întîmplase să fie aruncat în apă.

Privirea îi fu atrasă de ceva ce se petrecea în încăpere; intrase Kitty, care, probabil, căuta pe cineva. Henry se dezlipi de grupul în care se afla şi se îndreptă spre ea. Îi vorbi încet, cu capul în jos – era clar că era o discuţie despre treburi personale.

Kitty se crispă; ridică încet capul. Îl sfidă pe Henry, apoi îi răspunse foarte scurt, întoarse spatele şi plecă să discute cu Ambrose şi Drusilla Calvin, vizibil bosumflată. Henry o urmări cu privirea. Se controla destul de bine, părea rigid, dar un observator atent ar fi citit şi durere în privirea lui.

Era evident că lucrurile nu stăteau prea bine între ei.

Portia reveni la discuţia care se desfăşura în apropierea sa. Annabelle se întoarse spre ea cu ochii mari, dornică să continue.

– Ai fost acolo?

Era clar că pierduse ceva; îl privi pe Simon.

Privirile li se întîlniră. El îşi arcui sprîncenele, hotărîndu-se s-o salveze:

– Portia n-a vizitat locurile de pe aici – frumuseţile locale sînt inedite pentru ea, ca şi pentru voi. Cît despre

templu... privirea lui reveni asupra Portiei. Trebuie să recunosc, eu prefer casa de vară, de lîngă lac. Poate fi prea retrasă pentru unii, dar liniştea locului este binefăcătoare.

– Vom merge acolo negreşit, începu Cecily să-şi facă planuri. Am auzit că este şi un post de observaţie prin zonă.

– Am văzut postul de observaţie. Evitînd privirea lui Simon, Portia satisfăcu setea de informaţii a fetelor Hammond.

Subiectul le menţinu trează atenţia, pînă li se anunţă cina. De cum se aşezară în jurul mesei, Portia îşi aminti ceea ce-şi jurase şi începu să sondeze terenul. *Îl voi avea în vedere pe primul bărbat cu vîrsta şi situaţia potrivită.*

Dar cu cine să înceapă? Toţi bărbaţii prezenţi aveau situaţia potrivită, teoretic vorbind, altfel n-ar fi fost invitaţi.Unii erau căsătoriţi, şi astfel fură eliminaţi de pe lista ei. Dintre cei rămaşi, pe unii îi cunoştea mai bine, pe alţii mai puţin.

În timp ce mîncau şi discutau, îi observa atent pe fiecare.

Privirea i se opri asupra lui Simon, care stătea faţă în faţă cu ea, la două scaune mai încolo. Se străduia să converseze cu Drusilla, care părea foarte rezervată şi nu avea chef de discuţie. Portia se încruntă; chiar dacă nu se înţelesese întotdeauna cu Simon, recunoştea că acesta era un bărbat manierat şi ştia să poarte o conversaţie în societate. Indiferent care era problema, încurcătura era provocată de Drusilla.

A urmat un răgaz în flecăreala din jur. Privirea îi rămăsese aţintită asupra lui Simon, observînd părul lui auriu, mîinile cu degete lungi, subţiri, care ţineau cu eleganţă paharul de vin, apoi figura lui resemnată, cînd se rezemă de spătarul scaunului, renunţînd la discuţia cu Drusilla.

Se uitase prea mult timp la el şi acesta se simţi privit.

Cu o clipă înainte ca el să ridice ochii, ea lăsă privirea în jos, servindu-se cu nişte legume, apoi întorcîndu-se spre domnul Buckstead de lîngă ea.

Numai cînd simţi că Simon n-o mai fixează, răsuflă uşurată. Atunci realiză că se comportase ciudat.

Indiferent cine va fi acela, dacă va avea vîrsta şi situaţia potrivită...

Cînd doamnele se ridicară de la masă îndreptîndu-se spre salon, lăsîndu-i singuri pe domni, ea alcătuise deja în minte o listă cu trei nume. Această petrecere era un test, un teren de încercare pe care îşi putea verifica abilitatea de a-şi alege soţul. Pe nici unul dintre domnii prezenţi nu l-ar fi onorat acordîndu-i mîna, dar, ca specimene, pe care să-şi exercite farmecele, se descurcau bine.

James Glossup şi Charlie Hastings erau genul de bărbaţi ale căror calităţi trebuia să le aibă în vedere.

În ceea ce-l privea pe Simon, pe care-l cunoştea de prea mult timp, pentru că în ultimii zece ani nu făcuseră decît să se şicaneze reciproc, nu s-ar fi gîndit să-l pună pe listă, dacă nu şi-ar fi jurat cu voce tare că va alcătui o astfel de listă, neştiind că el era prezent şi o auzea; dar lucru acesta n-o putea face în nici un ca să-i ignore calităţile. Pe care ea trebuia să le observe, să le evalueze.

În timp ce intra în salon în urma lui Lady O, realiză că aceste calităţi ale lui Simon puteau fi un standard, după care să-i evalueze pe ceilalţi. Nu era o idee prea atrăgătoare!

Din fericire, pentru că nu erau bărbaţi în încăpere, renunţă la idee şi se bucură de conversaţia surorilor Hammond şi a lui Lucy Buckstead.

Mai tîrziu, cînd se întoarseră bărbaţii şi începură să discute, ajunse în grupul lui Winifred Archer şi Desmond Winfield. Amîndoi erau plăcuţi, rezervaţi, deşi nu le lipsea îndrăzneala, dar după cinci minute era în stare să parieze pe cea mai bună rochie a ei că se înţeleseseră sau erau pe cale de a se înţelege. Nu putea spune care era atitudinea lui Winifred, dar Desmond, în pofida manierelor sale ireproşabile, nu avea ochi decît pentru ea.

Ca atare, Portia se gîndi să-l şteargă de pe listă, dar se opri la timp. Poate că, dată fiind lipsa ei de experienţă în domeniu, era bine să-l ia în consideraţie, deocamdată, nu ca pe un soţ potenţial pentru ea, ci doar pentru a-i defini calităţile, apreciate de doamne ca Winifred, care, în afara faptului că era cea mai tăcută, rămînea o tînără cu mintea limpede.

Portia se gîndi că nu putea fi decît în cîştig, dacă învăţa din succesele şi eşecurile altora. Acest gînd o făcu să privească în jur. Kitty, îmbrăcată într-o rochie strălucitoare de culoarea acvamarinului, îşi împrăştia farmecul de la un grup la altul. Nu mai era supărată şi îmbufnată, acum se afla în mediul ei.

Henry discuta cu Simon şi James; nu mai părea îngrijorat, nici tulburat din cauza lui Kitty. Poate că interpretase greşit discuţia lor!

Întorcîndu-se, dădu peste Ambrose Calvin, care se înclină. La rîndu-i, Portia făcu o reverenţă.

– Domnişoară Ashford, ce plăcere să vă revăd! V-am remarcat la diferite evenimente sociale la Londra, dar n-am avut ocazia să vă fiu prezentat.

– Adevărat, domnule? Să înţeleg că locuiţi în capitală?

Ambrose avea ochii căprui, părul castaniu; trăsăturile îi erau regulate, patriciene, dar destul de blînde şi prea studiate, pentru a face din el un bărbat plăcut. El înclină capul.

– Da, petrec acolo mare parte din timp. Ezită o clipă, apoi adăugă: Sper să intru în Parlament la alegerile viitoare. Îmi ia destul timp să particip la evenimente, să fiu aproape de „sursă" şi asta înseamnă că trebuie să stau în capitală.

—Aşa este! întări Portia. Îi stătea pe limbă să-i explice că înţelegea prea bine ce-i spunea, pentru că-l cunoştea pe Michael Anstruther-Wetherby, deputat de Godleigh, West Hampshire, dar o licărire anume pe care o observă în ochii lui Ambrose o făcu să se abţină. Consider că, în vremurile

astea schimbătoare, faptul că veți fi în Parlament va fi o mare realizare.

– Într-adevăr, zise el, dar după tonul lui, Portia nu ar fi zis că era mînat de vreun zel reformist. Consider că avem nevoie de omul potrivit la locul potrivit, iar cei activi, interesați de guvernare, trebuie să conducă țara pe drumul corect.

Portiei i se păru prea pompos ce auzea; schimbă tactica.

– Ați decis unde veți candida?

– Nu încă. Ambrose își trecu privirea asupra unui alt grup din încăpere, alcătuit din Lordul Glossup, domnul Buckstead și Archer, dar apoi reveni, din nou atent cu ea și-i zîmbi oarecum protector. Poate că nu știți, dar aceste lucruri se aranjează cel mai bine în interiorul partidului. Sper să primesc cît de curînd veşti despre alegeri.

– Înțeleg. Portia îi întoarse zîmbetul, un zîmbet pe care Simon nu l-ar fi apreciat la adevărata valoare. Să sperăm că veți primi veștile pe care le meritați.

Ambrose primi comentariile ei așa cum își dorea să audă, iar Portia se simți din nou propria-i stăpînă, imediat ce se întoarseră spre cei din jur și continuară conversația.

După cinci minunte, Lady Glossup ridică vocea, cerînd să înceapă muzica. Înainte să reacționeze altcineva, Kitty făcu un pas înainte, cu ochii strălucind de bucurie.

– Vom dansa! Dansul va înveseli atmosfera!

Lady Glossup clipi un pic descumpănită, iar doamna Archer îi aruncă o privire lipsită de expresie.

– Cine va cînta pentru noi? întrebă Kitty, bătînd din palme în mijlocul salonului.

Portia răspunsese de multe ori unei astfel de invitații de-a lungul timpului, era ceva obișnuit pentru ea.

– Aș fi bucuroasă să vă cînt eu, dacă doriți.

Kitty o privi cu suspiciune, repede alungată, acceptînd imediat.

– Grozav! Se îndreptă spre locul în care se aflau domnii. James, Simon, vreți să așezați pianul? Charlie, Desmond, duceți scaunele la perete.

Așezată în fața pianului, Portia o mai privi o dată pe Kitty: se părea că nimic nu-i putea opri dorința de a dansa. Cuprinsă de un soi de nevinovată nerăbdare, arăta destul de atrăgătoare: nu mai era acea sirenă care ieșise înaintea lui James pe scări, sau acea femeie îmbufnată și dușmănoasă care intrase în salon.

Portia își trecu degetele peste clape: instrumentul fusese, slavă Domnului, acordat! Cînd ridică privirea, observă un teanc de partituri în partea de sus a pianului.

Întîlni ochii albaștri ai lui Simon; el ridică din sprîncene.

– Te ascunzi, ca de obicei, în spatele talentelor.

Ea clipi surprinsă; cu o privire enigmatică, el se întoarse și se alătură celorlalți, care se împărțiseră în perechi.

Alungîndu-și din minte observația lui, Portia începu să cînte un vals. Știa multe cîntece. Îi era foarte ușor să cînte, muzica parcă îi curgea prin degete; poate de aceea se oferea adesea să cînte. Nu trebuia să se gîndească la ce face: se bucura, pentru că, stînd confortabil la pian, putea, după cum dorea, să studieze auditoriul, sau să se lase purtată de acordurile muzicii. În seara aceea se decisese să studieze figurile celor din jur.

Ceea ce văzu o fascină.

După cum era obiceiul, pianul era așezat în colțul opus șemineului, scaunelor și sofalelor pe care stăteau invitații. Dansatorii umpleau spațiul rămas liber. Cei care o urmăreau, nu observaseră că Portia nu se uita la mîini, ci la cuplurile care se foloseau de dans pentru a se retrage cît mai departe de ochii bătrînilor, venind acum aproape, chiar în fața ei.

Portia trecea ușor de la un vals la altul, introducînd între ele și cîte un dans popular, oferindu-le dansatorilor răgazul să-și tragă sufletul și să schimbe partenerii.

Primul lucru pe care-l observă fu faptul că pe lîngă dansul în sine, care constituia o plăcere, Kitty mai intenționa și altceva. Ce anume, îi era greu să precizeze. Kitty urmărea mai mulți bărbați. Flirta, era evident că o făcea „pe față" cu James, cumnatul ei, pe care-l enerva. Cu Ambrose era ceva mai reținută, dar nu-și disimula chemarea din priviri și zîmbetul provocator. Urmărindu-i cu atenție, Portia constată că acesta n-o încuraja defel. Cu Desmond era timidă: flirta și cu el, dar nu atît de ostentativ, de parcă și-ar fi adaptat stilul în funcție de felul de a fi al partenerului. Desmond părea că ezită; n-o încuraja, dar nici n-o respingea pe față. Simon și Charlie o dezaprobau fățiș. Kitty îi provoca, însă nu reușea să-i atragă în mrejele sale, de parcă spectacolul ei nu era convingător.

Portia se întrebă de ce-și făcea probleme. Oare îi scăpase ei ceva?

Cînd dansă cu Henry, soțul ei, Kitty se vădi indiferentă. Nu făcea nici un efort pentru a atrage atenția acestuia; abia scotea o vorbă. Henry se străduia, dar nu-și putea ascunde dezamăgirea, tristețea și dezaprobarea resemnată.

Pentru ceilalți deveni evident că Lucy Buckstead pusese ochii pe James. Rîdea și vorbea cu toți bărbații, dar, cînd era cu James, părea că se agață de fiecare vorbă a lui, cu ochii mari scînteind, cu buzele ușor întredeschise.

James trebuia să fie atent, nu numai la Kitty, de care știa să se păzească, după cum avu Portia impresia. Comportamentul lui rămînea plăcut, dar distant.

Domnișoarele Hammond nu erau interesate de nici o relație. Veniseră doar ca să se distreze și sperau că toată lumea se bucura de petrecerea aceea. Exuberanța lor tinerească era ca o alinare. Drusilla, însă, ar fi renunțat la toate dansurile și ar fi stat lîngă mama ei, dacă Lady Calvin ar fi lăsat-o. Îndura totul cu tot atîta încîntare – ca o franțuzoaică aristocrată dusă la ghilotină într-o cotigă.

În privința lui Desmond și a lui Winifred, se vedea clar că iubirea plutea în aer. Era chiar interesant de urmărit – Desmond sugerînd, niciodată insistînd, nici timid, dar nici prea încrezător; Winifred abia răspunzînd cu pleoapele lăsate, cu ochii în jos, pentru ca în clipa următoare să-i ridice din nou și să-l privească într-ai lui.

Portia coborî privirea pentru a-și ascunde un zîmbet, spre sfîrșitul piesei. La ultimele acorduri, ea hotărî că dansatorilor le-ar fi prins bine o pauză, în timp ce căuta alte partituri. Se ridică pentru a le găsi mai ușor. Era pe la jumătatea teancului cînd auzi foșnetul unei fuste.

– Domnișoară Ashford, ai cîntat atît de frumos, dar astfel n-ai luat parte la distracție!

Portia se întoarse tocmai cînd Winifred trecea la brațul lui Simon.

– Nu, nu este cazul să... Se opri neștiind ce trebuia să spună.

Winifred îi zîmbi.

– Ți-aș fi recunoscătoare dacă mi-ai permite să te înlocuiesc. Aș vrea să mă odihnesc puțin și... se pare că este cea mai bună cale.

Privirile li se întîlniră și Portia înțelese că acesta era adevărul. Dacă Winifred s-ar fi așezat, le-ar fi dat celorlalți motive de cleveteală. Portia îi zîmbi.

– Dacă dorești...

Se ridică. Winifred se așeză în locul ei; priviră împreună peste partituri, apoi Winifred alese cîteva. Portia se întoarse spre Simon, care, cu o răbdare ce nu-l caracteriza, o aștepta.

Privirile li se întîlniră, iar el îi oferi brațul.

– Dansezi?

Era ciudat, dar nu mai dansaseră pînă atunci. Nu luase în calcul posibilitatea de a dansa cu el, fără ca să fie remarcați.

Simon continua s-o privească provocator.

Amintindu-și jurămîntul făcut, care-i răsuna ca un ecou

în minte, ridică bărbia şi îi zîmbi fermecător, lăsîndu-l să înţeleagă ce voia.

– Mulţumesc.

Simon nu putu să n-o privească bănuitor, dar înclină din cap, îi luă mîna, o aşeză pe braţul lui şi o conduse alături de ceilalţi în mijlocul încăperii, în timp ce Winifred începu să cînte un vals. Prima reacţie care îi strică echilibrul sufletesc apăru cînd el o prinse în braţele sale puternice, iar ea îşi aminti – prea bine, prea puternic – ce simţise atunci cînd o purtase, acolo, pe cărare. Încă o dată simţi că nu poate respira, apoi reuşi s-o facă, dar nu atît de profund ca de obicei. Atingerea mîinii lui mari, puternice o tulbura, lucru pe care se străduia să-l ascundă. Muzica îi prinse în vraja ei, cu ritmul său, privirile li se întîlniră, apoi evitară să se mai privească.

Abia respira. Valsase de multe ori cu bărbaţi de statura lui. Niciodată apropierea fizică nu avusese un asemenea efect asupra ei, niciodată nu ameninţase s-o subjuge. Dar nici nu fusese vreodată atît de aproape de el. Ritmul trupurilor lor, faptul că-l simţea atît de puternic, fragilitatea ei, forţa pe care el o degaja, toate acestea o copleşeau, dezorientînd-o. Clipi o dată, de două ori, încercînd să se concentreze la orice altceva în afară de felul în care valsau, a senzaţiei că se pierde în braţele lui, în aşteptare. În aşteptarea a ce?

Reuşi să se controleze, să nu mai scuture din cap în zadar, în încercarea de a-şi aduna gîndurile.Trase aer în piept şi privi în jur. O văzu pe Kitty dansînd cu Ambrose. Kitty continua acelaşi gen de amuzament, numai că de data asta în alte variante.

– Ce pune Kitty la cale? Ştii cumva?

A fost primul gînd care i-a trecut prin minte, căci, de fapt, ea nu fusese niciodată prefăcută, nu cu Simon. El o scruta cu atenţie; ea avu grijă să nu-i întîlnească privirea. Apoi ridică încet capul şi văzu acea figură încruntată şi arogantă. Ridică din sprîncene. El strînse din buze.

– Nu este cazul să ştii.

– Probabil că nu, dar aş vrea să aflu, din motive personale.

El se încruntă din nou, pentru că, poate, nu-şi imagina care erau aceste „motive". Ea îi zîmbi.

– Dacă nu-mi spui, îl voi întreba pe Charlie. Sau pe James.

Numele lui James avu efectul dorit. Simon oftă, ridică privirea, căutîndu-i pe cei doi, spre capătul încăperii, apoi zise cu voce joasă:

– Kitty are obiceiul de a flirta cu orice bărbat pe care-l cunoaşte. După o clipă adăugă: Nu ştiu pînă unde ajunge...

Simon vru să ridice din umeri, dar n-o făcu, ci doar se crispă. Cînd văzu că el nu continuă şi îi evită privirea, ea, intrigată că Simon nu ştiuse să mintă politicos, continuă:

– Ştii prea bine cît de departe ajunge, pentru că ţi-a făcut şi ţie avansuri, şi lui Charlie, iar acum insistă pe lîngă James.

El o privi lung şi pe chipul său se putea citi ceva mai mult decît iritare.

– Cum naiba ai descoperit?

Ea îi zîmbi, dar nu pentru a-l enerva, ci pentru a-i întări convingerea că ştia mai mult decît spunea.

– Am observat privirile tale dezaprobatoare şi ale lui Charlie cînd sînteţi forţaţi s-o aveţi aproape, de exemplu în timpul unui vals. James simte la fel, l-am surprins într-o postură delicată în seara asta. Portia se forţă să-i zîmbească. L-am salvat de Kitty, de asta am intrat împreună în salon.

Simţi că Simon se destinsese puţin şi continuă, pentru că era în avantajul ei; ea chiar voise să afle.

—Tu şi Charlie aţi reuşit s-o faceţi să înţeleagă că tu... făcu un gest cu mîna liberă... că pe voi nu vă interesează. De ce n-a făcut şi James la fel?

El o privi, apoi îi răspunse:

– Pentru că James nu vrea să-l supere pe Henry mai mult

decît este necesar. Kitty ştie acest lucru, şi de aceea profită. Nici eu, nici Charlie, nu avem astfel de reţineri şi o vom trata aşa cum merită, dacă va depăşi limita.

– Dar este destul de isteaţă ca să n-o facă?

El încuviinţă.

– Dar Henry?

– Cînd s-au căsătorit, era foarte îndrăgostit de ea. Acum nu ştiu ce mai simte. Şi pentru că sînt sigur că mă vei întreba, o să-ţi spun chiar eu că habar n-am de ce se comportă aşa! Nimeni nu ştie.

Portia o zări pe Kitty zîmbindu-i lui Ambrose, care se eschiva prefăcîndu-se că n-o observă.

Portia se simţi privită de Simon.

– Ai vreo idee?

Ea îl privi o clipă, apoi scutură din cap.

– Dar... Nu cred că este o pornire iraţională, înţelegi ce vreau să spun! Ştie ce face, e bine chibzuit totul. Are un motiv, un scop anume.

Simon nu zise nimic. Se auziră ultimele acorduri ale valsului. Se opriră să discute cu Annabelle şi Desmond, apoi schimbară partenerii, pentru că începea alt dans.

Respectîndu-şi jurămîntul făcut, Portia discută lejer cu Desmond; se despărţi apoi de el, considerînd că trebuia s-o felicite pe Winifred pentru norocul ei; Desmond părea un gentleman adevărat, serios. Dansă apoi cu Charlie, James şi Ambrose şi-şi exersă farmecele asupra fiecăruia. Şi făcînd asta se considera în siguranţă, convinsă că aceştia nu sesizau nimic, părînd doar interesaţi de întrebările ei viclene.

Apoi dansă cu Henry şi se simţi îngrozitor. Cu toate că el făcea eforturi pentru ca ea să se simtă bine, nu putea uita comportamentul inexplicabil al lui Kitty.

Situaţia era dificilă – Kitty era inteligentă, vicleană. Părea că nu exista nici o rezolvare, pentru că ea flirta permanent

cu orice bărbat, ceea ce îi făcea pe toți să-și pună întrebări. De ce proceda astfel?

Portia nu-și imagina nici un motiv, pentru că Henry i se părea un bărbat decent, liniștit, ca și Desmond. În cele zece minute de conversație cu el, înțelesese pe deplin dorința lui James de a-l proteja, indiferent de împrejurări, iar Simon și Charlie îl sprijineau. Și era de acord cu ei.

Cînd se opri dansul, întrebarea care nu-i dădea pace era: cine mai observase comportamentul lui Kitty în afară de Simon, Charlie, James și mai ales de Henry?

Ambrose și Desmond o făcuseră, cu siguranță, cît despre doamne... era greu de spus.

Sosi ceaiul și toți se adunară, bucuroși să se odihnească și să se relaxeze. Conversația era acum mai destinsă. Lumea nu se mai simțea datoare să umple tăcerea. Portia luă o gură de ceai și se gîndi că inițiativa lui Kitty ca invitații să danseze îi ajutase să treacă mai ușor peste perioada de acomodare și îi adusese laolaltă mai repede decît s-ar fi așteptat. Acum, în locul grupurilor cu opinii separate, predomina o atmosferă de înțelegere: veniseră aici să-și petreacă timpul împreună, și totul promitea ca zilele următoare să fie și mai plăcute.

Portia tocmai punea la loc ceașca de ceai, cînd Kitty avu o altă inițiativă. Se ridică, fustele i se înfoiară. Venind în mijlocul invitaților, zîmbi încîntător, cu brațele desfăcute larg.

– Ar fi bine să ne plimbăm prin grădină, înainte de a ne retrage în camerele noastre. Este destul de plăcut și cald afară, așa că multe flori parfumate au înflorit. După ce am dansat, avem nevoie de un moment de liniște în mijlocul naturii.

Avea dreptate din nou. Cei mai în vîrstă, care nu dansaseră, nu se arătau prea dornici să iasă, dar cei care se lăsaseră atrași de ritmul dansului abia așteptau. O urmară pe Kitty, care deschisese larg ușile, apoi ieșiră pe terasă, iar de

acolo se aventurară pe gazon, în grupuri de doi sau trei.

Portia a fost surprinsă pomenindu-se cu Simon lîngă ea, pe terasă; ori de cîte ori se aflase în situații ca aceasta, nu făcuse decît să se bucure de apropierea lui. Rolul de protector fusese un obicei al său de cîțiva ani încoace. Dar acum el încălcă „tradiția" și-i oferi brațul. Ea ezită.

Simon observă că nu știa cum să interpreteze gestul lui. Așteptă să-i surprindă privirea. Cu sprîncenele ridicate, o privi, la rîndu-i, în mod voit provocator.

Ea ridică bărbia și cu un calm semeț își așeză mîna pe brațul său. Ascunzîndu-și zîmbetul de satisfacție, el o conduse spre pajiștea unde se aflau ceilalți.

Kitty pornise înainte cu Ambrose și Desmond, conversînd entuziasmată cu Lucy Buckstead, așa încît aceasta se văzu nevoită să țină pasul cu cei trei și nu să rămînă în urmă cu James, așa cum ar fi dorit. Charlie și James le escortau pe tinerele Hammond și pe Winifred; Drusilla nu venise, declarîndu-se împotriva aerului tare al serii, iar Henry era prins într-o discuție cu domnul Buckstead.

Curînd ajunseră la marginea pajiștei.

– Aveți vreo preferință? Vreun loc pe care ați vrea să-l vedeți? Făcu un gest larg.

– Să fim favorizați de lumina lunii? Portia urmă micul grup al lui Kitty în apropierea marginii întunecate a tufișurilor de rododendroni uriași care străjuiau pajiștea. Unde ne duce drumul acesta?

El îi urmărea expresia feței.

– La templu.

Ea ridică din sprîncene, ușor disprețuitoare.

– Lacul în ce parte se află?

El făcu un gest cu mîna spre locul unde peluza începea să coboare, sfîrșind într-o cărare printre straturile de flori.

– Nu este foarte aproape, dar nici prea departe pentru o plimbare.

Porniră într-acolo. Ceilalți mergeau înainte; exclamațiile surorilor Hammond nu mai conteneau. Se entuziasmau la vederea fiecărui pom, a fiecărui tufiș ori alee frumos decorată, a straturilor de flori, adevărat cor de exclamații apreciabile răsunînd în liniștea serii. Grădina era într-adevăr luxuriantă și deasă. Flori neștiute, împletite și ghirlande, își răspîndeau parfumul prin întunericul cald.

Continuară să meargă, nici repede, nici încet, fără țintă; era o seară plăcută, liniștită, într-o companie neașteptată, dar la fel de plăcută.

În spatele lor veneau ceilalți. Vocile lor se auzeau ca un murmur. Simon o privi.

– La ce te gîndeai?

Ea se încordă.

– La ce mă gîndeam?

– Te-am auzit acolo, la punctul de observație, îți amintești? Spuneai ceva despre un legămînt, despre ceva ce voiai să afli, ceva despre cei potriviți...

Ea îl privi cu fața ascunsă de copacii pe lîngă care treceau.

Simon continuă:

– Potriviți pentru ce?

Portia clipi des simțindu-se privită, continuînd să se uite înainte.

– Era doar... o chestiune de interes. Ceva ce nu știam.

– La ce te referi?

După o clipă, ea răspunse:

– Nu este nevoie să știi.

– Adică nu vrei tu să aflu.

Portia înclină din cap.

Simon se simțea ispitit să insiste, dar apoi își spuse că Portia se va afla acolo, sub ochii lui, și-n următoarele zile, va avea timp s-o urmărească, să afle singur. O văzuse privind atent la fiecare bărbat, în timpul mesei, iar cînd dansase cu James, Charlie și Winfield fusese neobișnuit de vioaie punînd

multe întrebări în timpul conversației. Era sigur că acelea nu fuseseră despre Kitty. Ar fi putut să-i pună lui astfel de întrebări, și fiindcă erau oarecum rude și nu mai era nevoie de acele elemente de introducere ca în societate.

– Foarte bine.

Faptul că el renunță atît de lesne o făcu să-l privească bănuitor, schiță un zîmbet ușor disprețuitor, ridicînd capul. Continuară drumul în tăcere, nici unul nedorind să accentueze ceea ce era clar: că el va continua s-o urmărească pînă îi va afla secretul, iar ea știa acum că el va face totul în acest scop.

În timp ce traversau ultima porțiune de peluză aflată mai sus de nivelul lacului, el trecu repede în revistă comportamentul ei de pînă atunci. Dacă ar fi fost vorba despre oricare altă femeie, ar fi suspectat-o că este în căutarea unui soț, dar ea nu avusese astfel de înclinații. Nu se arătase niciodată prea interesată de vreun bărbat, iar el nu-și putea imagina că se schimbase dintr-o dată.

Mult mai posibil era să fi încercat să afle informații dintr-un domeniu de obicei inaccesibil femeilor. *Aceasta* părea cel mai probabil.

Ajunseră la acea porțiune de pămînt de unde cărarea ducea spre lac. Se opriră să admire peisajul, lacul, în toată frumusețea lui, cu apele sale adînci și liniștite, cu o carieră de nisip întunecată, aflată într-o vale naturală; un deal împădurit în spate, o ridicătură la dreapta și, abia vizibilă în lumina slabă, o casă de vară pe malul stîng, care se înălța albă, semeață, în mijlocul rododendronilor.

Priveliștea o lăsă fără cuvinte, cu capul ridicat, de parcă ar fi vrut să memoreze tot ce vedea.

Simon profită de moment pentru a o studia... iar convingerea că era în căutarea unui bărbat care s-o introducă într-o oarecare experiență interzisă puse stăpînire pe el. Într-un mod total neașteptat.

– Dumnezeule! exclamă Annabelle, cînd li se alăturară şi ceilalţi.

—Superb! Stil gotic! exclamă Cecily încîntată.

– Este adînc? îl întrebă Winifred pe James.

– N-am avut niciodată curiozitatea să aflu.

Răspunsul atrase priviri îngrozite din partea surorilor Hammond.

– Mergem? Charlie îi privea pe Portia şi Simon. O cărăruie înconjura lacul, foarte aproape de mal.

– Oh! exclamă Annabelle, schimbînd priviri cu Cecily. Nu cred că ar trebui. Mama spunea că e cazul să ne odihnim, să ne putem reveni după oboseala călătoriei.

Winifred ezită şi ea. James se oferi galant să le însoţească pe cele trei doamne spre casă. După ce-şi urară noapte bună, se despărţiră. Flancată de Charlie şi Simon, Portia porni spre lac.

Mergeau şi sporovăiau. Atmosfera era foarte degajată. Şi pentru că se învîrteau în aceleaşi cercuri, le era foarte uşor să găsească subiecte de conversaţie. Discutau despre scandalurile din ultimul sezon şi căsătoriile încheiate, cele mai atrăgătoare subiecte. Surprinzător era comportamentul lui Simon, care vorbea mai mult ca altădată pe teme cunoscute. Cît despre Charlie, acesta fusese întotdeauna un palavragiu: era foarte uşor să-l atragi în povestiri picante despre pariuri sau aventurile tinerilor din societate.

Se opriră în faţa casei de vară, admirînd construcţia de lemn ceva mai mare decît se obişnuia, apoi continuară drumul în jurul lacului.

Cînd porniră înapoi, ea se simţea destul de ciudat. Supravieţuise toată seara în această plimbare alături de cei doi „bărbaţi de lume". Conversase cu ei, le smulsese secrete şi nu fusese aşa de greu cum crezuse.

Erau pe la jumătatea drumului, cînd Henry apăru în faţa lor.

– Aţi văzut-o pe Kitty?

Ei negară. Se opriră să privească lacul. Cărarea care ducea spre casă era uşor de văzut din locul în care se aflau şi ar fi observat-o foarte lesne pe Kitty în rochia ei de culoarea acvamarinului.

– Am văzut-o cînd a plecat! zise Portia. Se îndrepta spre templu cu alte persoane.

Simon adăugă:

– Nici pe ea, nici pe ceilalţi nu i-am mai văzut de atunci.

– Am fost la templu! spuse Henry.

Se auziră paşi în preajmă. Îşi întoarseră toţi privirea, dar îl zăriră doar pe James ieşind din umbră.

– Ai întîlnit-o pe Kitty? îl întrebă Henry. Mama ei vrea să-i vorbească.

James scutură din cap.

– Am fost pînă la casa aceea şi m-am întors. Nu m-am întîlnit cu nimeni pe drum.

Henry oftă.

– Ar fi mai bine să continuu căutarea.

După ce-i făcu o plecăciune Portiei şi se înclină în faţa bărbaţilor, el plecă. Îl urmăriră pînă dispăru în întuneric.

– Ar fi fost mai indicat, zise James, ca doamna Archer să fi stat de vorbă mai devreme cu Kitty. Acum... este mai bine dacă n-o găseşte Henry.

Înţeleseră cu toţii ce voise să spună. Se lăsă o tăcere apăsătoare, penibilă.

James îşi adună gîndurile cel mai repede. O privi pe Portia.

– Îmi cer scuze, draga mea. Mă tem că nu mă aflu în cea mai bună dispoziţie astăzi, nu sînt o companie plăcută. Dacă mă veţi scuza, aş vrea să mă întorc.

El făcu o reverenţă mai degrabă rigidă. Portia îşi înclină capul. După un gest de salut către Simon şi Charlie, James se îndreptă spre peluză.

Ceilalţi trei îl urmară fără a se grăbi, de data aceasta în

tăcere, pentru că nu prea mai era nimic de spus şi pentru că se temeau să nu-şi dea în vileag gîndurile.

Se aflau la intersecţia cu cărarea care ducea spre templu pe o parte, iar de cealaltă spre zona cu conifere, cînd auziră paşi uşori.

Un bărbat venea pe o cărăruie care trecea pe lîngă casă. Cînd ajunse într-o zonă mai luminată îl văzură, ridică şi el privirea şi-i zări la rîndul său. Făcu un pas într-o parte şi o luă pe una din multele alei flancate de tufişuri. Dispăru din faţa lor, cu un foşnet de frunze.

După un timp, cei trei îşi reveniră, reluîndu-şi drumul. Nu-şi vorbiră, nici nu se priviră. Oricum ştia fiecare ce gîndea celălalt. Bărbatul acela nu era unul din invitaţi, nici vreun servitor sau angajat al moşiei. Era un bărbat înalt, negricios, cu trăsături frumoase. Avea părul nepieptănat, haina descheiată, cămaşa scoasă din pantaloni.

Era greu de imaginat un motiv pentru care un astfel de om să se fi aflat pe acolo, mai ales la o astfel de oră.

Pe peluză îi văzură pe Desmond, Ambrose, Lucy, care, ca şi ei, se îndreptau spre casă.

Kitty dispăruse.

3

Ei bine, domnişoară, zise Lady Osbaldestone aşezîndu-se într-un fotoliu aflat în faţa şemineului din cameră, fixînd-o pe Portia cu ochii ei negri, iscoditori. Acum poţi să vorbeşti.

– Despre ce? întrebă ea. Venise ca în fiecare dimineaţă, să ia micul dejun cu Lady O. Stînd în mijlocul încăperii, unde se răsfrîngea lumina de la fereastră, simţea privirea

pătrunzătoare a bătrînei doamne ațintită asupra ei. Vru să adauge că nu avea nimic de comentat, dar renunță.

Lady O pufni, aproape iritată:

– Am cîștiga timp dacă mi-ai spune totul, fără ocolișuri. De obicei, ții nasul atît de sus, că nici nu observi bărbații din jur, dar ieri nu numai că-i studiai pe rînd, ba chiar căutai să discuți cu ei. După ce apucă mai bine bastonul, bătrîna se înclină spre ea. De ce?

Lady O o studia în felul său speculativ cu ochii negri ca smoala. Era o doamnă bătrînă, dar și foarte înțeleaptă, cu multe relații și rude. Contribuise probabil la încheierea unei legiuni de căsătorii. Era mentorul perfect pentru Portia. Dacă voia s-o ajute. Sau dacă Portia avea curajul să-i ceară ajutorul.

Cu mîinile împreunate, Portia trase aer în piept, alegîndu-și vorbele cu atenție:

– Este timpul să-mi găsesc un soț.

Lady O clipi des.

– Te-ai gîndit la vreunul din cei de aici?

– Nu! Sau... poate. Portia făcu o grimasă. Nu prea am experiență la lucrurile de genul acesta, după cum știți.

Lady O pufni revoltată.

– Știu doar că ți-ai irosit ultimii șapte ani, în loc să fi făcut ce trebuia.

– *Am considerat*, continuă Portia, de parcă n-ar fi auzit comentariul bătrînei doamne, că hotărîndu-mă să am un soț, pot profita de timpul petrecut aici, învățînd să-l aleg pe cel potrivit. Ca să fiu mai explicită, va trebui să adun informații, să stabilesc calitățile pe care vreau să le aibă acesta, ceea ce este important pentru mine la un bărbat. Se încruntă apoi, privind-o pe Lady O. Presupun că fiecare femeie are pretențiile ei.

Lady O făcu un gest vag.

– *Comme çi, comme ça*. Mai bine zis, că ar trebui să aibă niște calități esențiale, pe cînd celelalte sînt aleatorii.

lar ceea ce vor toate femeile nu diferă prea mult de la una la alta.

– Ei bine. Portia ridică bărbia, cum făcea de cîte ori era în încurcătură. Asta speram să-mi clarific, cît timp stau aici.

Lady O o privi cîteva clipe, apoi se relaxă, rezemîndu-se de spătarul fotoliului.

– Te-am observat aseară studiind bărbaţii prezenţi. Ţe-ai oprit asupra vreunuia?

Era momentul unei decizii. Avea nevoie de ajutorul acestei doamne cu care să discute orice, în care ar fi vrut să aibă încredere.

– I-am studiat pe Simon, James şi Charlie. Sînt pe lista bărbaţilor interesanţi. Şi deşi bănuiesc că Desmond este interesat de Winifred, nu-l elimin de pe listă.

– Ai observat deci? Cum ţi se pare că reacţionează Winifred?

– Este nehotărîtă deocamdată. Am crezut că pot învăţa ceva de la ea, urmărindu-i reacţiile.

– În afară de faptul că are treizeci de ani şi nu s-a căsătorit încă. Lady O ridică din sprîncene. Mă întreb care ar fi motivul?

– Poate că nu s-a gîndit la asta pînă acum... Portia surprinse privirea lui Lady O şi făcu o grimasă. Deşi pare să fie o femeie înţeleaptă.

– Da, şi eu cred la fel. Dar ce crezi despre Ambrose? Şi el este necăsătorit, dar nu l-ai menţionat.

Portia ridică din umeri.

– Ştiu că nu este căsătorit, dar... Strîmbă din nas, căutînd cuvintele potrivite pentru a exprima ce simţea. Este foarte ambiţios, vrea să ajungă în Parlament.

– Bine, dar nu văd nimic rău în asta! Gîndeşte-te la Michael Anstruther Wetherby.

– Situaţiile sînt puţin diferite. Portia se încruntă din nou. La el este doar o ambiţie. Michael doreşte să poată fi de

folos, să guverneze corect. Să reuşească în viaţă pentru că este foarte bun la asta, la fel ca sora sa.

Lady O încuviinţă.

– Îmi place cum gîndeşti. Să înţeleg că Ambrose are alte motive? Că nu este animat de intenţii nobile? N-am avut ocazia să discut cu el, încă.

– Cred că vrea să ajungă acolo doar pentru el însuşi. Vrea puterea şi avantajele pe care i le oferă. N-am observat să aibă un motiv nobil. O privi pe Lady O. Dar poate îl judec greşit. Nu am nici o dovadă în acest sens.

– Vei avea destul timp să-l studiezi cît vom fi aici. Este într-adevăr cel mai bun moment în care te poţi ocupa de alegerea unui soţ.

Lady O vru să se ridice. Portia o ajută.

– Ascultă ce-ţi spun, zise bătrîna îndreptîndu-se de spate. *Concentrează-te* asupra lui Simon, James şi Charlie, nu vei avea timp să-ţi lărgeşti sfera de interes.

Lady O afişă un zîmbet de superioritate, după cum observă Portia cînd bătrîna se îndreptă spre uşă. Nu ştiu cum să-l interpreteze.

– Îmi vei raporta în fiecare seară, sau dimineaţă, după cum preferi. Cît eşti aici, te afli în grija mea, indiferent ce crezi tu şi fratele tău. Lady O îi mai aruncă o privire enigmatică. Mă interesează să aflu, la vîrsta mea, care ar fi, în opinia ta, calităţile unui soţ bun.

Portia încuviinţă, înclinînd capul ascultătoare. Nici una dintre ele nu fusese decepţionată de discuţie. Îi va spune lui Lady O tot ce trebuia, pentru că avea nevoie de părerea şi sfaturile ei şi nicidecum pentru că se considera sub tutela acesteia.

Cînd ajunse la uşă şi vru să apese pe clanţă, Lady O întinse bastonul, oprind uşa să se deschidă. Portia îi întîlni, uimită, privirea pătrunzătoare.

– Nu m-ai lămurit într-o privinţă: cum se face că, după

şapte ani petrecuţi în societate, ai hotărît că ar trebui să te măriţi?!

Nu mai era cazul să se ferească de bătrîna doamnă. Iar argumentul ei era destul de normal şi puternic.

– Copiii. În timp ce ajutam la Fundaţia copiilor orfani, am realizat că-mi plac mult. Îmi place sincer să mă ocup de ei, să-i îngrijesc, să le supraveghez creşterea, să-i educ. Chiar în timp ce spunea aceste lucruri, simţi că dorinţa de a avea copiii săi devenea tot mai puternică. De mult mi-am dorit copii. Iar întoarcerea la Chase mi-a accentuat această dorinţă. I-am văzut pe Amelia şi Luc cu copilul lor şi, bineînţeles, pe Amanda şi Martin, care veneau des în vizită. Casa este întoarsă pe dos cînd ai copii, dar... O privi pe Lady O. Asta îmi doresc.

Lady O se uită la ea cu seriozitate, apoi încuviinţă:

– Copiii, deci... Ei au fost cei care te-au făcut să laşi nasul mai jos, să vezi ce este în jurul tău, să te gîndeşti la căsătorie. Este ceva de înţeles, logic şi bine de făcut. *Totuşi*, zise ea fixînd-o, numai copiii *nu sînt* un motiv serios pentru căsătorie.

Portia clipi nedumerită.

– Nu?

Lady O îşi luă bastonul şi-i făcu semn s-o urmeze. Portia deschise uşa.

– Dar...

– Nu-ţi face probleme. Lady O porni semeaţă pe coridor. Urmăreşte-ţi planul, studiază-i pe cei care te interesează şi vei afla şi motivul. Nu uita vorbele mele.

Lady O mări pasul, iar Portia se grăbi s-o ajungă din urmă.

– Hai să mergem la masă, zise Lady O. Discuţia asta despre căsătorie mi-a stimulat apetitul!

„Apetitul de a se amesteca în treburile altora!" îşi spuse Portia, dar Lady O fusese întotdeauna aşa. Şi ea era o maestră

a acestei arte! În timp ce se serveau cu pîine prăjită şi marmeladă, procedă cu atîta subtilitate, încît Portia era sigură că nici Simon, nici James sau Charlie nu realizară că ideea de a face o plimbare călare nu le aparţinea.

Cu toate acestea, în cele din urmă, invitaţia veni din partea lor. Ea o acceptă. La fel şi Lucy. Spre uimirea tuturor, chiar şi Drusilla. Winifred mărturisi că-i era indiferent, aşa că prefera să se plimbe. Desmond se oferi imediat s-o însoţească.

Ambrose, angajat într-o discuţie cu domnul Buckstead, refuză, printr-un gest al capului. Surorile Hammond, cu ochii lor ageri fixaţi asupra lui Oswald şi Swanston, se înţeleseseră deja să facă o plimbare în jurul lacului. Kitty nu se afla de faţă, dar nu era singura care lipsea. Celelalte ceruseră să li se aducă micul dejun în cameră.

La cincisprezece minute după ce se ridicaseră de la masă, cei ce aleseseră să călărească se adunară în grup, iar James îi conduse la grajduri.

Alegerea cailor le luă ceva timp. Portia, îmbrăcată în costumul albastru de călărie, trecu împreună cu James prin faţa boxelor cu cai, privindu-i, punînd întrebări despre animalele cele mai valoroase. Dar oare era important pentru ea ca un gentleman să ştie să călărească, să cunoască bine caii?

Majoritatea ştiau, dar poate nu la nivelul pretins de ea.

– Îţi conduci singur faetonul prin oraş?

James îi aruncă o privire ciudată.

– Da, am o pereche de cai frumoşi.

– Domnule James...

Şeful grăjdarilor îl striga din uşă; caii lor erau pregătiţi. James o conduse înapoi spre boxele cailor. O privea cu oarecare curiozitate.

– Caii cenuşii sînt în partea cealaltă a grajdului, dacă vrei, ţi-i arăt.

– Mi-ar plăcea, dacă vom avea timp.

El ridică din umeri.

– Ne-am putea face timp.

Ea zîmbi şi ieşiră afară, la soare. În curte, aşteptau ceilalţi. Charlie şi grăjdarul le ajutau pe Lucy şi Drusilla să încalece. Portia se îndreptă spre un băiat de la grajduri, care ţinea iapa roşcată aleasă de ea, cu ajutorul lui James şi Simon. Cînd ajunse aproape de cal, se întoarse şi aşteptă.

James se oprise să-şi mîngîie calul, apoi îşi întoarse privirea spre grupul care urma să-l însoţească.

Portia îl privi, pentru a-l face să înţeleagă că era cazul s-o ajute să urce în şa.

– Lasă-mă să te ajut! auzi vocea lui Simon.

Încruntîndu-se, el o prinse de mijloc.

– N-are rost să pierdem toată ziua privind.

O ridică foarte uşor, dar ea simţi din nou că-şi pierde răsuflarea. O aşeză bine în şa, apoi îi dădu drumul, îi trase fustele într-o parte şi-i ţinu scara. Revenindu-şi, Portia aşeză picioarele în şa şi-şi rearanjă fustele.

– Mulţumesc, zise ea, dar Simon plecase deja.

Îl văzu luînd frîiele calului de la grăjdar şi urcînd destul de uşor pe spatele animalului. De ce se încruntase? Nu-i apăruse numai o cută între sprîncene, ci şi o anume duritate în ochii lui albaştri. Scuturînd din cap, ea apucă mai bine de frîu şi iapa porni la pas.

Observînd că era gata, James urcă pe calul său şi o ajunse din urmă, sub bolta de la grajd. Simon se ocupa de Lucy şi Drusilla, privindu-le parcă pentru a le estima posibilităţile. Charlie urcă şi el în şa, urmîndu-i.

Cu Portia la pas, după el, James porni la trap. Născută şi crescută la Rutland, ea călărise destul de bine încă de mică. Apoi, pe măsură ce crescuse, deşi nu mai era atît de băieţoasă, tot îi plăcea călăria. Iapa era jucăuşă. Portia o lăsă liberă la început, pentru ca mai apoi s-o strunească.

James îi alesese o iapă mai docilă. Ea voise să protesteze şi ar fi făcut-o, cu siguranţă, dacă Simon n-ar fi intervenit, alegînd-o pe aceasta. James privise alegerea lui Simon ridicînd dintr-o sprînceană, dar nu comentase; ea îşi muşcase limba, însă le mulţumise amîndurora cu un zîmbet.

Iar acum, James o urmărea, de parcă voia să-i evalueze posibilităţile. Simon n-ar fi făcut asta! O privire rapidă în jur o ajută să-l vadă urmărindu-le pe Lucy şi Drusilla.

Charlie, cu calul său mergînd la trap lîngă al Drusillei, sporovoia cu obişnuita sa uşurinţă. Drusilla, ca întotdeauna, era tăcută. Îl asculta sau făcea efortul să-l asculte... Portia se întreba dacă venise cumva la insistenţele mamei sale.

Lucy arunca priviri spre ea şi James. Uitîndu-se înainte, ea recunoscu în sine faptul că trebuia să i-l lase lui Lucy pe James. Îi zîmbi acestuia.

– Îmi place mult călăria. Spune-mi, se vînează prin părţile astea?

Mergeau pe un drum plin de frunze moarte. El îi răspunse la întrebare. Treptat, Portia aduse discuţia acolo unde voia: la stilul lui de viaţă, la activităţile preferate, la ce-i displăcea cel mai mult, la aspiraţiile lui. Desigur, foarte subtil.

Dar cu toate eforturile ei, sau poate tocmai din cauza acestora, cînd ajunseră la marginea locului de vînătoare de la Cranborne, vechea pădure în care vînase regele, ea observă că James o privea uimit, curios, dar şi foarte precaut, cu ochii săi mari, căprui.

Îi zîmbi indiferentă. Opriră caii, aşteptîndu-i şi pe ceilalţi să ajungă, înainte de a se aventura printre stejarii cu coroane bogate. Realizînd că era momentul să i-l cedeze lui Lucy, porni la trap alături de Charlie.

Charlie se lumină la faţă; se întoarse spre ea, lăsîndu-i-o pe Drusilla lui Simon.

– Voiam să te întreb dacă ai auzit de scandalul stîrnit de aventura lordului Fortinbras la Ascot?

Începu să turuie. Portia descoperi că în pofida uimirii sale şi a dorinţei lui de a conversa, îi era greu să se concentreze la ce îi spunea. La început, se gîndise că era din cauza caracterului lui extrovertit, dar, cînd, în repetate rînduri, evită întrebările puse cu mare atenţie de ea, şi cînd surprinse o privire pe sub gene, apoi o alta care era departe de a fi inocentă, realiză că Charlie făcea totul, inclusiv acest fel de a vorbi exagerat de mult, pentru a împiedica o femeie să afle ce voia de la el.

James era mai sigur pe sine şi mai puţin în defensivă. Iar Charlie... în cele din urmă, Portia îi zîmbi cu sinceritate şi renunţă la a-l chestiona. Devenise mai mult decît joc, era o obsesie de acum, şi nu vedea de ce să-l fi pus pe jar, să-i strice bucuria plimbării, doar pentru a afla cîte ceva. Privi în jur.

– Am fost cam reţinuţi pînă acum. Am putea galopa puţin, ce ziceţi?

Charlie o privi cu ochi mari.

– Dacă doreşti... Nu văd de ce nu... Apoi privi înainte şi chiui. James se uită în urmă. Charlie îl anunţa că porneau în galop. James încetini, îndemnînd calul său şi pe al lui Lucy pe o potecă laterală.

Portia îşi struni iapa.Trecu pe lîngă James şi Lucy în galop. Drumul pe care o luase era destul de lat, puteau trece doi cai pe el, dar ea se afla înainte, cînd ajunseră la prima cotitură. În faţa lor se întindea o zonă cu iarbă deasă; lăsă iapa mai liberă la început, apoi porni în mare viteză, zgomotul făcut de copitele calului lui Charlie fiind acoperit de cel făcut de copitele iepei pe care o călărea ea. Zgomotul constant, ritmul susţinut al copitelor îi răsunau în urechi şi parcă i se imprima în tot corpul, făcînd-o să exulte.

Ajunsese la marginea zonei cu iarbă. Întoarse capul.

Charlie se afla la cîţiva yarzi în spatele ei, dar nu putea s-o ajungă din urmă. După el, veneau ceilalţi patru la galop, dar fără a se întrece.

Cu un zîmbet satisfăcut, privi din nou înainte, apoi îşi urmă drumul pe potecă. Aceasta se îngusta la un moment dat, apoi după vreo douăzeci de yarzi căpăta din nou lărgime. Cu bucurie în suflet, lăsă iapa liberă, dar la jumătatea drumului începu s-o struneascâ.

Zgomotul de copite din spate se auzea tot mai slab. Indiferent cît îi plăcea viteza, nu se aventura să alerge pe drumuri necunoscute. Se bucurase destul. Văzînd că se zăreau copacii, iar poteca se îngusta din nou, lăsă iapa la pas domol.

La un moment dat, la capătul zonei mai largi, se opri. Şi aşteptă.

Charlie o ajunse din urmă.

– Alergi ca un demon!

Ea îi înfruntă privirea, gata să riposteze, dar realiză imediat că acesta nu era scandalizat. O privea cu alţi ochi, poate chiar cu admiraţie.

Înainte de a avea răgazul să se gîndească la asta, apărură James şi Lucy. Ea rîdea, vorbea, radia de bucurie. James schimbă priviri cu Charlie. Cu zîmbetul său obişnuit, relaxat, acesta îşi înlocui prietenul.

Li se alăturară Simon şi Drusilla. Opriră cîteva clipe pentru a-şi recăpăta ritmul respiraţiei, lăsîndu-şi caii să se odihnească, apoi James îi spuse ceva Drusillei şi porniră înapoi, spre conac.

Lucy vru să-i urmeze imediat, dar Charlie, insistent, reuşi să-i cîştige atenţia. Printr-o strategie simplă de a-şi ţine calul cu un pas în urmă, o ţinu pe ea departe de James.

Portia îşi ascunse un zîmbet şi continuă să-i privească. Abia înregistră prezenţa lui Simon alături de ea. Nu lăsa să se vadă nimic. Dar simţurile îi erau perfect conştiente de apropierea lui, de forţa pe care o degaja el pe calul său, la fel

de puternic. Se aştepta să simtă ceva din fosta încordare care o cuprindea înainte de a se enerva, dar... Nu simţi decît furnicături şi respiraţia îngreunîndu-se, ceea ce nu-i era deloc în fire.

– Ai rămas cu aceleaşi apucături băieţeşti, după cum se vede.

Vocea lui avea o duritate pe care n-o mai auzise pînă atunci.

Întoarse capul întîlnindu-i privirea şi după ce se înfruntară o clipă, ea zîmbi, uitîndu-se în depărtare.

– Văd că nu mă dezaprobi.

Simon mormăi ceva. Ce putea spune? Avea dreptate. Ar fi trebuit să-i displacă, dar nici el nu ştia ce anume îl făcuse să reacţioneze – prea repde – la provocarea unei femei care călărea ca vîntul. Şi, fiind sigur că se simţea aproape la fel de stăpînă în şa ca şi el, i se păruse meschin să-i umbrească clipa de glorie.

De fapt, el era furios din pricină că nu putuse s-o însoţească şi nu pentru că ar fi călărit cum o făcuse. Caii mergeau în trap uşor. O privi atent. Portia zîmbea, era vizibil îngîndurată. Nu avea idee la ce se gîndea. Se aştepta ca ea să-i pună întrebări, aşa cum făcuse cu James şi Charlie. Caii mergeau la pas.

Ea rămînea tăcută, distantă, cu gîndul plecat aiurea.

În cele din urmă, admise că Portia nu avea nici o intenţie să continue cu el ceea ce-şi pusese în gînd. Bănuiala aceasta căpătă noi dimensiuni. Reticenţa ei era o confirmare. Dacă urmărea să cîştige un soi de experienţă nepermisă, el era ultimul la care ar fi apelat.

Această concluzie, însoţită de emoţiile pe care le declanşă, făcu să i se oprească respiraţia. Regreta, simţind că pierduse ceva, ceva ce nu crezuse că i-ar fi putut fi foarte drag. Scutură din cap, trase aer în piept şi o privi din nou.

Ar fi vrut să i se adreseze, să pretindă ceva de la ea, dar nu ştia cum s-o facă.

Şi mai ales nu ştia dacă ea i-ar răspunde.

După ce-şi schimbă costumul de călărie cu o rochie albă cu verde şi-şi aranjă părul, Portia coborî scările tocmai cînd gongul anunța ora mesei, răsunînd în toată casa.

Blenkinsop, care trecea pe holul din față, se înclină, anunțînd-o:

– Masa este servită pe terasă, domnişoară.

– Mulțumesc.

Portia se îndreptă spre unul dintre saloane. Era încîntată de felul în care se descurcase la călărie, dar şi în cazul „flecărelii cu bărbații de însurat". Învăța să fie mai sigură pe sine, exact ceea ce sperase.

Desigur, dimineața fusese lipsită de distracția pe care i-o ofereau Kitty şi ciudățeniile ei. Primul lucru care-i atrase atenția în timp ce se îndrepta spre uşă fu însă murmurul seducător al acesteia, care se auzea dinspre terasă.

– Întotdeauna am avut *o mare* admirație pentru tine!

Dar cel pe care Kitty îl înghesuia în balustradă nu era James, ci Desmond. Femeia asta era incorigibilă! Perechea se afla la stînga ei. Se întoarse în direcție opusă, prefăcîndu-se că nu-i văzuse. Se îndreptă spre locul unde se instalase un bufet lung cu tacîmuri, pahare şi farfurii. Invitații erau adunați în jurul mesei principale, unii se aşezaseră deja acolo, alții la celelalte mese de fier forjat de pe terasă, sau pe gazon, la umbra unor copaci.

Portia îi zîmbi lui Lady Hammond, aşezată lîngă Lady Osbaldestone. Lady O arătă spre somonul din farfuria ei.

– E minunat! Ar trebui să guşti!

– Aş vrea!

Portia se-ntoarse spre bufet şi-şi luă o farfurie. Somonul

era aşezat pe un platou mare, mai în spate; şi ar fi trebuit să se întindă ca să se servească.

– Vrei nişte somon?

Ridicînd privirea, Portia întîlni zîmbetul lui Simon, care apăruse lîngă ea. Ştiuse că era el, chiar înainte să vorbească. Nu-şi dădea seama cum simţise asta.

– Mulţumesc.

El putea ajunge mai uşor la platou. Portia îi întinse farfuria, pe care acesta aşeză o bucată apetisantă de somon, apoi îşi puse şi pentru el două felii. O urmă de-a lungul mesei, în timp ce ea alese gustările preferate.

Cînd ajunse la capătul bufetului şi privi în jur pentru a găsi un loc unde să se aşeze, el se opri din nou lîngă ea şi o conduse spre gazon.

– Ar fi bine să mergem lîngă Winifred.

Aceasta stătea singură la o masă de patru persoane. Portia încuviinţă:

– Să mergem!

Traversară pajiştea. Portia era conştientă de prezenţa lui Simon, de parcă ar fi fost paznicul ei, deşi nu-şi putea imagina de ce anume ar putea el s-o apere. Winifred ridică privirea cînd se apropiară; le zîmbi, primindu-i cu plăcere la masa ei. Simon trase scaunul, pentru ca Portia să se aşeze, apoi luă şi el loc între ele.

După cîteva minute li se alătură şi Desmond, care ocupă ultimul scaun liber. Winifred, care-i zîmbise pînă atunci, se încruntă văzînd farfuria lui aproape goală.

– Nu-ţi este foame?

Desmond lăsă privirea în jos, spre farfuria pe care se afla doar o bucată de somon şi două frunze de salată. Ezită o clipă, apoi răspunse:

– Am luat doat atît. Trebuie să mă întorc după ce termin de mîncat.

Portia îşi muşcă buzele, lăsînd privirea în jos. Cu coada

ochiului, o vedea pe Kitty stînd pe terasă, acolo unde se termina bufetul, uitîndu-se spre ei. Îi aruncă o privire lui Simon. Deşi nu se putea citi nimic deosebit pe figura lui, ştia că şi el observase.

Era evident că nu doar James fugea de îmbrăţişarea lui Kitty!

Doamna Archer îi făcu semn lui Kitty, chemînd-o la masa unde stătea cu soţul ei şi cu Henry. Pentru toţi cei care văzuseră scena, era evident că biata Kitty se conformă împotriva dorinţei sale, pentru că nu putea evita invitaţia. Spre uşurarea tuturor, acceptă cu destulă graţie.

Se relaxară cu toţii, antrenîndu-se în discuţii. Doar Winifred părea încordată, deşi nu dăduse semne că ar fi fost cumva conştientă de comportamentul surorii sale.

Discutară, mîncară, iar Portiei, care o observa pe Winifred, îi fu greu să creadă că aceasta nu ştia nimic din ce punea sora ei la cale. Winifred vorbea calm, ca de obicei. Era o persoană bine educată, fără a fi timidă sau nehotărîtă, şi-şi declara cu convingere opiniile, politicoasă, dar nu şi supusă. Respectul Portiei pentru sora mai mare a lui Kitty crescu.

Şerbetul şi îngheţata încheiară masa, apoi se ridicară cu toţii şi se împrăştiară pe peleză, la umbra copacilor.

– Abia aştept balul de diseară! exclamă Cecily Hammond.

– De fapt, fiecare invitaţie ar trebui să includă şi un bal. Este o ocazie perfectă pentru a ne distra.

Annabelle Hammond se întoarse spre Kitty, care li se alăturase.

– Lady Glossup mi-a spus c-a fost ideea ta şi mai ales că te-ai ocupat de organizare. Cred c-ar trebui să-ţi mulţumim că te-ai gîndit la noi.

Aceste laude naive, dar sincere, aduseră un zîmbet pe faţa lui Kitty.

– Mă bucur mult că veți avea ocazia să vă distrați, sper că va fi o noapte minunată. Îmi place să dansez și știu că și voi simțiți la fel.

Kitty privi în jur; auzi murmure de aprobare. Pentru prima oară, Portia simți o adevărată nerăbdare, ceva firesc, aproape naiv, la Kitty – poate dorința de a se bucura de strălucirea și atmosfera balului, poate convingerea că măcar acum va găsi... ceva.

– Cine va participa? întrebă Lucy Buckstead.

– Toate familiile din zonă. De un an nu s-a mai organizat un bal adevărat aici, așa că m-am asigurat de participare. Kitty făcu o pauză, apoi adăugă: Vor veni și ofițerii de la regimentul staționat la Blandford Forum.

– Ofițeri! exclamă Cecily. Mulți?

Kitty pronunță cîteva nume. În timp ce vestea că la bal vor participa ofițeri făcu înconjurul cercurilor de doamne, Portia observă că domnii nu erau la fel de entuziasmați.

– Sînt sigur că vor fi ofițerași fără bani, dornici doar de distracție! îi șopti Charlie lui Simon.

Portiei îi stătea pe buze să-i spună că acești invitați vor fi cei care le vor distra, dar reuși să se abțină. Nu era cazul să facă nimic în plus pentru a-l face pe Simon să fie și mai protector cu ea, pentru că va fi oricum. Va trebui să fie atentă, poate chiar să-l evite. Ultimul lucru pe care și-l dorea era un protector.

Acest mare bal îi oferea perspectiva de a se perfecționa în „vînarea" unui soț, nicidecum de a pune punct, în sfîrșit, căutărilor sale. Mulți din cei pe care-i va cunoaște aici vor fi dați uitării și nu-i va mai întîlni vreodată. Balul constituia, oricum, o ocazie în care să-și exerseze talentul nou dobîndit.

Toate tinerele nemăritate abia așteptau balurile. Portia presupuse că și ea trebuia să fie la fel de entuziastă. Trecînd pe lîngă grupurile care stăteau de vorbă la umbra copacilor, ascultă și observă reacțiile celorlalte doamne. Winifred își

manifesta discret entuziasmul, Drusilla era mai rezervată, surorile Hammond lăsau să li se citească aceasta pe chipuri, Lucy spera o seară foarte romantică.

Iar Kitty se manifesta sincer de data asta, anticipînd o seară minunată. Pentru o doamnă măritată de cîţiva ani, care participase la multe baluri, fervoarea cu care-l aştepta pe acesta dădea de gîndit. O făcea să pară mai tînără, chiar naivă. Ciudată chiar, în lumina ultimelor ei fapte.

Dînd uitării confuzia pe care o producea Kitty în minţile tuturor, hotărîtă să profite din plin de acel bal, Portia încerca să afle de la celelalte doamne cum se pregăteau pentru eveniment.

Trecea de la un grup la altul, avidă de informaţii. Numai după cîtva timp observă că Simon venea mereu după ea, parcă urmărind-o.

Discuta cu Charlie şi James în spatele grupului în care se afla ea. Ridicînd capul, îi întîlni privirea, aşteptîndu-se să surprindă pe chipul lui un soi de enervare, expresia lui obişnuită cînd se uita la ea protector.

Dar nu sesiză nimic din toate acestea. Era ceva ciudat în ochii lui, dar ceva cu totul diferit. Întreaga lui figură denota duritate şi poate încordare; de la ascuţimile feţei, pînă la maxilarul care părea cioplit în piatră.

Privirile li se încrucişară, destul pentru ca ea să vadă şi să ştie. Şi să reacţioneze.

Trăgînd aer în piept, se întoarse spre Winifred, încuviinţînd, de parcă ar fi auzit ce spunea. Nu se gîndea decît că, indiferent ce îl făcuse pe Simon s-o urmărească, nu fusese dorinţa de a o proteja.

Doamnele mai tinere nu erau singurele entuziasmate de perspectiva balului. Lady Hammond, Lady Osbaldestone chiar şi Lady Calvin păreau dornice de distracţie.

Era vară şi aveau destul de puţine ocazii la care să se poată distra.

Portia nu sesiză imediat sursa care le alimenta interesul; dar cînd, după-amiază, Lady O îi ceru s-o conducă în camera sa, dorind să treacă mai întîi prin camera ei, înțelese.

– Nu sta să te uiți la mine, fetițo! zise bătrîna doamnă, bătînd nerăbdătoare cu bastonul în podea. Arată-mi rochia cu care te îmbraci la bal.

Resemnată, dar întrebîndu-se care era rostul acestei curiozități, Portia o conduse în camera pe care o primise în aripa de răsărit. Era o cameră mare, spațioasă, cu un dulap încăpător, în care camerista îi așezase toate rochiile. După ce o instală în fotoliu pe Lady O, deschise ușa dulapului.

Și ezită. Nu-și pusese problema că trebuie să aleagă o rochie. De fapt, pe ea n-o interesase niciodată îmbrăcămintea. Datorită fratelui său Luc și banilor acestuia, avea o mulțime de rochii frumoase, pe care nici nu le îmbrăcase.

Lady O pufni nemulțumită, ca de obicei:

– După cum mi-am închipuit, nu ai nici cea mai vagă idee. Oricum, să vedem ce-ai adus cu tine.

Ascultătoare, Portia îi arătă toate rochiile. Alese în cele din urmă una verde-închis, de mătase.

Lady O. scutură din cap.

– Nu acum. Lasă dramatismul pe mai tîrziu, cînd vei fi sigură de el. Atunci are efectul scontat. În seara asta trebuie să fii... Făcu un gest cu mîna. Incitantă, dar nu provocatoare. Alcătuiește-ți o strategie!

Portia nu se gîndise pînă acum la efectul pe care l-ar putea avea culoarea unei rochii. Se mai uită o dată la cele pe care le întinsese pe pat.

– Ce spuneți de asta? Ridică o rochie de mătase de culoarea perlei, un gri blînd, culoare nepotrivită pentru o tînără necăsătorită, dar cu părul, ochii ei negri și înălțimea ei, se putea descurca.

– Hm. Lady O o opri. Stai așa!

Portia se supuse, netezind corsajul rochiei, așezat pe

pieptul ei pentru ca Lady O să-l poată vedea mai bine. Corsajul era din mătase, cu şifon deasupra, cu un decolteu frumos, destul de îndrăzneţ.

Lady O zîmbi.

– E perfectă. Nu este rochia unei inocente, dar nici a unei intangibile. Ai pantofi potriviţi?

Avea chiar şi un şal cu perle şi o poşetă asortată. Lady O aprobă din nou tot ce văzu.

– Şi vei adăuga nişte perle pe care aş vrea să le văd.

Portia luă şiragurile de perle pe care şi le puse în jurul gîtului. Erau destul de lungi: îi ajungeau pînă la mijloc.

– Am şi cercei asortaţi.

Lady O făcu un gest spre perlele ei.

– Nu aşa se poartă perlele. Le înfăşori o dată în jurul gîtului, apoi restul rămîne liber. Lady O o examină cu un ochi critic. Acum ridică din nou rochia.

Portia execută ce i se ceruse, netezind corsajul rochiei. Se întoarse spre oglinda din încăpere şi exclamă surprinsă:

– O, ce diferenţă!

– Într-adevăr, confirmă Lady O. Acum alcătuieşte-ţi o strategie! Repede! Se sprijini de speteaza scaunului, vrînd să se ridice. Portia o ajută. O dată ridicată, Lady O se îndreptă spre uşă. Mă poţi conduce în camera mea, vreau să mă odihnesc puţin. Apoi, întoarce-te aici, să te odihneşti şi tu.

– Nu sînt obosită! zise Portia, care în viaţa ei nu se odihnise înaintea unui bal.

Privirea pe care i-o aruncă Lady O o făcu să înţeleagă că aceasta ştia mai mult decît voia să spună.

– Fie şi aşa cum zici, dar fă-mi, te rog, plăcerea de a sta întinsă, cu ochii închişi, înainte de a te pregăti de bal. Cînd deschise gura să riposteze, Lady O o opri: Ai altceva de făcut acum, cînd orice femeie vrea să pară cît mai odihnită înainte de bal? Ce ai mai pus la cale?

Întrebarea fusese rostită pe un ton care nu suferea împotrivire. Consideră că era mai bine să-i spună adevărul:

– Mă gîndeam la o plimbare prin grădină şi poate o vizită în bibliotecă.

– Şi crezi că vei reuşi să faci astea singură?

Portia făcu o grimasă.

– Poate că nu. Se va ivi cineva care să-mi ţină companie.

– Nu *cineva*, ci un domn anume. Celelalte doamne vor avea buna inspiraţie să se odihnească. Lady O se oprise în faţa uşii ei, pe care o lăsase deschisă. Portia o urmă închizînd uşa după ea.

– Va fi cineva anume, dacă nu chiar mai mulţi domni. Lady O lăsă bastonul deoparte aşezîndu-se, apoi o fixă cu privirea ei pătrunzătoare. Acum gîndeşte-te! Ţi se pare înţelept?

De parcă i se deschiseseră ochii într-o privinţă la care nu se pricepea, Portia o privi cu ochii mari.

– Nu?

– Sigur că nu! exclamă Lady O, rezemîndu-se de perne pentru a se simţi confortabil. O privi din nou. Ţi-ai petrecut toată dimineaţa şi după-amiaza cu ei. Dacă se vor bucura oricînd de prezenţa ta, nu-ţi vor simţi lipsa. Pînă la ora balului, ar fi cazul să-i privezi de bucuria de a-ţi fi alături. Apoi, mai tîrziu, la cină şi în timpul balului, veţi fi destul timp împreună.

Portia nu se putu abţine să nu zîmbească. Se aplecă spre Lady O, pe care o sărută pe obraz.

– Sînteţi o *excelentă* intrigantă.

– Prostii! zise Lady O. Sînt doar un „general" bătrîn care a purtat multe lupte.

Zîmbindu-i, Portia se retrase. Era la uşă, cînd, fără a mai deschide ochii, Lady O ordonă:

– Acum, du-te şi odihneşte-te!

Portia zîmbi.

– Am înțeles, domnule general!

Se strecură pe ușă.

Și, pentru prima oară, făcu așa cum i se spusese.

4

Acum, amintește-ți că trebuie să-ți alcătuiești o strategie!

Cu aceste cuvinte, Lady O intră în salon, lăsînd-o pe Portia să hotărască dacă voia s-o urmeze. Cu bărbia ridicată, aceasta alunecă ușor prin salon, conștientă de capetele care se întorceau după ea.

Mai interesant i se păru faptul că în timp ce capetele doamnelor se întorceau și, după ce o priveau, reveneau la discuția în care se angajaseră, capetele domnilor zăboveau în direcția ei, asta pînă ce altceva, mai important, îi readucea la discuția începută.

Portia se pricepea foarte bine să pretindă că nu observase. Cu seninătate, făcu o plecăciune către Lady Glossup, care își înclină capul cu un zîmbet și cu demnitatea unei regine, apoi i se alătură lui Winifred. Acesta conversa cu Desmond și James.

Era evidentă admirația din privirile celor doi, care o salutară. O acceptă ca pe ceva ce i se cuvenea, și se lansă în binecunoscutele discuții de salon.

Dar apoi se încruntă. Nu cumva se schimbase? Era altfel acum, tocmai pentru că se hotărîse să-și găsească un soț? Se vedea asta în vreun fel? Sau, poate, și în trecut provocase asemenea reacții, dar, nefiind obișnuită să le observe, în special pe ale bărbaților, nu le remarcase?

Pe măsură ce se deplasa, schimbînd opinii și saluturi, își spuse că asta era explicația. Nu era un gînd care s-o onoreze,

totuşi! Lady O avusese dreptate: trăise cu capul în nori. Această revelaţie îi mări încrederea în sine: era pentru prima oară cînd realiza că avea ceva, o putere anume, o armă secretă, pe care să o folosească pentru a atrage un eventual soţ.

Acum nu-i mai rămînea decît să aleagă bărbatul potrivit şi să înveţe să-şi întrebuinţeze farmecele.

Simon discuta cu surorile Hammond şi cu Charlie. Trecu pe lîngă el, înclinînd indiferentă din cap. El n-o scăpase din priviri de cînd intrase. Avea un chip dur, ca de piatră. N-ai fi putut spune la ce se gîndea.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să se bucure de protecţia lui. Se îndreptă spre Ambrose şi Lady Calvin.

Simon o urmărea cum îi zîmbea, fermecîndu-l pe Ambrose. Se încruntă şi mai mult şi aceasta îl făcu să pară şi mai ameninţător. De ce se simţea astfel? Ce emoţii îl tulburau, nu ştia să spună. Nu se simţise aşa niciodată! Era peste măsură de iritat. Faptul că nu ştia motivul nu făcea decît să-i sporească senzaţia de apăsare. Ceva se schimbase şi nu-şi putea elibera mintea de această obsesie pentru a o putea identifica.

După-amiază o aşteptase pe Portia să apară, după ce o condusese pe Lady O, dar asta nu se întîmplase. Voia să-i vorbească, s-o determine să spună ce voia să afle.

Ea nu apăru, sau mai bine zis, el n-o găsi, ceea ce-l făcu să se întrebe unde era, şi mai ales cu cine.

Acum o putea studia cu coada ochiului: era mlădioasă, îmbrăcată în rochia gri deschis, de culoarea perlei, cu părul ridicat în creştetul capului, ceea ce o făcea să pară foarte înaltă. Pieptănătura îi descoperea gîtul lung, graţios, atrăgînd atenţia asupra umerilor delicaţi. Purta două coliere de perle... unul la baza gîtului, celălalt atîrna mai jos, dispărînd în corsajul rochiei, între sîni. Lua o dată cu el şi imaginaţia lui. Simţurile îi erau concentrate în acelaşi loc, chiar şi cînd nu se mai uita la ea; palmele îi ardeau.

Portia se mişca fără a conştientiza efectele produse; făcea conversaţie, ca de obicei. Cu toate astea, el recunoscu schimbarea ei de intenţie. De ce îl afecta acest lucru, rămînea de neînţeles, dar era un fapt real.

Un zgomot produs în apropierea uşii îl făcu să privească într-acolo. Intrase Kitty. Era superbă, într-o rochie albă de satin, cu garnitură argintie de mătase. Părul ei blond era coafat cu multă grijă. Diamantele îi străluceau pe piept şi la urechi. Văzută astfel, părea o făptură încîntătoare, dar nu numai datorită desfătării care i se citea pe chip, mai ales în priviri, şi o făcea să strălucească.

Se adresă corespunzător celor mai în vîrstă din grupul în care se afla, apoi luă braţul oferit de Henry şi porniră împreună, oprindu-se în dreptul fiecărui grup, să facă şi să primească complimente.

Simon se uită din nou la Portia. Cînd Kitty se opri în dreptul ei, rezultatul fu cel estimat de el. Frumuseţea lui Kitty pălea pe lîngă cea a Portiei, mai subtilă, mai incitantă. Kitty nu zăbovi lîngă aceasta şi veni imediat lîngă el.

Nu avură răgaz decît pentru cîteva vorbe, pentru că majordomul îi anunţă că masa va fi servită.

O conduse pe Lucy sperînd că... Dar nu, locurile la masă erau deja stabilite şi o suspectă pe Kitty că se ocupase de asta. Lordul şi Lady Glossup se aşezaseră la extremităţi, iar Kitty era chiar în mijloc, faţă în faţă cu Henry. Desmond se afla la stînga, Ambrose – la dreapta. Portia se aşezase la un capăt al mesei, între Charlie şi James; el, Simon, se afla în capătul opus, flancat de Lucy şi de tăcuta Drusilla.

Dacă lucrurile ar fi stat altfel, n-ar fi avut de ce să se plîngă; Lucy era isteaţă şi veselă, chiar dacă privirea îi aluneca prea des spre James; iar Drusilla, pentru a fi mulţumită, nu avea nevoie decît de un cuvînt, din cînd în cînd. Dar, aşa cum stăteau lucrurile, pe timpul mesei se văzu nevoit să

îndure separarea de Portia, aflată în compania lui Charlie şi James.

În mod normal, n-ar fi urmărit-o, mai ales în acest context. Pînă acum, atitudinea ei faţă de bărbaţi fusese descurajantă. Nici Charlie, nici James nu aveau nici o şansă cu ea. Dar nici nu luase în calcul posibilitatea ca ea să reacţioneze la tertipurile lor.

În timpul mesei, Simon o urmări cu atenţie. La un moment dat, observînd privirea lui Lady O îndreptată spre el, deveni mai prudent. Dar îi era greu să se controleze. Nu auzea nimic din ce vorbeau cei doi, iar faptul că Portia zîmbea şi arunca priviri interesate atît spre James, cît şi spre Charlie îl făcu s-o fixeze cu atenţie.

Ce dracu' punea la cale? Ce voia să afle?

Dar şi mai important de ştiut era dacă ea avea măcar habar ce se întîmpla cu James şi Charlie.

Simon ştia prea bine. Şi asta îl afecta mai mult decît ar fi vrut să recunoască.

Lady O întoarse capul spre el. Lăsînd ochii în jos, Simon se întoarse spre Lucy:

– Ai aflat ce planuri s-au făcut pentru mîine?

Apoi, făcu o invitaţie. Lucy era la fel de dornică să pornească spre sala de dans, ca şi el. Imediat ce Lady Glossup se ridică, invitînd oaspeţii la dans, îi oferi braţul lui Lucy, lăsînd-o pe Drusilla domnului Archer.

Portia, care se aflase mai aproape de uşă, era acum înaintea lor, la braţul lui Charlie. În holul mare au fost nevoiţi să ocolească invitaţii din partea locului, care începuseră să sosească. Musafirii obişnuiţi ai casei au fost conduşi direct în sala de bal. Era evident, după aglomeraţia din salon, că venise multă lume. Simon o conduse pe Lucy drept înainte, fixînd-o pe Portia, pe care spera s-o ajungă, înainte ca lumea să-i despartă.

Imediat ce intrară în sala de bal îl văzură pe James, chiar în fața lor, scrutînd figurile invitaților.

Simon știu sigur că acesta o căuta pe Portia. Cu Lucy la braț, se opri.

Kitty apăru lîngă James; îl ajunsese din urmă, înainte ca acesta să-și dea seama. Punîndu-i o mînă pe braț, veni aproape, prea aproape de el. James vru să se depărteze, dar ea îl urmă; fu obligat s-o lase să se sprijine de el. Îi zîmbea seducător, adresîndu-i-se pe un ton fermecător.

Era mică de statură și, pentru a o auzi, James trebuia să-și plece capul, ceea ce sugera o situație intimă, nepotrivită cu relația lor de familie.

Simon simți că Lucy se crispează.

James se îndreptă, ridicînd capul; era clar că nu se simțea în largul său. Zărindu-l pe Simon, îl privi cu ochii măriți și Simon înțelese: nici un prieten nu putea să ignore o astfel de rugăminte!

Simon o bătu încet pe Lucy pe mînă.

– Să mergem să vorbim cu James.

Cu colțul ochiului, o văzu cum ridică bărbia, hotărîtă, și pornește alături de el.

Kitty îi zărise apropiindu-se și se dădu un pas înapoi, pentru ca trupul ei să nu se mai atingă de al lui James.

– Draga mea Kitty! exclamă Lucy, înainte de a se opri. Acum toți i se adresau cu familiaritate. Cred că ești mulțumită de numărul invitaților! Chiar te așteptai să vină atîția?

Lui Kitty îi trebui o secundă să revină la realitate, apoi îi zîmbi.

– Este surprinzător!

– Mă uimește că nu te afli alături de soacra ta, să-ți saluți oaspeții!...

Simon își mușcă buzele, ca să nu rîdă, felicitînd-o în gînd pe Lucy pentru observația făcută. Cu ochii ei foarte mari, cu figura accea inocentă, o pusese în încurcătură pe Kitty!

Dar aceasta îşi recăpătă repede controlul şi zîmbi nonşalant.

– Lady Glossup nu are nevoie de mine. Şi apoi, zise ea întorcîndu-se spre James, este cel mai bun moment în care pot face toate aranjamentele, pentru ca lumea să se bucure din plin de petrecere.

– Cred că tocmai distracţia l-a adus aici pe unul din invitaţi, care întreba de tine! minţi Simon. Era un bărbat cu părul negru, l-am mai văzut prin oraş.

– Adevărat? zise Kitty. Îl cunoşti?

– Nu-i ştiu numele. Simon se uită spre uşă, pe unde continua să intre lumea. Nu-l văd acum, poate este mai bine să porneşti în direcţia aceea, pentru ca să te întîlneşti cu el.

Kitty ezită o clipă, apoi îi zîmbi lui James.

– Îmi vei rezerva valsul?

James părea teribil de încurcat.

– Dacă vom fi pe aproape atunci, şi nici unul nu va avea partener... Ridică din umeri. Sînt foarte mulţi invitaţi şi cred că este datoria ta să te ocupi de ei.

Ochii lui Kitty aruncară flăcări. Strînse din buze, nemulţumită de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Sub privirile lui Lucy şi ale lui Simon, se văzu nevoită să încline din cap. Îl privi pe Simon.

– Avea părul negru, spui?

El încuviinţă.

– Înălţime medie, bine făcut. Mîini puternice, bine îmbrăcat.

Acestea erau aspectele pe care orice domn le remarca la altul. Kitty muşcă nada, înclină din cap şi plecă.

James îl privi cu vizibilă uşurare pe Simon.

Aflată între cei doi, Lucy remarcă:

– N-am ştiut că ai atîtea cunoştinţe în zonă. Se uită apoi spre James. Poate ar fi bine să facem cîţiva paşi şi să mă prezinţi, eventual?

James avu un scurt moment de ezitare, apoi îi zîmbi, oferindu-i brațul.

– Dacă dorești, mă simt onorat.

Simon n-a fost deloc surprins de privirea aruncată de James peste capul lui Lucy. Era o altă rugăminte, să nu-l lase singur cu ea. După ce renunță pe moment la dorința de a o găsi pe Portia, el fu de acord cu o mică plimbare.

– Mulțumesc. James îl bătu ușor pe spate cînd începu primul dans și o văzu pe Lucy valsînd cu un tînăr, care îi ceruse dansul din toată inima. Acum cred că poți înțelege de ce am vrut să te am aici cu mine?

Simon încuviință.

– Nu mi-aș face prea multe probleme în privința lui Lucy. Chiar dacă este foarte entuziastă, știe cînd să se oprească. Kitty – nu prea... Îl privi pe James. Mai rămîi după plecarea oaspeților?

– Dumnezeule, nici vorbă! răspunse James, scuturîndu-se, ca de un vis urît. Plec o dată cu tine, mă duc la bătrînul Cromer. Cred că distanța pînă la Northumberland este de ajuns să mă scape de Kitty.

Simon zîmbi și se despărțiră. În timp ce era cu James și Lucy, se uitase mereu după Portia și o localizase. Se afla lîngă ușile care dădeau către terasă, spre aerul curat de afară. Charlie era cu ea și cu un ofițer îmbrăcat în uniformă de gală. Amîndoi păreau foarte captivați de compania în care se aflau și ignorau strălucirea și atmosfera balului.

Fără nici o îndoială, Portia era strălucitoare. Ochii ei negri erau plini de viață, gesturile – pline de grație, figura însuflețită. Chiar de la distanță simți o strîngere de inimă. Acorda atenție pe rînd, fiecăruia. O astfel de atenție putea face pe orice bărbat să-și piardă mințile.

Ar fi fost tentat să creadă că flirta, dacă ar fi fost orice altă femeie, dar Portia – și el era sigur de asta – era incapabilă de un astfel de comportament. Se deplasă prin sală, încercînd

să se apropie; îi privi pe cei trei, le studie figurile, convins că atît Charlie cît şi ultima ei achiziţie interpretau greşit comportamentul ei, ca pe o invitaţie.

Dar era cu totul altceva. Numai că misterul celor spuse îi sporea farmecul, făcînd-o şi mai atrăgătoare.

Ajunsese destul de aproape de ea, cînd o mînă i se aşeză pe umăr, strîngîndu-l cu neaşteptată putere.

– Te-am găsit! exclamă Lady Osbaldestone, privindu-l ciudat. Nu ai verişoare sau surori aici, aşa că nu poţi fi ocupat. Vino cu mine, vreau să-ţi prezint pe cineva.

– Dar... încercă el să se opună, pentru a nu fi luat din preajma Portiei. Trecuse deja o oră de la începerea balului şi abia izbutise să ajungă în apropierea ei!

Lady O îl privi, apoi se uită în direcţia Portiei.

– Portia? pufni ea, pocnind din degete. Cred că nu trebuie să pierzi vremea cu ea. Şi apoi, nici nu-ţi place. Simon vru să nege.

Lady O scutură din cap.

– Nu este nici o problemă că prietenul tău Charlie îi cam toarnă şampanie.

– Ce-aţi spus? zise Simon, vrînd să se întoarcă să vadă.

Lady O îl prinse de mînă.

– Ce contează dacă se ameţeşte puţin? Este destul de mare ca să ştie ce face şi destul de puternică pentru a se controla. Îi va prinde bine să ştie, să deschidă ochii pe viitor – biata de ea doar are douăzeci şi patru de ani! Lady O pufni din nou, apoi îl smuci: Acum vii cu mine, pe aici.

Bătrîna doamnă porni înainte, sprijinindu-se în baston. Învingîndu-şi teama, el o urmă. Cea mai rapidă cale de a scăpa de ea era să-i urmeze planurile. Cu prima ocazie evada, şi după aceea *nimic* nu-i putea sta în cale!

Portia o văzuse pe Lady O cu Simon, şi oftă, neştiind dacă să se simtă uşurată sau dezamăgită. Nu că l-ar fi vrut în preajma ei cu felul său arogant, dezaprobator, deşi poate că

nu asta era intenția lui. Dacă-i interpretase corect privirea, atitudinea lui se schimbase, dar nu apucase să afle în ce sens. Iar ea voia să-şi încerce noua armă tocmai pe el. Simon făcea parte dintre cei trei, pe care-i alesese, şi, cu toate că se descurcase destul de bine cu Charlie şi James, cu el ar fi vrut să aibă o şansă.

Totuşi, Charlie şi locotenentul Campion erau interesanți şi atraşi de farmecele ei.

Îl fixă pe locotenent.

– Aşadar, vă petreceți cam tot anul aici, la Dorset. Vi se par reci iernile?

Campion îi zîmbi. Cu puțină încurajare din partea Portei, cu privirea ei ațintită pe chipul lui, în timp ce revizuia în gînd toate punctele prin care s-ar fi putut descalifica în ochii ei, era fericit să vorbească mult despre sine, lăsînd-o să ghicească averea sa, a familiei sale, proprietățile pe care le deținea, lucruri despre care relata cu entuziasm, fie că era vorba despre domeniul militar sau cel personal.

Ce uşor puteai manevra un bărbat, o dată ce ştiai cum s-o faci! Îi răsunau în minte vorbele surorilor mai mari referitoare la soții lor.

Nu că acest locotenent ar fi fost ce-şi dorea. Îi lipsea tocmai acel ceva... poate elementul provocator. Era sigură că-l putea suci pe degete cu mare uşurință, dar nu se simțea deloc tentată s-o facă.

Charlie, care dispăruse un timp, se întoarse cu un alt pahar de şampanie. I-l oferi cu un zîmbet.

– Poftim, cred că-ți e sete.

Ea luă paharul, îi mulțumi şi sorbi din el. Temperatura era destul de ridicată în sala de bal: prea multă lume şi căldura degajată de trupurile invitaților se adăugase la cea a serii.

Charlie continua s-o privească.

– Au fost cîteva piese excelente la Teatrul Regal în acest sezon. Le-ai văzut?

Ea zîmbi.

– Am văzut două, primele, cred. Teatrul are o nouă conducere, după cum am auzit.

– Adevărat? Locotenentul Campion îl fixă pe Charlie. Înțeleg!...

Portia avu impresia că amicul ei, Charlie, intenționase să-l pună în încurcătură pe locotenent. Nu știuse că acesta petrecea o parte din sezon în permisie, fiind în oraș. Portia își mușcă buzele. Locotenentul continuă să-și exprime părerile pe larg.

Charlie îl suportă cu stoicism, dar imediat ce reîncepu muzica, o invită la dans.

Ea acceptă invitația. Valsară cu vervă, rîzînd. Orice reținere a lui Charlie dispăruse. Cu toate că era destul de precaut în a-i oferi informații despre sine, voia să afle cît mai mult despre ea. Despre intențiile ei.

Portia începu să rîdă, îl privi cu atenție, dar fără a-i dezvălui prea multe despre ce gîndea ea. Bărbații precum Charlie și James păreau să fie foarte interesați să afle ce voia ea să le spună, ce voia ea să afle, poate întrebîndu-se dacă o puteau ajuta cumva... Ea zîmbi, dorindu-și să păstreze toate răspunsurile pentru sine. Nu considera necesar să renunțe la ceea ce tocmai cîștigase în tentativa de a-și găsi un soț.

Cel mai interesant aspect legat de o eventuală relație cu gentlemeni de genul lui Charlie era că aceștia cunoșteau regulile jocului. Și cum să le folosească.

Cînd se stinse și ultimul acord al muzicii, cei doi se opriră încălziți, bine dispuși, rîzînd.

– Să ieșim puțin pe terasă, este mult prea cald aici! îi spuse el zîmbind fermecător.

Portia își reținu un zîmbet. Se întrebă dacă era bine să iasă. Dar nu avea nimic de cîștigat dacă nu încerca.

– Foarte bine! zise ea încă zîmbind, acceptîndu-i provocarea.

Porniră spre terasă, şi aproape se lovi de Simon. Tresări nervos. Pentru o clipă aproape că uită să şi respire. Privirile li se întîlniră. El avea un chip dur, dar ea nu mai observă acea atitudine dezaprobatoare pe care o afişa de obicei.

– Voiam să ne răcorim pe terasă. Vocea ei sună cam ascuţit, probabil din cauza şampaniei. Este foarte cald în sală.

Încercă să-şi facă vînt cu mîna. Era foarte aprinsă la faţă.

Simon o privea la fel de încruntat. Îl fixă apoi pe Charlie.

– Vin de la Lady Osbaldestone; te căuta.

Charlie se încruntă.

– Lady Osbaldestone? Ce naiba vrea scorpia de la mine?

– Cine ştie? A insistat să-ţi vorbească. O găseşti lîngă masa cu răcoritoare.

Charlie se uită la Portia. Simon o apucase de mînă.

– O voi însoţi eu pe Portia. Cred că ne vom plimba puţin. Vom fi înapoi pînă vii tu de la Lady Osbaldestone.

Sugestia fusese făcută fără ocolişuri; cu toate astea, Charlie nu părea prea sigur. Privirea pe care i-o aruncă lui Simon lăsa să se vadă clar ce gîndeşte. Dar nu avea de ales. Cu o plecăciune graţioasă pentru ea şi un semn din cap către Simon, se îndreptă spre cel mai îndepărtat colţ al încăperii.

Simon îi dădu drumul la mînă. Se întoarseră şi porniră spre uşă.

Portia îl întrebă:

– Chiar îl voia Lady O, sau a fost ideea ta?

El o conduse spre uşă.

– Va fi mai plăcut afară.

Portia păşi pe aleea cu dale de piatră.

– Tu ai pus totul la cale, nu?

O conduse spre terasă, dar ea se întoarse şi-l privi lung. O privi şi el, cercetînd-o.

– Eşti beată! Cîte pahare de şampanie ai băut?

O prinse din nou de mînă, conducînd-o afară. Grupuri şi

cupluri se plimbau atît pe terasă cît şi pe alei, profitînd de răcoarea serii.

– Deci, asta era! Era foarte sigură de ceea ce spunea. Nu m-am îmbătat niciodată, dar mi se pare plăcut. Realizînd că era chiar adevărat, Portia îşi eliberă mîna din strînsoarea lui şi îşi întoarse faţa spre el. Este o experienţă nouă, şi încă una complet inofensivă.

El o privea ciudat, cu acelaşi aer protector, dar şi cu interes. Speranţa înflori în inima ei. Chiar atît de repede reuşise să-l farmece?

Îl fixă, apoi zîmbi, învingătoare. Începu să rîdă şi porni alături de el. Se depărtau de acel loc, unde era prea multă lume, spre o zonă mai puţin frecventată. Acolo puteau conversa liber.

„Ce prostie!", realiză ea, gîndindu-se.

– Nu are rost să te las să-mi vorbeşti despre tine, ştiu totul.

Se apropiau de capătul terasei. Portia se simţi privită.

– De fapt – şi aici vocea lui scăzu dintr-o dată, ajungînd aproape un murmur – ştii foarte puţin despre mine.

Vorbele lui o stimulară, ispitind-o. Abia schiţînd un zîmbet, ea se arătă sceptică.

– Asta te interesează deci, să afli cît mai multe despre domni!

Portia nu-şi amintea ca el să-i mai fi vorbit pe acest ton. Ridică demnă capul, cîntărindu-i vorbele. Dar, de fapt, mintea ei nu lucra cu obişnuita-i uşurinţă.

– Nu despre domni în general, sau mai precis nu numai despre cei de aici. Ajunseseră la colţul terasei şi-şi continuară plimbarea. Nimeni nu frecventa această parte a casei. Portia trase aer în piept şi continuă: Vreau să aflu tot ce n-am aflat pînă acum.

Vorbele ei îl surprinseră.

– La ce te referi?

Ea se opri, rezemîndu-se cu spatele de peretele casei. Instinctul o avertiza că se cam depărtaseră de sala de bal. Cu toate acestea, continua să-i zîmbească, lăsînd să se vadă că era sigură pe sine.

– Mă refer la toate lucrurile pe care nu le-am făcut pînă acum. Portia deschise larg brațele, continuînd să-l privească. Mă refer la emoții, la fiori. Toate senzațiile pe care mi le pot oferi bărbații, numai că pînă acum nu m-au interesat.

El se opri, privind-o cu atenție. Părea îngîndurat.

– Şi din acest motiv erai gata să porneşti la plimbare cu Charlie?

Ceva din tonul lui o alertă, şi deveni dintr-o dată foarte atentă la ce se întîmpla.

– Nu ştiu, n-a fost ideea mea, ci a lui.

– Mă uimeşte, dacă tot vrei să înveți. Şi ai fi venit aici...

Acum era foarte clar că tonul lui era acuzator. Ridică sfidător bărbia.

– Am venit cu tine, nu cu el.

Tăcere. Dar provocarea rămase între ei, clară, explicită.

Se priviră, dar nici unul nu mai zise nimic, parcă pentru a nu rupe vraja momentului. Căldura nopții se intensifică parcă şi mai mult în jurul lor. Portia avea impresia că totul în jur se clatină. Simțea cum îi pulsează sîngele sub piele, la tîmple.

El se afla foarte aproape, şi dintr-o dată îl dori şi mai aproape, să-l poată îmbrățişa. Şi el simțea la fel. Chiar veni mai aproape, apoi se opri rămînînd în întuneric, fără ca ea să-i poată deslușî ceva în priviri.

– Dacă ai fi venit aici cu Charlie, ce-ai fi vrut să afli?

Îi luă o clipă pentru a găsi răspunsul; îşi umezi buzele înainte de a putea vorbi:

– Tu îl cunoşti mai bine decît mine. Ce crezi? Ce-aş fi putut afla în acest moment, în aceste împrejurări?

Secundele treceau, iar inima Portiei bătea tot mai tare.

Continuau să se privească, apoi el făcu o mişcare, reducînd distanţa dintre ei. Lăsă încet capul în jos. Ridică o mînă cu care-i atinse uşor faţa, o prinse în braţe şi-i ridică bărbia. O sărută. Portia închise ochii, simţi cum plămînii ei au nevoie de aer, iar trupul îi devine inert.

Nu avea cu ce să compare acest prim sărut. Nici un bărbat nu îndrăznise să se apropie atît de mult de ea, să-şi ia o astfel de libertate. Dacă ar fi făcut-o, ar fi regretat.

Simon continua s-o sărute. Ea se rezemă de zidul de piatră aflat în spatele lor.

Toate simţurile i se concentrau asupra sărutului, numai la asta se gîndea, numai asta simţea. Buzele îi tremurau. Era ameţită, dar nu din pricina şampaniei.

Uitase să şi respire, dar nu-i păsa. Îi răspunse la sărut, ezitînd, neştiind...

El se apropie şi mai mult. Simţi cum degetele lui îi strîng tot mai tare bărbia, iar presiunea buzelor lui creşte. Îşi desfăcu buzele aşa cum dorea el. Simţi cum genunchii încep să-i tremure. El părea să ştie totul. De unde, nu-şi imagina. Mîngîierile lui deveniră tot mai lente, pînă cînd fiecare atingere deveni o simplă căutare a plăcerii, plină de langoare. Şocul acestei apropieri slăbi.

Simon era provocat de gîndul că Portia nu mai fusese sărutată pînă atunci. Dorinţa de a o săruta îl şocă. Se simţi încătuşat de acest gînd, dar nu vru să lase să se vadă, cel puţin nu în sărutul său, nu în felul în care o simţea, nici în felul în care o explora.

Portia avea gust de nectar de piersici şi de miere. De vară şi de dumnezeire. Proaspătă, neatinsă. Putea s-o sărute aşa mult timp, dar nu voia să se oprească doar la un sărut.

O împinse înapoi, spre perete. Se sprijini şi el cu braţul său puternic, cu muşchii încordaţi, cu pumnul strîns, pentru că lupta cu dorinţa. Dorinţa de a fi mai aproape de ea, de a o strînge la piept, de a-i simţi contururile trupului.

Portia avea picioare lungi. Impulsul de a simți cît de bine se potriveau, dorința de a-şi alina trupul înfierbîntat deveniră foarte puternice. Simțea o urgentă nevoie de a-i cuprinde sînii cu palmele, de a-şi afunda capul între ei, de a urma linia perlelor pînă la capăt.

Dar *ea* era Portia. Cum să uite cine era, cînd vru să pună capăt sărutului iar ea insistă să-l sărute? Nici acum nu putea să uite cine era Portia. Enigma se afla acolo, pentru prima oară clasată în mintea sa, şi deveni tot mai evidentă. Era uimit de dorința care pusese stăpînire pe el. Cu fiecare minut care trecea, ştia ce preț va plăti pentru că va pune capăt acestui moment de intimitate.

Dar trebuia să se sfîrşească. Iar ei urmau să se întoarcă, pentru că se aflaseră prea mult timp departe de bal.

Şi aceasta era Portia.

Făcu un efort să pună capăt sărutului, să ridice capul, şi asta îl făcu să amețească. Îşi luă palma de pe fața ei, lăsă brațul în jos, rămase aşa, aşteptînd ca dorința să scadă, să ajungă la un nivel suportabil. Văzu că Portia deschise ochii, flutură din gene şi clipi de cîteva ori.

Simon ştia că ea nu va citi nimic în ochii lui, mai precis nu va afla acolo nimic din ce ar fi vrut să găsească. În schimb, el putea parcă să îi citească gîndurile, se oglindeau pe chipul ei.

Nici urmă de şoc, aşa cum s-ar fi aşteptat: doar surpriză, curiozitatea şi setea de a afla mai mult. O neaşteptată dorință de a profita de prezența ei acolo.

Simon inspiră adînc şi aşteptă o clipă, pentru a fi sigur că ea se ține bine pe picioare.

– Vino, Portia, îi spuse el, trebuie să ne întoarcem.

O prinse de mînă şi o conduse înapoi, spre intrarea principală.

Mai erau cîteva cupluri, într-un colț. O luă de braț şi continuară să meargă în tăcere spre sala de bal. Uşile erau larg deschise. Simon mulțumi în gînd Cerului că ea fusese

destul de preocupată şi nu mai zisese nimic, pentru că n-ar fi avut chef de discuţii în acel moment. Auzi voci. Şi ea le auzi. Înainte s-o poată opri, ea făcu un pas spre balustradă şi privi în jos. Simon încercă s-o tragă înapoi, dar nu reuşi. Ceva din atitudinea ei îi dădu de gîndit. Se apropie şi privi şi el în jos.

Auziră şoapte. Desmond stătea cu spatele la peretele terasei; Kitty se afla în faţa lui, cu braţele înconjurîndu-i gîtul.

Jenat, Desmond încerca să se îndepărteze de ea.

Simon se uită la Portia. În clipa aceea îl privi şi ea. Se întoarseră şi intrară în sala de bal.

Ce se întîmpla cu Kitty, ce voia să obţină prin acest comportament revoltător, Portia nu putea să înţeleagă. Se simţea depăşită de situaţie. Încercă să şi-o scoată din minte, pentru că avea ea însăşi probleme importante la care să se gîndească.

Una din acestea era sărutul din seara trecută.

Era primul ei sărut adevărat şi o fascinase. Plimbîndu-se prin grădină, la prima oră a dimineţii, pe răcoare, retrăise clipa, simţise aceleaşi senzaţii, nu numai atingerea buzelor lui, ci tot ceea ce urmase. Se înfiorase, simţind cum sîngele îi circula mai repede, fără să vrea se apropiase prea mult de el. Nu o mai mira acum că alte doamne îşi doreau apropierea fizică. Nu înţelegea cum de n-o interesase şi pe ea pînă acum. Cu o seară în urmă, şi-ar fi dorit mai mult, fără să ştie prea bine ce anume, iar senzaţia persista şi acum. Şi chiar dacă ea nu avea experienţă, iar el era prea experimentat, simţise că îl dorea şi ea. Dacă ar fi existat o şansă!... Dar se întorseseră în sala de bal.

Revenind printre dansatori, nici unul nu mai scosese o vorbă despre cele petrecute, ea fiind prea absorbită de senzaţiile trăite, iar el, probabil, nu considerase că era cazul

să comenteze. Se retrăsese apoi în camera ei, dar amintirea sărutului o urmărise toată noaptea.

Dimineața se trezise hotărîtă să meargă mai departe, continuînd experiența serii trecute. Dar se pomeni că în loc să dea ochii cu Simon la micul dejun, preferase să ia masa cu Lady O, în camera acesteia.

Comentariile acesteia legate de felul de a fi al domnilor, aluziile la aspectele fizice ale relației bărbat-femeie, o făcură să vrea să-și clasifice gîndurile în această privință și să decidă cum să continue.

Cu acest scop se plimba prin grădină: voia să afle cît de important fusese acel sărut pentru ea. Și ce semnificație să atribuie reacției sale.

Simon nu-i oferise nici un indiciu că, pentru el, sărutul ar fi avut o semnificație anume, nefiind, probabil, diferit de alte săruturi. Strîmbă din nas, mergînd pe cărarea ce ducea spre pajiște. Era conștientă că Simon părea expert în sărutări, pentru că, în mod cert, sărutase zeci de femei. Cu toate acestea... era aproape sigură că ar săruta-o din nou dacă i s-ar fi ivit ocazia.

La acest gînd, se simți mai bine. Drumul spre templu era chiar în fața ei. Picioarele o purtară într-acolo.

Viitorul i se părea tot mai neclar. Cu cît se gîndea mai mult, cu atît problemele se amplificau. Se simțea ca și cum ar fi pornit pe un ocean nesfîrșit, fără să aibă vreo noțiune despre navigație, fără hartă.

Oare data vitoare cînd va mai fi sărutată, se va simți la fel? Sau poate aceasta se întîmplase doar pentru că era primul sărut? Ar simți la fel dacă ar săruta-o alt bărbat? Dar dacă ar săruta-o Simon din nou, ar mai cutreiera-o aceiași fiori?

Răspunsul era greu de dat, din cauza lipsei de experiență. Își îndreptă umerii, ridică semeață capul, spunîndu-și că va trăi și va vedea.

O dată ce ajunse la această concluzie, se simți mai bine.

Templul se afla chiar în fața ei: o construcție din marmură, cu coloane ionice, înconjurată de straturi de flori. Imediat ce începu să urce treptele îl observă pe grădinar, un tînăr cu părul negru, des, care uda florile. O privi şi el. Ea îi zîmbi şi înclină din cap. Omul clipi, nedumerit, dar răspunse politicos la salut.

Urcă treptele de marmură şi imediat înțelese de ce o privise omul astfel, cu nesiguranță. Răsunau voci înăuntru – o adevărată ceartă. Dacă ar fi fost puțin atentă, ar fi auzit discuția înainte de a urca. Grădinarul auzise totul. Nu avea cum să nu audă, pentru că grădina era cufundată în liniște.

– Ai un comportament *inadmisibil!* Nu te-am adus aici ca să te comporți astfel! Nu-mi pot închipui ce crezi că vei obține în felul acesta!

Tonul melodramatic aparținea doamnei Archer. Vorbele ei izbucniseră din locul în care Portia presupuse că se afla o bancă, în fața intrării. În interior cuvintele răsunau şi mai tare.

– Nu suport să mai trăiesc astfel! auzi glasul lui Kitty. M-ai măritat cu el împotriva voinței mele, spunîndu-mi că voi fi o doamnă şi mi-ai prezentat viața în culori strălucitoare. M-ai făcut să cred că voi avea totul! Iar eu nu am nimic!

– Nu poți fi atît de naivă încît să crezi că viața va fi aşa cum ai visat!

Portia era fericită că, în sfîrşit, cineva spunea lucrurilor pe nume, dar nu avea absolut nici o dorință să asculte discuția celor două femei. Se întoarse şi coborî treptele templului.

Cînd ajunse pe alee, auzi răspunsul lui Kitty.

– Am fost o proastă că te-am crezut. Acum trebuie să înfrunt realitatea. Ştii că Henry vrea să locuim *aici* aproape tot anul? Că vrea *copii?*

Ultimele cuvinte fuseseră rostite cu atîta dispreț, de parcă Henry i-ar fi cerut să se îmbolnăvească de rîie! Uluită, Portia se opri o clipă.

– Copii! continuă Kitty, cu dispreț. Îmi voi pierde silueta, mă voi deforma și nimeni nu se va mai uita la mine! Sau, dacă ar face-o, s-ar strîmba și s-ar uita în altă parte. Aș prefera *să mor!* Kitty își pierduse rușinea și ridicase tonul cam mult.

Portia începu să tremure. Îl văzu pe grădinar, privirile li se întîlniră. Apoi ridică încet capul, respirînd adînc. Omul se întoarse la florile sale. Ea plecă, încruntată. Cînd ajunse în aleea principală, o văzu pe Winifred, care, ca și ea, se plimba. Pentru a se asigura că nu va ajunge la templu, își schimbă direcția, ieșindu-i în cale.

Winifred îi zîmbi, Portia îi întoarse zîmbetul. Cel puțin, aceasta era o femeie de la care putea învăța ceva. După ce se salutară, se îndreptară amîndouă spre lac.

– Sper să nu mă consideri nepoliticoasă, dar mi s-a părut că tu și domnul Winfield aveți ceva în comun.

Winifred zîmbi, privind înainte. După un moment răspunse:

– Ar fi mai aproape de realitate dacă am spune că există o oarecare afinitate între noi. Știu că sună foarte timid, dar așa sînt eu, mai ales cînd este vorba de căsătorie.

Portia profită de ocazie.

– Știu ce vrei să spui, și eu simt la fel. O privi pe Winifred. Și eu mă gîndesc să mă căsătoresc, vorbesc la modul general, și trebuie să-ți mărturisesc că sînt multe lucruri de neînțeles pentru mine. Am amînat acest moment destul de mult, din alte motive, sau poate pentru că am fost atrasă de alte aspecte ale vieții, iar acum sînt dezorientată, sau, mai bine zis, nu sînt informată, cum ar trebui să fiu. Cred că ai mai multă experiență...

Winifred făcu o grimasă, dar rămase la fel de calmă și amabilă.

– Poate că sînt ceva mai experimentată, dar mă tem că

nu într-atît, încît să pot da sfaturi, zise ea. Am treizeci de ani şi încă nu m-am căsătorit.

Portia se încruntă.

– Iartă-mă, dar ştiu că eşti de familie bună, ai avere şi nici nu arăţi rău. Cred că ai avut multe cereri în căsătorie.

Winifred lăsă capul în jos.

– Am avut, dar nu prea multe. Nu prea i-am încurajat pe bărbaţi.

Portia părea încurcată.

Winifred observă şi-i zîmbi.

– Mi-ai acordat încredere şi trebuie să-ţi răspund la fel. Nu ai o soră mai mică? O tînără foarte drăguţă?

Portia clipi de cîteva ori; figura Penelopei, sora ei care purta ochelari, îi apăru în faţa ochilor. Scutură din cap nedumerită.

– Ba da, dar de ce mă întrebi? Kitty e măritată de cîţiva ani, nu?

– Este adevărat. Dar, din nefericire, căsătoria nu i-a diminuat interesul de a pune mîna pe oricine îi iese în cale.

—Vrei să spui că... *ţi-a furat* admiratorii?

– Întotdeauna. Şi a făcut asta încă din şcoală.

Cu toate că făcuse asemenea dezvăluire, Winifred rămăsese la fel de calmă, senină şi resemnată! se gîndi Portia.

– Nu sînt convinsă, continuă Winifred privind-o pe Portia, că nu trebuie să-i fiu recunoscătoare. N-aş vrea să mă trezesc măritată cu un bărbat care să se uite după altele.

– Ai dreptate, aprobă Portia. Ezită o clipă, apoi se aventură. Dar domnul Winfield pare constant în admiraţia pentru tine, în pofida avansurilor făcute de Kitty.

Winifred îi aruncă o privire din care Portia realiză că nu era sigură de spusele ei. Pentru prima oară, Winifred se dezvăluia aşa cum era: în spatele măştii calme se afla o tînără care suferise enorm din cauza purtării surorii sale.

– Crezi? zise Winifred. Apoi zîmbi din nou, cu un zîmbet

la fel de trist. Aş vrea să-ţi destăinui povestea noastră. Desmond ne-a cunoscut la Londra cu cîţiva ani în urmă. La început, a fost atras de Kitty, ca orice alt bărbat, apoi a descoperit că era măritată, şi atenţia lui s-a mutat asupra mea.

– Oh! Ajunseseră la capătul aleii. După ce priviră lacul, se întoarseră, pornind înapoi spre casă. Dar... spuse Portia, asta înseamnă că te curtează de cîţiva ani.

Winifred înclină din cap.

– De vreo doi. După un moment, ea adăugă pe un ton diferit: Mi-a spus că s-a retras imediat ce s-a apropiat destul de mult pentru ca să vadă cum este Kitty în realitate. Numai după aceea a aflat că era şi măritată.

Portia nu se gîndea decît la scena la care asistase în seara balului, la capătul terasei.

– Mi s-a părut că n-o suportă pe Kitty. Nu era deloc interesat de ea, dimpotrivă...

Winifred o studie cîteva clipe.

– Aşa crezi?

Portia îi înfruntă privirea.

– Sînt chiar convinsă.

Emoţia, speranţa pe care le citi în ochii lui Winifred o făcură să se simtă bine. Presupuse că şi Lady O simţea la fel, cînd intervenea în vieţile altora, ajutîndu-i. Abia acum o înţelegea.

Continuară să se plimbe. Portia se uită în sus: umbrele a două siluete masculine îndreptîndu-se spre ele o făcură să se gîndească imediat la situaţia ei.

Erau Simon şi James. Le salutară, cu farmecul lor studiat. Portia îl privi atent pe Simon, dar nu observă nici o schimbare în atitudinea faţă de ea, nimic care s-o facă să creadă că se gîndise la sărutul lor.

– Am fost trimişi să vă aducem înapoi! le spuse James. Se organizează un picnic. Toţi au fost de acord că masa servită pe ruinele vechii mănăstiri ar avea mai mult farmec.

– Unde este mănăstirea? întrebă Winifred.

– În partea de nord a satului, nu prea departe, este un loc foarte frumos, le explică James. Un loc perfect pentru a mînca, a bea şi a te relaxa în sînul naturii.

5

Vorbele lui James se adeveriră; mănăstirea era un loc plăcut, intim. Aşezată pe o colină, ruinele acesteia se întindeau pe o suprafaţă destul de mare. Priveliştea nu o egala în frumuseţe pe aceea de la postul de observaţie, dar era totuşi încîntătoare.

Pajiştea pe care deciseră să se aşeze oferea o privelişte minunată a întregii văi şi a cîmpului. Era o zi caldă, dar soarele rămăsese ascuns în nori. O adiere uşoară făcea frunzele să foşnească, iar florile sălbatice să-şi plece capetele.

De îndată ce se terminară mîncarea şi băutura, cei mai în vîrstă se declarară fericiţi să se aşeze, să depene amintiri. Ceilalţi porniră să exploreze ruinele.

Atmosfera era romantică, aşa cum şi-ar fi dorit orice tînără, bucăţile de piatră erau bine fixate şi nu prezentau nici un pericol. Pe alocuri, însă, erau acoperite de buruieni. Mai rămăsese în picioare cîte o arcadă, în alte părţi cîte un perete întreg. Ruinele mănăstirii se dovediră un loc retras, în care fiecare se putea gîndi la ale sale.

De cînd o văzuse plimbîndu-se în acea dimineaţă prin grădină, Simon nu-şi mai putea lua privirea de la Portia. Chiar cînd n-o putea vedea, era conştient de prezenţa ei, ca de atingerea mătăsii pe pielea goală, căci prezenţa ei îl afecta acum şi mai mult. O urmărea, ştiind că şi ea se simte urmărită.

Voia să afle, *trebuia* să afle ce însemnase pentru ea acel sărut de pe terasă.

El nu avusese intenția s-o sărute. Cu siguranță că nici ea nu se gîndise la asta și totuși se întîmplase. Cum se explica faptul că un astfel de lucru stîrnise un asemenea interes, nu putea spune.

Dar nici nu putea lăsa lucrurile așa cum erau, nu putea renunța la ideea nebunească, care-l ținuse treaz jumătate de noapte!..

Chiar dacă simțea nevoia să fie mereu cu ea, Simon știa că nu este bine s-o plictisească, sau să i se adreseze direct în prezența altora. Așa că, atunci cînd erau și alții în preajmă, Portia s-a ridicat cu intenția de a explora împrejurimile, iar el o urmat-o la o oarecare distanță, însoțit de Charlie și James.

Fetele Hammond mergeau în față, chicotind. Oswald și Swanston veneau imediat după ele, dar nu prea aproape. Desmond mergea alături de Winifred. Se despărțiseră de ceilalți, luînd-o pe alt drum, care ducea tot spre ruine. Drusilla, Lucy și Portia continuau să meargă în față, Portia balansîndu-și pălăria cu panglici.

Henry și Kitty rămăseseră cu cei mai în vîrstă, doamna Archer, Lady Glossup și Lady O, care dintr-o dată simțiseră nevoia să discute cu Kitty. James zîmbi, destins, cînd trecură pe sub arcada unde fusese cîndva naosul. Simon zîmbi și el.

În cincisprezece minute îl pierduse pe James în favoarea Drusillei Calvin. Cînd ea se oprise să se odihnească, așezîndu-se pe o piatră, insistînd ca Lucy și Portia să-și continue drumul, Simon se oprise și el încruntîndu-se, transmițîndu-i lui James gîndurile sale fără vorbe și acesta se simțise obligat să rămînă cu Drusilla, să nu se plictisească de una singură.

Charlie n-o scăpa din ochi pe Portia; Simon era sigur că acesta nu știa nici el însuși din ce motiv și cu ce scop. Dar reconsiderîndu-și tactica, Simon îl lăsă în urmă și mări pasul, ajungîndu-le pe Portia și Lucy.

Amîndouă se întoarseră şi zîmbiră. Simon i se adresă lui Lucy:

– Aşadar, ai vrut să vezi ruinele!

—Într-adevăr, da! Entuziasmată, cu ochii strălucind, Lucy îşi desfăcu larg braţele. E minunat! Ne-am putea imagina chiar şi o stafie sau două, şi o sepulcrală adunare de călugări care se îndreptau spre naos, legănînd cădelniţele. Sau poate o incantaţie emanată de ceţuri de niciunde.

Portia începu să rîdă. Simon o privi, iar ea uită să rostească răspunsul pregătit, lăsîndu-l pe Charlie să vorbească în locul său.

– O, ar fi mai multe posibilităţi! zise acesta şi îi zîmbi lui Lucy.

– Şi cripta? Acolo ne-am putea da frîu liber imaginaţiei. Mormintele sînt încă acolo şi garantez că-ţi vor produce fiori! continuă Charlie.

Lucy îl privi cu ochii ei mari.

– Unde? Este aproape locul?

Îl fixa pe Charlie, aşteptînd răspunsul lui. El i-l oferi imediat:

– Este de cealaltă parte a bisericii.

Îi oferi braţul, atras de entuziasmul din privirile ei.

– Vino, te voi însoţi acolo. Dacă vrei ceva de senzaţie, nu trebuie să ratezi locul acela.

Lucy îl prinse de braţ. Peste capul ei, Charlie îi privi pe Simon şi Portia.

– Veniţi?

Simon îi făcu un semn cu mîna.

– Ne mai plimbăm puţin, dar ne întîlnim acolo.

Charlie clipi de cîteva ori, ezită un moment, apoi înclină capul în semn de acord.

– Bine, ne vedem acolo. Apoi se întoarse spre Lucy: Aş vrea să-ţi povestesc despre ce-am auzit. Era într-o noapte fără lună...

Simon veni lîngă Portia tocmai la timp pentru a o vedea

zîmbind, apoi îl privi şi ea, şi zîmbetul îi pieri. Cu capul ridicat semeţ, ea îl studia. Şi el o examină cu atenţie, dar nu reuşi să afle ce gîndea. O conduse spre cărarea care înconjura bucătăriile abaţiei.

– Ai ştiut de criptă, nu?

Simon, care venea chiar în spatele ei, i se alătură, deoarece cărarea se îngustase.

– Eu şi Charlie ne-am vizitat mulţi ani.

Portia îşi reţinu un zîmbet, continuînd drumul. Simon avea un obicei anume de a se eschiva de la răspunsurile pe care ar fi preferat să nu le dea, ca să nu se afle prea multe despre el. Cu toate acestea, era fericită să-şi petreacă timpul în compania lui. N-o interesau ruinele, ar fi vrut să afle alte lucruri.

Mergeau într-o tăcere ciudată. Soarele era călduţ, dar nu prea puternic. Portia nu se simţi obligată să-şi pună pălăria, pentru că, avînd-o pe cap nu putea conversa cu cineva mai înalt decît ea.

Îi simţea privirea, prezenţa, şi chiar mai mult, o latură a comportamentului pe care nu i-o cunoscuse pînă atunci. Atmosfera generală de relaxare, de flirt, dintre Kitty, James, Charlie, Lucy, chiar şi cu surorile Hammond, ascuţise acest contrast. Simon nu flirta niciodată, nu se aventura prea tare decît dacă avea un interes.

Acum, mergea alături de ea cu paşi mari, leneşi în aparenţă, din care se degaja, totuşi, multă forţă, echilibru. Erau singuri într-un loc străvechi, plin de semnificaţii.

Indiferent ce spuneau, ce se întîmpla între ei, nu trebuia să se conformeze regulilor sociale, puteau face orice. Indiferent ce doreau, ce visau.

Ea trase adînc aer în piept, simţind strînsoarea corsajului, conştientă că şi el observase lucrul acesta. Simţi un fior ciudat. Ajunseseră la vechea grădină de lîngă bucătărie, odinioară înconjurată cu pereţi, acum măcinaţi de vreme.

Fostele bucătării rămaseseră într-o parte, iar ruinele casei abatelui dincolo de ele. Ea se opri şi privi în jur. Nu-i vedea nimeni pentru că nu se afla nimeni în preajmă. Se întoarse spre Simon.

Se aflau acum la foarte mică distanţă unul de celălalt. Se oprise şi el şi aştepta, urmărind să vadă ce va face. Ştia că nu va putea să-i reziste. Ridică bărbia. Privirile li se întîlniră. Nu-şi puteau găsi vorbele.

El o privea printre gene, o cerceta mai bine zis, apoi ridică încet o mînă şi-i atinse bărbia, ridicînd-o spre el. Simpla atingere îi produse fiori în tot corpul. Era înaltă, dar el o depăşea; atingîndu-i bărbia, parcă micşorase şi distanţa dintre ei.

– Să înţeleg că vrei să afli mai mult?

Simon îi pusese această întrebare pe un ton grav. Nu putu să-şi mai desprindă privirea de a lui.

– Sigur că da.

Nu putea citi nimic pe chipul lui, dar se simţea privită ca o pradă.

– La ce te referi?

Invitaţia era foarte clară; exact ce aştepta ea.

Ridică din sprîncene, ştiind că lui nu-i va scăpa acea provocare; şi nici ea n-ar fi vrut să-i scape.

– Mi-am imaginat deja pasul următor.

Buzele lui se curbară doar puţin. Acum, cînd ştia ce simţise, le considera fascinante, nu doar văzîndu-le, ci şi aşteptînd ceea ce urma să se întîmple.

– Şi cam ce ţi-ai imaginat că va urma?

Ea urmărise cum se formau cuvintele pe buzele lui; îi luă o clipă pentru a le înţelege.

Apoi îi înfruntă privirea, clipind des.

– Mi-am imaginat... un alt sărut.

După licărirea din ochii lui, Portia înţelese că ar fi trebuit

să-i răspundă altfel, că ar mai fi avut multe de învățat... dacă ar fi ştiut să ceară un sfat.

– Alt sărut? Facă-se voia ta, dacă asta doreşti cu adevărat.

Ultimele cuvinte se cuibăriră în mintea ei, ca o tentație, în timp ce buzele lui le atinse pe ale sale, cald, ferm, mai conştient, de această dată, mai sigur poate. Ea ştia acum să-i răspundă şi o făcu, desfăcînd buzele, invitîndu-l. El ridică brațul şi îi cuprinse gîtul subțire, cu palma, sprijinindu-i bărbia în acelaşi timp pentru a putea adînci sărutul lor aşa cum îi ceruse ea.

Ajunseră departe, pe un țărm îndepărtat, dar plin de intimitate. Portia simțea apropierea de el în tot trupul, iar simțurile i se treziră precum petalele de floare sub soarele tropical. Şi astfel continuară, cu încîntare şi dorință.

Ridicînd mîna, ea îi atinse încet obrazul. Îşi luă, parcă, răsuflarea dintr-a lui şi-l sărută, la început cu timiditate, testîndu-l parcă, apoi încercînd să repete mişcările şi gesturile lui, devenind mai sigură, pe măsură ce simțea că Simon acceptă sărutul ei nu numai cu gesturile obişnuite ale unui bărbat aflat în brațele femeii iubite, ci şi cu dorință.

Prinsă în intimitatea sărutului, în felul în care limbile li se împletiseră explorîndu-se, în acele momente de căutare intensă, ea simți brațul lui puternic prinzînd-o ca într-un cerc, în timp ce mîna cealaltă îi apucă spatele cu degetele desfăcute, trăgînd-o mai aproape, ispitind-o.

Era un bărbat puternic, de a cărui forță deveni imediat conştientă; ea era înaltă şi slabă, el – înalt şi bine făcut, cu umerii lați. Se simțea ca o trestie care creşte la umbra unui stejar, care n-ar fi distrus-o niciodată, ci ar fi frînt-o după dorința lui...

Portia se înfioră simțind ceea ce probabil simțise o altă femeie, cu secole în urmă, lăsîndu-se prinsă în brațe de un Cynster. Faptul că trecuse mult timp de atunci nu însemna

că se schimbase ceva; el era acelaşi cuceritor, poate doar un pic mai sofisticat. Provocat însă, ar fi avut aceeaşi reacţie.

Ea ştia, dar acest lucru n-o opri să vrea să afle mai mult. De fapt, ceea ce se petrecea cu ea era o provocare care o făcea mai îndrăzneaţă. Atît de îndrăzneaţă, încît să micşoreze distanţa dintre ei pînă cînd corsajul rochiei ei să se atingă de haina lui, fustele ei să se lipească de picioarele lui, să-i acopere cizmele, să-şi aşeze braţul pe umărul lui, să-şi înfigă degetele încet, ca o femeie experimentată, prin părul lui.

Simon simţi că-şi pierde controlul. Încercă să-şi potolească dorinţa de a o strînge la piept. Să se desfete, să simtă trupul ei lipit de al lui. Să o simtă a lui, ca şi cum...

Dar nu încă.

Simţea dorinţa crescînd şi se lupta s-o suprime, lăsînd-o să-şi afle calea doar furîndu-i sărut după sărut.

Caldă, moale, ea se oferi, iar el profită de abandonul ei, conducînd-o spre alte tărîmuri de intimitate, pînă cînd buzele, gura ei, i se lăsară întru totul în voia lui.

El îşi dori mai mult. Voia promisiunea că trupul din braţele sale îi va aparţine, se va declara învins şi i se va oferi în cele din urmă.

Un alt sărut – asta ceruse ea. Chiar şi aşa, el ştiu în sufletul său de cuceritor că ea nu se va opune, dacă va merge puţin mai departe – o cunoştea. O cunoştea prea bine pentru a face greşeala de a-i da mai mult decît ceruse. Ea era destul de naivă ca să se încreadă în el, sau în orice alt bărbat, aşa era ea, dar el era prea înţelept pentru a profita de încrederea ei.

Intenţiona să consolideze relaţia cu ea şi să cîştige astfel mai mult.

Făcu efortul de a se retrage, de a se simţi sigur pe sine, lucru pe care-l realiză pas cu pas, luptînd împotriva propriei dorinţe. Cînd buzele lor se despărţiră în cele din urmă, rămaseră o clipă cu capetele alăturate, cu respiraţiile

întretăiate. Apoi el îşi ridică încet capul, ea făcu la fel, clipind des. Ochii ei îl căutau, dar ceea ce fusese între ei se schimbase. Noi căi se deschiseseră, deşi nici unul nu-şi imaginase asta. Ea era vrăjită... el, la fel.

Realiză că el o ţinea de mijloc; trase aer în piept şi se dădu un pas înapoi. El o lăsă, mîinile lui o eliberară, căzînd în lături, împotriva voinţei sale.

Ea îl ţintui cu privirea, dar mintea îi intrase în acţiune. Nu mai putea respira, era nesigură. Părea pierdută.

El îi zîmbi cît se poate de fermecător. Întinse mîna şi-i îndepărtă o şuviţă pe care i-o dădu după ureche. Ridică apoi din sprîncene şi o întrebă:

– Mulţumită?

Ea nu era dezamăgită, dar ştia că trebuia să revină în lumea din care evadaseră amîndoi. Simon observă că fusese înţeles corect. Observă însă şi ezitarea ei.

Dar ea se îndreptă şi înclină din cap, mîndră ca întotdeauna.

– Într-adevăr.

Un zîmbet îi flutură pe buze, apoi ea se întoarse repede, pornind pe cărarea care-i ducea înapoi la ceilalţi.

– A fost perfect... satisfăcător.

Simon îşi ascunse un zîmbet şi porni pe urmele ei. Mai apoi îi oferi braţul şi o ajută să treacă peste nişte pietre căzute şi păstră mîna ei în palma sa. Cînd se apropiară de ruine, el o luă de braţ. Continuară drumul ceva mai destinşi, în aparenţă, dar mai speriaţi, în realitate. Printr-o înţelegere tacită hotărîseră să-şi ascundă teama, dar să continue s-o exploreze în particular.

Ajungînd la ruine auziră vocile celorlalţi. O conduse, urmărind-o din priviri, cu alte intenţii. Voia să se asigure că Portia se simţea la fel în preajma lui, că nu avea nici un fel de reţineri, că voia să fie cu el din nou, solicitînd asta singură.

Era pregătit s-o înveţe tot ce voia ea, sau tot ce va voi să

afle vreodată. Voia ca Portia să apeleze la el pentru lecția următoare. Și pentru altele.

Ținînd-o în brațe, simțind nevoia ei de el, simțindu-i reacțiile, fusese de ajuns să răspundă la întrebarea care-i chinuia mintea.

Ideea lui nebunească, bolnăvicioasă chiar, nu fusese deloc ireală.

Simon o voia ca soție, o voia în patul său, mamă a copiilor săi. Vălul îi căzuse de pe ochi, și știa acum ce își dorea cu adevărat. O voia a lui. O dorea. Nu înțelegea prea bine din ce motiv, de ce tocmai pe ea, dar niciodată nu fusese atît de sigur de ceva.

Dimineața următoare îl găsi sprijinit de marginea ferestrei din bibliotecă. Urmărea ușa de la terasă, de la camera de zi, a salonului de la parter și pe cea spre grădină, pe unde Portia putea să iasă oricînd, să se plimbe.

O cunoștea de mulți ani, îi cunoștea caracterul, personalitatea, temperamentul. Știa cum să se poarte cu ea. Dacă forța lucrurile și o împingea într-o direcție anume, ea s-ar fi împotrivit sau ar fi luat-o în direcție opusă, fie că era sau nu în interesul ei.

Indiferent ce voia de la ea, ce voia să facă din ea, cea mai rapidă cale de a obține ce dorea era s-o lase să creadă că fusese ideea ei. Că fusese alegerea ei, nu a lui.

Un avantaj al acestui plan era că-l scutea de declarații. Nu mai trebuia să-i vorbească despre dorințele lui sau sentimentele pe care i le stîrnea.

Tactica și o strategie bine gîndită erau calea sigură spre succes.

Ușile salonului se deschiseră. Portia, într-o rochie de muselină albastru deschis, cu garnitură de o nuanță mai pală, apăru, închizînd ușile după ea. Se duse spre capătul terasei, către peluză, spre templu, apoi se întoarse și coborî treptele ce duceau la lac.

El părăsi postul de observație și, scoțîndu-și mîinile din buzunare, porni după ea.

Cînd ajunse la pajiștea aflată mai sus de nivelul lacului, ea încetini, apoi simțindu-l aproape se întoarse și-l aşteptă.

El o studia, în timp ce se apropia. Singurele semne de recunoaştere, de amintire a celor petrecute între ei fură o uşoară tresărire a ochilor, o uşoară îmbujorare, şi desigur, capul şi bărbia ridicate semeț.

– Bună dimineața. Ea înclină din cap cu acelaşi aer demn de o regină, cercetîndu-l din priviri. Ai ieşit la plimbare?

El se opri în dreptul ei, privind-o.

– Am venit să fiu cu tine.

Ea mări ochii, dar Simon ştiu că era mai bine să fie foarte sincer cu ea, scăpînd de subtilitățile şi formalismele cerute de etichetă.

Făcu un gest spre lac.

– Mergem?

Portia privi într-acolo, ezitînd, apoi înclină capul în semn de aprobare. Porniră în tăcere spre marginea peluzei, apoi pe panta care cobora către cărăruia din jurul lacului. Printr-un consens tacit, se îndreptară spre casa de vară.

Portia privea copacii, tufişurile, suprafața liniştită a lacului, încercînd să pară nepăsătoare, nu prea sigură că aceasta îi reuşea. Ceea ce dorea era o ocazie să învețe cît mai mult. Deşi nu se afla într-un domeniu în care avea experiență, nu intenționa să facă vreun pas greşit, să sfîrşească rău.

Între ei lucrurile se schimbaseră.

Acum ştia ce simțise cînd Simon o prinsese de mijloc, atît de aproape de ea şi atît de puternic. Se văzuse controlată fizic de el... o reacție care o surprindea şi acum. N-ar fi crezut că-i va plăcea, sau că va tînji după mai mult.

Pe parcursul anilor, tot ce fusese între ei nu avusese nici o conotație fizică şi acum, cînd aceasta exista, era teribil de

tentantă, incitantă, existența ei dusese relația lor pe un alt tărîm.

Pe un tărîm pe care ea nu fusese pînă atunci cu nimeni, un tărîm care i se potrivea.

Ajunseseră la casa de vară. Simon o conduse pe pajiştea din fața acesteia şi urcară treptele casei. Pătrunseră într-o încăpere deschisă, foarte spațioasă. Încăperea se sprijinea nu pe unul, ci pe doi piloni, susținînd două coloane care flancau partea centrală în care se aflau două fotolii mari de trestie, o sofa şi o măsuță joasă. Sofaua era orientată cu fața spre intrare şi spre lac; fotoliile aveau perne decorative. Nişte ziare se aflau într-un suport de lîngă sofa. La fereastră, pe lîngă pereți, sub arcade fuseseră aşezate scaune.

Podeaua era curată, pernele scuturate, totul era pregătit, spre bucuria celui care ajungea aici.

Ea se mai întoarse o dată din prag, privind spre lacul care, văzut din acest loc, avea o formă uşor alungită. Îşi aminti ce spusese Simon mai devreme despre intimitatea acestei case de vară. Din locul în care se aflau, era greu de crezut că se mai afla o altă casă prin preajmă, sau vreo pajişte îngrijită. Era uşor de uitat totul, uşor de imaginat că nu se mai afla nimeni în imediata apropiere. Doar ei doi.

Îl privi pe Simon, care se uita la ea. Ştia că aştepta un semn de la ea, un semn că ea voia să afle mai mult, sau că aflase destul. Părea destins. Ochii lui albaştri o priveau fix.

Privind încă o dată spre lac, ea încercă să ignore faptul că simțurile îi intraseră în alertă, că inima îi bătea mai tare.

Celelalte doamne se adunaseră în salon să discute în voie. Domnii se strînseseră în grupuri, discutînd politică sau echitație.

Ei doi erau singuri, pe cît de singuri le permiteau împrejurările. Se ivise ocazia. Cu toate astea...

Ea se încruntă, se îndreptă spre una dintre arcade, se sprijini cu coatele de pervazul ferestrei şi privi afară, fără să vadă nimic.

După un moment, Simon o urmă. Deşi ea nu vedea nimic, era conştientă de apropierea lui. Simon se rezemă cu umărul de perete, cu privirea ațintită asupra ei.

Mai trecu un minut, apoi el spuse:

– Aştept.

Portia făcu o grimasă; începu să bată încet cu degetele în pervaz, apoi îşi dădu seama de gestul ei şi se opri.

– Ştiu, zise ea. Dar asta nu făcu lucrurile mai uşoare.

– Spune-mi....

Ar fi vrut s-o facă. Simon era foarte aproape de ea, dar acum nu trebuia să-i înfrunte privirea, să-i vorbească tare. Respiră adînc, pregătindu-se. Se prinse cu mîna de pervaz.

– Îmi doresc să învăț mai mult, dar nu vreau să mă înțelegi greşit. Să nu-mi răstălmăceşti intențiile.

Cu această dilemă se trezise de dimineață şi ieşise în grădină, să se gîndească la ea.

Simon nu spuse nimic; Portia simțea că încerca să găsească răspunsul potrivit la problema ei.

– Mai precis, de ce vrei să înveți mai mult?

Simon spusese aceste vorbe pe un ton egal, din care ea nu putu desluşi nimic. Dacă intenționa să afle ce gîndea, era de ajuns să se uite în ochii lui, dar dacă voia să-i răspundă la întrebare, nu prea ştia ce să spună.

Continua să privească lacul.

– Vreau să înțeleg, să am destulă experiență, încît să descifrez tot ce se petrece între un bărbat şi o femeie şi ce o face pe aceasta să vrea să se căsătorească. Vreau *să ştiu*, nu să fiu forțată să ghicesc. Totuşi, zise ea accentuînd cuvîntul, interesul meu este absolut *academic*. Nu vreau să... să... ai o impresie greşită.

Inima îi bătea tare, dar reuşise să spună ce voia. Îşi simțea obrajii arzînd; niciodată nu fusese atît de nesigură, şi *ignorantă*. Ura acest sentiment. Ştia prea bine ce căuta, ştia ce ar fi vrut de la el dacă ar fi lăsat-o conştiința să afle. Dar

nu putea, era clar că *nu putea* să-l întrebe, dacă exista cea mai mică posibilitate ca el să-i interpreteze greşit gîndurile.

Nu-şi închipuia că Simon ar putea fi un bărbat vulnerabil – îi cunoştea reputaţia foarte bine – dar ceea ce existase între ei se schimbase mult şi nu ştia precis cum se schimbase, sau din ce cauză. Şi nu putea fi sigură, atît de sigură cum ar fi vrut să fie, că nu va exista un moment în care el ar putea aştepta mai mult decît era dispusă să dea, ca recunoştinţă pentru ceea ce o învăţase.

Era absolut convinsă că n-ar putea suporta acest moment.

Simon îi examina profilul. Ceea ce vedea, ce simţea, sau mai bine-zis, ce voia ea să lase să se vadă, era atît de nesăbuit şi neconvenţional, atît de caracteristic ei, încît nu-l surprindea deloc. Era de mult obişnuit cu ea. Dacă ar fi fost vorba despre oricare altă doamnă necăsătorită, poate că ar fi fost şocat, dar aşa, venind din partea ei, i se părea normal.

Era surprins însă de curajul, de candoarea cu care voia să se asigure că el o înţelegea, ba, chiar mai mult, că nu-l afecta în vreun fel, ceea ce-l emoţiona. Îl încercau sentimente amestecate. Apreciere, aprobare... chiar admiraţie.

Şi poate ceva mai profund. Părea că Portiei îi păsa de el...

Dacă el alegea să meargă înainte şi să accepte riscul, indiferent cît de mic, că putea să eşueze în intenţia de a o face să gîndească altfel şi s-o împingă spre căsătorie, nu putea spune că nu fusese prevenit.

Nici nu se punea problema să-i mărturisească acum că ea era femeia pe care şi-ar fi dorit-o de soţie. Cel puţin nu deocamdată. Ea nu se gîndea acum la căsătorie, tocmai aceasta era provocarea cu care trebuia să se confrunte, s-o facă să ajungă singură la concluzia că trebuia să se lase dusă la altar.

Dat fiind trecutul lor, tot ce ştia ea despre el, dacă ar fi făcut acum imprudenţa să-i vorbească despre căsătorie, Portia s-ar fi retras imediat.

– Cred că ar fi mai bine să discutăm, să lămurim lucrurile.

Chiar şi lui i se păru că ceea ce spusese sună ciudat, distant. Ea îi aruncă o privire rapidă.

– *Mai precis*, zise el, înainte ca ea să poată pune întrebarea, ce anume ai vrea să ştii?

Ea se uită din nou spre lac.

– Vreau să aflu, începu ea, ridicînd bărbia, simţind cum roşeşte mai tare, aş vrea să ştiu cîte ceva despre aspectele fizice. Ce le face pe tinere să iasă *pe scara din spate* pentru a se întîlni cu iubiţii lor? Ce au de cîştigat femeile de pe urma acestor întîlniri, care, de cele mai multe ori, duc la căsătorie?

Erau întrebări fireşti, raţionale, cel puţin din punctul ei de vedere, oarecum limitat. Portia chiar voia să afle răspunsul, altfel n-ar fi deschis discuţia. O simţea încordată, în aşteptare.

În minte, el căuta felul cel mai potrivit pentru a continua.

– Pînă la ce... nivel vrei să ajungi cu aceste informaţii? Simon îşi controla vocea. Era ca şi cum ar fi discutat strategia unui joc de şah.

După un moment, ea întoarse capul, îi întîlni privirea şi mărturisi:

– Nu ştiu.

El clipi repede, întrezărind dintr-o dată calea de a-i explica.

– Foarte bine. Întrucît nu ştii, şi este firesc să nu ştii, etapele acestui drum pe care nu l-ai străbătut pînă acum, şi dacă eşti convinsă că vrei să le afli – aici el ridică nonşalant din umeri – am putea să le parcurgem împreună. Îi privi lung ochii negri. Te poţi opri oricînd doreşti.

Ea îl privi, la rîndu-i, de data asta fără suspiciune.

– Fiecare etapă pe rînd?

El încuviință.

– Şi dacă mă opresc... Se încruntă. Dacă nu pot să vorbesc?

El ezită o clipă, conştient la ce se angaja. Cu toate astea, se simţea dator să se ofere.

– Îţi voi cere permisiunea înainte de fiecare etapă nouă, mă voi asigura c-ai înţeles totul şi că ai răspuns.

Ea ridică din sprîncene:

– Vei aştepta răspunsul meu?

– Răspunsul tău raţional, definitiv.

Ea ezită.

– Promiţi?

– Ai cuvîntul unui Cynster.

Ştia prea bine ce însemna asta. Îşi păstră aerul ambiţios, dar păru uşor mai destinsă, privirea i se îmblînzi... se gîndea la propunerea lui.

Simon îşi ţinea respiraţia. O cunoştea prea bine ca să nu o silească în vreun fel, să-i învingă rezistenţa.

Portia încuviinţă, din nou, definitiv convinsă:

– Foarte bine, accept.

Se întoarse cu faţa spre el întinzîndu-i mîna.

El o privi, apoi îi luă mîna întinsă şi o conduse spre casa de vacanţă.

– Ce faci?

Simon se oprise în faţa unei coloane. Se mai uită o dată la ea ridicînd din sprîncene nedumerit.

– Am presupus că doreşti să trecem la etapa următoare.

Ea clipi des.

– Da, dar...

—N-o puteam face acolo, sub arcadă, la vederea oricui, care s-ar plimba pe lîngă lac.

Ea îşi ţuguie buzele, cînd Simon o prinse de mîini,

întorcînd-o spre el. După ce-i eliberă brațele îi prinse fața cu palmele, ridicîndu-i bărbia, lăsînd capul în jos.

O sărută, aşteptă ca Portia să se abandoneze brațelor sale, împingînd-o încet, pînă ajunse să se sprijine cu spatele de una din coloane. Ea se crispă, surprinsă, dar, cînd constată că Simon se oprise, înainte să atingă lemnul, se relaxă puțin cîte puțin, lăsîndu-se apoi absorbită de sărutare.

Clipele treceau, iar el nu făcea nimic altceva decît s-o sărute şi să se lase sărutat. Se cufundă în moliciunea buzelor ei, se bucură de ele, apoi o lăsă pe ea să facă la fel. Să se deprindă, să dea şi să ceară, într-un ritm anume, o plăcere obişnuită, simplă.

Portia era destul de înaltă, lucru pe care el îl aprecie. Nu mai era nevoie să-i ridice fața, se putea descurca bine aşa cum era. Coloana din spatele ei putea fi folosită, la nevoie, ca punct de sprijin, cu condiția ca ea să fie de acord să treacă la etapa următoare.

Gîndul acesta îi produse o senzație de căldură. Lăsă capul în jos, o sărută mai profund, pentru a pregăti etapa următoare. Apoi îi eliberă fața, o prinse de mijloc cu palmele peste rochia de muselină, simțind mătasea combinezonului.

Ea gemu încet şi se strînse la pieptul lui. Gurile li se întîlniră din nou, apoi ea se retrase uşor, sprijindu-se de coloană. Se relaxă. Mîinile ei, care stătuseră inerte pe umerii lui, se ridicară, cu mişcări circulare. Îşi înfipse degetele răsfirate în părul lui, apoi îşi lăsă brațele să cadă încet de-a lungul trupului.

Portia îi înlănțui din nou gîtul, se ridică pe vîrfuri, primindu-i buzele cu ardoare, cu corpul mlădios, oferindu-i-se.

El zîmbi în sine, plimbîndu-şi apoi palmele de-a lungul spatelui, mîngîindu-i liniile muşchilor, în jos şi-n sus. Continua s-o sărute, pătruns de căldura ce-i urca prin piele, simțindu-i sînii striviți de pieptul lui.

Parfumul ei îi răvăşea simţurile. O săruta în continuare, dar cu mîinile nu făcea altceva decît să-i mîngîie spatele, mereu şi mereu. Şi să aştepte.

Dorindu-şi mai mult. Portia ştia şi ea că-şi dorea mai mult. Îi plăceau sărutările lui, îi produceau fiori, îi trezeau simţurile la viaţă, punîndu-i trupul pe jar. Iar mîinile lui reci şi dure, mîngîierea lor care promitea mai mult, o făceau să se înfioare. Dar acum aşteptarea a ceva nou îşi făcu loc în mintea ei. Simţurile anticipau altceva. Era pregătită pentru etapa următoare.

Simon promisese s-o dirijeze în continuare. Ea voia să afle, să ştie. Acum. Întrerupse sărutul, descoperind că era nevoie de un efort pentru a se desprinde de gura lui. Cînd, în cele din urmă, reuşi, nu se retrase, ci îşi ridică doar pleoapele grele pentru a-i întîlni privirea.

– Care este etapa următoare?

Privirile li se întîlniră. Ochii lui albaştri erau parcă mai întunecaţi acum.

– Aceasta.

El îşi trase mîinile de pe spatele ei, lăsîndu-le să cadă în părţi. Apoi le ridică din nou şi trecu uşor spre sînii ei cu vîrful degetelor.

Atingerea lui o făcu să devină brusc conştientă că aştepta următoarea mîngîiere cu dorinţă, cu nerăbdare. Simţi că-i tremură genunchii. Chiar atunci se folosi de coloana din spate, pentru a se rezema de ea.

Simon îi urmă conturul buzelor cu ale sale, iar degetele lui continuară s-o exploreze încet, s-o mîngîie, aţîţîndu-i dorinţele pentru ca ea să înţeleagă...

Ridică încet capul întîlnindu-i privirea.

– Da? Sau nu?

Mîinile lui începură din nou acele mişcări de tatonare, mult prea încet... dacă ar fi putut, ea i-ar fi spus atunci că-i pusese o întrebare stupidă.

– Da! îngăimă ea. Înainte ca el s-o întrebe dacă era sigură de ce spunea, Portia îl sărută, convinsă că va avea nevoie de acest punct de ancorare, de legătură cu lumea.

Simţi buzele lui, dar mîinile acestuia reîncepuseră explorarea şi ea uită, sau mai bine-zis nu se mai gîndi la nimic, decît la ceea ce-i provocau mîinile lui, mîngîierile senzuale, repetate: cînd puternic, cînd abia simţite. Deveneau mai provocatoare, mai senzuale, mai posesive.

Asta pînă cînd mîinile lui se aşezară cu fermitate pe sînii ei, pentru ca mai apoi Simon să-i prindă sfîrcurile între degete, să strîngă.

Portia simţi că ia foc.

Se sufoca. Se eliberă din sărutul lui. Presiunea din jurul sînilor ei cedă.

—Nu! Nu te opri! izbucni ea.

Propriul ei glas o uimi – sunase ca o comandă. Deschise ochii, privindu-l. O privi şi el. Era ceva în ochii lui, o expresie pe care ea n-o mai văzuse. Chipul îi devenise dur, colţuros. Buzele subţiri, dar mobile.

Supus, Simon continuă s-o strîngă în braţe. Încă o dată ea fu cuprinsă de acele senzaţii care-i făceau trupul să fremete. Urmă o căldură neobişnuită care-i alungă inhibiţiile.

Portia oftă, cu pleoapele lăsate.

– Îţi place?

Ea îl strînse în braţe şi buzele lor se regăsiră.

– Ştii că-mi place.

Ştia, desigur, dar nu voia să se lipsească de încuviinţarea ei. Îi făcea plăcere, o considera ca pe un premiu de consolare, date fiind limitele impuse de înţelegerea pe care o făcuseră.

Limitele erau severe – ardoarea cu care ea îi răspundea îl provoca, constituind, de fapt, un îndemn la care nu avea voie să reacţioneze. Încă.

Ea era fierbinte şi răspundea mîngîierilor lui. Sînii ei îi

umpleau palmele cu căldura, tăria lor. Încîntarea, plăcerea ei se regăseau în sărutul lui.

Cînd Simon strînse palmele în jurul sînilor ei, ea gemu încet şi-l sărută cu ardoare, dorindu-şi cu înfocare să continue.

Simon se luptă pentru a rămîne acolo unde se afla, să n-o strîngă mai tare, să n-o rezeme de coloană, s-o muleze pe trupul lui, să se elibereze de dorinţa stîrnită de moliciunea pielii ei. Trase aer în piept, simţi cum i se bombează pieptul, dar îşi recăpătă în final controlul.

Clang! Clang!

Sunetul fusese îndeajuns de puternic pentru a-i distrage pe amîndoi.

Întrerupseră sărutul. Simon îşi ţinu respiraţia, cu mîinile pe mijlocul ei, apoi se întoarse.

Clang! Clang!

– Este gongul care ne cheamă la masă. Portia clipi des, uşor uluită, luată prin surprindere. Acum sună afară. Cred că mai sînt şi alţii prin grădină.

Şi el spera că nu sînt singurii pentru care suna gongul. Simon făcu un pas înapoi şi o prinse de mînă.

– Ar fi bine să ne întoarcem.

Portia îi întîlni privirea şi încuviinţă, lăsîndu-l s-o ia de mînă şi s-o conducă pe trepte.

În timp ce se îndreptau în grabă spre gazon, el recapitulă mental cele petrecute pentru a şti care era pasul următor. Trebuia să se pregătească, să reziste cît mai bine tentaţiei.

O privi cum ţine pasul cu el, căci avea pasul mai lung ca al altor femei. Era absorbită, se gîndea, iar el ştia la ce. Dacă el ar fi făcut o singură greşeală, dacă ar fi lăsat să se vadă care-i erau intenţiile, nu putea conta pe naivitatea ei. Poate că n-ar fi descoperit imediat adevărul, dar, cu timpul, ar fi făcut-o. Ar fi analizat, ar fi disecat tot ce se petrecuse între ei, în numele dorinţei ei de a cunoaşte.

Privind înainte, el făcu o grimasă. Trebuia să se asigure că ea nu va afla mai mult decît trebuia. Şi nici de ce se oferise el s-o înveţe.

6

La masă, Portia lăsă conversaţia să zboare pe lîngă ea. Mai încuviinţa uneori, murmura cîte ceva. Nimeni nu realiza că gîndurile îi erau departe.

Ar fi vrut să discute cu cineva ce aflase, dar nu era nimeni care să poată juca rolul unei confidente. Dacă ar fi fost Penelope aici... Dar poate era mai bine că nu se afla, date fiind convingerile ei în privinţa bărbaţilor şi a căsătoriei.

Privindu-le pe celelalte doamne prezente, le enumăra pe rînd în gînd. Winifred – nici vorbă pentru că nu voia s-o şocheze. Şi, cu certitudine, nu Lucy ori surorile Hammond. Cît despre Drusilla...

Kitty, care, ca de obicei, plină de viaţă, îi tachina pe Ambrose şi James, părea o posibilitate, dar una înjositoare.

Se uită spre Lady O, apoi lăsă privirea în jos. Avu, fără să vrea, convingerea că, dacă ar fi solicitat-o, aceasta n-ar fi fost defel şocată, ba ar fi stimulat-o să acţioneze, spunîndu-i că doar zgîriase coaja fructului oprit şi amănuntele mai picante abia acum apăreau.

Dar ea nu mai avea nevoie de încurajare. Curiozitatea o devora. Nu îndrăznea să ridice capul, pentru că ar fi însemnat să întîlnească privirea lui Simon, care i-ar fi ghicit gîndurile.

Nu discutaseră cît de des vor avea loc lecţiile; nu voia să pară prea... „Avasată" era cuvîntul care-i venea în minte. Nutrea convingerea că nu era bine să-l lase să afle cît de fascinată şi entuziasmată era de ceea ce aflase. Simon era,

oricum, de o mîndrie arogantă, nu era cazul să-i dea un motiv în plus să se simtă superior.

De aceea, se ridică o dată cu celelalte doamne, care ieşiră să stea la soare, să-şi continue conversaţia. Simon o văzu cum pleacă, dar nu făcu nimic pentru a o opri.

După vreo oră, Lady O o invită în camera ei.

– Ei bine, nu mi-ai spus cum evoluează cercetările! Lady O se aşezase pe pat, pentru ca Portia să-i îndrepte fustele.

– În mod pozitiv, dar nu sînt concludente.

– Chiar aşa? Lady O o sfredeli cu ochii ei negri, apoi ridică din umeri. Cred că tu şi Simon aţi străbătut mile împreună.

Portia ridică şi ea din umeri.

– Ne-am plimbat pînă la lac.

Lady O o privi încruntată, apoi închise ochii.

– Ei bine, dacă atît poţi să spui, mie nu-mi rămîne decît să remarc doar că pari mai plină de viaţă ca atunci cînd ai venit. Şi mai avem de stat aici.

Portia aşteptă ca Lady O să mai adauge ceva, dar, observînd că aceasta nu spune nimic, îşi luă rămas-bun şi plecă.

Străbătu cu paşi mari casa, întrebîndu-se....

Cît îi va trebui ca să afle totul? Sau o mare parte? Ajunsă în coridorul principal, se sprijini cu coatele de pervazul unei ferestre. Privea înainte, fără a vedea ceva, sub razele soarelui care dansau pe lambriuri. Îşi lăsă mintea să zburde, simţurile libere...

Şi regăsi, din nou, prin prisma celor aflate, locul unde se afla frontiera dincolo de care voia să treacă. Să afle totul.

Habar n-avea de cînd se afla acolo, sau de cînd o urmărea Simon. Se dezmetici din visare simţindu-i prezenţa. Îşi ridică privirea şi-l văzu rezemat de peretele coridorului. Îi întîlni ochii albaştri.

El lăsă să treacă o clipă, apoi o întrebă:

– Eşti pregătită pentru lecţia următoare?

Portia ridică bărbia.

– Dacă şi tu eşti liber.

Fusese, de o oră încoace. Îşi muşcă buzele, înclinînd din cap, oarecum indiferent.

Ea se ridică; poalele rochiei i se lăsară încet, acoperindu-i picioarele lungi.

Simon o luă de mînă cu gesturi lente, deşi ar fi vrut s-o apuce cu putere, să se asigure că nu-i va scăpa. Cu o perfectă stăpînire de sine, îşi aşeză mîna pe braţul lui şi porniră pe coridor.

Ea îl privi. După o clipă, îl întrebă:

– Încotro mergem?

– Undeva unde să nu fim deranjaţi. Simon deveni brusc conştient de tonul tăios cu care-i răspunsese şi ştiu că şi ea l-a sesizat. Cu toate acestea, nu putu să reziste şi adăugă: Dacă vrei, întîmplător, să treci prin acele etape despre care vorbeam, va trebui să fii disponibilă oricînd.

Ea clipi de cîteva ori, apoi zise:

– Adesea mă duc în sala de muzică după-amiaza, să exersez. Mă gîndeam să mergem acolo.

– Cînţi foarte bine la pian, aşa că poţi rata o repetiţie sau două. Mai avem doar cîteva zile aici.

Oprindu-se, el deschise o uşă de unde trecură într-un mic salon aflat lîngă un dormitor. Nici una din aceste camere nu era folosită. Le ştia din amintire.

Portia se oprise în mijlocul încăperii, privind mobilele acoperite cu huse. El închise uşa, apoi veni alături de ea şi prinzînd-o de mînă o conduse spre ferestrele cu draperii bogate, care cădeau în falduri. Încăperea era orientată spre vest, spre plantaţiile de pini. Trase draperiile şi soarele intră în încăpere.

Întorcîndu-se, luă husele care acopereau o piesă de mobilier aflată cu faţa spre fereastră. Portia văzu o canapea confortabilă, acum scăldată într-o lumină aurie.

Clipi des. Dînd drumul husei din mînă, Simon veni spre ea. Nu-i lăsă timp de gîndire, o ridică în braţe, lăsîndu-se apoi să cadă împreună cu ea pe canapea.

Ea începu să rîdă, apoi redeveni serioasă, întîlnindu-i privirea. Simon se rezemă de speteaza canapelei şi o trase spre el, prinzînd-o în braţe.

Soarele le trimitea razele sale. Portia îşi fixă privirea pe buzele lui. Îşi muşcă buzele, apoi îl fulgeră cu privirea:

– Ce urmează?

El ridică o sprînceană; ochii ei mari rămaseră aţintiţi asupra lui. Simon nu mai avea nici o îndoială că abia aştepta următoarea etapă.

Îi zîmbi, vizibil destins, şi o trase spre el.

– Acum ne jucăm.

Simon n-ar fi putut să-şi imagineze vreodată un alt preludiu ca acesta. Poate cuvintele erau cele care întreţineau atmosfera, sau soarele care îi încălzea, tăcerea acelei încăperi, mobila aceea adunată în jurul lor. Toate acestea i-au indus o plăcere ameţitoare, pe care n-o putea exprima, dar pe care o simţeau amîndoi, aflaţi sub influenţa acelei stări de bine care îi îndepărta de întrega lume, care-i determina să se concetreze nu asupra unei proprietăţi sau a unor necesităţi – ci doar unul asupra celuilalt.

După cîteva secunde, ea se relaxă sub sărutul lui, cu toate că trupul ei rămînea nu rigid, ci încordat, ca al unei căprioare care nu ştie dacă este în siguranţă, fiind gata să se retragă oricînd. El o sărută, iar ea îi răspunse, oferindu-i gura senzuală; el doar aşteptă, o lăsă să înveţe ce voia, să ajungă la propria-i concluzie.

Cu mult timp în urmă, Simon aflase că o încăpere ca aceasta, în care se aflau, era cea mai potrivită pentru o femeie capricioasă. În braţele sale, ea se simţi protejată, dar nu şi ameninţată de greutatea lui, de forţa lui, de iluzia că deţine controlul. Ca şi altădată, înainte, lucrurile se desfăşurară cum

era de aşteptat: treptat tensiunea dispăru, iar ea rămase alături de el suplă, caldă, vie, vibrantă.

El o mîngîie pe spate, liniştind-o. Ea a fost cea care i-a deschis drumul spre sînii ei, încurajîndu-l să-i mîngîie. Apoi se lipi de el. În cele din urmă, se eliberă din sărutul lui, ridică încet capul, respiră adînc, simţindu-şi sînii înflorindu-i sub atingerea lui. De data asta, el nu se opri şi mîinile lui continuară acea dulce tortură.

Portia deschise ochii, îi lăsă în jos, mai trase aer în piept, urmărindu-l cum îi zgîndără simţurile. Apoi îşi ridică pleoapele grele şi se confruntă cu privirea lui, în felul ei abrupt, obişnuit:

– Ce urmează?

El continuă s-o privească în timp ce îi mîngîia sînii, observînd cum îi dispărea concentrarea, din nou cu pleoapele lăsate.

– Eşti sigură că vrei să mai afli?

Ea deschise ochii. Privirea cu care-l fixă i se păru a unei femei hotărîte.

– Foarte sigură. Încercă să-şi controleze mişcarea buzelor, dar nu reuşi. Nu putea să pară nici o cochetă, nici o frivolă – pur şi simplu pentru că nu era aşa –, dar el simţi o anume bucurie în ea, anticiparea, încîntarea, emoţia.

Era ca şi cum ar fi explorat ceva anume, o zonă necunoscută care exista între ei. Nu se temea defel; era încrezătoare, se bucura de acel moment, deşi nu ştia ce putea să urmeze...

Avea încredere în el.

Această constatare îl luă prin surprindere: nu era numai simpla acceptare a faptului că Portia avea încredere în el, ci şi ceea ce ajunsese să însemne acest lucru pentru sine însuşi.

Trase adînc aer în piept, luptînd împotriva senzaţiei că nu poate respira bine. Ea lăsase privirea în jos, urmărindu-i mîinile care-i mîngîiau sînii; cînd îşi ridică privirea, el îşi drese glasul, mişcîndu-se nefiresc.

– Dacă eşti sigură...

Privirea pe care i-o aruncă ea îl făcu să continue. Îi era imposibil să nu zîmbească. Corsajul rochiei avea nasturi mici de la gît la mijloc. Încercînd să-i elibereze sînii, el continuă şirul mîngîierilor.

Ea clipi de cîteva ori, dar nu făcu nici o mişcare pentru a-l opri. Cu toate acestea, cînd şi ultimul nasture al corsajului fu desfăcut, în ochii ei apăru o uşoară nelinişte, iar obrajii i se colorară brusc.

El întinse mîna, trăgînd-o înapoi spre el. Îi surprinse privirea, înainte ca pleoapele ei să se lase din nou.

– Nu te mai gîndi la nimic.

O sărută lung, stimulîndu-i simţurile cu adevărat, de parcă era prima oară cînd o săruta. Voia să facă un gest anume, ceva ce nu mai făcuse pînă atunci. Ea nu trebuia să ştie c-o sărutase ca un nepriceput. Cu toate astea, dacă acum el nu reuşea s-o zăpăcească, măcar pentru cîteva clipe, ea se putea răzgîndi...

Simon nu era dispus s-o ademenească prin vorbe dulci, sau să se certe cu ea. Nu mai avea atîta stăpînire de sine, nu cînd era cu ea; nu-i mai putea alunga tremurul prin vorbe. Căci asta era: un tremur, nu teamă. Sau poate era o simplă ezitare în faţa necunoscutului.

Cu o atingere uşoară, o făcu să-şi piardă orice urmă de reţinere, spre a trece la următoarea descoperire a ei, a lor.

Îi prinse sînii cu palmele; îi simţi ca de mătase. Portia îşi desfăcu buzele, dar nu se retrase; ochii li se întîlniră. El continuă mîngîierea, o simţi tremurînd, înfiorîndu-se. Simţi cum propriul său trup răspunde tot, cu un tremur.

Tînjea după ea. O dorea cu o disperare care-i tăia respiraţia. Ridică încet capul, reducînd la zero acea jumătate de inch care o separa de el, de buzele lui, dorind-o.

Ea i se oferi. De unde ştiuse ce trebuia să facă, el nu putea spune, dar Portia îl sărută, îi prinse faţa în palmele ei,

îl invită, îl provocă să îndrăznească să ia. Aşa cum îşi dorea el. Îi veni în întîmpinare, îl urmă, apoi îl conduse.

Sau se retrase, simţind că flacăra dintre ei slăbeşte. Nu făcu nici o mişcare, cînd el o strînse mai tare cu ambele mîini, mîngîind-o. I se opri respiraţia o secundă, apoi reveni, mai rapidă. Sub palmele lui, ei îi ardea pielea.

Portia se simţea ameţită de încîntare, atît de conştientă de plăcerea pe care o experimenta, încît abia mai putea să respire. Atingerea lui era numai căldură, mai plăcută decît razele soarelui care se jucau deasupra lor, mai fierbinte, mai reală.

Şi mult, mult mai intimă.

Ar fi trebuit să fie şocată, ştia asta. Gîndul acesta îi străbătu mintea, apoi îl dădu uitării.

Avea prea mult de primit, de asimilat, de aflat. De simţit. Nu avea nici o ruşine, nimic n-o putea smulge de sub mîngîierile lui, de sub mîinile lui puternice, de la plăcerea care i-o ofereau.

Fascinaţie era un cuvînt prea slab pentru a exprima ceea ce simţea.

Pe sub gene, se uită la el şi simţi o schimbare, o dorinţă de a-i oferi plăcerea pe care i-o oferea şi el. Aşa se întîmpla cu toţi? Asta era explicaţia că femeile acceptau bărbaţii în viaţa lor, îndeplinindu-le dorinţele?

Mintea sa nu-i putea da un răspuns. Lăsă întrebarea să alunece pe lîngă ea.

Simon se uita la sînii ei, cu mîinile continuînd să-i mîngîie. Ridicînd privirea i-o întîlni pe a sa.

Se simţi cuprinsă de un val de căldură, de emoţii. Îi zîmbi, ignorînd faptul că-şi strivea sînii de braţul lui, şi-l sărută.

Îl simţi liniştit, trase aer în piept... apoi se mişcă, o întoarse spre el; o mînă rămase pe sînii ei, cu cealaltă îi prinse faţa. O sărută, răvăşindu-i încă o dată simţurile, apoi, încet, treptat, se retrase.

Cînd el îşi ridică capul, abia mai respirau. Privirile li se întîlniră. Buzele le zvîcneau. Îl apucase de umeri, strîngîndu-l puternic. Rămaseră astfel, conştienţi amîndoi de căldura inimilor, de dorinţa copleşitoare.

Acel moment trecu, însă.

Încet, foarte încet, el se aplecă, dîndu-i un sărut lung. N-o mai atinse. O trase mai aproape, o prinse după umeri şi o ţinu aşa.

Mai apoi, pe cînd părăseau salonul, Portia privi în urmă. Sofaua era din nou acoperită. Nu exista nici un semn că ceva dramatic s-ar fi întîmplat în cameră.

Cu toate acestea, ceva se întîmplase. Ceva se schimbase.

Sau poate abia atunci ieşise la iveală.

Simon o scoase din încăpere şi închise uşa. Nu putea citi nimic pe figura lui, dar ştia că şi el simţea la fel. O luă de braţ şi privirile li se întîlniră. Se îndreptară din nou spre coridorul cel mare.

Ea avea nevoie de timp să se gîndească, dar n-o putea face din cauză că lumea se adunase deja la masă. Portia o privi crunt pe Kitty şi nu fu singura care o făcu. Kitty era o femeie fără judecată şi bun-simţ – asta era concluzia la care ajunsese Portia.

—Am auzit că mîine va avea loc o altă mare petrecere, zise Charlie, ridicînd din sprîncene, privind în direcţia lui Kitty. Tot ea este organizatoarea.

Glasul lui era al unui om nedumerit, ca să nu spunem suspicios.

– Cred că nu ai nevoie de necazuri, îl atenţionă Portia. Astăzi a încercat să fie rezonabilă. Cine ştie? Poate numai scara...

– Se transformă într-o femeie fatală, lipsită de perdea?

Portia era gata să se înece cu mîncarea. Duse repede şervețelul la gură şi-l privi cu reproş pe Charlie.

Acesta făcu o grimasă.

– Îmi pare rău că te dezamăgesc, draga mea, dar Kitty are reacții necontrolate la orice oră din zi sau din noapte. Ridică privirea. Se comportă după bunul plac.

Portia se încruntă.

– James spunea că înainte nu era chiar aşa.

După un moment de gîndire, Charlie aprobă.

– Are dreptate.

Kitty începuse prost seara, flirtînd pe față, sau mai bine-zis, încercînd să flirteze cu James în salon. Charlie încercase să intervină pentru a o readuce pe Kitty la realitate.

Apăruse Henry, care încercase să aplaneze lucrurile, dar fusese repezit de aceasta, care apoi avusese reacții necontrolate.

Se întorseseră la masă cu o doamnă Archer foarte agitată, de parcă îi cedau nervii. Şi ceilalți păreau a fi distraşi, ori apatici, comportamente ciudate, pe care ar fi trebuit să le mascheze prin manifestări pe care, în mod normal, nu ar fi trebuit să le aibă nişte persoane de familie bună.

Cînd doamnele se retraseră să-şi refacă machiajul, Portia se gîndi că era ca şi cum fațada casei începuse să se deterioreze. Nu se rupsese, căzînd în bucăți, încă, dar unele doamne considerau că nu se poate face prea mult pentru a repara răul făcut de Kitty.

Aşa erau surorile Hammond: într-o stare de confuzie. Şi nu era surprinzător, pentru că nimeni nu înțelegea ce se întîmpla – ele se adunaseră în jurul Portiei, dornice să stea de vorbă şi să uite privirile crîncene adresate lui Kitty. Chiar şi Lucy Buckstead, cea mai echilibrată, era cam abătută. Portiei îi fu milă de ele. Le încurajă să se gîndească la ziua care urma, la ofițerii cu care dansaseră la bal şi care fuseseră

invitați și acum, la chipeșul și tînărul lor vecin, George Quiggin, care venea și el.

Cu toate că eforturile ei erau suficiente pentru a le distrage pe Annabelle, Cecily și Lucy, Portia nu putea uita iritarea produsă de comportamentul necontrolat al lui Kitty. Privind în jur, o văzu pe aceasta discutînd cu doamna Buckstead și cu Lady Hammond. Kitty nu-și lua privirea de la ușă.

Ușa pe care urma să se întoarcă domnii.

Portia pufni dezgustată. Această Kitty răspîndea o stare de încordare, de probleme iminente. Ea, una, suportase destul și trebuia să ia o pauză pentru a se putea gîndi.

– Vă rog să mă scuzați! zise ea.

Le lăsă pe cele trei tinere și se îndreptă spre terasă.

Fără a se mai uita în stînga sau în dreapta, ieși afară, în aerul rece al nopții.

Cînd lumina care răzbătea prin ferestre nu mai ajunse pînă la ea, se opri și trase aer în piept. I se păru grozav: era pentru prima oară că putea respira liber, după cîteva ore. Toată frustarea îi dispăru. Ridică, semeață, capul și porni de-a lungul pajiștei.

O luă spre lac. N-ar fi vrut să coboare pînă acolo singură, dar luna nouă, aflată sus pe cer, scălda toată pajiștea într-o lumină argintie. I se păru că se poate avînta pînă acolo pentru că nu era chiar așa de tîrziu.

Trebuia să se gîndească la tot ce învățase, la ce înțelesese pînă atunci. Orele petrecute cu Simon îi deschiseseră ochii. Ceea ce aflase era diferit de ceea ce-și imaginase. Pornise de la premisa că atracția, relația fizică dintre un bărbat și o femeie seamănă întrucîtva cu ciocolata: gustul este destul de plăcut, agreat de toată lumea, dar nu duce la dependență.

Iar ceea ce împărțise pînă acum cu Simon...

Se scutură, înfiorată, deși afară era cald. Continuă să meargă, cu privirea ațintită la iarba pe care călca.

Se chinuia să găsească vorbele potrivite pentru a-i comunica lui Simon ce simțea. Oare era dorință acest îndemn de a fi cu el din nou? Mai mult: de a continua? Pînă mai departe?

Posibil, dar ea se cunoștea destul de bine, sau mai bine-zis, cunoștea o parte anume din ea însăși amestecată cu latura senzuală, cu acea acerbă curiozitate, cu permanenta ei dorință de a ști.

Și, de asemenea, cu dorința de a fi din nou cu el, una din ce în ce mai puternică.

Știa acum ce voise să știe, și mai ales faptul că nu va fi în stare să părăsească acel loc pînă cînd nu va lămuri și va înțelege ceea ce învățase.

Exista ceva – ceva absolut neașteptat – între ea și Simon.

Continuînd să meargă încet de-a lungul pajiștei, se gîndi la concluzia la care ajunsese. N-ar fi trebuit să greșească. Cu toate că nu avea nici un fel de experiență în acest domeniu, avea încredere în calitățile ei înnăscute. Iar dacă acestea ar fi convins-o că trebuia să continue, ei bine, o va face.

Ceea ce însemna totuși...

Nu știa *ce* anume. Putea doar să ghicească. Viața sa de pînă atunci nu o învățase dacă era ceva normal.

Dar pentru el era? Desigur, era ceva ce i se întîmplase cu fiecare femeie în parte.

Cu toate acestea, nu era prea convinsă. Îl cunoștea prea bine și-i cunoștea obiceiurile. Spre sfîrșitul întîlnirii lor, pe sofaua din salon, și el păruse la fel de surprins, ca și ea.

Oricît ar fi încercat, nu-și amintea nimic care să fi determinat acel moment. Fusese de parcă amîndoi ar fi deschis ochii în același timp, realizînd pe neașteptate că au ajuns într-un loc unde nu se așteptaseră să ajungă. Alunecaseră spre acest loc, nici unul nu acordase prea mare importanță, nici unul nu controlase situația...

Fusese ceva special, pentru că nici el nu se aşteptase ca asta să se întîmple.

Iar ea era decisă să afle mai multe. Să descopere, să-i fie relevat... orice ar fi fost. Nu putea face asta decît revenind în acel loc, la aceeaşi gamă de sentimente.

Din fericire, ştia cum să ajungă în acelaşi punct. Fuseseră preocupaţi de despărţirea fizică, atraşi unul de celălalt, aşa cum pot fi doar doi oameni care se cunosc. Nici unul nu încercase să verifice onestitatea sau caracterul celuilalt. Dacă el ar fi vrut să spună sau să întreprindă ceva, ea avea o încredere totală că ar fi făcut sau afirmat chiar acel lucru. El gîndea la fel despre ea, era sigură de asta.

Aceasta era *cheia:* nu se gîndiseră. Departe de ceilalţi, nu exista altceva care să-i preocupe. S-ar fi concentrat doar asupra a ceea ce aveau de făcut. Şi de împărţit.

Ajunse la capătul pajiştei dinspre lac. Acesta se vedea în faţa ei, întunecat la culoare.

Nu mai avea importanţă cît îşi chinuise imaginaţia, nu putea – n-ar fi putut – să-şi închipuie acele clipe cu oricare alt bărbat.

Ca o atingre uşoară, îi simţea prezenţa, îi simţea privirea. Întorcîndu-se, îl văzu venind spre ea, cu mîinile în buzunar; îi văzu umerii largi, privirea aţintită asupra ei.

Oprindu-se, se uită spre lac, apoi spre ea.

– N-ar trebui să te afli aici singură.

Ea îi întîlni privirea.

– Nu sînt singură.

El îi evită privirea, dar ea sesiză mişcarea rapidă a buzelor lui.

– Cum a fost, zise ea, acolo, în casă?

– Oribil. Kitty îşi dă tot mai mult în petic. Părea hotărîtă să-l abordeze pe Winfield, cu toate că acesta n-a încurajat-o în vreun fel. După primele ei manifestări, Henry s-a retras, pretinzînd că nu observă. Doamna Archer era îngrozită, dar neputincioasă; Lordul şi Lady Glossup se arătau depăşiţi de

evenimente. Doar Lordul Netherfield a intervenit, recomandîndu-i lui Kitty să se maturizeze.

Portia pufni disprețuitor, apoi se opri. Discutase problema cu Lady O.

După cîteva clipe, Simon îi spuse:

– Ar fi bine să ne întoarcem.

N-o atrăgea această idee.

– De ce? îl întrebă ea. Este prea devreme pentru a ne retrage. Chiar vrei să te duci acolo, să arunci zîmbete de circumstanță la manifestările lui Kitty?

Privirea lui spunea destul.

– Vino, să coborîm spre lac. Ea ar fi vrut să se oprească la casa de vară, dar nu spuse nimic.

El ezită, fără a se uita spre lac, ci spre casa de vară. O cunoștea bine. Portia ridică hotărîtă bărbia și-i puse mîna pe braț.

– O plimbare îți va limpezi mintea.

Portia îl trase după ea și el o urmă fără tragere de inimă, pornind alături de ea în plimbarea pe malul lacului. Trecură prin pepiniera de pini, îndreptîndu-se spre casa de vară. Cu capul sus, ea păşea alături, fără o vorbă.

Cărarea înconjura lacul; pentru a se întoarce acasă, ar fi trebuit să treacă pe lîngă casa de vară.

Lady O avusese dreptate, ca de obicei: avea multe de învățat, de explorat și nu prea multe zile în care să facă toate acestea. În alte împrejurări, trei lecții într-o singură zi ar fi însemnat grabă; acum, însă, nu vedea de ce nu s-ar folosi de această oportunitate pentru a-și duce planul la bun sfîrșit.

Și pentru a-și satisface curiozitatea.

Simon știa ce gîndea ea. Comportamentul ei nu-l inducea în eroare: ea își închipuia deja etapa următoare.

La fel și el.

Dar, spre deosebire de ea, el știa tot ce trebuia să știe.

Nu-l mira că era atît de nerăbdătoare. De fapt, şi el conta pe acest entuziasm. Cu toate acestea...

Lui îi trebuia puţin timp să asimileze ce văzuse în acea după-amiază.

Şi pentru a se reorienta.

Şi pentru a căuta o cale de a relua controlul asupra tentaţiei pe care o constituia ea, o tentaţie foarte puternică, pe care Portia nu era conştientă c-o posedă.

El nu avea să-i spună, desigur; ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca Portia să se poată stăpîni.

– Ştii, nu înţeleg cum gîndeşte Kitty. De fapt, cred că nu-i pasă de nimeni şi nimic.

El se gîndi imediat la Henry, la ce trebuia să fi simţit acesta.

– Este chiar atît de naivă?

După un moment, Portia îi răspunse:

– Nu sînt sigură dacă este vorba de naivitate. Mai degrabă egoism. Şi incapacitatea de a se gîndi la ce simt ceilalţi. Se comportă ca şi cum ar fi singura care contează, de parcă noi, restul, sîntem doar nişte figurine în caruselul ei.

Simon mormăi:

– Nici de Winifred nu este apropiată.

Portia scutură din cap.

– Aşa este, într-adevăr. Şi cred că Winifred şi-ar dori să fie la mai mare distanţă de sora ei. Mai ales de cînd a apărut Desmond.

– Se pune ceva la cale? Ai idee?

– S-ar putea pune, dacă n-ar interveni Kitty.

Îşi continuară plimbarea în tăcere. În cele din urmă Simon murmură:

– Cred că în caruselul lui Kitty este foarte multă singurătate.

Trecură minutele, apoi Portia îl strînse uşor de braţ, înclinîndu-şi capul.

Străbătuseră aleea care înconjura lacul. Casa de vară se ivi din întuneric. Simon se lăsă condus spre trepte. Nu făcu nici un gest, cînd ea îşi trase braţul, îşi ridică rochia şi începu să urce. El aruncă o privire în jur, apoi o urmă.

Portia îl aştepta. În întuneric, figura ei se contura ca un oval palid, dar nu-i putea vedea ochii. Nici ea pe ai lui.

Se opri în faţa ei. Portia îi atinse uşor obrazul, orientîndu-i gura spre buzele ei. Sărutul iniţiat de ea era o invitaţie fără cuvinte. Prinzînd-o de mijlocul subţire, el acceptă şi o primi.

Cînd, în cele din urmă, el ridică încet capul, ea oftă. Apoi îl întrebă cu seninătate:

– Ce urmează?

El avusese destul timp pînă atunci să formuleze răspunsul corect. Zîmbi, dar ea nu-i văzu zîmbetul în întuneric.

– Ceva puţin diferit de ce ai trăit pînă acum. Trecu în spatele ei.

El simţi tulburarea puternică ce-o încerca. Vru să privească în jur, să vadă unde o ducea Simon, dar cu multă prudenţă, fără a-şi lua privirea de la chipul lui.

Simţi un scaun în spate. Se opri. El îi dădu drumul, trecu pe lîngă ea, se aşeză, o trase încet, pentru ca ea să i se aşeze pe genunchi, cu faţa spre el.

Acum erau complet ascunşi, chiar şi de razele lunii, care nu ajungeau pînă în acel loc.

Dar ea se mişcă repede. Nu mai aşteptă ca el s-o tragă la pieptul lui: se aplecă şi-l sărută.

El profită imediat. Portia nu era o cochetă, nici o femeie experimentată, dar, iată că, pusă în situaţii ca aceasta, reacţiona ca o seducătoare, total diferită de ceea ce ştia el.

Şi acest nou fel de a fi îl atrase mai mult.

Simon o dorea cu înfocare. Se ruga cu ardoare, în gînd, ca ea să nu înţeleagă cît de uşor l-ar fi putut manevra. Îl putea chema, ademeni, iar el i s-ar fi aşezat în palmă, ca o pasăre. Gata să se bucure de ce i se oferea.

Palmele sale cu degete răsfirate avansară pe spatele ei, pe mătasea subțire a rochiei. Ea se ridică, probabil pentru a-i ușura accesul spre sîni. Îi spuse:

– Am o idee.

El o privi cu prudență, mai ales pentru că vocea ei sunase diferit. Era mai joasă, mai bogată în inflexiuni, fierbinte ca noaptea care-i învăluise, care-i ascundea de ochii celorlalți. El nu vedea nimic, trebuia să-i descifreze jocul – starea ei – din cu totul alte lucruri.

Din alte elemente, mai puțin precise.

– Spune-o!

Văzu mișcarea buzelor ei. Portia își așeză brațele pe umerii lui, se aplecă și-l sărută.

– Cred că va fi o continuare a ultimei noastre lecții.

Ce oare voia să spună?

– Explică-mi, Portia!

Ea începu să rîdă, iar rîsul ei îi pătrunse în suflet.

– Aș prefera să-ți arăt. Ea îi surprinse privirea.

– Este perfect rezonabil și drept.

Numai atunci realiză că Portia îi desfăcuse nasturii hainei. Înainte să poată reacționa, ea încerca să-i desfacă nodul cravatei.

– Portia!

– Hmm?

Certîndu-se cu ea, n-ar fi ajuns la nici un rezultat. O ajută să-i desfacă nodul cravatei. Cu un gest de triumf ea se ridică și o aruncă. El îi sesiză gestul, întinse mîna și prinse cravata, pe care o puse pe brațul scaunului.

Dar pe ea n-o mai interesa cravata, acum se concentra asupra nasturilor cămășii. El se mișcă ușor, lăsînd-o să-i scoată cămașa din pantaloni, apoi să i-o desfacă, după care rămase privind uimită ceea ce descoperise.

Ar fi dat orice să-i poată vedea chipul mai clar. Se bucură de tăcerea ei, de fascinația care pusese stăpînire pe ea, în

timp ce îi descheia cămaşa, apoi îşi răsfirase degetele pe pieptul lui.

Timp de un minut ea doar atinse, exploră, simţi. Apoi ridică privirea spre faţa lui, înregistrîndu-i reacţia şi faptul că nici nu mai respira. Mîinile ei se opriră o clipă, apoi continuară să-l atingă, mai îndrăznețe.

—Îţi place?

Portia îşi mişca mîinile foarte încet, trecîndu-le senzual peste muşchii lui bine conturaţi, pentru ca mai apoi să revină asupra părului de pe pieptul lui.

El suspină.

—Dacă-ţi face plăcere ţie....

Ea începu să rîdă.

– O, desigur, îmi face multă plăcere!

Simon se simţea pierdut. Şoaptele ei fierbinţi, diferite de ceea ce ştia, cu mult mai mature, erau ale unei femei care-l cunoştea, încrezătoare în sine însăşi, la fel ca cea mai convingătoare chemare de sirenă. Greutatea trupului ei aşezat pe genunchii lui se adăuga chinului pe care cu greu îl mai suporta.

Portia îl explora, îl mîngîia, se delecta cu trupul lui, ştiind că acum, în aceste clipe, era robul ei. Avea pielea fierbinte, o musculatură puternică, fascinantă. Era vrăjită de descoperirea că ea, printr-o simplă atingere, putea face minuni cu trupul lui, aşa cum făcuse el cu al ei.

Era corect, ar fi spus ea, corect pentru amîndoi.

În cele din urmă, cu o respiraţie adîncă, el întinse mîinile spre ea. O trase spre el. Aplecîndu-se, cu mîinile încă pe pieptul lui gol, ea îi oferi gura.

Sărutul lor deveni tot mai profund. Portia îşi aşeză palmele pe pieptul lui fierbinte.

Îi simţi degetele pe spate; îi deschidea nasturii rochiei, pînă în talie.

Era o seară caldă, care se lăsase deasupră-le, ca un văl

de tăcere, pe care Simon o întrerupse, cerîndu-i să se ridice, pentru a-i dezgoli trupul pînă la mijloc.

Ea se înfioră, dar nu de timiditate, ci pentru că devenise brusc conştientă. Simon îi mai mîngîiase sînii pînă acum, dar nu-i scosese rochia, ultimul punct de rezistenţă. Dar acum îi trăsese rochia în jos, iar ea îl lăsase. Îi dezvelise trupul pînă la mijloc. Îl privea în timp ce el lupta cu şireturile combinezonului.

Nu-i ceruse permisiunea, ci doar începuse să le desfacă, de parcă ar fi fost dreptul lui.

Era mai bine că nu-i vedea faţa. Numai faptul că se aflau în întuneric îi dăduse curajul de a sta liniştită, lăsîndu-l s-o dezbrace.

Aerul devenise fierbinte. Ei îi ardea pielea, sfîrcurile sînilor i se întăriseră şi o dureau. Se simţea privită; i se păru că Simon schiţase un zîmbet.

El ridică o mînă, atingînd-o. Pleoapele ei se lăsară deodată, grele. Simon îi prinse amîndoi sînii cu mîinile, iar ea se înfioră toată.

Închise ochii şi se abandonă senzaţiei, concentrată asupra atingerii lui, a torturii la care o supunea el. Pielea i se părea mai sensibilă ca oricînd. Sînii o dureau. Era o durere ciudată, care se transformă într-o căldură intensă, ce-i invadă tot trupul.

Portia deschise ochi, pentru a-l privi. Oare era conştient de ceea ce-i făcea ei?

O privire a fost de ajuns: sigur că ştia. Oare căutase înadins întunericul, pentru ca ea să fie mai docilă? Nu, de fapt, ea îl condusese spre casa de vară, iar el se lăsase antrenat în jocul ei.

Ideea îi plăcea: unul luase o iniţiativă, iar celălalt o dusese mai departe. I se părea corect. Încurajator.

Tot aşa cum erau şi atingerile lui. Respira cu greutate, dar îşi coborî privirea, urmărindu-i mîinile, care păreau

închise la culoare pe pielea ei albă. Simți acea senzație de căldură, punîndu-i treptat stăpînire pe tot trupul.

– Vrei să trecem la faza următoare?

Ea îl cercetă din priviri. Nu ştia, n-ar fi putut ghici, care era aceasta. Dar nu-i păsa.

– Da, vreau.

Simon înțelese din vocea ei că era hotărîtă. Observă şi o uşoară încordare a bărbiei. Era de ajuns, aşa că oftă, uşurat.

Făcu un efort să-şi desprindă mîinile de pe pielea ei înfierbîntată şi se întinse după cravată. Ea clipi nedumerită de cîteva ori, văzînd cum o netezeşte, apoi o împătureşte sub forma unei benzi înguste.

– Este o idee a mea.

Simon acceptase să continue la sugestia ei. Acum nu mai putea da înapoi. Încercă, totuşi, încruntîndu-se, dar... Aşezîndu-şi mîinile pe pieptul lui gol, se aplecă şi-l lăsă s-o lege la ochi.

– Este necesar?

– Nu chiar, dar cred că-ți va plăcea.

Din tăcerea ei, Simon înțelese că nu ştia cum să interpreteze gestul. După ce îi făcu un nod la spate, îi zîmbi, apoi îl desfăcu, iar ea se ridică repede în picioare.

– Nu!

Simon îşi trecu palmele peste spatele ei gol, simțind cum se crispează.

– Stai aşa cum eşti acum. Cu o mînă, o trase spre el, cu gura aproape de a lui. Nu trebuie să faci nimic, doar să simți.

Buzele li se întîlniră. El o readuse la starea fierbinte de intimitate. Mîinile ei aşezate pe pieptul lui le despărțeau trupurile. O trase spre el, copleşindu-i simțurile, de parcă ar fi vrut să se obişnuiască el mai întîi cu faptul că era goală pînă la mijloc, stînd acolo, pe genunchii lui, aşteptînd ca el să pună la punct ultimele pregătiri.

Locul acela întunecat, unde îl adusese Portia, fusese un

dar neașteptat pentru el, cravata pe care i-o legase la ochi, un al doilea. Lui i-ar fi luat mai mult timp să găsească o cale prin care s-o aducă în această stare, fără a risca o reacție instinctivă de prudență, de împotrivire, pentru a nu ajunge să fie atît de profund sub controlul unui bărbat, un instinct pe care el știa prea bine că Portia îl posedă. I se oferise singură pe tavă, iar el, desigur, avea să se înfrupte.

Eliberă strînsoarea puțin, continuînd s-o mîngîie, prinzîndu-i din nou sînii în căușul palmelor. Intensitatea sărutului crescu, turnîndu-le foc prin vene amîndurora. El era fericit, știind ce va urma. Cînd sărutările ei deveniră tot mai imperioase, cînd sînii ei deveniră din nou fierbinți și dureroși, el n-o mai sărută pe gură. Îi dădu capul ușor pe spate, purtîndu-și buzele de-a lungul liniei gîtului său lung.

Ea ridică mîinile, așezînd una pe umerii lui. Pe cealaltă o coborî spre pieptul lui, în timp ce el se aplecase pentru a săruta punctul în care se vedea o venă zvîcnind.

Cu capul dat pe spate, ea simțea că nu mai poate să respire. Desprinzîndu-și gura de pe pielea gîtului, el aplecă ușor capul, îi luă un sîn în palmă și apoi îi prinse sfîrcul între buze. Sunetul pe care ea îl scoase a fost un strigăt de plăcere. Continuă să-i tortureze sînul, sugînd și morfolind, pînă cînd ea țipă din nou. El se opri, apoi trecu la celălalt sîn. Se înfrupta ca un cuceritor din prada de război, care i se oferea. Ca și ea. Nici măcar o dată nu dădu înapoi, ci îl îndemnă prin gesturi, prin șoapte. Simon îi cunoștea de acum fiecare inflexiune, putea interpreta fiecare geamăt, fiecare suspin.

Portia își înfipse degetele în umerii lui și îl prinse cu putere de păr. Îl trăsese aproape de ea, parcă implorîndu-l să ia ce i se oferea. Și să dea.

Iar el asta făcu. Era foarte atent ca flacăra trupului ei să nu se domolească nici o secundă; o lăsa să simtă, să afle tot

ce dorea, apoi, cu forța o trăgea înapoi, chiar împotriva voinței ei, dintre flăcările devoratoare ale dorinței.

Acel moment încă nu venise.

Abia mai respirau, cînd, în cele din urmă, el se retrase, iar Portia îl urmă, prăbuşindu-se la pieptul lui. Murmură ceva, oftă, apoi îi atinse pieptul cu sînii ei îndelung încercați.

Simon o lăsă o clipă, apoi o trase din nou spre el şi o sărută, dar încet, de data aceasta, apoi o lăsă în pace.

Acceptînd acest lucru, Portia oftă, căzu din nou în brațele lui, apoi îşi scoase cravata pe care el i-o legase la ochi.

Îl privi. Chiar şi în întuneric, ar fi putut jura că ochii ei străluceau. Portia nu-şi lua ochii de la gura lui.

– Mai vreau! murmură ea.

– Nu! Îl durea să spună asta. Simon respiră adînc, încă simțind dorința clocotindu-i în piept.

– Ai răbdare.

Vorbe nesăbuite. Chiar în clipa în care le rosti, văzu flacăra care îi apăruse în ochi şi reacționă instantaneu, înaintea ei.

O sărută. O strînse în brațe, apoi îi devoră gura din nou. În acelaşi timp îşi răsfiră degetele cu gingăşie pe spatele ei şi le coborî din ce în ce mai jos peste pielea ei încinsă, peste curbele trupului ei care, cît de curînd, urmau să fie ale lui.

Ea gemea – nu împotrivindu-se, ci doar pentru a-l încuraja. El o ignoră, dar nu-şi retrase mîinile. Nu încă. Nu pînă ce nu avea să-şi satisfacă pe deplin foamea de ea. Pînă cînd nu va şti, cu certitudine, că ea însăşi şi-ar fi dorit să fie a lui. Cîndva. Curînd.

Cînd, în cele din urmă el îşi ridică încet capul, ea deschise ochii şi privirile lor se întîlniră. Fără rețineri, fără să se ascundă, dar mai ales fără vină.

Ea se afla în brațele lui, goală pînă la mijloc, cu sînii striviți de pieptul lui gol. Mîinile sale îi mîngîiau spatele, pielea ei ardea de dorință.

Dorința însăși se strecurase fierbinte între ei.

Amîndoi erau conștienți de prezența ei.

Pentru Simon fu un efort să se retragă, dar îl făcu.

– Trebuie să ne întoarcem.

Privindu-l lung, ea înțelese că era imperios necesar. Înclină din cap.

Drumul de întoarcere le luă timp. Le trebui vreme să lase simțurile să se potolească, să-și aranjeze hainele. El nu se mai obosi să-și înnoade cravata, sperînd să nu întîlnească pe nimeni.

Porniră, ținîndu-se de mînă, prin întuneric. Luna se afla destul de jos. Grădinile erau cufundate în noaptea neagră.

Casa apăru în fața lor. Portia se încruntă.

– Am crezut că va fi lumină doar la parter. Nu poate fi atît de tîrziu.

De fapt, habar n-avea ce oră ar fi putut fi.

Simon ridică din umeri.

– Poate că toți de acolo au fugit, ca și noi, de insistențele lui Kitty.

Continuară să meargă agale. Simon o conduse pe un alt drum, iar ea presupuse că făcuse asta pentru a se asigura că nu vor fi văzuți de nimeni. Ajunseseră destul de aproape, cînd auziră pași și foșnet de frunze.

Se opriră în umbra copacilor, așteptînd, în tăcere.

Un bărbat se afla la oarecare distanță, luînd-o pe una din alei. El nu-i observase, astfel că cei doi avură răgazul să-l vadă. Îl recunoscură imediat. Țiganul părea să cunoască foarte bine locurile, așa că nu se afla în pericol să se rătăcească.

După ce se depărtă și Simon îi făcu semn să continue drumul, ea șopti:

– Cine naiba putea fi? Chiar era țigan?

– Se pare că este șeful unei șatre, care și-a așezat tabăra în apropiere. Îl cheamă Arturo.

Se aflau foarte aproape de casă, cînd Simon se opri din nou. Îl văzură pe tînărul grădinar stînd lîngă colțul casei, sub un copac. Nu se uita spre ei, ci spre cealaltă parte a casei, cea pe care ei n-o vedeau. De unde venise Arturo, țiganul. Era aripa casei unde se aflau camerele personale ale celor din familie.

Portia se uită la Simon. O privi și el, apoi îi făcu semn să continue drumul. Se aflau acum pe pajiște și puteau înainta foarte repede, neauziți.

Dădură colțul, Simon deschise o ușă și-i făcu semn să meargă mai departe. Imediat ce închise ușa, ea îl întrebă:

– De ce crezi c-a ieșit băiatul grădinarului de aici?

Simon făcu o grimasă.

– Nu este din partea locului, și el este tot țigan. Se pare că se pricepe la flori, pentru că lucrează aici, vara.

Portia se încruntă.

– Dar dacă se ținea după Arturo, de ce mai era încă aici?

– N-aș putea spune.

Simon o luă de braț.

– Hai să urcăm.

Pătrunseră pe un coridor mic. Nu se afla nimeni prin preajmă. Merseră nestingheriți. Erau amîndoi obișnuiți cu conacele, știau unde se adună invitații, de obicei, la această oră, știau ce se poate asculta pe la uși. Dar de data asta nu se auzea nimic.

Ajunseră lîngă o masă, pe care ardea o lumînare. Simon o opri.

– Fii atentă.

El își aranjă imediat cravata, pentru cazul în care ar fi dat ochii cu cineva pe coridor.

Continuară să meargă, dar nu se întîlniră cu nimeni. Cînd ajunseră în holul mare, ea murmură:

– Se pare că toată lumea s-a dus la culcare.

Ceva li se părea ciudat. Ceasul pe lîngă care trecuseră nu arăta nici miezul nopții.

Simon ridică din umeri şi o conduse spre scara principală. Erau pe la jumătatea drumului, cînd auziră voci.

– Asta va produce scandal, desigur.

Se opriră amîndoi, schimbînd priviri. Henry era cel care rostise aceste cuvinte.

Simon se apropie de balustradă şi se uită în jos. Portia făcu acelaşi lucru.

Uşa bibliotecii era întredeschisă; înăuntru se putea vedea spatele unui fotoliu, pe care era aşezat James. Ţinea în mînă un pahar de cristal cu vin alb.

– După cum au evoluat lucrurile, scandalul ar fi şi mai mare dacă n-o vei face.

Henry pufni disprețuitor. După un moment răspunse:

– Mi-aş fi dorit să nu ai dreptate, să fi fost o altă cale...

Era lesne de înțeles despre ce, sau mai degrabă, despre cine discutau, aşa că Simon şi Portia continuară să urce în tăcere.

În dreptul etajului ei, Simon îi sărută mîna şi se despărțiră. Nu aveau nevoie de cuvinte.

Ajungînd în cameră fără să dea ochii cu nimeni, Portia se întrebă ce oare pierduse. Ce anume făcuse Kitty, încît să-i determine pe toți să se culce devreme, lăsîndu-i pe James şi Henry să discute despre un scandal?!

7

Portia chiar nu voia să ştie. Avea problemele sale: Nu simțea nevoia să se împovăreze cu faptele lui Kitty. Fiecare cu ale lui. „Trăieşte şi lasă şi pe alții să trăiască."

În ceea ce o privea, ea dorea să ia totul de la viață – în întregime. Pînă acum nu realizase că este posibil. Evenimentele serii precedente ar fi trebuit s-o scandalizeze. Dar nu se întîmplase aşa. Din contră, era foarte dornică să afle mai mult, să soarbă din nou din cupa pasiunii, să guste din nou dorința şi, de această dată, să soarbă *toată cupa.*

Întrebările care o măcinau acum erau unde şi cînd putea face asta?

Nu se mai obosi să se întrebe şi cu cine.

Se uita spre pajiştea unde se adunaseră musafirii: petrecerea lui Kitty era în plină desfăşurare. După numărul mare în care participaseră familiile vecine, îşi spuse că, probabil, familia Glossup nu se prea distrase în ultimul timp şi petrecerile le lipsiseră.

Evitînd intenționat pe cei apropiați familiei, se oprise să flecărească cu cei care-i fuseseră prezentați, la bal, cunoscînd şi alți oaspeți. Fiind o tînără reprezentantă a unei familii importante din Rutlandshire – prin fratele său – îşi permitea să discute lejer cu cei pe care, dacă s-ar fi aflat la Londra, i-ar fi considerat inferiori din punct de vedere social. Întotdeauna o interesase să afle despre viețile altora. Numai astfel putea să aprecieze ce avea ea, lucru pe care, de altfel, ca cele mai multe doamne cu situația ei, l-ar fi considerat că i se cuvine în mod firesc.

Kitty era în vervă. Ieşea în evidență printre invitați. În timp ce căuta o posibilitate de a-şi atinge scopul, Portia observă că aceasta era plină de viață, de bucuria de a trăi, veselă, bine dispusă. Zîmbea, rîdea ca o femeie care se bucura de succes.

Urmărind-o cum schimba complimente cu o matroană corpolentă, cu fiica şi fiul acesteia, Portia scutură din cap.

– Uimitor, nu?

Întorcîndu-se, îl văzu pe Charlie.

El făcu un semn spre Kitty.

– Dacă mi-ai putea explica, ți-aș rămîne îndatorat.

Portia o privi din nou pe Kitty.

– Este greu de spus. Prinzîndu-l de braț, îl trase după ea. Cu un zîmbet, el acceptă dorința ei și o urmă. Poate este doar o șaradă, se comportă așa cum crede! Sau, mai degrabă, nu. Cred că și-a creat în minte o imagine a ceea *ce ar trebui* să fie și se poartă ca atare. Această imagine nu coincide, de cele mai multe ori, cu ceea ce gîndim noi. Nici nu știm, de fapt, cum gîndește Kitty.

Conducîndu-l în continuare pe Charlie, Portia se încruntă.

– Simon se întreba dacă nu este cumva naivă. Încep să cred că poate este adevărat.

– Dar mama ei n-ar trebui s-o aducă pe calea cea bună? Nu acesta este rolul unei mame?

Portia se gîndi la propria-i mamă, apoi la doamna Archer.

– Da, dar crezi că doamna Archer...? Lăsă întrebarea în suspensie, neștiind cum să exprime ce gîndea despre mama lui Kitty.

Charlie ridică din umeri.

– Poate ai dreptate. Sîntem obișnuiți cu felul nostru de a fi, cu oamenii ca noi și cu comportamentul lor. Ne așteptăm să știe ce trebuie să facă. Dar unde mă duci?

Privind drept înainte, Portia se ridica uneori chiar pe vîrfuri, să vadă figuri cunoscute.

– Acolo este o doamnă care o cunoaște pe mama ta. Abia așteaptă să-ți vorbească!

– Ce tot spui? Pe naiba, femeie! Crezi că sînt nerăbdător să-mi pierd vremea cu scorpia aia bătrînă?

– Știi că așa este. O dată ce reperase ținta, Portia îl trăgea după ea. Gîndește-te că dacă discuți acum cu ea, scapi mai repede. Dacă amîni discuția și te observă ea, nu scapi fără jumătate de oră. Îl privi, ridicînd sprîncenele. Ce preferi?

Charlie o privi printre gene.

– Simon avea dreptate, eşti periculoasă.

Portia îi zîmbi, conducîndu-l spre Lady O.

Fapta bună o dată săvîrşită, reveni la dorinţa ei cea mai mare: aceea de a fi singură cu Simon pentru o oră sau două. Sau poate trei? Nu ştia cît va dura etapa următoare.

Reuşind să scape de un grup de ofiţeri, aruncîndu-le un zîmbet distant, continuă să se gîndească la problema sa. La vîrsta ei, o discuţie de douăzeci de minute între patru ochi nu era ceva scandalos, dar ceea ce depăşea o jumătate de oră ridica întrebări. De aceea, i se păru că o jumătate de oră era suficient. Din ceea ce ştia, Simon era expert, şi experţilor nu le plăcea să fie grăbiţi.

Trei ore erau de ajuns.

Se uită spre mulţimea de invitaţi. Pînă nu găsea o soluţie, nu avea sens să-l caute pe Simon. Nu era bine să fie văzută în compania lui. Nu trebuia să ştie nimeni că se plăceau.

Discută cu un maior, apoi cu un cuplu venit de la Blandford Forum. După ce îi părăsi pe aceştia, porni singură în plimbare. Era gata să se avînte într-o altă discuţie, cînd o văzu pe Winifred, la braţul lui Desmond.

Se aflau într-un foişor de lîngă gardul de piatră, care adăpostea o statuie ridicată pe un piedestal. Nici unul nu se uita la statuie, nici la invitaţi. Desmond o ţinea pe Winifred de mînă. Se aplecase spre ea şi-i şoptea ceva, cu multă seriozitate.

Winifred îşi lăsase privirea în jos, dar se putea vedea că era încîntată de ce auzea, pentru că pe buze i se ivise un zîmbet.

Dintr-o dată îşi făcu apariţia Kitty. Ca un mic vîrtej, ţişni din mijlocul mulţimii şi se agăţă de braţul lui Desmond. Îi aruncă o privire triumfătoare lui Winifred, care o privea uimită, apoi Kitty îşi întoarse ochii către Desmond.

Chiar şi de la distanţă, Portia observă zîmbetul lui Kitty,

adresat lui Desmond. Abia aştepta să plece de acolo la braţul lui.

Dar interpretase greşit lucrurile şi asta se vedea clar din privirea lui Desmond, disprețuitoare, respingînd-o. Chipul i se împietrise la atingerea ei.

La fel de uimită ca şi Kitty, Winifred îl privea, cu o nouă expresie în ochi, după cum observă Portia.

Pentru o clipă, Kitty păru foarte surprinsă, apoi începu să rîdă, trăgîndu-l spre ea, linguşitoare.

Desmond făcu un pas între Winifred şi Kitty obligînd-o pe aceasta din urmă să se dea un pas înapoi. Cu mîna pe braţul lui Winifred, el vorbi din nou, de data asta mai abrupt: Cu o înclinare scurtă din cap către Kitty, plecă, luînd-o pe Winifred cu el.

Portia le pierdu urma în mulţime. Atenţia i se concentră din nou asupra lui Kitty, care, şocată, părea să-şi piardă treptat expresia triumfătoare, de dinainte. Apoi începu să clipească des şi zîmbetul îi reapăru. Cu un rîs forţat reveni în mijlocul invitaţilor.

Curioasă, Portia o luă în aceeaşi direcţie, dar fu oprită de un amic al Lordului Netherfield. O regăsi pe Kitty abia după douăzeci de minute.

Cu rochia ei galben aprins, părea o stamină în pistilul unei flori viu colorate, un cerc de uniforme stacojii cu şireturi de aur. Ieşea în evidenţă prin rîsul ei exagerat, prin fervoarea cu care vorbea, dar, pentru Portia, care se afla destul de aproape de ea, într-un grup de doamne din partea locului, manifestările lui Kitty conţineau multe note stridente şi forţate.

Era de aşteptat că femeia îi va încuraja pe ofiţeri. Ei, ca toţi bărbaţii, nu aşteptaseră prea multe invitaţii, acordîndu-i toată atenţia.

Portia observă privirile aruncate de doamne lui Kitty, apoi pe cele pe care le schimbară între ele...

Lady Glossup se afla cu doamna Buckstead la oarecare distanță. Și ele observaseră jocul lui Kitty. Cerîndu-și scuze de la cuplul cu care conversau, se năpustiră asupra lui Kitty.

Portia nu trebuia să mai urmărească scena, să vadă cum decurgeau lucrurile. După nici trei minute, Kitty părăsi grupul de ofițeri, însoțită de soacră și de prietena acesteia.

Relaxîndu-se, simțind că pericolul fusese îndepărtat, Portia îi acordă atenție unei doamne ceva mai în vîrstă, cu trăsături plăcute, care se afla lîngă ea.

– Am înțeles că stai la conac, draga mea. Ești cumva tînăra doamnă a lui James?

Portia își ascunse surprinderea, zîmbi, lămurind confuzia doamnei, apoi, după cîteva minute plecă. Lumea era servită acum cu sandvișuri și pateuri de către o armată de ospătari. Luînd un pahar cu băutură, sorbi din el, plimbîndu-se.

Oare ea și Simon vor avea șansa de a se strecura nevăzuți?

Hotărînd să vadă dacă mulțimea se mai împrăștiase, se îndreptă spre capătul cel mai îndepărtat al gazonului. Dacă oaspeții s-ar fi deplasat cît mai departe, spre templu...

Apropiindu-se de mulțime, se uită spre locul în care începea aleea. Era blocat. De James. Kitty se afla cu el.

Încă înconjurată de invitați, Portia se opri.

O privire spre James îi fu de ajuns ca să vadă că acesta era furios. Își ținea pumnii încleștați și privirea ațintită spre invitați. Părea furios pe Kitty și vizibil nerăbdător să-i spună vreo două, dar era prea bine educat pentru a face o scenă, cînd îi privea jumătate de ținut.

Portia se întrebă dacă Kitty înțelesese motivul pentru care James îi respinsese avansurile, și nu considera reținerea lui de a o trimite la dracu', în iad, drept un semn de slăbiciune.

Oricum ar fi fost, James trebuia salvat. Se îndreptă spre ei.

Lucy apăru din direcția opusă. Zîmbind, se duse să vorbească cu Kitty, apoi cu James.

Kitty răspunse politicos, dar scurt. Chiar puțin trufaș, disprețuitor. Se întoarse spre James.

Roșind, Lucy ridică încet capul și la prima pauză făcută de Kitty, i se adresă din nou lui James cu o întrebare.

Cu o neliniște care nu îi era caracteristică, Kitty îi privi lung.

James respiră adînc și îi zîmbi lui Lucy, oferindu-se s-o conducă.

Portia zîmbi pentru sine.

Lucy acceptă, cu un zîmbet drăgălaș. Kitty rămăsese uluită. Nu-i venea să creadă.

Părea un copil dezamăgit.

Încordarea Portiei dispăru. Se amestecă în mulțime, dar avu grijă să evite orice capcană care ar fi putut s-o atragă în vreo discuție. Ceva cu adevărat ciudat se petrecea cu Kitty, cu felul în care vedea lucrurile, cu percepțiile, așteptările, aspirațiile ei.

Crezuse c-a scăpat-o, pentru că aceasta, răsucindu-se pe călcîie, pornise cine știe unde. Kitty o văzu la timp și schimbă direcția. Era încă tulburată, cînd Portia ajunsese în apropierea ei.

Kitty era îmbujorată. Ochii ei albaștri străluceau. Cu gura încleștată, cu un mers nepotrivit unei doamne, pășea cu o vigoare nemaiîntîlnită.

Privind în depărtare Portia îl zări pe Henry, care, părăsind un grup de domni, ieși în întîmpinarea soției sale. Intuind că va asista la un incident pe care nu-l putea preîntîmpina, Portia se depărtă cît putu de mult de acel loc.

La douăzeci de pași mai încolo, Kitty îi ieși în cale lui Henry. Mai erau și alții prin preajmă, prinși în discuții. Henry își apucă soția de braț cu fermitate, ca și cînd ar fi intenționat să o aducă înapoi cu picioarele pe pămînt.

Crispată, Kitty ridică privirea spre el. Ea spuse ceva, fulgerîndu-l cu privirea, și chiar fără a auzi vorbele ei, Portia

ştiu că erau rele, tăioase, menite să rănească. Henry se crispă la rîndu-i. Încet, dădu drumul braţului acestuia. Făcu o reverenţă spunîndu-i ceva în şoaptă, apoi se îndreptă de spate. A trecut o clipă. Kitty nu spunea nimic. Henry îşi înclină capul şi se îndepărtă.

Furia – mînia copilului refuzat – schimonosea chipul lui Kitty. Apoi, de parcă şi-ar fi pus o mască, ea îşi recompuse expresia. Respiră adînc, se întoarse spre musafiri şi le zîmbi.

– N-a fost un spectacol prea plăcut.

Vorbele se auziseră din spatele ei.

Portia se întoarse.

– Iată-te!

El o privi, parcă citindu-i gîndurile.

– Unde plecai?

Probabil o văzuse mai devreme, venind agale în această direcţie. Acesta era unul dintre dezavantajele de fi mai înalt decît majoritatea.

Ea îi zîmbi, luîndu-l de braţ.

– Nu mă duceam nicăieri, dar acum, că ai venit tu, mi-ar plăcea să ne plimbăm prin grădină. În ultimele două ore am tot vorbit.

Şi alţii se pregăteau de plimbare. Dar ea şi Simon, în loc să pornească spre lac, aşa cum făceau toţi, o luară spre arboretul de tisă, apoi spre grădinile din spatele acestora.

Ieşiseră pe pajişte cînd Simon spuse:

– Dau un ban pentru gîndurile tale.

O studia de mult timp. Portia îi aruncă o privire.

– Crezi că valorează un ban?

Se opriră. Simon continua s-o privească, concentrîndu-se asupra unei bucle care fusese dată după ureche, dar scăpase, şi acum îi cădea aproape pe faţă. Ridicînd o mînă, el o prinse şi o aşeză la loc, iar cu degetele îi atinse uşor obrazul.

Privirile li se întîlniră.

Simon o atinsese în locuri mult mai intime, dar această atingere, în gingăşia ei, o făcu să tresară.

– Aş vrea mult să ştiu la ce te gîndeai! spuse el fără a ezita.

Privindu-l, Portia simţi un fior. Era ceva la care nu se aşteptase. Nu era sigură că înţelesese corect. Cu toate acestea, mascîndu-şi un zîmbet, înclină din cap.

Braţ la braţ, continuară plimbarea abia începută.

– Am vrut s-o evit pe Kitty şi maşinaţiile ei, dar m-am lovit de ea la tot pasul. Portia oftă, apoi se uită în altă parte. L-a înşelat pe Henry, nu?

Simţi că el ar fi vrut să ridice din umeri, dar renunţă. Încuviinţă doar, din cap.

– Este din ce în ce mai evident.

Portia ar fi pariat pe cea mai frumoasă pălărie că se gîndiseră amîndoi la acel Arturo şi la vizitele lui nocturne la conac.

Porniră mai departe. Simon o privi din nou.

– Nu la asta te gîndeai.

Ea zîmbi.

– Nu. Chibzuise, de fapt, la ceea ce însemna pentru ea temelia unei căsnicii, la relaţia de prietenie, care trebuie să existe între soţi. Făcu un gest larg: Nu înţeleg cum...

Ar fi vrut să spună că nu înţelegea cum va continua căsătoria lui Kitty cu Henry, dar ar fi părut nemaipomenit de naivă. Multe căsătorii continuau fără ca între parteneri să existe mai mult decît respect.

Respirînd adînc, încercă să explice:

– Kitty i-a înşelat *încrederea* lui Henry, dar consideră că asta nu are nici o importanţă. Iar eu nu-mi pot imagina o căsătorie care nu se bazează pe încredere.

Chiar în timp ce făcea această afirmaţie, era conştientă de ironia situaţiei: nici unul dintre ei nu era căsătorit, ba, chiar mai mult, evitaseră acest subiect de-a lungul anilor.

Îl privi pe Simon care mergea cu capul în jos, cu o expresia serioasă, gîndindu-se la ceea ce spusese ea.

După cîteva clipe, conştient de privirea ei, Simon ridică încet capul, se uită în ochii ei, apoi fixă pajiştea din faţa lor.

– Cred că ai dreptate. Fără încredere, o căsnicie nu poate funcţiona. Nu pentru noi – pentru cei asemenea nouă. Nu în cazul căsniciei pe care am dori-o noi doi.

Dacă i-ar fi spus cineva cu o săptămînă în urmă că va discuta cu Simon Cynster despre căsătorie, ea i-ar fi rîs în faţă. Dar acum chiar asta se întîmplase. Ea voise să afle ce se petrece, de obicei, între un bărbat şi o femeie, cu respect pentru căsătorie, dar scopul studiului ei se lărgise foarte mult.

Încredere. Pe asta se baza o căsătorie.

Pe încredere se baza şi relaţia ei cu Simon. Poate că nu fusese încredere chiar de la început, dar, oricum ar fi fost, evoluase de pe o bază solidă.

– Kitty nu va găsi niciodată ceea ce caută! Îşi dăduse seama de asta pe neaşteptate, fiind foarte convinsă că aşa este. Ea căuta ceva, dar acest lucru trebuie să-i fie oferit mai întîi, pentru ca abia după aceea să hotărască dacă merită să plătească preţul. Dar, aşa cum procedează, ea aşează căruţa înaintea cailor.

Simon se gîndi la vorbele ei şi nu numai la ele, ci la ideile pe care le formulase ea. Îi întîlni privirea. Poate că pe Kitty n-o înţelegea, dar cu Portia altfel stăteau lucrurile: ea era cea care-i dirija gîndurile şi îi popula visurile.

Punctul ei de vedere în privinţa căsătoriei era foarte important pentru el. Şi ceea ce spusese ea fusese foarte corect: încrederea trebuie să fie pe primul loc. Iar restul, tot ce voia de la ea, ce voia el ca ea să dorească de la el, şi care devenise acum foarte clar, era ca un copac cu rădăcini puternice, adînc înfipte în pămînt.

O privea, mergînd alături de ea, gîndindu-se la ea. Avea încredere deplină în Portia, mai mult decît în orice altă fiinţă.

Nu era doar faptul c-o cunoştea, nici că se putea baza pe ea, pe reacţiile ei. Pe felul în care simţea ea...

Era convins că niciodată nu i-ar face rău cu bună ştiinţă.

Portia îi zgîndărise ego-ul său fără remuşcări, îl sfidase, îl iritase uneori, discutaseră în contradictoriu, dar niciodată nu-i făcuse rău.

Trase aer în piept, apoi privi pînă departe, dintr-o dată conştient de importanţa încrederii ei.

Portia avea încredere în el? Probabil că avea, dar în ce măsură nu ştia sigur.

Un punct încă discutabil. Dacă el reuşise să-i cîştige încrederea, această situaţie va continua, chiar dacă ea ar descoperi mai tîrziu că nu fusese complet sincer cu ea?

Oare va înţelege motivele lui? Îndeajuns pentru a fi îngăduitoare?

Portia era ca o carte deschisă: o femeie directă, poate prea directă, prea sigură de sine, de calităţile sale, de voinţa ei, pentru a se supăra că fusese amăgită. Nu-i stătea, pur şi simplu, în fire.

Simon ştia exact ce căuta ea, ce dorea să cîştige din relaţia cu el. Nu ştia însă cum va reacţiona, cînd va înţelege că, pe lîngă că voia să-i dea tot ce ceruse, intenţiona să-i ofere şi ceva mai mult.

Oare va considera că avea de gînd să pună stăpînire pe ea, s-o încarce cu responsabilităţi, s-o facă prizoniera lui? O să reacţioneze în consecinţă?

Asta în pofida tuturor celor ce le ştia despre ea. De fapt – şi el ştia mai bine decît ea – Portia era imprevizibilă.

Ajunseseră pe o alee care ducea înapoi spre casă. O luară pe sub arcadele de lemn, în tăcere. Portia se opri.

– O, nu!

El îi urmări privirea. Pe pajiştea din faţă se afla Kitty, într-un grup de ofiţeri, cu un pahar în mînă. Vorbea, gesticula, exagerat de veselă: Nu auzeau ce spunea ea, ci doar veselia exagerată şi tonul ridicat cu care discuta.

Unul din ofițeri făcu un comentariu. Toată lumea începu să rîdă. Kitty gesticulă, răspunzîndu-i, dar se clătină, şi unul dintre ofițeri o prinse, să nu cadă. Rîseră şi mai tare.

Simon se opri. La fel şi Portia.

O doamnă cu o rochie de culoarea lavandei venea spre pajişte: era doamna Archer.

După cîteva cuvinte schimbate şi multe zîmbete de complezență, reuşi să-şi scoată fiica din acel cerc. La braț, porniră spre locul unde se afla majoritatea oaspeților.

Ofițerii şi ceilalți domni alcătuiră alte grupuri, continuînd discuția. Simon o conduse pe Portia.

Se întîlniră şi discutară cu alte cupluri, care se deplasau în direcție opusă. Cînd ajunseră pe pajiştea cea mare se integrară într-un grup şi imediat auziră vocea lui Kitty.

– O, mulțumesc, este exact ce-mi trebuia! Kitty sughița. Mi-e sete!

La dreapta lor se afla tînărul grădinar îmbrăcat în uniformă de chelner de data asta, care-i aducea şampanie. În hainele împrumutate, înalt, cu părul şi ochii negri, părea chiar frumos.

Kitty, cu siguranță, aşa îl vedea. Stătea în fața lui, privindu-l peste marginea cupei din care bea.

Portia văzuse şi auzise destul. Îl convinse pe Simon să părăsească grupul, iar el o conduse departe de acel loc.

Următoarele douăzeci de minute le petrecură într-o conversație plăcută cu Charlie, apoi cu surorile Hammond, amîndouă entuziasmate de tinerii pe care-i cunoscuseră. Discutau, glumeau, se tachinau, dar fără a depăşi limita, cînd auziră zarvă pe treptele terasei şi întoarseră capetele.

Ceea ce văzură le îngheță entuziasmul.

În capătul scărilor, Ambrose Calvin era asaltat de Kitty. Îl prinsese cu mîinile după gît, îşi ridicase fața spre el cu încîntare, zîmbindu-i într-un fel senzual.

Din fericire, nimeni nu putea să audă ceea ce-i spunea.

Ea încerca să-i vorbească în şoaptă, dar nu realiza că, de fapt, vorbea foarte tare, cu limba împleticită.

Se agăța de Ambrose, care, stînjenit şi palid, încerca s-o țină cît mai departe de el.

Se opriră cu toții din vorbit. Se lăsă o tăcere nefirească.

Orice mişcare încetă.

Apoi se auzi un rîs zgomotos, repede înăbuşit.

Drusilla Calvin, o femeie mică de statură, ieşi din mijlocul mulțimii de invitați şi, venind spre Kitty, o prinse de mîini ajutîndu-şi astfel fratele să se elibereze din brațele acesteia.

Imediat ce acesta făcu prima mişcare, Lady Hammond şi doamna Buckstead îi săriră şi ele în ajutor, astfel încît Kitty aproape că nu se mai văzu. Cineva ceru apă rece; se auziră ordine date personalului. Spuneau că lui Kitty i se făcuse rău.

Portia întîlni privirea lui Simon, apoi, nemaidînd atenție scandalului îşi reluă discuția cu surorile Hammond de acolo de unde o întrerupseseră. Acestea, deşi uimite de cele văzute, erau prea bine educate şi se prefăcură că nu se întîmplase nimic, încercînd să răspundă interlocutorilor. Simon şi Charlie făcură la fel.

Invitații căutau să evite grupul de pe terasă, căruia i se adăugase acum Lordul şi Lady Glossup, Henry, Lady Osbaldestone şi Lordul Netherfield. Lady Calvin plecase. Capetele se întoarseră doar cînd Kitty, sprijinită de Lady Glossup, doamna Buckstead şi doamna Archer, încerca să păşească.

Cînd ajunseră la baza scărilor, cei care nu plecaseră schimbară priviri şi, zîmbind, îşi reluară discuțiile, de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic.

Era o atmosferă penibilă, se ridicau întrebări, putea oricînd să izbucnească un scandal. Cu toate acestea, însă...

Lady O apăru şonticăind, dar cu figura destinsă, fără a i

se putea citi ceva în priviri, ca ori de cîte ori se întîmplase ceva rău.

Cecily Hammond se aventură s-o întrebe:

– Ce este cu Kitty?

– Biata de ea a leşinat! Cred că a solicitat-o prea mult organizarea. Poate şi emoţiile. A ameţit, cred, din cauza căldurii. Îşi va reveni, fără îndoială, dar trebuie să se odihnească puţin. Este o tînără căsătorită, la urma urmelor, şi ar fi trebuit să aibă mai multă minte.

Lady O îi zîmbi Portiei, apoi lui Simon şi lui Charlie.

Înţeleseră cu toţii că aceasta era versiunea pe care o vor răspîndi.

Surorile Hammond nu avură nevoie de explicaţii. Cînd Portia sugeră că era bine să se despartă şi să se amestece printre invitaţi, Cecily şi Anabelle erau deja gata să zboare ca nişte fluturaşi, să răspîndească versiunea lui Lady O. Charlie o luă într-o parte, Portia şi Simon în alta. Schimbară priviri, apoi se duseră să facă ceea ce trebuia pentru a mai aplana lucrurile.

Ceilalţi apropiaţi ai casei făcură la fel. Lady Glossup avu grijă să se aducă invitaţilor îngheţată, şerbet şi prăjituri.

Reuşiră, într-o oarecare măsură, să salveze aparenţele. Ora următoare, restul după-amiezii, trecură într-o atmosferă destinsă. Aceasta era ceea ce se vedea la suprafaţă, pe feţele pe care le arătau celorlalţi. Dedesubt, însă... Se schimbau priviri semnificative între prieteni, chiar dacă nu se făceau comentarii.

Primii invitaţi începură să plece, imediat ce au putut s-o facă, fără să ofenseze gazdele. Spre seară, plecară şi ultimii oaspeţi.

Lady O le făcu semn Portiei şi lui Simon. Apoi atinse încet piciorul lui Simon cu bastonul.

– Poţi să mă conduci în cameră. Se întoarse spre Portia. Vino şi tu.

Simon se conformă imediat. Porniră spre casă. Portia mergea alături de Lady O, căreia îi oferi brațul, cînd ajunseră la trepte. Lady O nu mai era tînără. Cu toate că era foarte autoritară, amîndoi o îndrăgeau.

Lady O respira greu cînd ajunse în cameră. Arătă cu bastonul spre pat, şi o ajutară să se aşeze. Abia o sprijiniseră pe perne, că se auzi o bătaie în uşă.

—Intră! strigă Lady O.

Uşa se deschise şi Lordul Netherfield îşi făcu loc înăuntru.

– A, stăteați de vorbă! Şi eu voiam să vă vorbesc.

Portia schiță un zîmbet. Simon îi aduse lordului un fotoliu, mai aproape de pat. Lordul Netherfield se aşeză, şi el se folosea de baston, ca şi Lady O.

Portiei i se spusese că erau veri şi foarte buni prieteni, fiind apropiați ca vîrstă.

– Bine că ai venit! exclamă Lady O, după ce lordul se aşeză. Ce facem cu situația asta încurcată? Nu are rost să sufere toată lumea.

– Ambrose cum a reacționat? întrebă lordul. I-a fost greu...

Lady O făcu un gest cu mîna.

– Cred că ar fi mai bine dacă nu s-ar mai comenta nimic. A fost, desigur, şocat, era alb ca o coală de hîrtie. Nu scotea o vorbă. N-am mai văzut un politician care să rămînă fără cuvinte.

– Eu consider, zise Simon, care se sprijinise de marginea patului, că ar trebui să rezolvăm cumva.

Portia, sprijinită de cealaltă parte a patului, observă că lordul încuviințase.

– Ai perfectă dreptate. Bietul Calvin, nu este de mirare c-a fost şocat. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit a fost să ajungă implicat într-o intrigă cu o femeie precum Kitty. De

fapt, el încerca să cîştige sprijinul tatălui ei, iar aceasta i s-a atîrnat de gît!

Lady O se uită de la unul la altul, apoi încuviinţă.

– Ne-am înţeles, aşadar. Nu s-a întîmplat nimic, nu avem ce comenta, totul este normal. Desigur, dacă noi o vom ţine aşa, ceilalţi vor adopta aceeaşi poziţie. Iar biata Catherine va scăpa de obsesia dezastrului acestei petreceri, numai pentru că noră-sa şi-a pierdut mînţile. Să sperăm că maică-sa va face ceva!

O dată ce ajunse la această concluzie, Lady O se lăsă pe perne. Le făcu semn lui Netherfield şi Simon.

– Voi doi puteţi pleca. Tu – arătă spre Portia – aşteaptă. Vreau să-ţi vorbesc.

Simon şi lordul plecară. După ce se închise uşa, Portia se întoarse spre Lady O, care închisese ochii.

– Despre ce voiaţi să vorbim?

Lady O deschise ochii.

– Parcă ţi-am spus că nu este bine să stai tot timpul cu acelaşi bărbat!

Portia roşi.

Lady O pufni ca de obicei, şi închise ochii.

– Te poţi duce în sala de muzică. Du-te şi exersează.

Îşi însoţi ordinul cu un gest scurt din mînă, semn că „audienţa" se încheiase. Portia se supuse.

Planul lor, de a face ca petrecerea să fie în continuare una obişnuită, ar fi trebuit să meargă bine. Ar fi decurs astfel, dacă şi Kitty s-ar fi comportat conform aşteptărilor. Cu toate acestea, în loc să fie tăcută, resemnată, să fie atentă la ce spune, ea se duse în salon, unde începu să joace rolul de victimă.

Nu scoase o vorbă despre ce se petrecuse după-amiază. Dar expresia feţei sale, bărbia ridicată sfidător, la fel ca şi nasul, îi exprimau perfect sentimentele. Reacţia sa.

Întorcîndu-se spre Lucy şi doamna Buckstead, ea puse o

mînă pe brațul lui Lucy, căreia i se adresă cu multă atenție:

– Sper că ai cunoscut tineri interesanți în după-amiaza aceasta, draga mea.

Lucy clipi des, dîndu-i un răspuns evaziv.

Doamna Buckstead insistă s-o întrebe de sănătate.

Kitty făcu un gest cu mîna, vrînd să scape de subiect.

– Desigur, nu m-am simțit prea bine, dar asta nu trebuia să afecteze dispoziția celorlalți, nu-i așa?

Nici doamna Buckstead nu știu cum să răspundă. Cu un zîmbet, cu ochii strălucind, Kitty porni mai departe.

Comportamentul ei arogant, nepotrivit, îi uimi pe toți, lăsîndu-i descumpăniți, neștiind ce să facă. Nimeni nu înțelegea ce se întîmplă. La ce asistau? Din punct de vedere al uzanțelor lumii lor, ceea ce vedeau nu avea sens.

Cina, departe de a fi agreabilă, calmă, așa cum speraseră toți, se desfășură într-o atmosferă stînjenitoare, căci invitații nu cutezau să rîdă, să vorbească. Nimeni nu prea știa cum să reacționeze.

Cînd doamnele se retraseră în salon, Cecily, Annabelle și Lucy, cu acordul mamelor lor, urcară devreme în camere, pretextînd că se simt obosite după o zi atît de lungă. Portiei i-ar fi plăcut să facă la fel, dar se simțea obligată să rămînă cu Lady O.

Conversația stagna. Kitty continua să joace rolul martirei. Lady Glossup nu știa cum să se poarte cu ea, iar doamna Archer, care-și frîngea mîinile ori de cîte ori cineva îi adresa vreo întrebare, nu putea fi de nici un folos.

Curînd, domnii, care nu aveau cum să le ajute, considerară că era mai bine să le lase în voia sorții. La fel și Kitty.

Și nu puteau fi învinuiți: dacă doamnele, printre care și Lady O, care o privea încruntată pe Kitty, nu înțelegeau ce se întîmplă, bărbații erau și mai dezorientați.

Acceptînd realitatea cu grație, Lady Glossup ceru să se aducă ceaiul.

După ce o conduse pe Lady O, Portia se retrase în camera sa din aripa de est. Ferestrele dădeau spre grădină. Făcu cîțiva pași, cu ochii în podea, uitînd de priveliștea minunată de afară.

Îi spusese lui Simon că gazda lor, Kitty, nu prețuia încrederea. Se referise la încrederea dintre doi oameni, dar spectacolul la care asistaseră îi confirmase punctul de vedere, desigur în alt context.

Toți simțiseră și reacționaseră ca atare, de parcă gazda lor, Kitty, ar fi trădat niște standarde ale societății lor, de parcă i-ar fi trădat pe toți, refuzînd să se conformeze acestora. Erau standardele bunului-simț, ale civilizației, structura pe baza cărora se închegau relațiile dintre ei.

Reacția lor fusese profundă, iar refuzul domnilor de a se întoarce în salon o accentuase.

Fusese ca un fel de declarație emoțională, într-adevăr, ei, toți, reacționaseră emoțional, în mod instinctiv, adînc tulburați de felul în care Kitty nesocotise codul de legi pe care ei îl susțineau.

Portia se opri, privind spre grădina aflată în întuneric.

Încrederea și emoția erau strîns legate. Una ducea la cealaltă: dacă era încălcată una dintre ele, cealaltă se deteriora imediat.

Se încruntă, sprijinindu-se pe pervazul ferestrei; după cîteva clipe, își înlănțui degetele, punîndu-și bărbia pe ele.

Kitty voia dragoste. În sufletul ei, Portia știa că așa era. Kitty căuta ceea ce-și doreau toate femeile, dar, în cazul ei, așteptările erau nerealiste, căci ea vedea dragostea ca pe ceva foarte pasional, o emoție care depășea ființa omenească.

Kitty dorea ca pasiunea să izbucnească mai întîi, mai precis pasiunea fizică, premisa unui atașament emoțional profund. Iar dacă ea considera că pasiunea nu este suficient

de intensă, atunci dragostea care ar fi rezultat nu ar fi fost destul de puternică, pentru a păstra viu interesul ei, pentru a-i satisface aşteptările.

Astfel se explica faptul că nu aprecia devotamentul lui Henry şi căuta mereu să trezească dorinţele altor bărbaţi.

Portia făcu o grimasă. Kitty se înşela.

Numai dacă ea ar putea să-i explice...

Dar era imposibil. Kitty n-ar fi acceptat niciodată sfatul unei tinere necăsătorite, mai ales în privinţa dragostei şi a felului în care se poate păstra aceasta.

Briza uşoară pătrundea prin fereastră, mişcînd aerul stătut. Era linişte afară, dar nu întuneric de-a binelea şi oricum, era mai rece ca în interior.

Portia se ridică, îşi netezi poalele rochiei şi se îndreptă spre uşă. Nu putea dormi deocamdată, atmosfera din casă era apăsătoare, nesigură, nu se simţea liniştită. O plimbare prin grădină i-ar face bine, ar calma-o.

Uşa de la salonul de zi era încă deschisă spre terasă. Ieşi afară, în răcoarea binevenită a nopţii. O învăluiră miresmele grădinii, în timp ce se îndrepta spre lac. Mirosul de iasomie şi alte parfumuri grele se amestecau, provocîndu-i simţurile.

Zări un bărbat mişcîndu-se printre umbre. Era unul dintre invitaţi, care stătea pe pajiştea din faţa casei, nu departe de aceasta. Privea în depărtare, aparent pierdut în gînduri. Cărarea spre lac o aduse mai aproape de el: era Ambrose, care, însă, nu părea s-o recunoască.

Nu avea nicidecum chef pentru o conversaţie politicoasă; probabil că nici el. Îl lăsă cu gîndurile lui.

Puţin mai departe, în timp ce traversa mai multe alei, care se intersectau, se uită spre dreapta şi-l văzu pe ţiganul cel tînăr – grădinarul Dennis, aşa o auzise pe Lady Glossup spunîndu-i – care stătea pe alee în umbră.

Continuă să meargă fără oprire, sigură că Dennis n-o zărise. Ca şi data trecută, cînd ea şi cu Simon îl văzuseră,

atenția lui părea să fie concentrată asupra aripii în care se afla apartamentul lui Kitty. Probabil se retrăsese în întuneric, pentru a nu fi zărit de Ambrose.

Încruntîndu-se, Portia își alungă acest gînd din minte. Îi lăsase un gust amar. Nu voia să se gîndească ce putea să însemne veghea nocturnă a acestui Dennis.

Ideea i-o readuse pe Kitty în minte și gîndurile despre ea. Uită la ce se gîndise mai înainte.

A, la încredere, emoții, pasiune... Și dragoste.

Scopul lui Kitty și etapele pe care le străbătuse pentru a și-l atinge. Dar Kitty le abordase în ordine greșită, cel puțin așa credea ea.

Dar care era ordinea normală?

Se lăsă purtată de cărare pe ultima porțiune de pajiște spre lac, gîndindu-se. Încrederea și emoțiile erau strîns legate, dar, în ceea ce-i privea pe oameni, încrederea se afla pe primul plan.

O dată ce exista încredere, nivelul emoțiilor putea să crească, din moment ce îndrăgostiții lăsau legăturile emoționale să se dezvolte.

În privința pasiunii – intimității fizice – aceasta era desigur tot o exprimare a emoției. Cum ar fi putut fi, oare, altceva?

Absorbită de gînduri, urmă poteca spre casa de vară.

Mintea sa își continuă raționamentul într-o manieră logică. Mergînd prin întuneric, cu ochii în jos, se încruntă. Conform gîndirii ei, care nu dăduse greș pînă acum, nevoia de legături fizice se naște dintr-o legătură emoțională, care trebuie s-o preceadă.

Ajunse pe treptele casei de vară. Ridicînd privirea, văzu prin întuneric o făptură care se ridică în clipa aceea în picioare.

Pentru a se ajunge la o legătură intimă, trebuie să existe în prealabil una emoțională.

Rămase o vreme uitîndu-se la casa de vară, la Simon, care o aştepta acolo, în întuneric. Îşi ridică poalele rochiei şi urcă treptele.

8

Întrebarea crucială era, desigur, ce fel de legătură emoţională apăruse între ea şi Simon. Era dorinţă, sau ceva mai profund?

Indiferent ce ar fi fost, simţea că a crescut ca o flacără între ei. Nici nu ştiu cînd ajunse în braţele lui.

Simon o strînse la piept. Ea ridică faţa şi se sărutară.

Era un sărut care confirma puterea acelei licăriri dintre ei, aflată încă sub control.

Portia ridică ochii spre el.

– Cum ai ştiut că voi veni aici?

– N-am ştiut. Buzele sale schiţară un zîmbet, cam greu de perceput în întuneric. James şi Charlie s-au dus la o tavernă, la Ashmore. Eu nu aveam chef de bere şi dans, m-am eschivat şi am venit aici.

Simon o trase spre el, aproape lipind-o de trupul său. Ea nu opuse rezistenţă; cu toate astea se gîndea, îl urmărea...

El se aplecă şi o sărută, pînă cînd Portia micşoră distanţa dintre ei şi-i răspunse la sărut. Cînd îi răspunse şi el, îl prinsese după gît cu ambele braţe, agăţîndu-se de el.

Se aflau, ca şi altădată, în centrul unei furtuni. Dorinţa şi simpla pasiune se aprinseseră între ei: simţeau că le arde pielea, mărindu-le dorinţa din suflete.

Se întrerupseră din sărutat, privindu-se pe sub gene. Nici unul nu putea vedea în întuneric, dar ceea ce simţeau le era de ajuns. Pentru a se reasigura, pentru ca el s-o strîngă la

piept, cu brațele încordate înclinîndu-i capul şi gurile întîlnindu-se din nou.

Împreună, pătrunseră într-o mare de senzații. Cu bună ştiință. De data asta nu mai era nevoie ca Simon s-o îndemne. Cu palma într-a lui, trecu pragul alături de el. Amîndoi primiră focul, flăcările care îi mîngîiau, care se amplificau.

Pînă cînd ajunseră amîndoi pe foc, arzînd, flămînzi de mai mult.

El făcu un pas în spate, purtînd-o cu sine. Simți că atinsese sofaua. Se aşeză cu ea în brațe, cu buzele desprinse doar o clipă, pentru ca mai apoi să reia sărutul.

Portia îi atinse obrazul, îl mîngîie, invitîndu-l. Alte femei ar fi fost, poate, mai reținute; ea era directă, îndrăzneață. Hotărîtă.

Sigură pe sine. Oftă cu mulțumire cînd Simon îi dădu jos rochia de pe umeri, lăsîndu-i sînii liberi, îndemnîndu-l cînd el aplecă încet capul, purtîndu-şi buzele şi mîinile peste rotunjimile lor, bucurîndu-se de ei.

Avea o piele extrem de fină, atît de albă încît parcă strălucea sub atingerea delicată a degetelor lui. Arzînd înfiorate, sfîrcurile sînilor îl îndemnau. El luă unul în gură şi supse adînd, adînc, pînă cînd ea strigă şi degetele sale îi apăsară cu putere capul pe pieptul său.

Portia respira repede, sacadat, cînd el îşi ridică capul. Buzele li se întîlniră, se atinseră în treacăt. Pe sub genele grele privirile li se întîlniră; respirațiile lor se amestecau şi o căldură ciudată îi cuprinse pe amîndoi.

– Mai vreau. Şoapta ei trecu repede, ca o flamă, peste buzele lui, peste mintea lui.

Trupul îi era deja încordat, cu musculatura rigidă, din cauza dorinței împotriva căreia lupta: nevoia urgentă de a o cuprinde, de a o lua.

Dar nu încă.

Nu se mai obosi să o întrebe dacă era sigură de ceea ce

voia. Fără a-şi dezlipi buzele de ale ei, o trase înapoi în braţele sale, se aşeză din nou pe sofa cu ea pe genunchi. Genunchii ei îi înconjurau coapsele. Se întinse pe spate continuînd sărutul, apoi o mîngîie încet pe spate, pe coapse, pe picioarele lungi.

O trase mai aproape prin întunericul acela fierbinte, pătrunzînd, treptat, pe tărîmul unde pasiunea şi dorinţele primitive se îngemănau. Acolo unde dorinţa de a fi atins creştea şi mai mult, devenind nevoie, o necesitate greu de controlat.

Cînd îi ridică poalele rochiei şi-şi strecură mîna dedesubt, ea îl încurajă printr-un murmur. Se luptă cu dorinţa de a o determina să-şi piardă capul, pînă o va face prizoniera lui. Cu ea, el urma un alt scenariu, unul menit să-i cucerească mai mult decît trupul. Îi voia mintea şi sufletul, în aceeaşi măsură.

Slăbi ritmul în care o săruta, dar nu prea mult, pentru ca ea să continue să fie conştientă de ceea ce îi făcea el, de fiecare atingere, fiecare mîngîiere, fiecare libertate pe care şi-o lua. Şi pentru a continua şi el să rămînă la fel de conştient.

Ea purta ciorapi de mătase. Cu degetele, îi urmări forma călcîiului, apoi urcă; îi mîngîie glezna, genunchiul rotund, apoi, mai sus, găsindu-i jartiera pe care o roti cu degetele.

Simţi tremurul ei, mai ales cînd ajunsese mai sus şi îi atinse pielea goală. Era ca şi cea a sînilor, fină, delicată, caldă, arzînd de dorinţă. O urmări, ştiind că este cu el tot timpul, conştientă că mîna lui se afla acum pe coapse.

Marginea cămăşii îi prinse mîna. Şi-o eliberă şi şi-o trecu pe sub cămaşa fină de mătase, apoi peste pielea fină a şoldului ei, peste fundul gol şi peste pielea care ardea şi asuda sub atingerea lui.

Ea se cutremură şi se agăţă de sărutul lui, pentru o clipă surprinsă. El o dezmierda cu buzele, cu limba, cu mîna, încet,

posesiv, strîngînd, apoi, cînd ea se liniştea, explorînd mai explicit.

Ea tremura, dar rămînea cu el, urmărindu-l şi simţind ce dorea el. Erau străbătuţi de fiori, cînd trecură la pasul următor al intimităţii lor.

După ce se săturară, el porni mai sus, pe şold, apoi îi trecu o mînă peste pîntecele gol. O simţi din nou cum reacţionează, crispîndu-se pe neaşteptate.

Se străduí să respire printre buzele umflate şi apoi s-o întrebe:

– Eşti sigură, Portia?

Ea trase aer în piept, cu sînii împungîndu-i pieptul.

– Atinge-mă acolo!

El nu mai aşteptă un nou îndemn. Prinzîndu-i buzele din nou, aşteptă doar o clipă să simtă dorinţa ei, înainte de a-şi duce mîna mai jos, spre curba moale a pîntecelui ei, apoi spre profunzimile coapselor desfăcute.

O mîngîie încet, atinse carnea moale, exploră, învăţă. Ea era cu el, bucurîndu-se de fiecare clipă, de fiecare atingere... Simon nu mai fusese vreodată atît de conştient de trupul unei femei, care înflorea sub mîinile sale.

Acest gînd, ca şi acela că o va avea sub el, că-i va simţi trupul lipit de al lui, pielea goală peste a lui, îi produse o nevoie intensă. Ardea de dorinţă, aşa cum făcuse încă de la început, cînd ea se încredinţase încrezătoare braţelor sale. Devenea deja un chin.

Dar reuşi să se controleze pentru o clipă, să-şi înfrîneze dorinţa sălbatică. Aceasta – ea – era prea importantă, această cucerire, mai mult ca altele, însemna viaţa şi moartea pentru el.

Cu degetele arzînd, îi desfăcu şi mai mult coapsele, despărţind cîrlionţii moi, urmărind, despărţind, aţîţînd, pînă cînd ea începu să se mişte sub mîinile lui deliberat, nesăbuit, cu obişnuita ei hotărîre, pretinzînd mai mult.

Cu degetele înfipte în părul lui, atîrnîndu-se de el orbeşte, ea aştepta. Atingerea îi produse aproape o arsură, ispitindu-l dincolo de limita suportabilităţii. Abia mai putea respira, nu se putea concentra decît asupra flăcării care-l consuma, asupra dorinţei de a se îngropa în feminitatea ei, pe care cu atîta artă o explorase.

Reuşi să-şi oprească pornirile primitive, ţinute în frîu atîta vreme. Acestea nu dispărură, ci deveniră mai tari, mai intense, transformîndu-se într-o durere acută.

Era suficient pentru ca să poată continua pe drumul pe care pornise, fără a se gîndi la preţul pe care-l va avea de plătit mai tîrziu.

Prinsă în ghemul pasiunii care pusese stăpînire pe ea mai mult decît şi-ar fi imaginat, Portia era doar vag conştientă de acea secundă în care atenţia lui o părăsi, înainte de a reveni cu putere asupra ei. Era prizoniera felului în care el o atingea, o mîngîia, o tatona, într-un fel necunoscut şi neînţeles pentru ea.

Dar trupul ei părea să înţeleagă, să recunoască ceea ce era dincolo de ceea ce voia ea să admită. Trebuia să se lase în voia simţurilor cu mintea, să le înveţe, să le cunoască.

Mai ales să simtă. Nu-şi imaginase că senzaţiile fizice ar putea fi atît de puternice, atît de intense. Buzele lui o ardeau, pieptul lui puternic era atît de aproape, ca un zid, ocrotind-o împotriva miilor de senzaţii care o cuprinseseră, lovindu-i mintea, punîndu-i simţurile pe jar.

Faptul că palma lui se afla între coapsele ei, mîngîindu-le pe rînd, şi că o atingea acolo, pe carnea udă şi lunecoasă, umflată ş fierbinte, o făcea să-şi simtă trupul ca un cuptor, şi o fierbinţeală mai aprigă izbucnea, cînd el pătrundea înăuntru, apoi o deschidea şi o penetra mai adînc.

Simţea că se sufocă, nervii, pînă atunci relaxaţi, începură să se încordeze. Mai mult. Apoi şi mai mult. Muşchii i se încordară, dar într-un fel nemaiexperimentat pînă atunci.

Plămînii i se blocau, icnea printre sărutările lui,

strîngîndu-l între coapsele sale, trăind senzaţia care urca de undeva, din adîncul ei.

El o atingea într-un fel anume, era conştientă de asta. Mai era conştientă şi de faptul că asta îi ceruse, asta era ce voia să afle, să ştie acum.

Abandonă orice urmă de inhibiţie, lăsîndu-se în voia senzaţiilor. Purtată pe val.

Într-o lume de senzaţii. Pînă la dimensiuni cataclismice.

Simţurile o luară înaintea raţiunii. Tot trupul îi era în flăcări. El o pătrunse şi mai profund. Ceva greu de definit îi invadă fiecare bucată a trupului, pielea, venele, nervii, simţurile.

Pînă cînd totul se rupse. Se sfărîmă.

Se lăsă sub imperiul unei senzaţii de desfătare aproape dureroasă, apoi o plăcere strălucitoare îi invadă trupul. Această senzaţie o părăsi treptat, dar o resimţi ca pe o binecuvîntare. Încetul cu încetul, senzaţiile se diminuară, simţurile reveniră la normal. El îşi retrase mîna.

Spre uimirea ei, se simţi părăsită, neîmplinită.

Revenindu-şi complet, făcu imediat legătura. Realiză că jucase o piesă în două acte, iar el se oprise la pauză.

Simon nu avea intenţia să continue.

Portia ştia, simţea acest lucru. Era decizia lui, foarte reală, ca şi muşchii lui puternici, ca şi starea lui de încordare.

Ca o confirmare, ca o cortină care se lasă, ea îşi trase rochia în jos.

Portia avea deplină încredere în arta lui de a face dragoste cu o femeie. Se retrase din sărutul lui, întinzînd mîna, spre a-i simţi erecţia puternică. Strînse palma, cît putu de bine. Îl simţi mişcîndu-se, respirînd greu.

Se apropie şi-i şopti:

– Mă doreşti.

El îşi înăbuşi rîsul.

– Să nu te îndoieşti de asta!

Nu se putea îndoi, nu cu dovada aceea care îi ardea palma, deşi intensitatea dorinţei lui era o surpriză, un şoc pentru ea.

Sau poate o tentaţie.

Cu toate acestea, informaţiile vagi, pe care le avea ea transformate în realitate, o preveniră asupra pericolului la care se putea aştepta. Simon respira sacadat. Cu ochii închişi, îi prinse mîna într-ale sale, apăsînd. Strîngînd peste strînsoarea ei. Apoi, încet, îi dădu mîna la o parte.

Răsuflă adînc. Ea nu-i desluşea trăsăturile în întuneric, dar era convinsă că ridurile de expresie, cele care dădeau duritate chipului său erau mai pronunţate acum.

Cu buzele aproape de ale lui, ea suspină:

– De ce?

Nu mai trebuia să insiste. Simon ştia mai bine ca ea că ar fi putut să profite de situaţie, dacă ar fi vrut.

O privi lung, apoi îi atinse încet buzele cu degetul. Ea se delectă cu această atingere. Simon se aplecă spre ea şi o sărută.

– Eşti pregătită, Portia?

Ea auzi întrebarea, dar nu consideră că era cazul să-i răspundă în cuvinte.

Se dădu înapoi, privind în ochii lui umbriţi, în care îi era greu să desluşească ce voia. Se simţea dorită, nespus de dorită.

Îi răspunse sincer:

– Nu. Dar...

El o sărută, oprindu-i vorbele. Ea ezită o clipă, conştientă că el nu voia să audă aceste vorbe rostite, sau altceva ce ar fi spus ea. Îi întoarse sărutul.

Simţi cum flacăra dintre ei slăbise în intensitate. O lăsase să moară, cu bună ştiinţă. Pînă cînd...

Buzele lor se desprinseră din sărutat, dar rămaseră foarte aproape. Se priveau. Ea ridică mîna şi trasă contururile dure ale obrazului lui. Îşi puse gîndurile în cuvinte:

– Data viitoare.

Inspiră, făcînd să i se bombeze pieptul. Apoi o prinse de mijloc.

– Dacă vrei tu...

Dacă vrei tu.

Erau cele mai aspre cuvinte pe care fusese nevoit să le rostească şi totuşi o făcuse.

Îi luă mîna într-a lui şi porniră înapoi, spre casă. O scurtă discuţie, cu privire la necesitatea ca el s-o escorteze pe drumul de întoarcere, o ajută să revină la normalitate.

Dar nu la acea stare în care se aflase cu o săptămînă în urmă.

Toate erau bune, dar dorinţa lui, acum stîrnită, rămăsese încă nesatisfăcută. Niciodată pînă atunci nu simţise atît de acut nevoia de a avea o femeie. Niciodată nu fusese obligat să-şi înfrîngă poftele fireşti.

Iar faptul că acum trebuia s-o lase să plece, să-i scape, nu era un scenariu pe măsura înclinaţiilor şi instinctelor sale de cuceritor. Trebuia să lupte împotriva propriilor porniri, să-şi păstreze mintea limpede în timp ce trupul îi ardea în flăcări.

Perfect conştientă de ceea ce provocase, Portia îi arunca priviri grăbite. Chipul lui era mai dur, mai crispat ca oricînd şi putea citi pe el ce simţea. De fapt, nici nu era nevoie, pentru că-şi închipuia prea bine.

Ea îşi închipuia, dar el avea îndoieli serioase că nu înţelegea corect. Cu toate informaţiile pe care le aflase despre sex, încredere şi căsătorie, el se îndoia că avea o reprezentare corectă a situaţiei în care se aflau, care era stadiul următor, cu ce anume flirta ea.

Era conştient că trebuia să prelungească foarte mult acest joc. Să obţină ce voia, să se asigure de tot ce voia, şi pentru asta avea nevoie de încrederea ei.

Pe care trebuia s-o cîştige.

Fără tertipuri, de nici un fel.

Fără presiuni.

Simţea nevoia să urle.

Dacă aşa vrei tu...

Cînd ea se opri şi începu să se gîndească la aceste cuvinte, simţi că vor avea probleme. Trecutul lor comun n-o putea face să zîmbească drăgăstos şi să meargă înainte, fără să se gîndească. Temperamentele lor nu le puteau uşura luarea unei decizii.

Iar inteligenţa ei, tăria de caracter, şi chiar mai rău, independenţa ei, toate acestea văzute pe fondul caracteristicilor lui cu care ea se obişnuise, o făceau să creadă că risca continuînd o bătălie dificilă. Iar el avea nevoie de orice avantaj pe care-l putea cîştiga.

Simon păşea alături de ea, în noaptea înmiresmată. Ea ţinea pasul cu el.

Avea o singură consolare: nu fusese niciodată o vorbăreaţă. Vorbea doar cînd era necesar. Cu el nu simţea niciodată această nevoie, aşa cum făceau alte femei. Tăcerea se aştenuse între ei, nu stînjenitoare, ci confortabilă, ca nişte pantofi purtaţi multă vreme.

Obişnuinţa şi mintea ei, două aspecte din care el, dacă era isteţ, putea să cîştige. Ea fusese mult mai înclinată spre o gîndire logică decît orice altă femeie pe care o cunoscuse. Avea şansa să-i cunoască gîndurile şi, cu mult tact, o putea îndruma în direcţia dorită de el.

Atîta vreme cît ea nu intuia din ce motiv făcea asta.

Dacă o făcea...

Dar ce oare îl determina s-o dorească de soţie pe singura femeie despre care ştia sigur că n-o va putea domina? Oftă încet şi-şi ridică privirea. Portia se încordă brusc.

El privi înainte, şi-l văzu pe grădinarul cel tînăr care supraveghea aripa privată a casei.

Portia ridică din umeri. Îşi continuară drumul spre casă.

Casa era în întuneric. Nu se auzea nici o mişcare.Cînd trecură de felinarul care ardea la intrarea în casă, o văzu cum se încruntă.

– Ce este, Portia?

Ea clipi de cîteva ori.

– Dennis, grădinarul, era aici, cînd am plecat.

El avu o grimasă şi o conduse în continuare pe scări. Cînd ajunseră în interiorul galeriei murmură:

– Fixaţia lui e cam nesănătoasă. Voi discuta problema cu James.

Portia încuviinţă. Îi stătea pe limbă să adauge că-l văzuse şi pe Ambrose, dar acesta nu se mai afla în acelaşi loc la întoarcerea lor. Nu avea rost să-i mai spună.

În dreptul camerei ei, se opriră. Ea indică încăperea, printr-un gest cu capul.

Simon se uită la uşă, apoi îşi împleti degetele cu ale sale şi-şi duse la buze palma acesteia, sărutînd-o.

– Somn uşor.

Ea îl privi. Lipindu-se de el, se întinse şi-l sărută:

– Şi ţie.

Îşi trase mîna dintr-a lui, deschise uşa şi intră.

Trecu un minut, pînă ce îl auzi plecînd.

Realizînd cît de reală, cît de intensă era dorinţa lui Simon, Portia avu un şoc. Poate cel mai puternic şoc din viaţa ei de pînă atunci.

Era, de asemenea, şi o tentaţie, poate chiar mai mare ca orice altceva, să meargă înainte, să afle tot ce voia să ştie legat de intimitate. Emoţia pe care o simţeau amîndoi la fiecare privire, fiecare atingere părea să devină mai puternică, mai clară.

Şi mai reală. Şi această descoperire o şocă, de asemenea.

Se opri pe terasă şi privi în jur. După ce luase micul

dejun cu Lady O, i se lăsase timp să se schimbe şi să se gîndească în liniştе.

După tot ce se întîmplase noaptea trecută la casa de vară, gîndurile sale trecuseră pe primul plan.

Pe iarbă se mai aflau urme de rouă, dar nu pentru mult timp. Soarele strălucea vesel. Urma încă o zi caldă. Invitaţii plecau la Cranborne Chase şi luau masa la un han, aflat în drumul lor. Toată lumea spera că o zi petrecută departe de conac va înviora atmosfera şi va îngropa amintirile zilei precedente.

Nu apucase să exploreze zona cu arbuştii ornamentali. Coborî de pe terasă, trecu de arcade şi se opri la primul gard. Ca în toate regiunile cu arbuşti decorativi, şi aici aceasta era foarte întinsă. Nu apucase să vadă prea mult, cînd auzi glasuri.

Încetini pasul.

– Problema paternităţii te pune pe gînduri?

Paternitate? Portia se opri intrigată. Fusese vocea lui Kitty.

– Nu-mi fac prea multe probleme. O vei aduce la cunoştinţa tuturor, cînd vei considera că este potrivit.

Aceasta fusese Winifred. Surorile se aflau de partea cealaltă a gardului. Aleea pe care se afla ea continua. Probabil ajungea într-o curte interioară, cu fîntînă sau havuz.

– Cred că te va interesa, chiar foarte tare, ai să vezi!

Tonul pe care Kitty spusese asta era ca cel al unui copil răsfăţat, care tăinuia cine ştie ce secret, dorind să producă multă supărare celor din jur. Era evident că urmărea ca Winifred să aibă o strîngere de inimă, gîndindu-se cine ar putea fi tatăl.

Se auzi un foşnet de fuste, apoi Winifred vorbi:

– Ştii, Kitty, de multe ori te privesc şi nu pot să nu mă întreb dacă mama nu l-a înşelat cumva pe tata.

Tonul reprobator al acestei afirmaţii avu şi mai mare

efect, rostit de vocea profundă a lui Winifred. Mai rău decît afirmaţia anterioară şi mult mai neplăcută.

– Iar acum, zise Winifred, te-aş ruga să mă scuzi, trebuie să mă pregătesc de călătorie. Merg cu trăsura lui Desmond.

Portia căută să plece cît mai repede din acel loc. De acolo se ajungea foarte uşor în grădina de trandafiri. Aşteptă s-o vadă pe Winifred trecînd. Cînd observă că nu apare şi Kitty imediat, Portia porni spre casă.

Aruncînd o privire spre locul de unde auzise discuţia, îl zări pe Dennis, care săpa un strat de flori, aflat la limita zonei cu arbuştii decorativi. O văzu şi el. Cînd ridică ochii spre ea, îi remarcă cearcănele negre.

Nici nu era de mirare! Portia ajunse pe terasă şi intră în casă.

Îi promisese lui Lady O că se va întoarce s-o ajute. Cînd ajunse în camera acesteia, o găsi în fotoliul din faţa şemineului. O privi pe Portia, apoi îi făcu semn servitoarei să plece. Imediat ce aceasta închise uşa, i se adresă Portiei:

– Ei bine, să-ţi auzim raportul!

Ea clipi des.

– Raport?

– Da, un raport foarte exact. Spune-mi ce ai aflat. Lady O făcu un semn cu bastonul. Şi, mai ales, stai jos, pentru numele lui Dumnezeu! Eşti la fel de rea ca Simon Cynster, care nu se aşază niciodată, doar ca să mă privească de sus.

Portia se aşeză, cu buzele strînse, cu mintea zbîrnîindu-i.

– Ei bine, insistă bătrîna, privind-o cu ochii ei negri, poţi începe.

Portia privi în ochii aceia. Nu găsea cuvintele cu care să exprime nici măcar jumătate din ce gîndea.

– Am aflat că... lucrurile nu sînt atît de evidente cum am presupus eu.

Lady O o privi intrigată.

– Chiar aşa? La ce te referi?

– La tot felul de lucruri. Învățase de mult cum să nu se lase enervată de scorpia bătrînă. Dar nu asta este important. Am aflat ceva ce ar trebui să ştiți.

– O! exclamă Lady O., a cărei curiozitatate era un defect binecunoscut. Ce spui?

– Mă plimbam...

Portia începu să-i relateze, cu lux de amănunte, conversația auzită. Cînd termină, se uită lung la bătrînă. Nu ştia cum reuşea aceasta să facă să nu i se citească pe figură nimic, în afară de dezgust.

– Kitty chiar este gravidă? Sau spune asta doar ca s-o scoată din minți pe Winifred?

Lady O pufni disprețuitor.

– Oare este atît de proastă?

Portia nu-i răspunse. O studie de aproape pe Lady O, întrebîndu-se ce gîndea cu adevărat.

– Mi-am amintit că n-a mai fost la micul dejun, de cînd am sosit aici. La început nu m-am gîndit la asta, dar, observînd că-i cam place compania bărbaților, şi că aceştia se adună în fiecare dimineață, îmi cam dă de gîndit.

Lady O încuviință.

– Cum părea Kitty?

– Kitty? Revăzu scena în minte. Cînd a vorbit a doua oară, părea un copil răsfățat. Dar acum, că m-ați întrebat, îmi dau seama că prima oară mi s-a părut uşor disperată.

Lady O făcu o grimasă.

– Nu mi se pare promițător. După ce se sprijini cu bastonul în podea, se ridică.

Portia se grăbi s-o ajute.

– Ce credeți?

– Dacă este să ne luăm după fapte, fata asta face tot mai multe prostii, şi, indiferent *cine* ar fi tatăl copilului, ea este destul de necugetată să-l dea imediat în vileag. Lady O o opri pe Portia, care se dusese să-i deschidă uşa. O apucă

de braţ şi-i spuse: Ascultă vorbele mele, Kitty va sfîrşi prost!

Portia încuviinţă şi o ajută să coboare scările.

Cranborne Chase, cu stejarii şi salciile sale, se dovedi un loc binecuvîntat, liniştit, după căldura mare şi evenimentele zilei precedente.

– Dacă lucrurile ar fi stat altfel, sînt sigur că Lady Calvin ar fi plecat.

La braţul lui Simon, Portia se plimba sub mesteceni.

– Nu poate. Ambrose este aici cu afaceri, într-un fel. Se consultă cu domnul Archer, Lordul Glossup şi domnul Buckstead, cărora vrea să le ceară şi sprijinul.

– Iar Lady Calvin nu-i va primejdui fiului cariera.

Erau la oarecare distanţă de restul grupului, plimbîndu-se în umbra copacilor.

Se împărţiseră în grupuri, în trăsuri, şi petrecuseră dimineaţa pe drumul care ducea spre pădure, apoi opriseră într-un cătun unde exista un han excelent, ca să mănînce. Acesta se afla chiar la capătul drumului pe care veniseră, iar hangiul îi îndrumă spre un luminiş îmbietor, un peisaj foarte plăcut pentru o plimbare de după masă.

Lordul Netherfield şi Lady O preferară liniştea hanului. Ceilalţi îşi dezmorţiră picioarele, înainte de a se urca din nou în trăsuri.

Oprindu-se, Portia privi spre pantă. Aleseseră să se plimbe pe cea mai abruptă cărare. Nu-i urmase nimeni. Îi vedeau încă pe ceilalţi, aflaţi jos.

O reperă pe Kitty, flancată de Lady Glossup şi doamna Archer se strîmbă.

– Nu este bine ce vor să-i facă lui Kitty.

Simon se uită la cele trei.

– O sechestrează?

– Aici nu prea are ce face, dar, cînd se va întoarce la conac, îşi va da din nou în petic, poate chiar mai urît.

Simon pufni dispreţuitor. După o clipă o întrebă:

– Ce se întîmplă?

Ea ridică privirea realizînd că el îi urmărise expresia feţei. O privea pe Kitty, observîndu-i chipul morocănos, starea proastă. Încerca să înţeleagă ce simţea, ştiindu-se însărcinată. Surîse, clătină din cap şi-şi întoarse faţa spre Simon.

– Nimic. Eram doar dusă pe gînduri.

El continua s-o privească. Îl prinse de braţ.

– Să mergem spre movila aceea.

Simon încuviinţă. Descoperiră un drumeag mai scurt, spre o poiană, unde o familie de căprioare păştea liniştită.

Se auziră strigaţi de ceilalţi, şi porniră înapoi spre han. Izbucni o mică altercaţie privind împărţirea grupului în trăsuri pentru drumul de întoarcere. Toţi ignorară dorinţa lui Kitty de a merge în aceeaşi trăsură cu James. Lucy şi Annabelle se aşezară lîngă James, deşi nu era loc pentru amîndouă, şi porniră, urmînd trăsura în care se aflau Desmond cu Winifred. Simon, cu Portia şi Charlie, le urmară, lăsîndu-i pe ceilalţi în trăsurile mai mari.

Trăsurile mai mici ajunseră mai devreme la conac. Se duseră direct la grajduri. Domnii le ajutară pe doamne să coboare. Winifred, palidă, se scuză, îndreptîndu-se spre conac. Domnii începură o discuţie despre carnea de cal. Portia li s-ar fi alăturat, dar Lucy şi Annabelle se ţineau mereu după ea.

Oftă şi se resemnă să participe la o discuţie liniştită în interior, aşa că le conduse pe cele două spre casă.

Se aflau într-unul din saloane, cînd apărură şi trăsurile mari. Lucy şi Annabelle, care brodau, îşi ridicară capetele şi se uitară spre holul din faţă.

Portia auzi voci iritate, înainte ca invitaţii să intre în hol. Fără a lăsa să i se citească nimic pe faţă, se ridică.

Surorile o priviră. Vocea lui Kitty ajunse pînă la ele, ascuţită. Făcură ochii mari.

– Stați acolo! le spuse Portia. Nu este cazul să ieșiți. Îi voi spune eu mamei voastre că sînteți aici.

Tinerele o priviră recunoscătoare. Cu un zîmbet, Portia se îndreptă spre ușă. În hol nu acordă nici o atenție nimănui, îi comunică doamnei Buckstead unde se aflau fetele ei și se duse lîngă Lady O.

Aceasta murmură cîteva vorbe de mulțumire și se prinse de brațul ei. Felul în care o strînse de braț îi indică Portiei că bătrîna era nervoasă și încordată. Lordul Netherfield, care pînă atunci stătuse lîngă ea, înclină din cap, îi aruncă o privire nepoatei sale prin alianță și porni spre bibliotecă.

Portia o ajută pe Lady O să ajungă în camera sa. Imediat ce închiseră ușa, aceasta se lansă într-o adevărată diatribă. Dar Lady O era prea obosită, de data aceasta. Îngrijorată, Portia o urcă repede în pat.

După ce-și mai reveni, Lady O o privi lung. Îi răspunse la întrebări.

– Da, a fost rău. Mai rău decît am anticipat.

Portia aștepta.

– Ce-a mai spus?

Lady O făcu un gest de dezamăgire.

– De data asta a contat mai mult ceea ce n-a spus.

După alte cîteva momente Lady O închise ochii și oftă.

– Lasă-mă, copilă, sînt obosită.

Portia porni spre ușă.

Lady O continua să repete:

– Nu e bine deloc ce se întîmplă...

Portia coborî pe scara mai puțin frecventată, din aripa de vest. Nu voia să întîlnească pe nimeni. Dorea să fie singură.

Un nor coborîse asupra conacului Glossup, la propriu și la figurat. Furtuna se simțea în aer. Soarele dispăruse în spatele norilor negri, iar aerul era greu de respirat, apăsător.

Atmosfera din casă era chiar mai încărcată. Peste tot

domnea un aer sumbru. Portia nu era o femeie prea sensibilă, dar simțea că se va petrece ceva. Fetele Hammond, chiar şi Lady Hammond şi doamna Buckstead simțeau la fel.

Mai aveau două zile de stat la conac, aşa cum fusese planificat. Plecînd mai devreme, ar fi însemnat o insultă pentru Lady Glossup, care nu făcuse nimic s-o merite. Dar nici unul dintre invitați nu voia să stea mai mult. Portia şi Lady O hotărîseră să se întoarcă la Londra.

Se întrebă încotro intenționa să plece Simon.

Cînd ajunse la parter, auzi zgomotul făcut de bilele de biliard. Se uită spre coridorul care ducea spre aripa de vest. Prin uşa deschisă a sălii de biliard auzi voci de bărbați. Simon era printre ei.

Continuă să meargă spre grădină, către pajişte.

Ridică privirea spre cerul acoperit de nori. Cu toate că părea foarte jos, nu existau semnele unei furtuni imediate, nici tunete, nici fulgere, ori stropi de ploaie. Numai aerul era greu.

Cu o grimasă, se îndreptă spre partea cu arbuşti. Era cel mai sigur loc în care se putea feri, să nu mai audă cine ştie ce. Fulgerul nu loveşte de două ori în acelaşi loc, la urma urmelor.

Trecu pe sub arcada de verdeață şi ajunse la gard, în acelaşi loc de mai înainte şi descoperi că teoria nu prea se potriveşte cu practica.

– Copilă fără minte! *Sigur* că e copilul lui Henry! Nu poți fi atît de inconştientă, încît să laşi să se înțeleagă altceva.

Vocea doamnei Archer suna de parcă ar fi fost la un pas de o criză de isterie.

– Nu sînt eu proasta! izbucni Kity. Şi nu-l voi avea, oricum! Dar nu trebuie să-ți faci probleme. Ştiu cine este tatăl. Este doar o chestiune de timp să-l pot convinge să vadă lucrurile la fel ca mine, şi totul va fi bine.

Se făcu linişte, apoi doamna Archer, pe care Portia

aproape c-o auzi trăgînd disperată aer în piept, spuse cu glasul şovăitor:

– Aşa cum vrei tu! Întotdeauna vrei să fac aşa, ca tine? Dar ce vrei să faci?

Portia ar fi dorit să plece, dar înţelesese exact ce spunea doamna Archer şi temerea acesteia. Problema era prea aproape de inima ei ca să nu ştie...

– Ţi-am mai spus! începu Kitty. Vreau să mă distrez. Vreau ceva palpitant în viaţa mea! N-am chef să stau aici, să fac copii, să mă îngraş, să mă urîţesc.

– Eşti o *proastă!* se auzi vocea doamnei Archer. Te-ai măritat cu Henry, tu ai vrut...

– Numai pentru că m-ai bătut la cap că trebuie să fiu o doamnă, să am tot ce vreau...

– Dar nu aşa! Nu poţi...

– Pot!

Portia se răsuci pe călcîie şi plecă, fără zgomot, prin iarba înaltă. Emoţiile erau puternice şi nu putea raţiona, nu voia să se gîndească la ce voia să facă Kitty. Porni repede, furioasă, cu poalele rochiei în vînt, cu ochii plecaţi.

Dădu astfel peste Simon.

El o prinse de braţe, o linişti, apoi se uită peste capul ei, spre locul de unde venea ea.

– Ce s-a întîmplat?

O singură privire spre chipul lui cu trăsături dure fu de ajuns. Observă cum muşchii i se încordaseră. Portia trase aer în piept şi imediat scutură din cap.

– Trebuie să ieşim de aici. Măcar o oră sau două.

El o privi lung.

– Am putea merge la adăpost.

– Da! zise ea şi respiră adînc. Să mergem.

9

Se plimbară prin grădină, apoi se îndreptară spre pădure. Ea nu-l luase de braţ pe Simon, pentru că nici el nu-i oferise braţul şi, cu toate că nu se atingeau, era tot mai conştientă de apropierea lui. Simon era alături de ea, fără s-o agaseze în vreun fel. Dată fiind furtuna din sufletul ei, aprecie faptul şi-i fu recunoscătoare, în sine.

Simon era, de fapt, ultima persoană pe care ar fi vrut s-o întîlnească, dat fiind subiectul la care intenţiona să se gîndească. *Avea nevoie* de linişte să analizeze, să examineze, să înţeleagă. Dată fiind natura subiectului şi faptul că el era profund implicat, la propriu şi la figurat, se aştepta să simtă ... nu timiditate, ci nesiguranţă, atunci cînd era cu el. Aproape de el.

Iar ea simţise, şi mai simţea încă, siguranţă, nu numai în acel moment, ci şi de-a lungul zilei.

Nu chiar pe deplin în siguranţă, dar nici agitată. Era absolut sigură că el se va comporta previzibil, că nu se va schimba. Nu va fi, n-ar putea fi niciodată o sursă de ameninţare pentru ea.

Nu fizic. Emoţional, lucrurile ar putea sta altfel.

Făcu o grimasă, lăsă ochii în jos şi continuă să meargă alături de el. Conştientă de prezenţa lui.

Kitty şi faptele ei o tulburaseră de data aceasta într-un fel mult mai profund. Ca atare, i se părea firesc să se apropie de cei pe care-i înţelegea şi în care avea încredere. De pildă, Lady O.

Sau de Simon.

Se aflau pe o parte a crestei unde nu erau copaci şi vîntul

bătea mai puternic dinspre mare. O briză de aer proaspăt îi atinse, primele înţepături ale furtunii care era încă departe. Aerul rece îi răsfira părul la spate, făcînd buclele să-i danseze pe faţă.

Se opri, strîngîndu-şi şuviţele care o luaseră razna; apoi îşi ridică faţa spre briza uşoară.

Simon se opri lîngă ea, ridică încet capul, privi în depărtare, la orizont, unde se îngrămădeau norii negri. Apoi îşi îndreptă privirea spre ea.

Nu fusese surprins s-o găsească în grădină. Orice altă doamnă s-ar fi odihnit, după oboseala zilei. Nu şi Portia.

Simon şi-o imagină întinsă pe pat. Era femeia cea mai energică pe care o cunoscuse: plină de neodihnă, o trăsătură a ei care îl atrăsese, în mod fizic, neaşteptat spre ea.

Nu acuzase niciodată vreo durere, nu se plînsese de nimic. Puterea ei nemaipomenită şi zelul neobosit o ajutau să ţină pasul cu el, în toate.

Îşi mai aruncă o dată ochii asupra siluetei suple, subţiri. Avea picioare foarte lungi. Vibra de forţă, de vitalitate.

Fără doar şi poate, încă un punct în favoarea ei.

Dar acum părea absentă, aşa cum n-o văzuse niciodată.

– Ce s-a întîmplat?

Ea ridică privirea, îi cercetă faţa, a cărei expresie îi confirmă că nu va putea fi păcălit cu jumătăţi de măsură.

Buzele i se strînseră. Îşi întoarse privirea spre peisaj. Apoi spuse:

– Kitty e însărcinată. Am auzit-o dimineaţă, spunîndu-i lui Winifred, de fapt, încercînd s-o convingă că este copilul lui Desmond.

Simon nu făcu nici un efort de a-şi ascunde dezamăgirea.

– Ce neplăcut!

– Nu este copilul lui Henry, oricum.

– Era de aşteptat.

Ea îl privi uimită, încruntîndu-se.

– De ce?

Simon făcu o grimasă.

– Ştiu că ei doi s-au cam înstrăinat în ultimul timp. Simon ezită, apoi continuă: Aseară i-am auzit pe James şi Henry discutînd despre un posibil divorţ.

– Divorţ? repetă Portia.

Îl privea uimită. Nu era nevoie să-i spună cineva care erau implicaţiile unui divorţ. Un divorţ însemna scandal, şi, în acest caz, completa ostracizarea lui Kitty.

Portia îi evită privirea.

– Mă întreb dacă Kitty ştie. Făcu o pauză, apoi continuă: Tocmai le-am auzit pe doamna Archer şi pe Kitty discutînd subiectul. Voia să ştie ce va face fiica ei acum.

Simon se crispă.

– Ce voia Kitty? Ce propunea?

– Nu-şi doreşte acest copil. Nu vrea să se îngraşe şi... Cred că, de fapt, evită tot ce ar putea s-o oprească de la a se distra, consideră că asta este menirea ei.

Simon începu să înţeleagă. Avînd surori mai mici şi mai mari, se credea un cunoscător al psihicului femeii, dar comportamentul lui Kitty era dincolo de înţelegerea sa. Portia se întoarse şi porni. El o urmă.

Ştia că ea nu putea scăpa prea repede de ceea ce o tulburase. O lăsă să se gîndească în continuare, în timp ce începură să urce pe creastă, apoi parcurseră o altă porţiune de pădure. Cînd ieşiră dintre copaci, urcînd spre satul Ashmore, el observă că Portia era încă preocupată, şi se opri.

– Ce se întîmplă cu tine, Portia?

Ea îl privi lung, încercă să spună ceva, apoi îi evită privirea din nou. El aşteptă în tăcere; după cîteva momente ea îl privi din nou.

– Mi-ai promis că n-o să rîzi.

Se uită la ea, cu ochii măriţi.

Ea se încruntă şi îi evită din nou privirea, porni mai departe; apoi se opri din nou, la fel de preocupată.

– Mă întreb dacă... *mai tîrziu... aş putea ajunge* aşa cum este Kitty...

– Tu, *să semeni* cu Kitty?!... Pentru o clipă se gîndi ce puteau să însemne spusele sale.

Portia îl privi, la fel de încruntată.

– Aşa cum este Kitty, să mă gîndesc doar *la distracţie.*

El se opri. La fel şi ea.

Simon nu se mai putu abţine. Pufni în rîs.

Nici măcar figura ei încordată, nici furia din privirile ei nu-l puteau opri.

– Mi-ai promis!

Portia îl lovi peste mînă.

El îşi înăbuşi rîsul.

– Simon! strigă ea, lovindu-l din nou.

Acesta o prinse de mîini, ţinîndu-le strîns într-ale sale.

– Nu! Opreşte-te! Simon respiră adînc, ţintuind-o cu privirea. Îngrijorarea sinceră şi confuzia din privirile ei arătau că-şi pierduse răbdarea, lucru care-l făcu să redevină sobru. Oare ea chiar credea asta?!...

O privi în ochi:

– Nu există nici cea mai mică posibilitate ca tu să ajungi vreodată aşa cum este Kitty. Să te transformi în ceva asemănător. Portia nu părea convinsă. Crede-mă, nu este posibil.

Portia îl studia, din spatele genelor ei negre.

– De unde ştii?

Pentru că o cunoştea prea bine!

– *Tu* nu eşti Kitty! spuse Simon, apoi respiră din nou, adînc, şi rosti cuvintele care urmară cu mai multă covingere. Nu *te-ai putea purta niciodată ca ea.*

Ea continua să-l studieze atentă, încă nesigură.

El realiză brusc despre ce era vorba. Plămînii i se

contractară, își simți gîtul uscat, cînd înțelese că ea, ei, se aflau pe marginea prăpastiei. El știuse, se așteptase, ar fi fost chiar șocat, dacă n-ar fi observat că Portia are unele rezerve, dacă ea n-ar fi ezitat mult, înainte de a i se dărui.

Cunoscînd-o atît de bine, cunoscînd curiozitatea ei de a ști, avusese încredere în ea, în această ultima decizie a ei. Nici măcar în cele mai avîntate visuri nu-și imaginase că această Kitty ar fi putut să declanșeze o astfel de reacție în sufletul Portiei.

Se cercetară din priviri. Ochii ei erau întunecați, aveau culoarea nopții, doar emoțiile puternice se puteau citi ușor. Acum erau umbriți de incertitudine, de îndoială, nu față de el, ci mai degrabă față de ea însăși.

Portia clipi nedumerită. El îi înțelese ezitarea. Reacționă instinctiv:

– Ai încredere în mine. Îi luă mîinile într-ale sale, o privi cu ochii lui albaștri, apoi i le sărută, pe rînd. Atît te rog, ai încredere în mine!

Ea îl privi, cu ochii mari. După un moment, îl întrebă:

– Cum poți fi atît de sigur?

– Pentru că... Pierdut în adîncul ochilor ei, știind că trebuie să spună adevărul, încerca să găsească cele mai potrivite cuvinte care să exprime ce voise să spună și care era adevărul despre cele discutate: *Tot* ce este între noi, tot ce ar putea fi, chiar dacă ar fi ceva și mai puternic, nu te va putea schimba *pe tine.* Nu te va putea transforma într-o altă persoană.

Ea se încruntă, preocupată, dar în sinea ei nu respingea spusele lui. Simon o lăsă să-și tragă mîinile dintr-ale lui. Se întoarse spre cîmpul din fața lor, privind probabil fără a vedea ceva.

După cîteva clipe, Portia porni spre postul de pază. El o urmă imediat. Ajunseră la post și intrară. Se uită departe,

spre Solent. La mică distanță de ea, Simon, cu mîinile în buzunare, aștepta.

Nu îndrăznea s-o mai atingă, s-o grăbească în vreun fel.

Portia se întoarse spre el privindu-l intens, apoi ridică din sprîncene.

– Am crezut... M-am așteptat să fii mai convingător.

Descumpănit, el scutură din cap.

– Hotărîrea îți aparține. *Tu* trebuie s-o iei.

Portia ar fi vrut să-l întrebe de ce gîndea așa – el sesiză acest lucru în privirea ei – dar, observînd că ezită, nu insistă.

După un minut, ea renunță să mai admire peisajul. El o urmă și ieșind pe sub arcadă, se îndreptară spre conac.

Merseră în tăcere – tăcerea lor ciudată care-i lega. Erau conștienți unul de celălalt, mulțumiți că se puteau scufunda în proprile lor gînduri, știind că acel de alături nu se supără și că nu așteaptă atenție.

Simon se gîndea doar la ea. Și la ceea ce era între ei, la acea legătură care devenise pe neașteptate atît de puternică, de profundă. Se dezvoltase într-o direcție la care nu se așteptase. Acum înțelegea totul, și nu erau alte elemente mai puternice care să-l facă să forțeze nota, să pretindă. Ar fi trebuit să se rezume la ceea ce primea, la emoția adîncă, la legătura de suflet, care se crease între ei.

Știuse de a început că a-i cîștiga încrederea și a o face să-l accepte ca soț va fi o misiune dificilă. Iar faptul că trebuia să facă asta pe fondul destrămării căsătoriei lui Kitty și a lui Henry îi făcea misiunea și mai grea, obligîndu-l să regîndească lucrurile, să reevalueze unele aspecte, sentimente, așteptări.

Ca faptul că avea încredere deplină în ea. Tocmai de aceea ideea că ea s-ar putea transforma într-o altă Kitty i se părea ridicolă. Nu putea deveni o a doua Kitty, continuînd să fie Portia.

Tăria ei de caracter – un fel de coloană vertebrală din

oțel, pe care o observase și la surorile sale și o detectase și la ea cu mai multă intensitate – nu i-ar permite. Din acest punct de vedere, o cunoștea mai bine decît se cunoștea ea. Iar el avea deplină încredere în tăria ei de caracter.

Pînă acum nu considerase că aceasta ar trebui să fie o calitate a viitoarei sale soții.

Abia acum afla cît era de prețioasă.

Recunoștea acum, cu toată hotărîrea și voința lui, că trebuia să accepte, ca un adevărat Cynster, că implicarea emoțională era o condiție esențială pentru căsătorie.

Ajunseseră în grădină și la aleea acoperită cu glicină. Casa se afla în fața lor.

Punîndu-și mîna pe umărul ei, Simon o făcu să se oprească. Ea se întoarse spre el. Prinzîndu-i palma, își împleti degetele cu ale sale și o privi lung în ochii ei întunecați:

– Îți pot promite un singur lucru. El îi ridică mîna, i-o sărută, privind-o în tot acest timp. Nu-ți voi face nici un rău. Niciodată.

Ea nici măcar nu clipi, nu se mișcă. Se priviră așa mult timp. Apoi ea oftă lăsînd capul în jos. Prinzînd-o de braț, el o conduse spre casă.

Fusese într-adevăr hotărîrea ei. Se simțea mai bine acum, cînd văzuse că el observase și acceptase acest lucru.

Pe de altă parte, nu știa cum să interpreteze comportamentul lui. Știind că sub acel farmec elegant se afla, în realitate, un adevărat despot, Portia avea nevoie de o explicație pentru răbdarea și reținerea lui.

Mai tîrziu, spre seară, pe cînd stătea în fața ferestrei, se gîndi la asta. Nu știa cum va influența acest lucru hotărîrea ei.

În timpul jumătății de oră petrecute în sala de artă, Simon găsi un moment în care-i murmură destul de încet, ca să audă numai ea, care-i dormitorul lui, în caz că avea nevoie să știe.

Dacă ea s-ar fi simțit cumva agasată de insistențele lui, i-ar fi aruncat o privire de gheață, care să-i taie cheful, dar expresia ochilor lui îi confirmă faptul că şi el ducea lupta cu propriile instincte.

Ea îşi plecase capul, dar apoi li se alăturară alții şi astfel clipa lor de intimitate dispăru. Oricum, ea înțelesese că Simon aştepta un semn care să-i confirme hotărîrea.

În timpul cinei, îl urmări cu mare atenție, fără ca el să observe pentru că oaspeții se străduiau să întrețină conversația, iar el să găsească subiecte noi, atractive.

Kitty se dovedise încă o dată folositoare, desigur, fără să ştie. Se întorsese acum la primul ei rol, la care adăugă şi fler dramatic. În seara aceasta era doamna neînțeleasă, hotărîtă, eroică, păstrîndu-şi bărbia avîntată înainte, împotriva săgeților celor care o cunoşteau prea bine.

Doamnele se retraseseră să-şi refacă machiajul, lăsîndu-i pe domni la masă. Nimeni nu avea chef de o seară prelungită. Atmosfera rămăsese apăsătoare, emoțiile vibrînd între Kitty şi ceilalți. Ceaiul sosi devreme. După o ceaşcă, doamnele se retraseră din nou.

Ceea ce o aduse pe Portia la locul în care se afla acum, privind cerul înstelat, gîndindu-se la singura decizie pe care o putea lua.

La urma urmelor, aceasta depindea de el.

În pofida celor petrecute în trecut, ea nu fusese surprinsă cînd Simon se oferise, acceptînd să-i fie ghid în explorarea interacțiunii fizice dintre un bărbat şi o femeie. Nu fusese de acord chiar de la început, dar capitulase imediat, văzînd că ea era foarte hotărîtă. Simon ştia prea bine că, dacă ar fi refuzat-o, ea ar fi continuat cu altcineva. Din instinct, ea simțise că ar fi fost mai bine să facă încercarea asta cu el decît cu altul.

Nimic nu schimba faptul că el era un Cynster, iar ea o Ashford. Făceau parte amîndoi din înalta societate. Dacă ea

ar fi fost mai tînără, mai inocentă sau mai supusă, sau o femeie cu care el nu avea intenția să meargă prea departe, lucrurile s-ar fi desfăşurat altfel, ajungîndu-se la acel: „Acum, că m-ai sedus, căsătoreşte-te cu mine!"

Din fericire, nu acesta era cazul lor. El o cunoştea destul de bine. N-ar fi ajutat-o în aflarea necunoscutelor despre relația bărbat-femeie dacă ar fi ştiut că se petrecea vreun act reprobabil, iar ea se simțise ridicol de mulțumită că el acceptase această explorare senzuală.

Aceasta era de ajuns să-l absolve de orice responsabilitate morală. El acționase spre binele ei, avînd consimțămîntul ei.

N-o sedusese, în sensul clasic al cuvîntului. Se făcuse doar agreabil şi disponibil, pentru cazul în care ea ar fi dorit să fie sedusă.

Simon nu făcuse presiuni asupra ei, pentru că nu aşa trebuia să se poarte un gentleman.

Ce se întîmplase între ei avusese loc pentru că aşa dorise ea. Acum ea avea de ales, dacă accepta să ia mai mult, dacă intenționa cu adevărat să facă pasul final, să dea şi ultimul văl la o parte şi să învețe totul.

„Şcolarul" dinăuntrul ei îşi dorea să meargă mai departe, dar cealaltă Portie, cea pragmatică, rezista să cîntărească argumentele pro şi contra.

În mintea ei, ca şi în cea a altor tinere de vîrsta ei şi, cu acelaşi statut confirmat, se simțea liberă, virginitatea nu mai reprezenta un obstacol. Dacă la un moment dat al existenței nu intra cu piciorul în apă, să constate că este udă, la fel de bine ar fi putut să nu se mărite niciodată şi atunci, la ce bun? Pentru ea, virginitatea era un concept învechit.

Riscul unei sarcini era real, dar acceptabil. Nu-l avea acum în vedere. Spre deosebire de Kitty, ea îşi dorea propriii copii, pentru că avea o familie numeroasă, gata s-o ajute, iar de viața socială nu-i prea păsa, aşa că, într-o asemenea împrejurare s-ar fi putut descurca. Cu condiția să nu

recunoască niciodată cine era tatăl. Simțul de conservare era prea bine dezvoltat pentru a o lăsa să facă o astfel de greșeală.

Dacă emoția dintre ei se dovedea a fi simplă dorință, putea deveni interesată doar de legătura trupească, așa cum părea să procedeze Kitty. Iar el era prea experimentat și – reputația sa îi garanta – avusese destule ocazii să-și formeze o opinie de expert în această privință.

Ajunse la concluzia că toate argumentele contra erau puternice, nu din considerentele sale.

Cît despre cele favorabile, ea știa ce voia, ce-și dorea. Voia să învețe *totul* despre căsătorie înainte de a face pasul acesta. Trebuia să înțeleagă aspectele fizice a ceea ce se numea „căsătorie".

Ceea ce făcuse Kitty din căsnicia ei o determinase să se gîndească de două ori, înainte de a ajunge în fața altarului. Iar dacă tot ce aflase în săptămîna aceasta n-o va ajuta să facă alegerea potrivită, nu avea să și-o ierte.

Să înțeleagă mariajul sub toate aspectele sale fusese ținta sa inițială.... Acum însă, voia să știe mai mult. Ar mai fi dorit să afle cît era de puternică legătura sentimentală dintre ea și Simon, emoțiile care stăteau la baza ei și faptul că se imagina foarte ușor ducîndu-se în patul lui.

Observînd comportamentul lui Kitty, ajunsese să înțeleagă multe despre viață. După cum observase, singurul risc pe care-l vedea în a face dragoste cu Simon era unul emoțional. Și acesta era ipotetic, îl putea intui doar, neștiind cu adevărat cît de profunde erau sentimentele care îi determinaseră să fie împreună.

Această emoție și efectele ei erau aproape reale. Ca și riscul peste care nu putea trece, pe care nu-l putea ignora.

Dacă legătura dintre ei se transforma în dragoste?

Habar n-avea ce ar fi. Dragostea, căsătoria, bărbații nu se aflaseră pe lista ei de priorități.

Nu le căutase. Nu din acest motiv recursese la ajutorul

lui. Cu toate acestea, fusese destul de naivă şi plină de sine să nu se mire de perspectiva care i se deschisese.

Se consumaseră deja mai multe etape ale dorinţei ei de a identifica emoţiile premergătoare căsătoriei şi, dacă ceea ce era între ei nu era dragoste, experimentul trebuia să se încheie. Rezultatul părea sigur şi simplu. Dar pericolul nu se afla aici.

Ameninţarea se afla de cealaltă parte a medaliei. Dar dacă între ei era dragoste? Ce va face atunci?

Ştia deja răspunsul. Dacă era dragoste din partea ei sau din partea lui sau a amîndurora, şi el, *admiţînd* acest lucru, va insista în favoarea căsătoriei, ea nu-l va putea refuza.

Era un Cynster, la urma urmelor! Dacă va consimţi, unde va ajunge?

Măritată cu un Cynster. Să fie îndrăgostită şi măritată din dragoste cu un Cynster, era riscant. Dacă erau amîndoi îndrăgostiţi, situaţia putea fi sub control dar, dacă *numai unul* din ei avea sentimente, rezultatul urma să fie dezastruos. Acesta era riscul.

Se afla acum în faţa unei dileme. Întrebarea era dacă merita să rişte?

Respiră adînc, cu ochii asupra siluetelor copacilor de afară.

Dacă nu continua acum jocul seducţiei, adică dacă nu accepta oferta lui de a o seduce, peste cîteva zile drumurile lor se vor despărţi. Ea se va întoarce la Ruthlandshire, cu multe întrebări nelămurite. Cine se va oferi să-i desluşească totul? În cine ar mai putea avea încredere?

Şansele ca ei să se mai întîlnească în vara aceasta erau destul de reduse şi nici nu avea garanţia că Simon ar rămîne la fel de receptiv la cerinţele ei peste o lună sau să zicem, trei!

Ar putea ea să se retragă să-i întoarcă spatele, să refuze? Ar putea trăi în continuare fără să ştie ce însemna apropierea

fizică, intimitatea pe care o reprezintă? Ce determina un bărbat şi o femeie să ajungă *acolo?* Fără să ştie vreodată dacă între ei fusese dragoste, dacă o simţeau amîndoi şi ce însemna asta?

Strînse din buze nedumerită, nemulţumită că nu putea ajunge mai repede la o concluzie. Nesăbuită, adesea arogantă, repezită, gata să greşească, nu avea, totuşi, puterea de a da înapoi. Indiferent de riscuri.

După cum stătea situaţia, trebuia să se ducă în camera lui în această seară, era singura soluţie. Poate că altă femeie ar fi considerat-o o nebunie, dar ei i se părea ceva normal.

Nu mai avea rost să piardă vremea.

Pentru a ajunge la Simon trebuia să înconjoare galeria aflată deasupra scării principale. Din fericire, doamnele se aflau deja în camerele lor, aşa că nu risca să fie văzută. Mergînd cu mare atenţie prin locurile mai întunecate, ajunse în coridorul care făcea legătura cu aripa de vest.

La joncţiunea dintre aripa de vest şi casa principală trebuia să treacă prin foaierul de la capătul scării.Tocmai ajunsese într-o porţiune deschisă cînd auzi paşi pe scară.

Se întoarse imediat şi se retrase repede în întuneric, pe coridorul de pe care tocmai ieşise. Zgomotul de paşii deveni tot mai puternic, apoi, pînă la ea, răzbătu vocea lui Ambrose. Desmond îi răspundea. Portia se rugă în gînd ca încăperile lor să nu se afle în aripa principală, unde era ea acum, ci în cea de vest.

Ascultă puţin. Aceştia ajunseseră în capătul scărilor, discutînd despre cîini de vînătoare. Se opriră o clipă, apoi îşi continuară drumul.

Spre aripa de vest.

Ezită, neştiind care erau camerele celor doi. Mergînd pe unde era mai întuneric, foarte aproape de perete, dădu colţul.

Dar Desmond şi Ambrose erau deja pe coridor. La capătul

acestuia se despărțiră, fiecare intrînd în camera sa, unul la stînga, altul la dreapta.

Răsuflă ușurată. Camera lui Simon era a treia ușă de la scară, și nu mai trebuia să riște să treacă prin fața ușilor lui Ambrose sau Desmond.

Traversă holul. Cînd trecu de scară se auzi clinchetul bilelor de biliard. Forțîndu-și auzul, prinse chiar și vocile ce veneau din direcția aceea.

Era cea a lui Charlie, apoi îl auzi pe James rîzînd și pe Simon cu vocea sa gravă.

Pentru o clipă, rămase acolo, cu ochii pe jumătate închiși și cu buzele strînse, după care se răsuci pe călcîie și își continuă drumul spre camera lui.

Deschise ușa, intră, apoi o închise ușor. În jur erau camere neocupate, dar nu avea rost să riște.

Cercetă repede camera care se afla în întuneric, iritată de faptul că Simon nu era acolo, s-o aștepte. S-o ajute să depășească mai repede momentele de nesiguranță, de teamă prin care abia trecuse. Cît dura un joc de biliard? Se gîndi cîteva clipe, apoi pufni, furioasă. Poate va avea măcar bunul-simț să urce în cameră, să vadă dacă ea se folosise de informația pe care i-o furnizase cu atîta discreție.

Se mișcă prin încăpere, încercînd să-și stăpînească agitația nervoasă din stomac. Luase o hotărîre, nu voia să se răzgîndească acum. Folosise din plin curajul cu care se mîndrea.

Camerele din aripa de vest nu erau atît de mari ca acelea din aripa de est. Această parte era mai veche. Tavanele erau foarte înalte, dar încăperile mici. Privi în jur: observă că moblierul era diferit. Fotoliile de lîngă cămin lipseau. Două scaune flancau comoda înaltă pînă la nivelul umerilor, dar erau înguste și nu prea confortabile.

Se uită la pat. Era singurul loc unde putea sta mai comod, să aștepte. Se așeză, mulțumită de grosimea saltelei.

Se întinse pe pernele de la capul patului, cu brațele încrucișate, și rămase cu privirea ațintită asupra ușii. Era evident că Simon n-o așteptase, neștiind sigur dacă ea va veni.

Știind că era un Cynster arogant, cunoscîndu-i reputația, n-o mira.

Fereastra era deschisă. Briza pătrunde înăuntru. Furtuna trecuse, lăsînd în urmă un aer mai rece.

Tremură, înfiorată. Nu-i era frig, totuși...

Se uită la cuvertura de pe pat, apoi ridică privirea și se încruntă, atentă la ușă.

După ce se despărți de Charlie în fața ușii, Simon intră. Se uită la fereastră, pe unde răzbăteau razele lunii și decise că nu avea rost să aprindă lumînarea.

Își scoase haina. Desfăcîndu-și nasturii hainei, se îndreptă spre scaunul de lîngă comodă și o aruncă acolo. La fel și vesta. Își scoase acul de cravată, îl puse tot pe comodă, apoi începu să desfacă nodul complicat al acesteia, parcă pentru a-și ocupa mintea cu lucruri obișnuite, pentru a nu se mai gîndi la faptul că nu va închide un ochi toată noaptea, răsucindu-se de pe o parte pe alta.

Întrebîndu-se cît va mai dura această obsesie.

Întrebîndu-se cît va mai reuși să joace rolul seducătorului nonșalant. Niciodată nu jucase un rol atît de străin de firea sa, dar pînă acum n-o sedusese pe Portia.

După ce reuși să-și desfacă cravata, o scoase de la gît și o lăsă să cadă pe celălalt scaun.

O rochie de mătase de culoare deschisă era întinsă pe scaun. De culoarea mărului verde. Memoria i-o adusese în minte pe cea pe care o purtase: Portia, în seara asta. Culoarea acesta îi făcea pielea și mai albă, iar contrastul cu părul negru și mai evident, cu ochii albaștri și mai strălucitori.

Întinse mîna și netezi cutele rochiei, parcă pentru a se

convinge că nu avea halucinații. Deranjă astfel o pereche de ciorapi de mătase diafană, așezați peste niște jartiere de mătase cu dantelă. Închiupuirea i-o luă razna.

Și-o imagină imediat pe Portia doar în cămașa de mătase.

Încet, neîndrăznind să creadă ce-i semnala rațiunea, se întoarse.

Portia adormise în patul lui, cu părul negru vălurind pe perne.

Cu pași ușori se apropie de ea. Portia dormea cu fața spre el, cu un braț sub cap. Buzele îi erau întredeschise. Genele ei lungi de culoarea abanosului contrastau cu pielea foarte albă.

Îi simți parfumul; era ceva floral, ușor, care i se insinuă în toate simțurile, apoi puse stăpînire pe el.

Tot ce vedea, ce simțea îl amețea.

Triumfa! Dar se înfioră imediat.

Își încleștă maxilarul și mai așteptă o clipă, simțindu-și sîngele cum îi pulsează sub piele. Toată seara se gîndise la ea, dar nici nu îndrăznise să spere că va veni. Cu Portia nimic nu era previzibil sau simplu.

Și totuși, iată că venise.

Nu putea să creadă că era adevărat. Simți că i se taie respirația. Trase aer în piept, îl dădu afară încet, reamintindu-și sieși că nu trebuia să se aștepte la prea mult. Nu era momentul să-și lase instinctele să pună stăpînire pe el.

Cu toate acestea, trebuia să aibă curaj să se ducă în pat.

Se părea că Portia îl cunoștea bine. Nici o altă femeie cu care se culcase nu-l cunoscuse într-atît. Îi cunoștea caracterul, personalitatea, știa că l-ar plăcea ca soț. Sau putea intui, cu flerul ei deosebit.

El fusese de acord s-o învețe ceea ce voise ea să știe. Apoi, nu mai discutaseră despre asta niciodată. Nimic care să-i lege mai mult. Cu toate acestea, era conștientă că, apelînd

la el, introducîndu-l în intimitatea ei, riscase, poate, mai mult decît virginitatea.

Independența era un element vital pentru ea. Pentru a o clătina cît de cît, ar fi trebuit un curaj nebunesc, pe care ea îl avea din belşug. Dar ea nu era femeia care să ia o decizie atît de uşor.

Întrevedea şi primejdia, oricît de bine ar fi ascuns-o el.

Habar n-avea – nici el, nici ea – cum ar putea face o căsnicie să meargă. Oricît încerca să întrevadă o posibilitate, îi era greu. Dar asta era ceea ce-şi dorea el.

Iar acum, Simon mai trebuia s-o convingă şi pe ea că îşi dorea acelaşi lucru.

Dar fără a da în vileag că avusese acest lucru în minte încă de la început.

Chiar dacă avea încredere în ea, aceasta era o informație, un element de vulnerabilitate, pe care nu era necesar să i-l dezvăluie.

O privi cîteva minute, făcîndu-şi planuri, prea înțelept pentru a se grăbi. Dar o dată ce avu clar în minte modul de apropiere, îşi încordă muşchii, se apropie de pat şi se aşeză lîngă ea.

Ea nu se mişcă. El ridică o mînă, îşi trecu degetele prin părul ei, răsfirîndu-i şuvițele. Îi privi chipul inocent în somn, apoi se aplecă şi o sărută.

Ea se dezmetici încet, caldă, dulce, feminină, murmură ceva neinteligibil, se lăsă pe spate, îşi trecu degetele prin părul lui şi-l sărută.

Ca o invitație.

El se retrase, privind-o în ochii ei mai întunecați ca noaptea, cu genele incredibil de lungi. Îi privi gura.

– De ce eşti aici?

Buzele ei pline, senzuale, se curbară uşor. Îl trase spre ea.

– Ştii prea bine. Vreau să mă înveți totul.

Portia îl sărută. Limba sa alunecă spre buzele lui, le găsi şi le atinse, tandru şi înţepător în acelaşi timp. Pasiunea crescu, împrăştiindu-i flăcări sub piele.

Abia se mai putea stăpîni. Se retrase, căutîndu-i privirea.

– Eşti sigură? Foarte sigură? Cînd ea ridică din sprîncene uşor, imitîndu-l, el îi şopti: Eşti sigură că nu-ţi va părea rău dimineaţă?

Chiar cînd rosti aceste vorbe, realiză că spusese o prostie: aceasta era Portia, nu avea cum să se schimbe.

Şi, slavă Domnului, nici el n-ar fi vrut să se întîmple aşa.

– Nu-i nimic, uită întrebarea. El o privi lung. Spune-mi un singur lucru. Asta înseamnă că ai încredere în mine?

Ea nu-i răspunse imediat, părînd că se gîndeşte. Apoi încuviinţă:

– În această privinţă, da.

Simon răsuflă uşurat.

– Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta.

Desprinzîndu-se din braţele ei, se ridică, îşi scoase cămaşa din pantaloni şi o trase peste cap.

10

Portia nu-şi lua privirea de la pieptul lui gol. Simţi că i se usucă gura. Logic ar fi fost să fie atentă la întrebarea pe care i-o pusese el, la motivele care-l făcuseră să întrebe asta... Dar nu mai conta.

Asta era, la urma urmelor, ceea ce dorise să ştie. Să înveţe.

Nesiguranţa, uşoara senzaţie de panică pe care o simţi, cînd mîinile lui îi cuprinseră mijlocul şi-i descheiară nasturii,

era, îşi spuse ea, ceea ce aşteptase. Cu toate astea, i se păru mai bine să se concentreze asupra altor lucruri... Era caldă şi calmă, mulţumită. Fremăta, acut conştientă de atingerea moale a cămăşii de pielea ei, de materialul lenjeriei de pat.

El se întoarse şi se aşeză pe marginea patului. Acesta se înclină uşor sub greutatea lui, cînd îşi scoase cizmele şi le lăsă să cadă. Părea foarte încordat şi concentrat asupra unui singur lucru.

Concentrat asupra...

Ea se înfioră. Tresări cînd Simon se ridică, scoţîndu-şi pantalonii, apoi se întoarse.

Ochii săi priveau, dar nu la el. Era conştientă că buzele îi erau întredeschise, iar ochii măriţi.

Îl mai atinsese pînă acum, dar nu-l văzuse gol.

Iar ceea ce vedea era mai impresionant pentru ea. De fapt, în mintea sa, nu prea era sigură...

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai gîndi la nimic!

Portia clipi de cîteva ori. Simon intrase în pat, acoperindu-se cu cearşaful pînă la gît. O trase spre el.

– Simon!

El o sărută cu pasiune. Încercă s-o domine. Instinctiv, ea îi răspunse cu aceeaşi agresivitate. El se potoli imediat, o mîngîie pentru a se domoli, văzînd că era încordată, ba chiar mai mult, şocată de felul în care simţea contactul cu pielea lui, cu muşchii lui puternici, bine conturaţi, cu forţa pe care o degaja, de care se simţea copleşită.

Era un şoc, un adevărat şoc pentru ea. Şi în acest domeniu, teoria însemna ceva, iar realitatea altceva.

El continua s-o sărute. Nu mai putea respira acum decît prin respiraţia lui. Încercă să se desprindă din sărutul lui, să aibă mintea liberă, să poată gîndi, dar el n-o lăsă. Apoi, dintr-o dată, se cufundă inexorabil într-o mare de senzualitate.

Aplecat deasupra ei, cu picioarele împletite cu ale ei, cu mîinile răsfirate pe pielea ei, degetele îndoite, o ținea captivă, subjugîndu-i simțurile, pînă cînd ea nu mai opuse nici urmă de rezistență.

Pînă cînd mintea ei se pătrunse nu numai de plăcere, ci și de dorință, de așteptare. El n-o lăsă să-și revină, ci continuă s-o sărute, răvășindu-i gura, fără cea mai mică disimulare a dorinței, a posesiunii. Oftînd, se abandonă asediului instituit de el, oferindu-și nu numai trupul, ci chiar întreaga ființă.

Iar el luă ce i se oferea. Portia nu realizase pînă acum ce mult o dorise. Cînd înțelese, se scutură, înfiorată.

Simon n-o mai sărută. Se gîndi la alte părți pe care să le cucerească. Sînii, de pildă. Fierbinți și dureroși, înfloriseră sub atingerea lui. Cu multă pricepere, ca întotdeauna, degetele sale îi desfăcu, îi frămîntă, îi atinse, îi mîngîie. Îi strînse. Portia își simți trupul cuprins de flăcări. Gemu, captivă a sărutului lui. El nu se opri, nu încetă jocul său chinuitor.

Doar atunci cînd o simți arcuindu-se sub el, și țipă, îi eliberă gura și sînii, ridicîndu-i cămașa.

– Ridică brațele, Portia.

Ea îl ascultă, trăgînd aer în piept, în timp ce el îi scotea cămașa. Înainte ca ea să lase brațele în jos, el îi apucă o încheietură, apoi și pe cealaltă, le prinse pe amîndouă în pumnul său, sprijinindu-le în pernele din spatele ei, deasupra capului.

Pieptul lui îi atinse sînii. Ea gemu. O căldură plăcută îi străbătu trupul. Simon se aplecă din nou asupra ei, căutîndu-i înfometat gura, apoi îi sărută încet umerii goi, mișcîndu-se deasupra ei, înainte și înapoi, atingîndu-i sînii, excitîndu-i sfîrcurile încordate, provocîndu-i o plăcere vecină cu durerea.

Nu mai avea suflare cînd el îi eliberă, în sfîrșit, gura, pentru a-i acoperi curbura gîtului lung, subțire cu sărutări lacome, insistînd asupra locului unde se putea simți pulsul, trasînd posesiv o claviculă, înainte de a-și coborî capul și a

se desfăta. Captivă cum era, cu mîinile ridicate deasupra capului, cu trupul subjugat, expus delectării lui, ea n-ar fi putut să evite violentul val de senzații ce se rupea înăuntrul ei, simțindu-i goana sălbatică prin ea.

O prinse, o ridică sus, deschizîndu-i larg simțurile. Realitatea se insinua cu încetul: umezeala fierbinte a gurii sale, trupul lui, cu mușchii bine conturați, aflat deasupra ei, vîrful înflorit al erecției lui apăsîndu-i șoldul, pregătită s-o revendice.

Făgăduiala – certitudinea – a ceea ce urma o copleşiră şi i se oferi. Încetă să mai lupte. Îl lăsă s-o învețe. Să-i arate.

Simon ştiu cînd ea încuviință, cînd se opri să încerce a judeca, a gîndi. Să se controleze. Trupul ei, care nu avea nimic din duritatea trupului lui, ci doar suplețe, se liniști sub al lui. Un semn de recunoaştere, pentru el, cuceritorul. Şi-i plăcu. Îşi ridică capul, îi atinse gura, buzele – acum putea să guste cît dorea! – şi trecu deasupra ei.

O lăsă să-i simtă greutatea, să ştie şi să învețe, asigurîndu-se de ceea ce îi trebuia. Cînd ea încercă să se retragă, el îi eliberă mîinile, coborîndu-le pe ale sale la nivelul sînilor ei, apoi mai jos, urmărind curbele trupului ei, atingîndu-i pielea mătăsoasă, mijlocul, coapsele.

Ea murmură ceva. Sorbind-o din ochi, Simon prinsese sensul acelor sunete, sărutînd-o mai apăsat.

Cînd îi eliberă buzele, se ocupă de trupul ei, lingînd, muşcînd, sărutîndu-i sînii. Ea nu încercă să-l oprească. Mîinile îi prinseră umerii, cu degetle strîngînd, apoi liniştind, ca el să deguste ofranda ei. Respirația îi era aspră, ochii ei, cînd el îi privi chipul, erau închişi, şi o linie fină între sprîncene îi trăda concentrarea.

Simon îi lingea sfîrcul întărit al sînului, apoi cu limba îl trase în gură şi-l supse mult, mai mult, pînă cînd concentrarea dispăru şi ea gemu.

Coborî mai jos şi-şi pierdu controlul, ştiind că în seara

asta nu se va putea înfrîna. Nu în seara asta, nu cu ea. O dorea, dar nu din aceste cîteva zile petrecute împreună, ci de mai mult timp. Trupul ei era prada după care tînjea de multă vreme, chiar dacă nu voise să recunoască.

În noaptea asta va fi a lui. Mai mult: în această noapte ea i se va dărui fără rezerve. Dacă va fi să aibă un viitor împreună, nu avea rost să mai pretindă că era ceea ce nu exista în realitate, că nu va cere totul de la ea.

Cum va reacționa ea, era cu totul altceva, dar, după cum o știa el, nu curajul îi lipsea.

În adîncul inimii știa că-i putea cere orice, iar ea, cu bună știință, îi va oferi totul. De aceea îi era imposibil să-i facă vreun rău. Și ea știa asta la fel de bine ca el.

Buzele lui Simon navigau pe pielea întinsă a pîntecelui ei și ea își ținu respirația. Mîinile lui coborîră, desfăcîndu-i coapsele. El se trase mai jos, i le depărtă și mai mult, aplecîndu-și capul.

Ea ghici ce se va întîmpla. Își încleștă degetele în părul lui.

– *Simon!*

Îi rosti numele cu un strigăt. El îl percepu ca pe un geamăt înăbușit. Îi ajunse pînă în suflet. El linse, verifică, îi gustă savoarea sugînd lent, apoi trasînd mai explicit îndoiturile umflate. Simți gustul ei de miere, de măr dulce.

Găsi vîrful clitorisului înălțat și umflat și-l supse ușor, cu fiecare simț atent la ea, la reacțiile ei. Împinse treptat înăuntru, pînă cînd îi simți degetele strîngîndu-i-se spasmodic, pînă cînd capul ei se dădu spre spate, iar șoldurile i se desfăcură și mai mult, oferindu-i-se. Simon o deschise ușor, verifică, navigînd despicătura, apoi pătrunse înăuntru încet cu limba. Portia se frînse, ca ruptă. El se făli cu strigătul ei slab, savurîndu-i contracțiile, dar, în clipa cînd acestea se liniștiră, se urcă deasupra ei. Îi desfăcu coapsele și mai mult, își lăsă mîinile pe pat, de-o parte și de alta a ei, și își așeză

sexul în erecție deasupra labiilor ei alunecoase, umflate. Găsi intrarea. O străpunse.

Apoi găsi drumul.

Portia lăsă să-i scape un strigăt, arcuindu-se sălbatic sub el. El nu se opri, ci pătrunse încă puțin, luptînd să absoarbă senzațiile produse de trupul ei înfierbîntat care-l ținea strîns, fără șovăială, ca într-o menghină de feminitate. Simon savură toate acestea, dar fără a lăsa încă să treacă momentul, atent să nu-şi pierdă controlul. El ar fi putut – şi ar fi vrut – s-o ia ca pe o pradă mai tîrziu, o dată ce ea va fi de acord, şi va înțelege.

Captiv al trupului Portiei, se liniști. Stînd cu capul plecat, Simon îi simțea respirația întretăiată. Cînd Portia se strînse la pieptul lui, îi auzi inima bătîndu-i într-un tempo rapid. Deşi fiecare mușchi încordat al trupului său îi transmitea dorința puternică şi imediată, ridică încet capul, privind-o.

Pe sub pleoapele grele, din spatele genelor lungi, ea îl privi. Buzele ei umflate erau uşor întredeschise. Îi simți respirația profundă.

– Ai promis să nu-mi faci niciodată rău.

Nu fusese chiar o acuzație şi buzele ei o rostiseră aproape şoptit. Spre imensa lui uşurare, trupul ei se liniştise, orice tendință defensivă dispăruse.

Aplecă încet capul, o sărută uşor, apoi mai apăsat.

– Cred, murmură el, mişcîndu-se în ea foarte încet, că nu va fi o durere persistentă.

Se ridică din nou deasupra ei, privind-o. El se retrase o fracțiune de secundă, apoi mai împinse puțin înăuntrul său.

Ea clipi.

– Mai fă o dată aşa!

Simon ar fi zîmbit, dar n-ar fi avut cum: era prea plin de pasiune. Făcu aşa cum îi ceruse ea, apoi respiră uşurat, cînd observă că trupul nu i se mai crispează.

Privindu-l, Portia se strădui să asimileze sentimentul de

plenitudine, de a fi atît de plină de el. Senzaţia de intimitate, de a i se fi oferit, de a-l fi primit în trupul ei, nu numai că era foarte puternică, mai puternică decît îşi imaginase, dar puterea ei era întrucîtva diferită.

Într-un mod fundamental, mai mult decît orice altceva.

Dar nu se putea opri, ca să studieze, acum – nici trupul ei, nici al lui nu permiteau aceasta. Din ce motiv, nu avea nici cea mai vagă idee.

Mîinile ei coborîră de pe umerii lui pe braţe, în jurul cărora se încolăciră ca nişte liane. Eliberîndu-se, apoi, ridică un braţ spre el, îi îndepărtă părul căzut pe faţă. Îl trase încet spre ea.

Deschise gura invitîndu-l să se înfrupte, s-o înveţe mai mult, aşa cum se pricepu.

Buzele lui le acoperiră pe ale sale, limba lui i se strecură în gură, încurcîndu-se cu a sa, şi împinse adînc, se retrase, năpustindu-se din nou, ca valul.

Ca valul, repetat, din nou şi din nou, pînă cînd o purtă cu el, o ridică, producîndu-i o imensă plăcere. Cu Simon de data aceasta, după cum o purta Simon. Trupul ei nu-i mai aparţinea, urmîndu-şi instinctele, urmîndu-l pe el, înălţîndu-se în el, pînă cînd o încinseră flăcările, pînă cînd focul dansă pe pielea ei, pînă cînd oasele i se topiră, iar trupul ei deveni ca un cuptor în care el se înfigea asemenea unui fier arzînd, mai adînc, mai puternic, ritmic, întetind mereu flăcările.

Nu mai simţea nimic altceva, decît prezenţa lui. Niciodată nu fusese atît de vie. Atît de conştientă de sine şi de el. De trupurile lor, care deveniseră unul acum, de pielea lor fierbinte, umedă, de atingeri, mîngîieri. De respiraţiile lor întretăiate, amestecate, inimile care băteau la unison, de trupurile lor, de voinţa lor comună.

Se aruncaseră în flăcări, se scăldau în pasiune, în cuptorul fierbinte al dorinţei unuia de celălalt.

Pînă cînd se lăsară purtaţi de valul pasiunii care le

transformă în cenuşă orice raţiune, revărsîndu-se într-o senzaţie de fierbinţeală, ce le prinse, arzîndu-le pielea cu flacăra ei.

Purtaţi de pasiune, îşi continuară ritmul comun, cu respiraţiile întretăiate, cu inimile bătînd puternic, cu degetele înfipte adînc în carnea celuilalt.

El ridică încet capul şi inspiră profund. La fel făcu şi ea. Privirile li se întîlniră.

– Te rog să faci ceva pentru mine.

Abia putea articula cuvintele.

– Ce?

– Înfăşoară-ţi picioarele în jurul meu.

Ea ar fi vrut să întrebe de ce, însă făcu ce i se ceruse, ca să afle răspunsul.

Simon pătrunse în ea şi mai adînc, mai puternic, mai repede, de parcă ar fi vrut să-i ajungă la inimă. Ea se arcui sub el, strîngîndu-i coapsele cu ale sale. Se auzi ţipînd de plăcere – nu ca mai înainte, ci într-o senzaţie infinit mai intensă, după care i se păru că totul se sparge în mii de cioburi, pline de glorie.

Îl simţi cum se opreşte, aflat încă în profunzimea ei, apoi redeveni prizonierul ei, şi din nou împreună, purtaţi în sus şi mai departe, de-o energie pură, biciuindu-i, trecînd prin ei, izbindu-i, susţinîndu-i. Şi-n cele din urmă unindu-i.

Unindu-le trupurile fierbinţi şi umede – apoi explodînd, plină de o forţă care le uni şi sufletele.

Ea se întrebă ce se va întîmpla după aceea. Nu fusese pregătită pentru acest final. Îi simţea greutatea, bătaia inimii, focul care încă îi mai curgea prin vene, fierbinţeala pulsînd sub pielea lor.

Se terminase. Furtuna simţurilor trecuse, lăsîndu-i epuizaţi, aruncaţi de valuri la ţărmul pasiunii, ca pe o insulă pustie.

Doar ei erau reali. În clipa aceea, nimic nu mai exista.

Portia continua să zacă sub el, ameţită, dar împăcată. El întoarse capul. Respiraţiile li se uniră, apoi şi buzele. Rămaseră aşa.

– Mulţumesc.

Vorbele lui îi atinseră obrazul ca un fulg. Ridicînd mîna, ea îi îndepărtă o şuviţă rebelă, apoi îşi trecu palma peste trupul lui puternic, cu musculatura bine conturată.

– Nu... Eu îţi mulţumesc!

Pentru ce-o învăţase, pentru ce o lăsase să descopere... poate mai mult decît intenţionase.

Ea avusese dreptate: era ceva special între ei, ceva pentru care merita să lupte. Dar mai avea atîtea de învăţat!...

Simon o sărută, apoi trase aer în piept şi se ridică. Schimbarea avu un efect dramatic asupra ei – sesiză imediat modificarea senzaţiilor pe care le simţise cînd el mai era încă acolo, apoi fără el.

Simon se ridică şi se prăbuşi pe pat, lîngă ea. Întinse un braţ puternic spre ea, făcînd-o din nou prizoniera sa.

– Acum, dormi. Va trebui să te duc înapoi în camera ta, înainte de a se lumina de ziuă. Te trezesc eu atunci.

Ea zîmbi. Se abţinu să-i spună că abia aştepta să fie trezită. Se întoarse pe o parte şi se ghemui la pieptul lui.

Nu mai dormise pînă acum cu un bărbat, dar i se păru ceva natural. Perfect normal.

De parcă aşa se cădea să fie.

Zorile veniră prea devreme.

Portia era adormită şi visa, cînd Simon se ridică din pat. Mormăi ceva, se întoarse pe cealaltă parte, apucînd cearşaful şi perna pentru a păstra căldura trupului lui, şi adormi din nou.

I se părea că pluteşte, de parcă nu mai avea greutate, pe o mare caldă, liniştită, cînd simţi o mînă pe umăr.

– Trezeşte-te, s-a luminat de ziuă.

Deschise un ochi, nu fără efort. Îl văzu pe Simon îmbrăcat, aplecat deasupra ei. Îi văzu ochii albaştri, constatînd că era puţin îngrijorat.

Ea îi zîmbi, închise ochii din nou şi-l apucă de reverul hainei.

– Nimeni nu se trezeşte la ora sta. Vino înapoi în pat. Zîmbi, amintindu-şi noaptea care trecuse. Vreau să învăţ mai mult.

El oftă. Din adîncul inimii. Apoi o apucă de mînă şi o ridică, fără prea multe menajamente, din căldura patului.

Portia deschise ochii mari.

– Ce faci?

Simon o prinsese de amîndouă braţele şi o ridicase în genunchi.

– Trebuie să te îmbraci, să ajungi înapoi în camera ta, *înainte* ca servitorii să fie peste tot.

Înainte ca ea să poată spune ceva, Simon îi trase cămaşa peste cap. Ea se luptă să-şi scoată braţele prin materialul subţire. Îl privi apoi cu reproş.

– Nu la asta m-am aşteptat.

El rămase privind-o. Abia se abţinea să n-o sărute din nou.

– Înţeleg. Apoi el se crispă. Totuşi, mai avem numai două zile de stat aici şi nu vreau să producem vreun scandal. Îi aruncă rochia în braţe.

Ea o prinse, ridică apoi capul şi-l privi.

– Dacă tot mai avem două zile, n-ar fi mai bine să...

– Nu. El ezită un moment, studiind-o, apoi adăugă: Ne putem continua lecţiile în noaptea asta. Se aşeză pe pat şi întinse mîna după cizme. Să nu cumva să-ţi treacă prin minte să mai înveţi ceva pînă atunci.

Reflectînd la spusele lui, ea se îmbrăcă, apoi începu să-şi pună ciorapii.

– De ce, întrebă ea, de ce trebuie să aşteptăm pînă la noapte?

Tonul său exprima o curiozitate sinceră, dar şi o anume nesiguranţă. Simon sesiză ambele nuanţe. O privi, o urmări cu trupul încordat, cînd observă cum îşi trage ciorapii pe picioarele lungi, cu deosebită graţie. Clipi des, luptîndu-se să-şi amintească întrebarea ei.

Şi reuşi. Ridică privirea spre ea. Ar fi vrut să evite subiectul.

Ea ridică din sprîncene, aşteptînd. El îi întinse mîna, ajutînd-o să se ridice de pe pat. Ea privi în jur după pantofii de seară.

– Trupul tău... începu el. Are nevoie de puţin timp pentru a se recupera.

Ea ridică privirea, clipi des, de cîteva ori, vru să spună ceva...

– Ai încredere în mine, este nevoie de timp. Simon o conduse la uşă.

Spre uşurarea lui, ea dădu să plece, gîndindu-se. Se opri în faţa uşii, întinse mîna spre clanţă. Se sprijini apoi de pieptul lui şi trasă o linie imaginară cu degetul pe el.

Îi întîlni privirea.

– Nu sînt chiar o floare fragilă, îmi voi reveni imediat.

El o cercetă îndelung.

– Nu sînt nici mică, nici sensibilă.

Simon se aplecă spre ea, sărutînd-o.

– Ai încredere în mine, va fi în seara asta, dar nu mai devreme.

Ea vru să spună ceva, dar renunţă. Îi simţi oftatul.

– Foarte bine.

El îi deschise uşa.

Insistă s-o conducă spre camera ei. Pentru a ajunge acolo, trebuia să traverseze toată aripa principală. Era partea veche a casei, unde se aflau numeroase încăperi, care dădeau dintr-una într-alta. Folosi acest avantaj pentru a evita să întîlnească pe cineva.

Se aflau aproape de aripa de est, strecurîndu-se de-a lungul unei galerii, cînd Portia se uită pe una din multele ferestre şi se opri. El vru s-o determine să-şi continue drumul, dar ea refuză, apropiindu-se şi mai mult de fereastră.

Simon se uită pe deasupra capului ei.

Kitty, în neglijeul care nu-i ascundea farmecele, discuta aprins cu Arturo şi Dennis. Ea vorbea, gesticulînd.

Simon o trase de la fereastră; Kitty era cu spatele, dar dacă Arturo şi Dennis ridicau ochii în sus, îi puteau zări.

Portia îi întîlni privirea, scutură din cap de parcă ar fi vrut să spună că nu era treaba ei, apoi îşi continuară drumul.

Ajunseră în dreptul camerei ei. Sărutînd-o în fugă, el o aşteptă să intre, apoi porni spre camera sa.

Două servitoare îl făcură să o apuce pe scara din aripa de est. I se părea mai sigur pe acolo. Putea s-o ia pe la parterul aripii principale şi să ajungă astfel în aripa de vest. Făcu un pas...

– Ia te uită ce avem aici!

Se opri, se întoarse şi dădu cu ochii de Kitty.

Ea îşi strînse neglijeul la piept, privindu-l cu ochi mari, apoi realizînd despre cine era vorba, lăsă privirea în jos.

Simon înjură în gînd. Era îmbrăcat cu aceleaşi haine ca în seara precedentă.

Kitty ridică privirea puţin mirată.

– Ai plecat cam tîrziu din patul domnişoarei Ashford, dar cred că ţi-a priit.

Erau cuvintele unei femei geloase şi frustrate; o refuzase de multe ori şi lucirea maliţioasă a ochilor ei îi spuse că îşi amintea fiecare ocazie.

– Nu într-atît încît să mă facă să-mi închipui că ţiganii au venit cu noaptea în cap, să se consulte cu stăpîna casei.

Kitty păli, apoi roşi de furie, dar şi de vinovăţie. Deschise gura, îi întîlni privirea şi se gîndi ce ar fi trebuit să răspundă.

Cu o privire de gheață, își înfășură neglijeul în jurul trupului și urcă scările.

Simon o urmări printre gene, intuind primejdia. Pașii ei nu se mai auziră, și o luă spre aripa de vest.

– Am putea merge să călărim în dimineața asta? Cecily Hammond privi în jur, cu ochii ei albaștri, plini de speranță.

Cei de față știau exact ce spera ea. Organizînd această acțiune de evadare în lipsa lui Kitty, scăpau de prezența ei toată dimineața.

James îl privi pe Simon.

– Nu văd de ce n-am merge.

– O idee bună! se pronunță și Charlie. Îi privi pe ceilalți: Portia, Lucy, Annabelle. Desmond, Winifred, Oswald, Swanston. Încotro pornim?

Se făcură mai multe propuneri. Portia nu ridica ochii din farfurie. De la mîncarea din fața ei. De obicei avea poftă de mîncare. În dimineața asta simțea că ar putea mînca și un cal. Dar n-ar putea călări unul. Nu deocamdată.

Nu se simțea bine. Avea dureri ușoare, pe care le ignorase la început, dar care persistau. Dacă ar fi călărit, și-ar fi înrăutățit starea și nu-și va fi revenit pînă seara. Se decise să renunțe la călărie, ca să nu piardă *lecția* din noaptea care urma.

Avea ocazia să investigheze în continuare, lucru pe care voia neapărat să-l realizeze.

Ceilalți stabiliseră să pornească pe vechiul drum roman, spre Badbury Rings, să vadă anticul Fort din Epoca de fier. După ce se servi cu jumătate din conținutul platoului, se întrebă ce scuză putea să găsească.

– Aș vrea să mai alerg calul! îi spunea Simon lui James. A început să mănînce cam mult și să se lenevească. Apoi o privi pe Portia peste masă. Te-aș putea lua cu mine, dacă ai vrea.

Ea clipi des, apoi realiză că nu era nimeni prin preajmă, ca să audă, mai ales Lady O, care ştia cît de mult îi plăcea echitaţia. Nici unul dintre cei de faţă n-ar fi bănuit ceva, dacă s-ar fi lăsat dusă de Simon pe calul lui.

– Mulţumesc. Ea se mişcă nefiresc în scaun, gîndind că el ar fi trebuit să aibă măcar o bănuială a ceea ce se întîmpla cu ea... Lăsă ochii în jos, apoi roşi. Aş prefera să stau aici.

Nu ridică privirea spre el, ca să observe dacă schiţase vreun zîmbet. După o clipă, el i se adresa lui James.

Un sfert de oră mai tîrziu, se adunaseră în holul ce dădea spre grădină, apoi plecară spre grajduri. Le luă ceva timp să aleagă caii şi să aştepte să fie înşeuaţi. Portia mîngîia iapa castanie, în timp ce Simon alesese un murg.

Se îndreptă spre ea, cu sprîncenele ridicate întrebător:

– Eşti gata?

Ea îl privi, observîndu-i îngrijorarea şi îi zîmbi, apoi îi întinse mîna.

– Da, sînt gata.

Simon o ajută să încalece, după care urcă şi el pe cal, alături de ea.

– Ne vedem pe drum, îi spuse lui James, care le ajuta pe doamne să urce în şa. Acesta îi făcu un semn de rămas-bun.

Grăjdarul care ţinea caii de hăţuri sări speriat într-o parte. Cu o lovitură de cravaşă, Simon îndemnă calul şi acesta porni.

Nu vorbiră, nici nu era nevoie. Ea privi în jur, ţinînd să vadă acea parte a ţinutului pe care n-o explorase niciodată înainte. După ce lăsaseră în urmă copacii înalţi de la Cranborne Chase, trecură peste fagii care se aliniau de-a lungul drumului. Simon lăsă caii să-şi destindă bine picioarele apoi îi duse la trap. Ceilalţi îi prinseră din urmă aproape de destinaţie. Călăriră în convoi conversînd, povestind.

Deasupra capetelor lor, dimineaţa strălucea veselă: cerul

era albastru, razele soarelui se revărsau pe pământ şi o briză le răcorea frunţile. Se bucurau de ceea ce vedeau în ignoranta lor explorare a celor trei inele de terasamente de la vechiul Fort. Toţi erau uşuraţi că scăpaseră de tensiunea care domnea la conac şi fiecare se străduia să se facă cît mai plăcut, chiar şi Oswald şi Swanston.

În tot acest timp, Portia a fost conştientă de felul în care o privea Simon, cu grijă, cu atenţie. De fapt, era obişnuită ca el să aibă grijă de ea, lucru care în trecut o călcase pe nervi. Astăzi, însă... În timp ce mergea alături de Winifred şi Lucy, cu faţa ridicată pentru a primi briza mării, deşi Simon nu se afla lîngă ea, îi simţea privirea şi spre uimirea ei, chiar se simţea bine astfel. Era protejată.

Era ceva diferit, însă, în felul în care el îi urmărea mişcările.

Intrigată, îi lăsă pe ceilalţi în faţă, apoi se întoarse şi privi spre locul în care stătea Simon ascultînd discuţia dintre James şi Charlie. Se afla dincolo de stratul înclinat dintre două inele. Îi surprinse privirea, îi lăsă pe cei doi să discute mai departe şi veni spre ea.

Îi cerceta chipul, pe măsură ce se apropia. Se opri lîngă ea, continuînd s-o privească, de parcă ar fi vrut s-o protejeze de ceilalţi.

– Te simţi bine?

Ea nu răspunse imediat, fiind prea ocupată să citească în ochii lui, să savureze ce vedea acolo. Expresia lui nu era cu nimic mai altfel ca de obicei, la fel de arogantă, dar privirea i se îmblînzise, părea acum îngrijorat într-un fel diferit de ceea ce fusese înainte.

Simţi tandreţe faţă de el. De parcă i-ar fi izbucnit bucuria din suflet, dintr-o dată.

Zîmbi, înclinînd din cap.

– Da, mă simt perfect.

Auziră un strigăt din locul în care Oswald şi Swanston

simulau o altercație, pentru a le distra pe surorile Hammond. Continuînd să zîmbească, puse o mînă pe umărul lui Simon.

—Vino, să facem cîțiva pași.

Simon porni alături de ea. Cuvintele erau de prisos. Nici măcar privirile nu mai erau necesare pentru a păstra legătura dintre ei.

Cu ochii spre orizont, Portia simți apropierea, legătura permanentă dintre ei, și inima ei încuviință ce simțea sufletul. Aceasta se întîmplă de obicei? Între doi oameni se creează o legătură, *o punte* care nu depinde de aspectele fizice?

Indiferent ce ar fi fost, acel ceva îl simțea ca pe un lucru special, de mare preț. Îi aruncă o privire pe sub gene, conștientă că și el simțea la fel. Simon nu părea să se împotrivească sau să nege. Se întrebă ce gîndea el, de fapt.

După o oră de astfel de plăceri, de relaxare, întoarseră caii și trăsurile și porniră spre conac.

Ajunseseră tocmai la timp pentru masă și pentru a „gusta" un alt spectacol dat de Kitty. Felul plăcut în care petrecuseră dimineața fu repede dat uitării.

Nu era precizat modul de așezare la masă. Simon ocupă scaunul de lîngă Portia, mîncă, o privi. Cei din jur făcură la fel. Dacă Kitty ar fi avut puțin bun-simț, ar fi observat că invitații o priveau cu reținere și s-ar fi comportat în consecință.

Dar ea se afla în cea mai ciudată dispoziție posibilă: ba se îmbufna, auzind că fuseseră să călărească, pentru ca mai apoi să treacă la o stare de surescitare maximă, cu ochii arzînd de o anticipare a ceva ce nu știa decît ea.

– Draga mea, dar am fost de nenumărate ori la Inele, îi aminti doamna Archer. M-ar fi obosit să le mai văd o dată.

– Așa este, zise Kitty, dar eu...

– Este normal, interveni doamna Buckstead zîmbind cu subînțeles către fiica sa și către surorile Hammond. Tinerii au nevoie de aer curat...

Kitty o privi lung.

– Winifred...

– Şi, desigur, o dată ce se căsătoresc, aventurile de dimineaţă nu mai au nici un farmec. Apoi doamna Buckstead continuă să se servească cu sparanghel, de parcă ar fi făcut o afirmaţie cît se poate de banală.

Pentru o clipă, Kitty păru luată prin surprindere de afirmaţia doamnei Buckstead şi lăsă ochii în jos. O privi şi pe Portia. Aceasta, care nu observase, continua să mănînce liniştită, cu chipul luminat de o bucurie interioară, de un zîmbet abia perceptibil.

Kitty deschise gura.

Simon luă paharul. Kitty îl privi lung. El îi aruncă o privire crîncenă. Sorbi din pahar continuînd s-o privească, apoi lăsă jos paharul.

O lăsase pe Kitty să citească în privirea lui ce s-ar fi întîmplat dacă ar pomenit ceva despre Portia, dacă ar fi făcut cea mai mică aluzie la aventurile matinale ale lui şi ale acesteia.

Imediat Kitty strînse din dinţi, dar se părea că înţelepciunea îi revenise, şi respiră adînc, lăsînd ochii în farfurie.

La masă, doamna Archer, care părea să nu fi remarcat comportamentul reprobabil al fiicei sale, continuă discuţia cu domnul Buckstead. Lordul Glossup discuta cu Ambrose, în timp ce Lady O vorbea cu Lady Glossup, ignorînd ce se petrecea în jur.

Treptat, Kitty se cufundă în tăcere. În apropierea ei, Lady Calvin solicita atenţia lui Charlie şi pe a lui James, iar Desmond şi Winifred încercau s-o atragă pe Drusilla în discuţie.

Simon flecărea cu Annabelle Hammond, aflată faţă în faţă cu el, dar gîndurile îi zburaseră în altă parte. Kitty nu era o persoană discretă, ci una care nu-şi controla reacţiile! Cine ştie ce putea să spună?!...

Iar dacă o făcea...

Prînzul se apropia de sfîrşit. Consideră că trebuia să profite de prilej. În clipa în care Portia lăsă jos furculiţa, întinse mîna spre ea şi o atinse uşor.

Ea îl privi intrigată.

– Să mergem la plimbare.

Ea îl privi şi mai ciudat. El întrevedea deja la ce se gîndea. Încercă s-o lămurească:

– Trebuie să-ţi vorbesc.

Despre o problemă care nu mai putea fi amînată din cauza lui Kitty.

Îi căută privirea şi observă că el era serios. Ea înclină capul. Ducînd şervetelul la gură, murmură:

– Nu va fi prea uşor să ne despărţim de ceilalţi.

Şi avea dreptate. Cu toate că invitaţii se ridicaseră de la masă, risipindu-se, Annabelle, Cecily şi Lucy se agăţau de ea, indiferent unde s-ar fi dus. Simon se scuză, refuzîndu-i pe Charlie şi James, care îl invitaseră la o partidă de biliard, şi le urmă pe cele patru doamne pe terasă, întrebîndu-se cum ar putea face să scape de trei dintre ele.

Se opri în uşa salonului, gîndindu-se la diferite variante, cînd auzi un zgomot în spatele său. Se întoarse şi o văzu pe Lady O. Aceasta apucă braţul oferit de Simon.

Privindu-le pe cele patru doamne aflate lîngă balustradă, îi spuse:

– Nu vei reuşi.

Înainte ca el să găsească o replică potrivită, îl prinse de braţ.

– Vino încoace, vreau să stau în curtea unde sînt arbuştii decorativi. Schiţă un zîmbet. Se pare că este locul de unde poţi auzi toate minunile.

Presupunînd că bătrîna doamnă avea vreun plan, Simon o conduse spre ieşire, apoi o ajută să coboare. Cînd ajunseră pe pajişte, ea se opri brusc.

Şi se întoarse. Făcu un semn tinerelor.

– Portia, adu-mi umbrela de soare, draga mea.

Portia, care îi urmărea, răspunse imediat:

– Desigur! Într-o clipă!

Scuzîndu-se faţă de celelalte tinere, ea intră în casă.

Lady O se întoarse cu greutate.

Simon o aşeză acolo unde ceruse, pe un scaun de fier forjat, din grădină, sub crengile unei magnolii. Imediat apăru şi Portia.

Privi către copac şi spuse:

– Cred că nu mai aveţi nevoie de umbrelă.

– Nu contează. A fost doar un pretext. Lady O luă umbrela, îşi aşeză fustele şi se rezemă de spătarul scaunului, închizînd ochii. Puteţi pleca.

Simon o privea pe Portia. Ea deschise ochii mari, uimită.

În timp ce se îndepărtau, o auziră pe bătrîna doamnă:

– Din fericire, zise Lady O, mai există o ieşire. Abia deschizînd ochii, ea arătă cu bastonul: aleea aceea. Din cîte îmi amintesc, duce prin grădina cu trandafiri, la lac.

Închise ochii din nou.

Simon se uită iar la Portia.

Zîmbind, ea se aplecase asupra bătrînei doamne, sărutînd-o pe obraz.

– Mulţumesc. Ne întoarcem...

– Sînt în stare să mă duc singură în casă, dacă la asta te-ai gîndit. Deschise pleoapele şi-i fixă cu ochii ei de vasilisc. Nu trebuie să vă grăbiţi.

Observînd că ei nu se grăbeau să plece, ridică bastonul şi umbrela spre ei.

– Plecaţi odată!

Cei doi se supuseră, zîmbind.

– Este incorigibilă.

– Cred că dintotdeauna a fost aşa.

Simon cuprinse mîna Portiei în palma sa mare.

Continuară să meargă, ieşind din grădina cu trandafiri spre lac.

După zece minute, se opriră, pentru că aleea pe care veniseră urca. El privi lacul şi împrejurimile. Nu se vedea nimeni prin preajmă.

– Vino, Portia.

O conduse pe o potecă îngustă şi, de acolo, pe o alta, care înconjura lacul.

Portia mergea alături de el. El o ţinea de mînă. Era convins că nu va mai veni nimeni pe acolo, cel puţin nu în următoarea oră.

După ce trecură de casa de vacanţă, ea îl privi. Simon îi înţelese gîndurile, dar, în loc să-i spună încotro se îndreptau, ea intră direct în subiect.

– Despre ce voiai să-mi vorbeşti?

Sosise momentul şi, deşi ştia ce trebuia să spună, nu ştia cum să înceapă. Datorită lui Kitty, nu avusese timp să planifice ceea ce constituia punctul cel mai important în efortul său de a se căsători cu Portia.

– Azi-dimineaţă, după ce te-am condus, am dat peste Kitty. Portia îl asculta, cu privirea uimită. A ghicit adevărul, mai mult sau mai puţin corect.

Ea făcu o grimasă, apoi întoarse capul îngîndurată. Se încruntă.

– Ne-ar putea crea probleme.

– Depinde. E prinsă acum în propriile ei jocuri. Nu va vorbi, decît dacă va fi provocată.

– Poate ar trebui să discut cu ea.

El o opri.

– Nu! Nu asta am...

Portia se opri, mirată.

El privi spre cărarea dinspre lac, de unde se auzea vocea unei tinere. Ajunseseră la sera de pini. De acolo, o altă cărare urca printre copaci. Strîngînd mîna Portiei, o conduse.

Se opriră doar cînd se aflau în mijlocul unor copaci înalți cu coroane bogate, unde nu-i putea vedea nimeni.

Simon îi lăsă mîna şi o întoarse cu fața spre el.

Ea îl urmări curioasă, aşteptînd....

Ignorînd lipsa de aer pe care o simți brusc, privi în ochii ei negri şi spuse:

– Vreau să mă căsătoresc cu tine.

11

Portia clipi des, nedumerită.

– Ce-ai spus?

Abia rostise întrebarea.

Simon îi răspunse, destul de rigid:

– Ai auzit ce-am spus. Observînd că ea continua să-l privească nedumerită, repetă: Vreau să ne căsătorim.

– Cînd ai decis asta? Şi *de ce*, pentru numele lui Dumnezeu?

El ezită, încercînd să vadă lucrurile în perspectivă.

– Kitty. Ea este motivul principal. Aproape că a dezvăluit ceva în timpul mesei. Sînt sigur că nu va rezista fără să spună tot ce ştie. Eu m-am gîndit deja la căsătorie şi n-am vrut să aşteptăm pînă ce se va crea o situație dificilă. Dar nu vreau să consideri că ea este singurul motiv pentru care te cer de soție.

Dacă în locul Portiei ar fi fost altă femeie, ar fi lăsat-o pe Kitty să provoace un scandal, pentru ca astfel să-l determine pe Simon să-i ceară mîna. Ar fi fost o modalitate rezonabilă, dar nu şi în cazul ei. Portia n-ar şi acceptat niciodată o cerere în căsătorie bazată pe necesități de ordin social.

– Te-ai gîndit *deja* la căsătorie? *Cu mine?* Uimirea ei era încă vizibilă. De ce?

El se încruntă.

– Mi s-a părut că este inevitabil.

– Nu şi pentru mine. La ce te referi, mai precis?

– Sper că n-ai uitat că ţi-ai petrecut noaptea în patul meu.

– Ai perfectă dreptate, n-am uitat. Ţi-am explicat că vreau să aflu cîteva lucruri, pe care n-am avut prilejul să le aflu din altă parte.

El continua s-o fixeze.

– Asta a fost atunci. Acum, situaţia este alta. Lucrurile s-au schimbat. Mai trecu un moment. Fără a-şi lua privirea de la ea, el o întrebă: Poţi spune că nu am dreptate?

Portia nu putea să nege, dar această discuţie neaşteptată despre căsătorie – de parcă s-ar fi pornit de la această premisă – o făcu să se simtă ca o căprioară pusă faţă în faţă cu vînătorul. Paralizată, neştiind încotro s-o ia, şocată, nesigură.

Cînd văzu că ea nu răspunde, el continuă:

– Portia, participarea ta în noaptea trecută n-a prea fost doar... teoretică.

Ea roşi, apoi ridică încet capul. De ce venise Simon cu o astfel de cerere? Încercă să-şi pună gîndurile în ordine.

– Chiar şi aşa, nu văd de ce ar trebui să ne căsătorim.

Fu rîndul lui s-o privească uluit.

– Ce spui? Simon rosti aceste cuvinte cu atîta forţă, încît o făcu să tresară. Se apropie şi mai mult de ea. Ai venit în patul meu şi mi te-ai dăruit, fără a te aştepta c-o să te cer în căsătorie?

Se aflau foarte aproape. Simon era uluit. Ea îl înfruntă.

– Nu, nu m-am aşteptat.

Nu mersese atît de departe cu gîndul.

El nu-i răspunse imediat, dar ceva se schimbă pe chipul

lui. Privirea i se întunecă, trăsăturile căpătară duritate. La tîmplă se putea vedea o venă zbătîndu-se.

– Nu cumva... Ce fel de bărbat mă crezi, Portia?

Din voce, se vedea că era chiar furios. Se apropie şi mai mult de ea. Portia făcu un pas înapoi, apoi se opri. Crispată, îl sfidă, încercînd să înţeleagă de ce era atît de furios... Poate simula furia... Apoi simţi că şi ea începe să reacţioneze aproape la fel.

– Eşti un destrăbălat! rosti ea clar, răspicat. Seduci femeile – aceasta este ocupaţia ta principală. Dacă te-ai fi însurat cu fiecare femeie pe care ai sedus-o, ar fi trebuit să locuieşti în Arabia, ca să ai un harem. Glasul ei răsuna tot mai puternic. Întrucît mai trăieşti aici, pe această insulă, nu pot decît să cred că *nu te-ai* însurat cu toate femeile pe care le-ai sedus!

El zîmbi.

– Ai dreptate, n-am făcut-o. Dar trebuie să revizuieşti ceva din caracterizarea mea, deoarece, aşa cum fac mai toţi destrăbălaţii, n-am sedus vreo tînără necăsătorită, virgină, de familie bună. El veni mai aproape, ea făcu un pas înapoi. Ca tine! mai adăugă el.

Portia îl fixa, conştientă că respiraţia i se accelerase.

– Dar pe mine m-ai sedus.

El încuviinţă, reducînd şi mai mult spaţiul dintre ei.

– Este adevărat, te-am sedus, pentru că voiam să mă însor cu tine.

Portia rămase o clipă descumpănită. Apoi ridică bărbia, sfidător, aşa cum obişnuia, şi-l privi printre gene.

– M-ai sedus *pentru că voiai* să te căsătoreşti cu mine?

El clipi de cîteva ori. Se opri.

Ea văzu roşu în faţa ochilor.

– Ce ai de spus? Portia îl împunse cu degetul în piept, iar el dădu un pas înapoi. Aveai *intenţia* să te însori cu mine? De cînd? Portia desfăcu braţele. *Cînd ai hotărît* asta?

Chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, era îngrozită de nota isterică a glasului său. Apreciase că existase un pericol cînd se dusese în patul lui, îl acceptase, dar *nu văzuse* adevărata amenințare.

Pentru că el își *ascunsese* adevăratele intenții.

– *Tu!* exclamă ea. Ar fi vrut să-l lovească, dar el o prinse de mînă. M-ai înșelat!

– Nu este adevărat! Te-ai înșelat singură!

– Ha! În nici un caz! explodă ea. Își trase mîna. Nu tu m-ai sedus, *eu* m-am înșelat, eu însămi! Eu am vrut! Asta-i diferența!

– Poate, dar asta nu schimbă lucrurile prea mult. Am ajuns să fim intimi, nu mai contează cum.

– Prostii! N-am de gînd să mă mărit cu tine numai pentru asta. Am douăzeci și patru de ani. Iar faptul că am fost virgină nu mai are importanță.

El o privi intens.

– Ba are, Portia.

Nu mai era cazul să accentueze că acest fapt îi dădea oarecare putere asupra ei. Acesta era adevărul relației lor.

Ea ridică bărbia, sfidîndu-l.

– Am știut că ești încă robul prejudecăților. Oricum, nu mă mărit cu tine numai pentru asta.

– Nu-mi pasă din ce motiv te măriți cu mine, atîta vreme cît o vei face.

– *De ce?* Mai pusese această întrebare, dar nu primise răspuns. Și *cînd* ai decis că vrei să te însori cu mine? Spune-mi adevărul, măcar acum.

El continua s-o fixeze. Trase aer în piept, apoi expiră lung. În afară de asta nici un mușchi de pe față nu i se mișcă.

– Am decis după picnicul de la ruine. Sau, să zicem că m-am gîndit la asta, după primul sărut de pe terasă.

Portia își dori ca el să nu fi fost atît de aproape, pentru ca să-și strîngă brațele la piept, în semn de apărare.

– Cred c-ai sărutat milioane de femei.

El schiță un zîmbet.

– Mii.

– Și vrei să cred că pentru un sărut – nu, două – te-ai hotărît să te însori cu mine?

Simon ar fi vrut să-i spună că nu conta ce credea ea, dar, în afară de furie, mai sesizase la ea și o oarecare teamă, o teamă veche, pe care i-o înțelegea și încercase din greu să n-o declanșeze.

Era pe cale să piardă tot ce reușise să cîștige în relația cu ea. I-ar fi trebuit luni, poate chiar ani, s-o recîștige.

– N-a fost numai asta.

Portia era încă furioasă. Își ridicase fața, înfruntîndu-l.

– Ce-a mai fost?

Privirea ei se întunecase. N-o mai putea descifra. Se dădu un pas înapoi, iar ea își strînse mai tare brațele la piept.

– Hotărîsem că trebuie să mă însor, înainte de a pleca din Londra. Cînd te-am întîlnit aici, mi-am dat seama că *ne potrivim.*

Ea clipi nedumerită.

– *Ne potrivim?* Ți-ai pierdut mințile? Noi... făcu un gest pentru a exprima ce simțea, dar nu reuși ce voia. Lăsă brațele în jos.

– Semănăm prea mult?

– Da! Nu poți afirma că sîntem compatibili.

– Gîndește-te la ultimele zile. La noaptea trecută. În ceea ce privește căsătoria, sîntem perfect compatibili. Din toate punctele de vedere.

Portia refuză să roșească din nou. El spunea toate astea dinadins, ca s-o stîrnească. O noapte petrecută împreună nu poate sta la baza unei asemenea decizii. De unde știi că data viitoare nu va fi... *plictisitor?*

Ochii lui albaștri o ardeau.

– Ai încredere în mine, nu va fi.

Privindu-l, Portia observă o anume duritate, pe care n-o mai văzuse pînă atunci, diferită de ce ştia ea. Nu-şi desprinse privirea de a lui, încercînd să ignore agresivitatea pe care o simţea răzbătînd dinspre el.

– Tu... chiar eşti serios. Nu putea accepta acest lucru. Pornise cu el la nişte investigaţii pas cu pas, ca să experimenteze atracţia fizică într-un mariaj, şi iată unde ajunseseră, să discute concret posibilitatea unei căsătorii între ei doi!

El ridică privirea.

– De ce ţi se pare imposibil că vreau să mă însor cu tine? Adresase această întrebare cu ochii spre cer. Lăsă apoi privirea în jos spre ea. Şi de ce îţi displace ideea că te-ai putea mărita cu mine?

—De ce îmi displace? Portia simţise că vocea i se cam ridicase, şi încercă să se controleze. O să ne facem viaţa un iad, de asta! Tu... – îl lovi uşor peste piept – eşti un despot, un tiran. *Un Cynster!* Pretinzi şi te aştepţi să fii ascultat. Iar pe mine mă cunoşti... Nu vreau să mă supun ordinelor tale! Nu vreau să fiu de acord cu orice ai spune tu!

Simon o privea printre gene, încordat.

– Şi?

Ea îl privi lung.

– Şi, asta este, n-o să meargă.

– Eu cred că ne vom înţelege.

Fu rîndul ei să ridice ochii exasperată la cer.

– *Vezi?*

– Nu asta te îngrijorează, Portia.

Ea lăsă ochii în jos, apoi îi ridică din nou spre el. Clipi. În acei ochi albaştri-verzui, cei în care nu se poate avea încredere, ea nu citi blîndeţe, ci hotărîre oţelită, putere, încăpăţînare, lipsă de flexibilitate. Ochii unui bărbat obişnuit să cucerească...

– Ce vrei să spui?

– Am ştiut întotdeauna ce te îngrijorează la mine.

Portia fu şocată. Nu-şi putu dezlipi privirea de a lui o vreme, apoi găsi curajul să întrebe:

– La ce te referi?

El ezită. Ea înţelese că se gîndea la cît putea să dezvăluie, la cît să mărturisească că ştia. Cînd vorbi, o făcu pe un ton calm, totuşi nu lipsit de duritate:

– Ţi-e teamă că voi încerca să te controlez, să-ţi îngrădesc independenţa, să te transform într-o femeie supusă, ceea ce nu-ţi place. Şi că voi fi de-ajuns de puternic ca să reuşesc.

Portia îşi simţi gura uscată.

– Şi n-o vei face? Nu vei încerca, sau nu vei reuşi?

– Sigur că voi încerca, mai ales să-ţi mai domolesc poftirile sălbatice, dar *nu* pentru că aş vrea să te schimb. Pentru că vreau să te păstrez. Te vreau *aşa cum eşti*.

Emoţiile ei se intensificară, devenind greu de suportat. Inima îi bătea tare, ameninţînd să-i blocheze pieptul şi respiraţia.

– Adevărat?

El era perfect capabil să facă tot ce spusese. Îi dovedise că putea să vadă mai mult decît îşi imaginase ea, că o înţelegea mai mult decît îşi închipuia ea. Iar el nu voia să renunţe la ceea ce-şi propusese.

O dorea.

Ea trebuia să-l creadă, nu avea altă soluţie.

Simon expiră, lăsă privirea în jos, apoi o ridică din nou spre ea. Se vedea, totuşi, că era încordat, după trăsăturile chipului său. Era dornic să o aibă, să o facă a lui, s-o ia, pur şi simplu.

O privea cu ochii unui cuceritor.

Ridică încet mîna, o întinse spre ea.

– Nu refuza şansa asta, Portia. Pune-mă la încecare.

Ea se uită la mîna lui întinsă, apoi îi înfruntă privirea.

– Ce-mi sugerezi?

– Fii iubita mea, pînă vei fi sigură că vei vrea să-mi fii soție. Sau cel puțin pentru zilele pe care le mai avem de stat aici.

Portia trase adînc aer în piept. Nu putea judeca, nu putea gîndi. Instinctul îi spunea că nu auzise totul încă, nu aflase de ce era el atît de convins că se potriveau și poate nu va afla niciodată. Dar erau alte căi, pe care putea să afle ce nu voia el să-i spună.

Dar, dacă voia să afle, trebuia să continue relația cu el.

Să-și asume un risc mai mare decît și-ar fi imaginat.

Crezuse că va putea aborda treptat problemele căsătoriei, păstrîndu-și în acest timp picioarele pe pămînt. Cine știe? Poate, la un moment dat, ajungea la concluzia că ar vrea să se mărite cu el. Dacă ar fi continuat în stilul ei logic, precaut, ar fi aflat ce trebuia să facă. Ar fi fost sigură de dorințele ei.

Dar el o făcuse să sară peste cîteva trepte, și acum se afla acolo unde n-ar fi crezut că va ajunge prea curînd. Era încă ametită, dar el aștepta răspunsul și insista să-l primească, pentru că-l merita. Ea trebuia să se bazeze doar pe instinct.

Inima îi bătea tare. Se crispă. Ridică mîna și o puse în palma lui.

El îi strînse mîna cu dragoste, dar și cu fermitate.

Această atingere posesivă o făcu să revină la realitate. Ridică bărbia sfidător și îi înfruntă privirea.

– Asta nu înseamnă că sînt de acord să mă mărit cu tine.

El o privi, apoi îi ridică mîna spre buzele sale, sărutîndu-i-o.

– Ai fost de acord să-mi dai o șansă să te conving.

Reușind să-și potolească tremurul provocat de atingerea buzelor lui, ea înclină capul.

Simon respira profund, eliberîndu-și plămîni de presiune. Nu-și imaginase niciodată că va ajunge să simtă așa ceva,

atît de intens, pentru Portia, că îi va suci mințile, așa cum n-o făcuse nici o altă femeie.

Dar trecuse peste ce era mai rău, reușise s-o facă să depășească șocul, iar acum se concentrau asupra a ceea ce urma. Nu voia să creadă că Portia își închipuise că el o va seduce, apoi o va abandona. Nu mai trebuia să discute despre această greșeală de judecată a ei.

Ea îl privi o clipă, apoi porni pe cărare. El nu-i dădu drumul la mînă, mergînd alături de ea.

Știind că ea gîndea, analiza, diseca. Nu avea cum s-o împiedice.

Nu se mișca nici o frunză, totul era cufundat în tăcere. Undeva, în depărtare, se auzi o pasăre. Cărarea unduia printre copaci. În fața lor se vedea curtea exterioară, unde se opriră. Portia se întoarse spre el.

– Ce se întîmplă dacă nu vreau să mă mărit cu tine?

O minciună putea salva situația. Dar în fața lui se afla Portia. Îi întîlni privirea.

– Voi discuta cu Luc.

Ea se crispă, ochii ei aruncară scîntei.

– Dacă faci asta, n-o să mă mărit niciodată cu tine!

El lăsă momentul să treacă.

– Știu. Dacă vom ajunge la asta, vom fi în impas. Dar nu cred că vom ajunge, așa că nu are rost să-ți faci probleme.

Ea îl privi cu ochii pe jumătate închiși, apoi, ridicînd din umeri, porni alături de el.

– Ești foarte sigur pe tine.

Intraseră în curtea exterioară. El ridică privirea spre casă.

– În această privință, trebuie să fiu sigur.

În privința a ceea ce va urma, era o altă problemă.

Ajunși în fața casei, urcară treptele cîte două. Ușa era deschisă.

În hol, Portia se opri.

– Am nevoie de timp de gîndire.

Un adevăr spus numai pe jumătate. Ea se mai simțea ca și cum ar fi păşit într-un vis, ca și cum nimic n-ar fi fost real. Nu știa prea bine în ce intrase, cu ce urma să se confrunte.

Nu putea aprecia unde se aflau acum ea și el.

Își retrase mîna dintr-a lui. El o eliberă, dar obligat de împrejurări. Portia știa că el ar fi preferat ca ea să nu-i intuiască gîndurile, că voia doar să-i distragă atenția, și, cînd o privi, realiză că ea înțelesese corect.

Simon își înclină capul:

– Mă găseşti în sala de biliard.

Ea încuviință și intră în bibliotecă. Încăperea era goală. Răsuflă uşurată, închise uşa în urma ei și se rezemă de ea. O clipă după aceea, auzi paşi pe hol.

Oare Simon avea dreptate? Ar funcționa căsătoria lor?

Nu mai avea rost să se gîndească acum la trecut. Acum aflase că el se gîndise tot timpul la căsătorie, că acționa corect. Chiar și prin faptul că nu pomenise nimic de căsătorie, pînă cînd nu apăruse incidentul cu Kitty. Dacă ar fi fost în locul lui, ar fi procedat la fel.

Ea nu se agățase niciodată de trecut. Trebuia să se gîndească la viitor. La viitorul pe care el i-l deschisese dinainte-i oarecum forțat.

Simți că lucrurile îi scăpau de sub control. Fusese concentrată asupra legăturii emoționale dintre ei, fără să se gîndească prea mult la ceea ce avea să producă asta. El se gîndise, desigur, la această legătură. Cît despre emoție...

În timp ce investiga această legătură, prin etapele ei logice, sărise la o concluzie posibilă, mult prea îndepărtată, convins fiind că era cea potrivită. Sau aşa se voia.

De obicei, ea era cea impulsivă, el – genul de mascul stoic. Cu toate acestea, el era cel convins, în timp ce ea era nesigură, căutînd dovezi, asigurări.

Cu o grimasă, ea se îndepărtă de uşă. Grija și mai ales îngrijorarea ei erau dovada faptului că se afla într-un mo-

ment greu al vieții. Risca, oferindu-i mîna. Dîndu-i toate drepturile asupra ei, lăsîndu-l pe el să aleagă.

El spunea că va merge bine. Îi înțelegea temerile, spunea c-o dorește așa cum este. Din nou, hotărîrea ei se baza pe încredere. Avea încredere în el, să trăiască, așa cum spunea el, zi de zi, tot restul vieții?

Aceasta era întrebarea la care trebuia să găsească răspuns.

Un singur lucru era clar. Relația lor, izvorîtă dintr-o legătură emoțională, care venea de undeva, din trecut, foarte tare subliniată de recenta lor întîlnire, era reală.

Se dezvolta, se consolida.

Și el știa asta, o simțea, o recunoștea la fel ca ea. Acum se folosea de ea. Adăuga voința lui – ceva la care ea nu se așteptase – împingînd-o deliberat în direcția în care dorea.

Ceea ce o ducea spre cea mai pertinentă întrebare. Ceea ce percepea ea între ei era ceva real, sau, ținînd cont de experiența și de dorința lui sălbatică, era doar o manevră a lui prin care s-o oblige la căsătorie?

Îi reveni în minte felul în care reacționase la atitudinea lui protectoare din acea dimineață. Oare era atît de neîndurător încît să fi simulat? Ea știa răspunsul: era unul afirmativ.

Dar așa era el?

Îi simțea emoțiile – pasiunile, dorințele – pe care și le înfrîna, dar pe care nu putea să le ascundă definitiv. Și mai era și dorința ei de a se eschiva, de a da înapoi, din fața lui, a întregii lumi, a puterii acesteia, dar acest impuls era învins de curiozitatea care o caracteriza, de fascinația cu care evoca aceleași dorințe care stăteau la baza relației lor și a făgăduinței a tot ceea ce ar putea să se întîmple.

El îi putea citi foarte bine gîndurile, pe care, de altfel, ea nici nu se străduise să le ascundă. Simon ar fi putut ghici adevărul, pe care crezuse că-l ține ascuns de el, care tocmai îi confirmase că se potrivesc.

Pînă acum, ideile ei despre căsătorie fuseseră abstracte. În orice caz, nu legate de el sau de altcineva. Dar evenimentele conspiraseră împotriva ei, prinzînd-o în capcană, tocmai datorită curiozității ei înnăscute. Acum, el făcea planuri de căsătorie, care puteau deveni foarte reale.

Dacă mai avea un pic de rațiune, trebuia să-l refuze și să fugă departe. Foarte departe.

Dar ideea de a fugi de el, de ceea ce ar putea fi între ei, îi provocă o reacție puternică, și ea știa că nu va putea niciodată să lase să moară această relație a lor. Dacă o făcea, nu s-ar mai fi împăcat niciodată cu sine însăși. Oportunitățile drumului pe care i-l propunea el erau fără sfîrșit, incitante, provocatoare. Diferite, unice. Ademenind-o sălbatic, provocator.

Tot ceea ce voia ea de la viață.

Perspectiva căsătoriei cu un Cynster, fără dragoste, era foarte reală acum, ca o sabie care-i atîrna deasupra capului, amenințător. Cu toate acestea, ea nu simțea, nu reacționa împotriva lui, a bărbatului ca amenințare. Fusese protectorul ei din umbră, nedorit, ce-i drept, timp de mulți ani. Iar acum refuza cu încăpățînare să rescrie acest rol.

Oftă. Contradicțiile o asaltau din toate părțile. Nu știa decît că el era decis să se însoare, în timp ce ea trebuia să se hotărască.

Importanța unei asemenea schimbări, apărute în viața sa, în ultima oră, o zăpăcea.

Se uită în jur, încercînd să se liniștească, să-și domolească respirația.

Trebuia să se calmeze, să-și regăsească acel fel obișnuit al ei, în care mintea ei funcționa atît de incisiv.

Privirea îi alunecă peste cotoarele cărților legate în piele. Apoi privi prin încăpere. Se chinui să se concentreze asupra volumelor cunoscute, să se gîndească la alte lucruri. Să se conecteze din nou la lumea în care trăise pînă atunci.

Se îndreptă spre un colț al încăperii, trecînd pe lîngă șemineu. Ferestrele spre grădină erau larg deschise. Făcu cîțiva pași, admirînd statuetele aflate pe piedestale, încercînd să nu se gîndească la nimic altceva, să privească doar pereții plini cu cărți.

Într-un colț al încăperii se afla un birou, cu fața spre cămin. Un șemineu mai mic se găsea pe peretele din spatele ei. Privindu-l, atenția îi fu atrasă de un detaliu de pe polița acestuia....

Chiar din locul în care se afla, zări în spatele biroului, un picior mic, de femeie, încălțat.

– Dumnezeule îndurător! exclamă ea și se grăbi într-acolo.

Se opri, tremurînd. Se prinse cu palma de marginea biroului. Își duse încet mîna la gît.

Nu-și putea lua ochii de la fața lui Kitty, strangulată, cu limba atîrnîndu-i, cu ochii albaștri ieșiți din orbite, și de la cordonul strîns, care săpase adînc în carnea moale a gîtului.

– Simon!...

Vocea ei era prea slabă. Făcu un efort să strige, simțind un nod în gît.

– Simon!

Trecu o clipă. Auzea bătăile ceasului. Nu avea putere să plece de lîngă birou, întrebîndu-se dacă trebuia să se ducă să caute ajutor...

Auzi pași apropiindu-se.

Ușa se deschise brusc.

Simon, care intrase în încăpere, o prinse de brațe, cercetîndu-i chipul livid. O trase spre el, pentru a o îndepărta de imaginea oribilă, interpunîndu-se între ea și trupul neînsuflețit al lui Kitty.

Se prinse cu mîinile de haina lui și-și îngropă fața la pieptul său puternic.

– Ce este? îl auzi pe Charlie în pragul ușii.

Simon arătă cu capul spre spatele biroului.

– Kitty...

Simon o ținea pe Portia la piept, conștient că tremura. „La naiba cu convenienţele!" O prinsese cu brațele sale puternice, ținînd-o strîns, dîndu-i din căldura sa. Apoi se aplecă spre ea, atingîndu-i uşor tîmpla cu mîna şi-i spuse:

– Totul e în regulă!

Ea înghiți greu, se agăță de el. Simon îi simțea agitația, starea de şoc, încordarea. Portia îşi ridică încet capul, dar nu făcu nici un pas înapoi. Privea în direcția biroului.

Apoi spre Charlie, care privise în spatele biroului, şi stătea aplecat în față, livid, trăgîndu-se de cravată. Rosti ceva nedesluşit, apoi se uită spre Simon.

– E moartă, nu-i aşa? reuşi să rostească el în cele din urmă.

Portia răspunse cu glas tremurat:

– Ochii ei...

Simon se uită la uşă. Nu mai intrase nimeni. Îl privi din nou pe Charlie.

– Du-te după Blenkinsop. Închide uşa, cînd ieşi. După ce-l trimiți pe Blenkinsop, ar fi bine să-l cauți pe Henry.

Charlie clipi de cîteva ori, apoi încuviință din cap. Se ridică, respiră adînc, îşi strînse haina pe talie şi se îndreptă spre uşă.

Portia tremura din ce în ce mai tare. Cînd se închise uşa, Simon se aplecă şi o luă în brațe. Ea se prinse de reverele hainei lui, dar nu protestă. Simon o duse spre un scaun aflat în fața şemineului, unde o aşeză.

– Aşteaptă aici. După ce cercetă cu privirile, descoperi suportul cu sticle de băutură din care luă una şi turnă brandy într-un pahar de cristal. Întorcîndu-se la Portia, se lăsă jos, lîngă scaunul ei. Îi cercetă chipul palid.

– Uite. Bea asta.

Ea încercă să ia paharul cu ambele mîini. Îl duse la gură,

să poată sorbi, încercînd să-şi stăpînească tremurul buzelor.

El o ajută să bea. În cele din urmă, culoarea îi reveni în obraji şi o urmă şi obişnuita sa putere în ochii albaştri...

– Aşteaptă-mă aici, Portia. Trebuie să verific încăperea, înainte ca aici să se coboare haosul.

Ea înghiţi de cîteva ori, apoi încuviinţă.

Simon se ridică, traversă încăperea pentru a se uita la trupul lui Kitty întins pe podea. Zăcea pe spate, cu mîinile ridicate în sus, de parcă s-ar fi luptat pînă în ultima clipă cu ucigaşul.

Pentru prima oară, îi fu milă de ea: chiar dacă era un dezastru social, nu meritase să moară astfel. Era furios, o furie nu numai de suprafaţă, ci mult mai complexă şi nu cauzată numai de ceea ce i se întîmplase lui Kitty. Se controlă încercînd să înregistreze în minte ceea ce vedea.

Ucigaşul o atacase din spate, strangulînd-o cu un cordon luat, se pare, de la o draperie. Kitty era o femeie foarte scundă, de doar un metru şi jumătate, nu-i fusese prea greu s-o dovedească. Se mai uită în jurul cadavrului, dar nu remarcă nimic neobişnuit, cu excepţia rochiei. Nu mai era îmbrăcată cu aceeaşi pe care o purtase la prînz. Aceea fusese o rochie de dimineaţă, relativ comună, aceasta era una mai frumoasă, o rochie deosebită, care-i punea în evidenţă formele voluptuoase şi perfect potrivită unei doamne căsătorite.

Se mai uită o dată pe birou, dar nu văzu nimic neobişnuit, nici o scrisoare neterminată, nici o zgîrietură pe tamponul de sugativă. Tocurile se aflau pe tăviţă, sticla cu cerneală era închisă.

Nu că şi-ar fi imaginat-o pe Kitty venind în bibliotecă să scrie scrisori.

Reveni la Portia, scuturînd din cap, ca răspuns la privirea ei întrebătoare:

– Nu am nici un indiciu.

Luă paharul pe care i-l întinse ea. Era pe jumătate plin.

Îl dădu peste cap, mulțumit de senzația de căldură, care-l cuprinse imediat. Fusese cu nervii întinşi în ultimul timp, gîndindu-se la discuția sa cu Portia. Şi acum, asta!...

Trase aer în piept şi o privi.

Portia ridică privirea spre el.

Trecu o clipă, apoi ea întinse mîna.

El i-o apucă şi-i simți degetele reci, încordate.

Portia se uita spre uşa care se deschise brusc, lăsîndu-i să intre pe Henry şi Blenkinsop.

Orele următoare au fost cele mai groaznice din cîte îşi putea aminti Simon. Cuvîntul *şoc* era prea departe de ceea ce caracteriza felul cum îi afectase moartea lui Kitty pe toți. Erau uluiți, incapabili să accepte. În pofida celor întîmplate în ultimele zile, nimeni nu-şi imaginase că va sfîrşi astfel.

– Mărturisesc că uneori am simțit nevoia s-o strîng de gît, zise James. Dar nu mi-am închipuit că se va găsi cineva care s-o facă.

Dar iată că se găsise.

Cît despre doamne, cele mai multe dintre ele păreau înnebunite. Chiar şi Lady O. Aceasta uitase să se mai sprijine pe bastonul ei lăcuit, ba chiar să bată cu el în podea.

Drusilla părea cea mai liniştită dintre ei. Dar chiar şi ea pălise, căzînd pe un scaun cînd auzise vestea. Moartă, Kitty cîştigase mai multă simpatie decît ca atunci cînd fusese în viață.

În cea ce-i privea pe bărbați, după ce trecu primul şoc, aceştia rămaseră doar confuzi. Se gîndeau cu toții la ce se va întîmpla în continuare.

Simon nu-şi lua ochii de la Portia. Trecuseră cîteva ore şi încă nu-şi revenise din şoc. Ochii i se măriseră, mîinile îi erau umede. Ar fi vrut s-o ia în brațe, s-o ducă departe, dar nu era posibil.

Trimiseseră după Lordul Willoughby, judecătorul local.

Acesta sosi, şi după ce spuse cele cuvenite în asemenea situaţii, cercetă trupul încă întins pe podeaua din biroul Lordului Glossup. După ce discută pe rînd cu fiecare domn, o invită pe Portia să-i spună ce văzuse.

Simon o însoţi, de parcă s-ar fi cuvenit să facă asta. Ea nu-l chemase, el n-o întrebase dacă să meargă cu ea, dar, de cînd îl prinsese de mînă în birou şi nu-i mai dăduse drumul, el ştiuse că trebuie să-i fie alături. Aşezată într-un fotoliu, lîngă foc, cu el alături, începu detaliile uluitoarei descoperiri pe care o făcuse.

Lordul Willoughby, cu pince-nezul la locul său, lua notiţe.

– Aşadar, n-au trecut mai mult de cinci minute de cînd vă aflaţi în bibliotecă, pînă s-o descoperiţi pe doamna Glossup?

Portia se gîndi, apoi încuviinţă.

– Şi n-aţi văzut, n-aţi auzit pe nimeni părăsind încăperea, cînd aţi intrat în holul din faţă sau în bibliotecă, aşa este?

Ea încuviinţă din nou.

– Chiar pe nimeni?

Simon era gata să izbucnească, dar Willoughby îşi făcea doar datoria. Era un bătrînel amabil, cu atitudine paternă, dar cu o privirea ageră. Părea să înţeleagă că Portia ezita cu răspunsurile, dar nu fiindcă i-ar fi ascuns ceva.

Ea îşi drese glasul.

– N-am văzut pe nimeni.

– Am înţeles că uşile de la terasă au fost deschise. V-aţi uitat afară?

– Nu, nici măcar nu m-am dus la uşă. Am trecut pe lîngă ea.

Willoughby îi zîmbi încurajator.

– Şi cînd aţi văzut-o pe doamna Glossup moartă, l-aţi strigat pe domnul Cynster, da? Aţi atins ceva?

Portia negă scuturînd din cap. Willoughby se întoarse spre Simon.

– N-am văzut nimic. M-am uitat, dar n-am văzut nimic altfel decît de obicei sau ieşit din comun.

Willoughby încuviinţă şi făcu o altă însemnare.

– Foarte bine. În acest caz, cred că nu vă voi mai deranja. Se ridică zîmbind.

Portia, cu mîna încă în mîinile lui Simon, se ridică şi ea.

– Ce se va întîmpla acum?

Willoughby se uită la Simon, apoi din nou la ea.

– Mă tem că va trebui să chemăm un anchetator de pe Bow Street. Voi trimite raportul preliminar în seara asta. Cu puţin noroc, ofiţerul va fi aici mîine după-amiază. Zîmbi din nou, de data asta încurajator. S-au perfecţionat, iar acum, draga mea, în acest caz ... ridică din umeri.

– Ce vreţi să spuneţi „cu acest caz"?

Din nou, Willoughby se uită la Simon, apoi făcu o grimasă.

– Din nefericire, în afară de domnii Cynster şi Hastings, nici unul dintre ceilalţi domni nu poate dovedi ce a făcut în timpul în care a fost ucisă doamna Glossup. Desigur, mai sînt şi ţiganii din preajmă... Oricum, este bine să respectăm procedurile legale.

Portia îl privea cu ochii mari; Simon îi citea gîndurile.Ea îşi dorea ca ucigaşul să fie prins, *indiferent* cine ar fi fost acesta.

Simon se întoarse spre Willoughby, se înclină şi o scoase din încăpere pe Portia.

Willoughby mai schimbă o vorbă cu Lordul Glossup, apoi plecă.

Cina, care a constat în seara aceea din hrană rece, a fost servită mai devreme.Toată lumea s-a retras în camere înainte de apusul soarelui.

Stînd la fereastră, cu coatele sprijinite de pervaz, cu bărbia sprijinită în palme, Portia urmărea lumina de aur a soarelui care apunea.

Şi se gîndea la Kitty. Kitty, cu multele ei fațete, pe care le văzuse în ultimele zile. Fusese frumoasă, plină de viață, plăcută, încîntătoare, dar şi răzbunătoare, superficială, ştiind cum să-i rănească pe ceilalți. Pretindea prea mult şi era egoistă, asta poate fusese vina ei cea mai mare. Cerea ca viața, totul din jurul ei, s-o aibă în centru pe ea şi numai pe ea. În tot acest timp, Portia nu văzuse la Kitty nici măcar un singur semn că i-ar fi păsat de altcineva.

Se înfioră. Nu-şi putea scoate din minte un singur lucru: Kitty avusese încredere în cineva, cineva cu care trebuia să se întîlnească în bibliotecă, loc în care ea n-ar fi intrat în alte condiții. Îşi schimbase şi rochia. Îşi aminti speranțele care păreau să o anime în timpul mesei.

Kitty îi acordase încrederea în mod nechibzuit. Şi fatal.

Dar există mai multe feluri în care îți poți pierde viața.

Portia îşi impuse să nu se mai gîndească la moartea lui Kitty, pentru a se ocupa de problemele ei. Problemele care o afectau emoțional, care-i afectau viitorul, viața ei şi pe a lui Simon, viața pe care trebuia s-o trăiască, indiferent de decesul lui Kitty.

Ea ştiuse că erau anumite lucruri care i s-ar fi putut întîmpla oricărei doamne, dacă nu era atentă.

Cît timp ştia că afirmația aceasta i se aplică şi ei, nu-şi mai amintea. Poate că undeva, în adîncul ființei sale, simțise că acesta era motivul pentru care evitase bărbații şi căsătoria destul de mult timp.

Căsătoria – pentru ea – va însemna întotdeauna un risc, tocmai de aceea începuse cu foarte mare atenție căutarea unui soț *potrivit:* unul care să-i ofere tot ce-i trebuia, dar să se şi lase manevrat, şi premiîndu-i ei să-şi aibă propriul drum.

Temperamentul ei nu-i va permite niciodată să trăiască într-o relație în care partenerul va încerca s-o îndrăgească. Asta ar distruge-o.

Şi acum, i se oferea perspectiva unei căsătorii cu un bărbat destul de puternic, pentru a-i frînge voința. Un bărbat pe care nu-l putea îndoi, dar care ar fi supus-o.

Îl ştiuse dintotdeauna pe Simon. Niciodată, nici chiar cînd avea paisprezece ani, nu-l subapreciase, dar nici nu-l considerase un tiran. Însă nici nu-şi închipuise că vreodată acesta o va cere de soție, oricum nu înainte de a se gîndi ea la această posibilitate. Dar se pare că el avusese în minte această variantă, iar ea îşi dorea un soț, lucru pe care el, din fericire, nu-l aflase.

Ea i se oferise.

Iar el o luase.

Nu era surprinzător, îi stătea în fire.

Privind afară, spre grădinile întunecate, se gîndi din nou la el, la tot ce trăiseră împreună. Şi încă nu aflase totul.

Şi ar fi vrut să ştie.

Dragoste era ceea ce înflorise între ei? Sau altceva, un plan al lui, pentru a o atrage?

În afară de asta, oare într-adevăr el i-ar fi permis să fie ea însăşi? Sau oferta lui era doar o tactică de a o face să consimtă la căsătorie?

Două întrebări – ambele atît de clare în mintea sa.

Era o singură cale de a afla răspunsurile.

„Pune-mă la încercare!"

Va trebui s-o facă.

Stătea în dreptul ferestrei, urmărind umbrele nopții. Şi noaptea care se lăsa, învăluind grădinile.

Simțea cum îi pulsează sîngele în vene.

Ea avea o viață de trăit şi asta însemna că putea să facă ce ar fi vrut. Nu-i lipsise curajul niciodată. Niciodată nu refuzase o provocare.

Dar nici nu avusese parte de o astfel de provocare.

Trebuia, oare, să ia ce-i oferise el, să-şi alcătuiască, pe baza ofertei lui, o viaţă aşa cum şi-o dorea, cerînd de la el – tocmai lui, dintre toţi bărbaţii – răspunsuri, garanţii pentru a fi sigură?

Nu exista cale de întoarcere. Nu putea pretinde că nu se întîmplase nimic între ei, sau că nu se înfiripase nimic între ei.

Sau că putea să plece foarte simplu, să fugă de el! Simon n-ar fi lăsat-o.

Nu avea rost să se prefacă.

În haină şi cămaşă, Simon stătea în faţa ferestrei din camera sa, urmărind apele lacului schimbîndu-şi culoarea, înnegrindu-se, ca cerneala.

La fel se întîmpla cu starea lui de spirit.

Voia să se ducă la Portia, acum, în seara asta. Voia s-o prindă în braţe, s-o ştie în siguranţă. Voia s-o facă să se simtă protejată şi asta era o dorinţă atît de nouă pentru el.

Acesta era impulsul principal, pe care nu-l putea ignora.

Iar această constatare îi mărea şi mai mult disperarea.

Portia se afla în camera sa, singură. Se gîndea.

Nu avea ce face, nu avea cum s-o influenţeze, ca să ajungă la concluzia dorită de el.

Nu-şi amintea să mai fi fost atît de nesigur în privinţa nici unei femei din viaţa sa. Nici una nu-i mai opusese atîta rezistenţă.

Nu avea ce face. Dacă ea nu venea, nu avea cum s-o convingă. S-o convingă să continue cu el, să încerce să facă o căsătorie viabilă, lucru de care era convins acum. Vorbise cu toată seriozitatea, cînd afirmase că va face totul pentru ca ea să se simtă bine alături de el.

Va face tot ce-i stătea în putinţă să o determine să-l ia de bărbat.

Dar, în aceste momente se simțea neajutorat. Era obișnuit să-și controleze viața, să ia deciziile importante. Dar în acest caz apăruse ceva care conta mai mult ca orice. Pînă cînd ea nu ar fi venit să-i ofere șansa, nu putea face nimic.

Viața sa, viitorul său, se aflau în mîinile ei.

Dacă ea îi dădea șansa s-o convingă, iar apoi să decidă că nu voia să se mărite cu el, nu mai avea nici o importanță că el era mai puternic decît ea, sub toate aspectele. I-ar putea aduce toată lumea la picioarele ei, fără ca ea să cedeze. Nimeni nu știa asta mai bine ca el.

De ce alegerea sa se oprise asupra unei femei cu o voință de nestrămutat, nu știa, dar era prea tîrziu să mai schimbe ceva.

Simți că pieptul i se acoperă de o transpirație rece. Respiră adînc. Rîsese de cumnații săi, cu ani în urmă. Acum nu mai rîdea. Se afla în aceași strîmtoare cumplită.

Zăvorul pocni. Se întoarse tocmai cînd ușa se deschidea.

Portia intră, îl cercetă din priviri și, cu capul sus, se îndreptă spre el.

El rămăsese nemișcat. Abia mai respira.

Se simțea ca un prădător a cărui pradă nevinovată tocmai îi apăruse în cale.

Fața ei era luminată doar de lună. Îi văzu expresia mîndră, figura decisă.

Veni drept spre el, întinse o mînă, prinzîndu-l pe după gît și-l sărută.

Focul se afla încă acolo, în interiorul lor. Prinse viață de îndată ce buzele ei i le atinse pe ale sale, iar el îi răspunse, instinctiv.

Mișcîndu-se încet, dîndu-i timp să se retragă, dacă voia, o prinse de mijloc, apoi, cînd văzu că ea nu se împotrivește, o strînse mai tare.

Portia i se cuibări la piept. Ceva din ființa lui se deblocă, se topi. Îi răspunse la sărut, dorindu-și mai mult de la ea. Iar ea îi dădu. Fără ezitare.

El nu ştia ce hotărîre luase, ce atitudine va adopta, nu ştia decît că era fericit s-o aibă din nou în braţe. Să se ştie dorit de ea.

Şi ea îl dorea. Arătă asta foarte clar strîngîndu-se în el, apăsîndu-i pieptul. Limba ei o întîlni pe a lui, alunecînd senzual, într-un sărut tot mai profund. Dorindu-şi mai mult, obţinînd mai mult, dînd mai mult. Se sărutară cu toată convingerea, cu toată pasiunea clipei.

Simon ştia că totul era intenţionat. Că aşa voia ea.

La fel de intenţionat, el dădu deoparte argumentele, mijloacele de convingere, lăsîndu-se sub imperiul momentului.

Înlănţuindu-i coapsele, o trase spre el. Ea îi răspunse cu un murmur arzător, prinzîndu-se de gîtul lui cu braţele, pentru a-l apleca spre gura ei şi a se desfăta cu ea. Simon se opri o clipă uimit, pierdut, luptînd să-i satisfacă dorinţele, o sărută, preluă din nou controlul situaţiei şi o purtă către pat.

O lăsă jos, întinsă, răsucindu-se instinctiv, s-o prindă sub el. Ea suspină, apoi îl apucă de păr, de umeri, sărutîndu-l, zvîrcolindu-se, să scape, pînă cînd el o lăsă deasupra.

Reamintindu-şi că el era acum cel care implora, ştiind că nu va obţine clemenţă, făcu tot posibilul s-o mulţumească, s-o momească, s-o vrăjească.

Să i se încredinţeze minţii lui, şi mîinilor, şi buzelor, gurii şi limbii, să-l pună la încercare. Să i se dea ei, pe sine însuşi, trup şi suflet.

În clipa în care conştientiză acest gînd, simţi că avusese dreptate, că se ridicase deasupra unei ape adînci. Îl atinse, ca o adiere de vînt ce-i înflorea spre ceafă, pătrunzîndu-i adînc, în trup...

Era pregătit s-o lase să-şi aibă propriul drum.

Ea ezită o clipă, suspicioasă, dar apoi acceptă invitaţia lui nerostită, aşezîndu-se deasupra lui mai bine, pentru a-i savura gura. Întinzînd mîinile, îi prinse faţa cu palmele şi-l

ținu captiv, oftînd satisfăcută, eliberîndu-i gura, privindu-l cu ochii grei de dorință, trecîndu-și degetele prin părul lui.

Luînd aceasta ca pe un semn bun, el o mîngîie ușor pe spate, netezindu-i rochia, apoi descheindu-i nasturii.

Ea scoase un sunet de protest. Sprijinindu-se de pieptul lui, se ridică, privindu-l în ochi.

Simon nu înțelegea ce încerca să vadă în ochii lui, dar stătu nemișcat, cu brațele larg desfăcute, știindu-se studiat.

Portia se uită la el, la figura lui luminată de razele lunii, ce pătrundeau prin fereastră. Îi observa supunerea, resemnarea, poate dorința lui, ca, măcar aici, măcar în seara aceea, să se lase la voia ei. Să procedeze așa cum dicta ea.

Ea voia – pretindea – mai mult.

– Mi-ai propus o încercare. Ce înseamnă asta?

Avînd-o deasupra, nu-i putea vedea ochii prea bine, pentru a citi în ei răspunsul, pe care-l voia ea. Îi cercetă chipul, ezită o clipă, apoi spuse:

– Ar fi bine să ne purtăm ca și cum am fi căsătoriți, pentru ca tu să nu simți asta ca pe o nenorocire ce s-a abătut asupra ta.

– Te angajezi să nu te comporți ca un dictator? Portia făcu un gest larg. Să nu pretinzi să deții controlul?

– *Voi încerca* să n-o fac, zise el, strîngînd din dinți. Mă voi lăsa manevrat de tine, atît cît voi putea, în limitele rațiunii, însă nu voi putea să...

Cum el nu mai continuă, ea completă:

– Să-ți schimbi felul de a fi?

Simți că abia se abține.

– Nu pot fi ceea ce nu sînt, așa cum nici tu nu poți deveni ceea ce nu ești. Nu putem decît să încercăm, să vedem dacă se poate.

Ea se arătă surprinsă de sinceritatea lui. Era de ajuns, se simțea destul de sigură așa, după ce îl testase și după ceea ce descoperise.

– Foarte bine. Să încercăm, să vedem la ce vom ajunge.

Mîinile lui mari, puternice, rămaseră desfăcute larg, nu împingînd, nu apăsînd. Aşteptînd.

Se aplecă, sărutîndu-l. El se retrase, tensionat. Portia îl îngheţă cu o privire.

Şi îşi înfipse degetele în cravata lui. Îi scoase acul cu diamant, pe care-l prinse în reverul hainei, îi desfăcu nodul cravatei. Se opri cu un aer şăgalnic, de parcă ar fi studiat în minte toate posibilităţile, apoi îi zîmbi.

Prinse capetele cravatei cu ambele mîini, făcînd din ea o legătură pentru ochi.

Îl surprinse privind-o.

– Este rîndul tău.

El o sorbea din priviri, dar ea nu-l lăsă să se ridice şi-l legă la ochi.

– Sper că ştii ce faci! murmură el.

– Cred că mă voi descurca.

Cu el legat la ochi, ştiind că nu mai era nevoie să-i urmărească expresia din priviri, se putea concentra asupra lui.

Îl împinse uşor pe spate cu mîinile. El se întinse, ascultător. Pernele rămăseseră la dreapta ei. Luna se ridica, de undeva, din spatele umărului ei drept, aruncînd o lumină slabă, dar suficientă asupra lui.

Portia începu să creeze scena pe care o gîndise, cu care intenţiona să-l pună la încercare în acea noapte.

12

Ideea era prea incitantă, pentru a o respinge. După ce îi descheie haina, i-o scoase, apoi o aruncă la podea.

El se lăsă înapoi pe pat; Portia se năpusti asupra nasturilor cămăşii sale. Cu degetele ocupate, îi urmărea chipul. Legat la ochi, cum era, nu-şi mai controla expresia feţei. Din cîte se părea el îi ghicise oarecum intenţiile, dar nu-şi dădea seama şi ce simţea.

Zîmbi încîntată, atunci cînd îi desfăcu şi ultimul nasture. Îi smuci cămaşa, apoi o trase afară. El îndura totul, zîmbind.

– Gîndeşte-te la Anglia! zise ea. Şi-şi întinse mîinile asupra lui.

Lacomă, îşi umplu mîinile cu frumuseţea şi forţa pieptului său, vrăjită de felul în care-l simţea: pielea era netedă, moale, sub părul aspru, de pe piept, muşchii tari, bine formaţi, puternici, plini de promisiune.

El tresări.

– Voi supravieţui.

Zîmbetul ei deveni poznaş. După ce-i aruncă la podea cămaşa, se aplecă încet şi cu vîrful limbii îi atinse clavicula. El îşi ţinu respiraţia. Muşchii abdomenului i se încordară. Portia se abătu asupra pieptului. Ca să-l incite, să-l înţepe, să-l tortureze.

Să lingă şi să zgîrie cu mugurii întăriţi ai sfîrcurilor. Cu muşcătura dinţilor, aici, acolo, apoi să sugă.

Pînă cînd el începu să fremete, pînă cînd mîinile, pînă atunci pasive, aşezate pe şoldurile ei, începură să strîngă, să vrea să ia.

Portia se ridică în genunchi, îşi trase fustele de dedesubtul ei şi se aşeză călare pe el.

Aplecîndu-se îşi trecu palmele peste pieptul lui, apoi încet, simţind cum fiecare muşchi i se încordează, le coborî mai jos.

Peste muşchii abdomenului. Deasupra taliei.

Sub mîinile sale, muşchii se încordară.

Satisfăcută, se lăsă puţin pe spate, aşteptînd.

Simon respiră adînc.

Desfăcînd nasturii, dădu la o parte pantalonii, şi strînse mîinile desupra lui.

El deveni rigid, totul din el, fiecare muşchi al trupului său prins se crispă. În primul minut, cît ea îi linişti tăria lui; apoi o mîngîie, o exploră, o dezmierdă; el aproape că nu mai respira.

Apoi spuse încet:

– Aş putea să sugerez ceva?

Ea îl privi şi-i spuse:

– Sugerează-mi.

El o prinse în braţe.

O învăţă să facă exact ce-şi dorea el. Cum să-l atingă, cum să-i producă plăcere, cum să stoarcă bucuria din el pînă cînd răsuflarea i se va opri în gît.

El inspiră adînc, îi dădu mîinile deoparte, şi schimbînd locul, începu să-şi tragă pantalonii.

Ea se ridică şi-l ajută să se dezbrace.

Gol, legat la ochi şi felul în care arăta, îi tăia respiraţia.

Tot ce vedea îi aparţinea doar ei.

Dacă îndrăznea să ceară.

Portia îşi linse buzele, îşi ridică fustele, apoi, pe genunchi, se mişcă înapoi, deasupra picioarelor lui.

Trăgîndu-şi fustele, le dădu deoparte, împingîndu-le în spate, în aşa fel încît el îi putea simţi pielea fierbinte, şi simţi fierbinţeala ei, a locului ce durea şi-i pulsă între pulpe, aţîţîndu-l în timp ce se aşeza peste coapsele lui, privindu-i atent forţa.

Ridicîndu-şi cămaşa pentru ca pielea ei s-o întîlnească pe a lui, îşi strînse din nou mîinile în jurul sexului său întărit.

Goana impulsurilor prin el a fost la fel de puternică precum o maree. De el se spărgea val după val, încordîndu-l sub apăsare, dar refuzînd să se oprească. Respiraţia îi deveni sacadată.

Ea zîmbi. Încă nu terminase cu el.

Aplecîndu-se, ea admiră trofeul din mîinile sale, apoi, înclinîndu-şi capul, îşi puse buzele pe pielea fierbinte şi moale.

El se zgudui. Respira întretăiat.

El scoase sunete strangulate. Degetele i se încurcau prin părul lung.

—Nu! Nu face asta!

Cuvintele fuseseră aproape de neînţeles.

Ea-l eliberă, privindu-i chipul, cu intensitate.

– De ce? Îţi place!

După tot ce putea vedea, îl supunea unei torturi mai excelente decît plănuise.

– Nu asta-i problema! El respiră profund. La sfîrşit, nu acum!

– Hmm!

Îi plăcea gustul lui, îi plăcea senzaţia de a-l avea atît de mult ca rob al ei.

– Pentru Dumnezeu, ai milă!

Îi prinse mîinile şi i le îndepărtă.

– Mai tîrziu. Sau altă dată.

– Promiţi?

– Ai cuvîntul unui Cynster.

O lăsă să aştepte, cu pieptul fremătînd.

Ridicîndu-se pe genunchi, se trase în sus, pînă cînd îi încălecă şoldurile, fără nimic între pielea ei şi a lui, nici măcar o fărîmă de aer care să separe sexul lui în erecţie de goliciunea tînjindă dintre coapsele sale.

El părea că nici nu mai respiră.

Ea se întinsese deasupra lui şi-l săruta pătimaş.

Tensiunea creştea în trupul puternic de sub ea.

Se trase înapoi.

Cînd văzu că ea nu se mai mişcă, o întrebă:

– Eşti conştientă de ce-mi faci?

Portia nu era chiar aşa de neştiutoare. În biblioteca de la Calverton Chase, fratele ei, Luc avea o colecţie de reviste, pe care le ţinea sus, pe un dulap. Nu le cobora niciodată de acolo. În consecinţă, ori de cîte ori aveam ocazia, ea şi sora ei, Penelope, dădeau jos volumele cu pricina. Erau mai multe reviste, cu ilustraţii foarte explicite. Ea nu uitase niciodată ce văzuse atunci.

– Într-un fel, ştiu despre ce este vorba... dar mai trebuie să-mi spui...

Aplecîndu-se înainte, ea îşi purtă încet limba în jurul sfîrcurilor lui, gustîndu-i pielea sărată.

Murmură:

– Cum se face asta, mai exact?

Rîsul lui sună ciudat, abrupt, de parcă suferea.

El avu o reacţie ciudată de fapt, mai mult un rîs înăbuşit. Pieptul i se umflă.

– Simplu, zise el. Astfel.

Cu toate că nu putea vedea, Simon o orientă înainte şi înapoi, pînă sexul său întărit o pătrunse, apoi îi ridică încet şoldurile şi împinse mai tare, oprindu-se, supus, înainte ca ea să ceară aceasta.

Ea zîmbi.

– Presupun că acum ar trebui să mă ridic... Sprijinindu-se de pieptul lui, se ridică uşor. Cam aşa...

Nu avea nevoie de confirmare. Ea-şi ţinu ochii închişi, în timp ce trupul său oferindu-se drept teacă pentru tăria lui puternică, îl luă treptat pe al lui, acceptîndu-l, primindu-l. Puţin cîte puţin, avînd totul sub control, ea-l apăsă şi-l luă, cuprizîndu-l mai adînc, tot mai adînc. Senzaţiile erau ameţitoare: căldura, presiunea, acea realitate tare. Portia îşi desfăcu genunchii şi mai mult pentru a se duce mai în adînc, să-l ia cu totul, să-l strîngă în adîncul ei, cît de mult putea.

– *Dumnezeule!* exclamă Simon, înfigîndu-şi unghiile în coapsele ei. Ai milă, opreşte-te o secundă!

Vocea îi suna straniu, aproape înăbuşită.

Ea îl privi, îi observă chipul răvăşit de pasiune, şi-i oferi dor un minut, folosind ea însăşi acest răgaz ca să cuprindă în sine senzaţia lui, să simtă ce simţea el, împlinind-o, primindu-i cu bucurie trupul într-al ei. Simţurile i se zguduiau, fierbinţi şi vii, pregătite, în aşteptarea a tot ce urma să vină.

Sub ea, Simon simţea că poate rămîne în toate minţile doar înfigîndu-şi unghiile în trupul ei. Îi spusese că va reuşi să treacă peste acest moment, însă... nu era foarte sigur. Era învăluit de căldura ei, de carnea ei moale, mătăsoasă... Dar nu ştia ce să facă , n-o putea vedea, nu se putea bucura de frumuseţea ei, simţea doar aerul răcoros venind dinspre pielea goală.

Simţindu-i coapsele goale, fără ciorapi, ştiind că ea voia să profite pînă la uitare de el, dar fără să aibă habar ce voia să facă după... Iar dacă el n-ar fi stat aşa, întins pe spate, l-ar fi făcut ea să stea în genunchi.

Timpul lui expirase, din nefericire. Portia îi îndepărtă mîinile de pe coapsele ei –, îşi împleti degetele cu ale lui şi sprijinindu-se de el, se ridică.

Sus.

Dar, înainte ca ea să-l piardă, se răzgîndi, şi se pătrunse şi mai mult de el, încet, adînc.

Simon strînse din dinţi. Era atît de fierbinte, atît de bine încordată, întinsă, contractată, încît se miră şi el că nu exploda la simpla atingere. Cu toate acestea coapsele lui se ridicară involuntar, cînd ea se lăsă din nou în jos.

– Portia, nu te mai mişca! exclamă el.

Ar fi vrut să întrebe cu ce armă putea s-o facă să stea liniştită. Apoi, realiză că singur se supusese acestui dulce chin şi că trebuia să îndure.

Ea încercă din nou, ridicîndu-se, apoi lăsîndu-se jos.

Degetele ei se împletiră cu ale lui, ea continuîndu-şi mişcările.

Instrucţia ei fusese exemplară. De copil, învăţase călăria, călărise ani întregi pe cîmpiile din Ruthlandshire. Nu exista nici o şansă să obosească prea uşor.

Trupul lui răspunse provocării. Se luptă să rămînă liniştit, să facă faţă dorinţelor ei. Ea îl ţinea strîns continuînd să-l călărească, savurîndu-l şi, treptat, mişcîndu-se mai repede şi mai repede.

Respiraţiile lor deveniră tot mai greoaie. Ea se ţinea bine de mîinile lui, dar nu-şi oprea mişcările. O simţi cum se strînse, simţi încordarea din ea, cum se concentrează, cum se contopeşte cu el.

Cu un oftat prelung, ea îl prinse de încheieturile mîinilor, apoi îl orientă spre sînii săi. Cu respiraţia întretăiată, el îi prinse sînii cu ambele mîini, găsi sfîrcurile umflate, închise palmele în jurul lor şi strînse... Pînă cînd ea simţi că se sufocă, se încleştă de pieptul lui, îşi recăpătă apoi respiraţia şi ritmul şi continuă călăritul.

Era deasupra lui. Mai tare, mai uşor, îndepărtîndu-şi genunchii mai larg, ca să-l cuprindă încă şi mai adînc. Efortul de a rămîne pasiv aproape că-i rupea inima. Pulsul îi suna, galopînd cu ea, prins în fierbinţeala crescîndă, alergînd în ritmul ei sălbatic. Cu ea. Îndemnînd-o.

Cu mîinile, îi prinsese sînii umflaţi şi tari. Ea gemu, simţind că nu mai are aer, cînd el strînse mai tare.

Se aplecă spre el, apăsîndu-şi sînii în palmele lui. Abia şopti;

– Atinge-mă.

Nu mai era nevoie s-o întrebe unde. Îi lăsă sînii în pace, îi dădu fustele la o parte, cuprinzîndu-i şoldurile mlădioase. O mînă îi alunecă pe rotunjimea unei coapse, cealaltă începu să mîngîie buclele umede. Cu vîrful unui deget îi atinse nestemata clitorisului. Mîngîind, cu bună ştiinţă. Oprindu-se. Ascultîndu-i rugămintea sinceră, abia şoptită. Apăsînd. Cu

un strigăt slab, ea atinse punctul culminant, ca o explozie, iar trupul ei se contractă spasmodic, în timp ce-şi înfigea degetele în pieptul lui. Trupul lui reacţionă.

Acea pornire primitivă, dorinţă, sau altceva mai puternic, greu de numit, îl făcu să-şi piardă controlul.Cu capul dat pe spate, el respiră adînc;*îşi înfipse degetele în coapsele ei, pentru a o opri şi în acelaşi timp se strădui să-şi potolească propriul trup, dornic să se elibereze, să-i fie permis să se bucure de trupul ei fierbinte, moale, de femeie.

Strînse din dinţi, respirînd sacadat, aşteptînd.

Ea îşi lăsă capul în jos şi-l sărută.

Era o invitaţie, sau... aşa spera el. Se ruga pentru asta.

Tensiunea care-i urca pînă la piele, rigiditatea trupului său ajunse pînă la ea. El îi simţi ezitarea. Apoi ea se ridică din nou şi-i smulse legătura de pe ochi.

Îl urmări cum clipeşte, apoi privirile li se întîlniră. Portia se întinse leneşă, zîmbindu-i ca o pisică, ce abia terminase de savurat un castron cu smîntînă şi aruncă legătura deoparte. Ridică braţul şi îi trasă o dungă cu degetul pe obraz.

Îi şopti:

– Ia-mă! Acum!

Simon tresări, simţurile acţionară orbeşte. Avu nevoie de cîteva secunde să le readucă sub control.

Cu ochii mari, dar cu zîmbetul pe buze, Portia îl privea.

Ochii ei negri erau plini de pasiune. Îl urmărea, aştepta să vadă ce va face...

Respiraţiile li se împreunară. A lui încordată, a ei mai înceată, ca urmare a orgasmului.

Cu toate acestea, el nu avea nevoie de un alt îndemn, de alt stimul.

Ea îl invitase, în felul ei special. Simon se întrebă dacă avea măcar idee de cum se simţea el, de dorinţele lui nesatisfăcute, pe care le declanşase prin jocul ei.

El dorea s-o ia de deasupra, s-o aşeze în genunchi în faţa

lui, cu poalele rochiei ridicate peste şolduri, predîndu-i-se captivă, să se înfigă în ea, simţind-o deschisă pentru el, cedîndu-i.

Îşi linse buzele. Luîndu-şi încet mîinile de pe şoldurile ei, îi căută nasturii rochiei şi începu să-i descheie. Îşi spuse că într-o zi ea va face ceea ce-şi dorea el. Dar nu acum. Mai tîrziu. Dacă-şi putea păstra capul pe umeri în zilele următoare, va veni şi clipa cînd va putea s-o facă să înţeleagă ce reprezenta ea pentru el, cu adevărat. Cum îl făcea să se simtă.

Reuşind să se mişte foarte puţin, el îi scoase rochia pe cap. Portia îl ajută, permiţîndu-i să-i scoată şi combinezonul.

O lăsă doar cu ciorapii.

Se răsuci, aducînd-o sub el.

Aproape că-şi pierdu minţile cînd Portia îl împinse înapoi:

– Aşteaptă.

O simţi mişcîndu-se. Simon trase exasperat aer în piept, vru să-i spună că nu mai putea aştepta...

Dar nu făcu decît să privească uimit cum ea îşi ridică mai întîi un picior, de pe care-şi scoase ciorapul cu mişcări lente, sau mai bine zis, îl rulă în jos, apoi în sus, după care, în sfîrşit, îi scoase. Observă cum el o privea cu ochii mari cînd aruncă ciorapul cît colo.

– Vreau să-ţi simt pielea.

El nu-i răspunse. O lăsă să repete operaţiunea scoaterii ciorapului şi din celălalt picior, remarcînd uşurinţa şi firescul cu care făcea acest lucru.

Imaginaţia i se aprinse.

Dar ea îşi aruncă şi cel de al-doilea ciorap, îl prinse după gît cu ambele braţe.

– Acum poţi...

El îi opri cuvintele cu un sărut pătimaş.

O lăsă fără respiraţie, răvăşindu-i buzele, învîrtejindu-i simţurile – mai repede, mai puternic şi mai repede – pînă

cînd se arcui sub el, implorîndu-l. Pînă cînd Simon se agăţă de şoldurile sale şi o pătrunse.

Din nou. Şi din nou, şi din nou.

El simţi ploile seminţei sale venind şi că nu le va mai putea reţine, că se va lăsa luat de furtuna din trupul său. Ca să-şi alunge această furtună acută, o avu din nou, şi din nou.

Portia nu se plîngea de asta ci, arcuindu-se şi mai mult îl zgîrie pe spate cu unghiile. Voia mai mult, cerea, aştepta... cu aceeaşi disperare ca şi el, în nevoia de mai mult.

Simon îi desfăcu mai mult coapsele. Ea veni în întîmpinarea dorinţei, ridicîndu-şi picioarele lungi, pe care le împleti pe spatele lui, deschizîndu-se, oferindu-i tot ce-şi dorea. Cu inima bătîndu-i puternic, el luă, o luă, i se dădu.

Cu capul dat pe spate, arcuit deasupra ei, închise ochii şi se lăsă dus de puterea momentului. Se lăsă purtat de pasiune.

Se lăsă consumat de ea.

O simţi cum se agaţă de el cu disperare, în timp ce tremura sub forţa momentului suprem, simţind cînd şi ea i se alătură, la fel de pasional, de mistuitor.

Clipa de extaz îi uni, trupurile lor devenind unul.

O simţi ca un tunet prin venele sale şi inimile lor băteau la unison.

Portia se sprijinea de pernele pe care o ridicase el, imediat după ce tumultul trecuse.

Trecuse, dar încă nu murise. Ecourile acestuia persistară mult, focul disipîndu-se foarte încet, lăsîndu-i epuizaţi.

Ea s-ar fi putut obişnui cu toate acestea. Cu sentimentul apropierii dintre ei, al atingerii, al izbucnirii. Cu fericirea.

Ţinîndu-şi un braţ deasupra capului, îşi ridică leneş, cu celălalt, părul de mătase, într-un gest plin de senzualitate. Simon aproape că se prăbuşise peste ea, ţinîndu-i un braţ, iar cu celălalt încolăcindu-i posesiv mijlocul.

Era atît de puternic, atît de fierbinte şi atît de real. Abia

cu cîteva momente înainte se retrăsese din trupul ei, care se întorcea încet în sine însuşi, începea să redevină al ei, nu al lui, nu plin de el. Se simţea ciudat de vie, cu simţurile strălucind datorită momentelor de extaz, cu carnea încă umflată, fierbinte, încă cu pulsul accelerat.

În gheţărie, Kitty zăcea moartă, fără să mai simtă nimic.

Portia se gîndi la tot ce împărţise cu el şi la ceea ce ar mai putea fi între ei.

Jură să nu facă greşelile lui Kitty.

Va preţui încrederea şi devotamentul, dragostea o va accepta ca atare, cînd se va ivi, împărţind-o cu cine i-o va oferi.

Se va asigura că şi acela o va iubi, de asemenea.

Şi, dacă ceea ce se născuse între ei era dragoste, nu va mai fi proastă, să i se opună. Din contră, dacă era dragoste, merita să lupte pentru ea.

Lăsă ochii în jos, trecîndu-şi degetele prin părul lui, mai mătăsos ca al unei femei.

El ridică încet capul, întîlnindu-i privirea.

– Nu mă voi mărita cu tine decît dacă voi simţi că trebuie s-o fac.

– Ştiu.

Ea se miră, dorindu-şi să-i poată vedea mai bine ochii, dar lumina lunii nu mai avea acum putere.

El se ridică, aşezîndu-se pe spate şi o trase în braţele sale. Încă sub influenţa senzaţiei de împlinire, ea îşi aşeză capul pe pieptul lui.

– Vreau să aflu mai mult, trebuie să aflu mai mult, dar să nu iei asta ca pe o încuviinţare pentru căsătorie.

După un moment, el îi sărută creştetul capului, părul.

O împinse înapoi.

– Culcă-te, Portia.

Cuvintele lui au fost rostite cu blîndeţe. Bănuia că gîndurile lui nu erau tot astfel. Nu era un bărbat blînd, cald.

În orice caz, nu de felul celor cărora se dau la o parte din fața unei lupte, dau bir cu fugiții. Era bărbatul care lupta, ca să-și atingă scopul.

Dar nici ea nu era femeia care să se supună. Și îl prevenise, tot așa cum și el o atenționase. Fusese un joc al sorții care le permisese să continue. Nu numai explorînd situația în care se aflau, dar și în a se confrunta cu ceea ce le putea aduce ziua următoare.

Îi vor înfrunta împreună pe „domnii din Bow Street" și inevitabila demascare a ucigașului lui Kitty. Și ceea ce va urma, indiferent ce va fi. Împreună, puternici, legați.

Fusese o zi lungă. Evenimentele îi purtaseră tot mai departe.

Minutele treceau. Simțea inima lui Simon bătînd tare, puternic.

Închizînd ochii, se încredință nopții.

Simon o trezi, așa cum voise să fie trezită cu o dimineață în urmă.

Portia avea un somn foarte profund. Dar, chiar dormind, trupul ei răspunse manevrelor exersate de el. Desfăcîndu-i coapsele, Simon se urcă deasupra și se liniști în ea.

O simți cum se arcuiește, cu respirația oprită pentru o clipă, apoi oftă și deschise briliantele ochilor albaștri. Ochii săi adînci, care-l fermecaseră. Mișcîndu-se o dată cu ea, Simon simți că se afundă în profunzimile ei.

Se ridică spre el, se agăță de el, plecîndu-și ploapele, cînd lăsă să-i scape un strigăt slab.

Un strigăt care îl străbătu, îi pătrunse mușchii și oasele, se înfășură în jurul inimii, sufletului și-l duse într-un hău dincolo de lume, într-o dulce uitare.

Era deasupra ei, conștient că se potriveau perfect. Portia întoarse capul, buzele li se întîlniră, ea îl prinse în brațe, legîndu-l între coapsele sale.

Zorile erau foarte aproape. N-o mai putea lăsa să doarmă. O îndemnă să se îmbrace.

Mormăind, Portia încercă să-l facă să înțeleagă că zorile nu erau momentul pe care-l prefera pentru a se furișa prin conacele de țară.

O conduse în camera ei, îi deschise ușa, o sărută, apoi, după ce ea intră, închise ușa în urma ei.

Portia auzi pașii lui care se depărtau și, cu ochii la ușa care-i despărțise, își spuse că ar fi preferat să fie acum în brațele lui, încă o oră, cel puțin. O oră în care să-și recapete puterile, pe care le risipise în mod atît de util. Iar faptul că străbătuse cu el acele coridoare nesfîrșite le solicitase atenția, cu spaima în suflet că orice ușă s-ar fi putut deschide și, astfel, ar fi fost surprinși.

Portia avea vaga bănuială că Simon nu știa cît de... viguros este.

După ce-și înăbuși un căscat, privi în jur, prin încăpere.

Era așa cum o lăsase seara trecută, cu așternuturile nedesfăcute, fereastra deschisă, draperiile netrase.

Se uită la pat, simțind nevoia imperioasă de a se întinde puțin. Dar, dacă se întindea, ar fi adormit cu siguranță. Va trebui să-și scoată rochia, să îmbrace cămașa de noapte, altfel cum i-ar fi explicat cameristei?

Problema era de nerezolvat în situația ei. Nu avea destulă putere, ca să-și descheie nasturii rochiei pe care îi încheiase el.

Existau doar două alternative: să doarmă pe fotoliul din fața căminului, sau pe sofaua din fața ferestrei. Răcoarea, care străbătea prin fereastra deschisă, o făcu să aleagă fotoliul. Vechiul șemineu n-o prea inspira. Trase fotoliul cu fața spre fereastră, și, cu un oftat, se întinse.

Lăsă gîndurile să alerge nestingherite. Își întrebă inima ce simțea, apoi se gîndi la inima lui. Își trecu în revistă dorințele, aspirațiile. Își reaminti că, dintre toți domnii

prezenți, el, Simon Cynster, întruchipa, din punctul ei vedere, calitățile unui potențial soț. El avea aproape toate calitățile pentru a o face să-l accepte ca atare.

Cunoştea şi aspectele care lăsau de dorit. O deranjase întotdeauna aerul lui protector, arogant, dar mai mult o speria felul lui de a fi, dictatorial şi posesiv. O dată ce i se dăruise, nu mai avea cum să-i scape. Aşa era el.

Se înfioră, fără a-şi da seama dacă din cauza frigului sau de teamă, şi-şi strînse brațele în jurul umerilor, dorindu-şi să fi găsit un şal pe aproape, pentru că nu avea putere să se ridice, să-şi aducă unul.

Singura variantă, în care-l putea accepta pe Simon, era să-i acorde mîna ei, să-şi asume tot ce însemna asta, dar o putea face doar dacă se convingea că Simon îi va respecta sentimentele, că o va consulta în orice problemă, fără să încerce să se impună.

Nu era puțin să ceri asemenea lucruri unui tiran.

Noaptea trecută se dusese la el, simțindu-se sigură pe ea, ştiind că biciul se afla în mîna ei. El i l-ar fi putut smulge oricînd, preluînd frîiele, dar n-o făcuse, chiar dacă acest lucru îl costase mult.

Se părea că Simon se conformase dorințelor şi condițiilor impuse de ea. Portia petrecuse noaptea în siguranță, asigurîndu-se din nou de propria-i vitalitate, de capacitatea de a trăi şi chiar de a iubi. De a oferi şi a primi încredere.

Pînă atunci, Simon nu acceptase ca ea să dicteze termenii relației lor, indiferent de situație. Nu era obişnuit să se poarte astfel... Dar acum, în relația cu ea se schimbase, sau doar încerca să se schimbe.

Se vedea, oricum, că era dispus să o trateze aşa cum voia ea şi cum îi promisese el. Simțea asta din atingerile lui, o citise în ochii lui... Erau fapte reale, nu doar imaginația ei.

Aceasta însemna că mergeau înainte, examinînd ce era posibil.

Dincolo de fereastră, cerul începuse să se înroşească, apoi păli din nou, anunţînd o altă zi caldă de vară.

Auzi, deodată, zgomotul făcut de zăvorul uşii şi se trezi din gînduri. Se întinse somnoroasă, văzînd-o pe servitoarea cea veselă, mică de statură şi gureşă, care avea grijă de camera ei.

O văzu şi aceasta. Făcu ochii mari, plini de înţelegere:

– O, domnişoară, aici aţi dormit?

– Ah...începu Portia. Mintea rar, dar... Da... Făcu un gest spre fereastră. N-am putut dormi...

– Nu este de mirare! zise camerista. Scoase repede o bucată de cîrpă, cu care începu să şteargă şemineul. Am auzit că dumneavoastră, domnişoară, aţi găsit cadavrul.

Portia înclină din cap.

– Este adevărat.

– Noi am vorbit despre astea în sala servitorilor, speriaţi că autorul ar fi unul dintre domni, dar doamna Fletcher, intendenta, ne-a spus că numai ţiganii au putut s-o omoare pe doamna.

– Ţiganii, spui?

– Acel Arturo, care dă mereu tîrcoale pe aici, cu ifose de mare domn. Este ca diavolul şi îi cam plac femeile, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

Portia se încruntă. După ce se gîndi vreo două secunde, întrebă:

– Avea vreuna dintre voi vreun motiv să creadă că autorul este unul din domni?

– Nu, ne-am imaginat şi noi, atîta doar.

– Ce părere avea personalul despre doamna Glossup?

– Doamna Glossup? repetă femeia. Luînd o vază de cositor, începu s-o curețe cu multă nădejde. Era de treabă, numai că nu prea îi intrai în voie şi părea cam cu toane şi nehotărîtă, dar aşa sînt toate tinerele doamne, nu?

Portia îşi muşcă buzele.

Servitoarea lăsă vaza şi puse cîrpa în buzunar.

– A, am uitat! Este ziua în care schimbăm aşternuturile. Se duse spre patul Portiei. Ea o urmări, invidiind-o pentru energia pe care o avea. Blenkinsop zicea c-o să vină cineva de la Londra, adăugă femeia, privind-o pe Portia. Să ne pună întrebări despre felul în care s-a întîmplat.

Portia încuviinţă.

– Se pare că aceasta este procedura.

Servitoarea îşi ţuguie buzele a mirare. Dădu la o parte cearşaful şi...

Se auzi un şuierat.

Servitoarea se dădu înapoi speriată, cu privirea aţintită asupra patului. Păli.

– O, Doamne! rosti ea îngrozită.

Portia alergă spre ea.

Şuieratul se auzi tot mai tare.

– O, Dumnezeule! exclamă Portia. Privea patul furioasă, iritată, cu ochii la vipera din mijlocul patului.

O prinse de mînă pe servitoare.

Aceasta scoase un ţipăt.

Amîndouă se întoarseră, deschiseră uşa şi fugiră pe hol, trîntind uşa în urma lor.

Servitoarea căzu cîţiva paşi mai încolo, respirînd greu.

Portia verifică dacă uşa se închisese bine şi dacă nu cumva exista vreo despărţitură prin care să se strecoare vipera, apoi se lipi de perete.

După vreo oră, se afla în camera lui Lady O, cu o ceaşcă de cacao fierbinte în mîini, fără a se putea opri din tremurat. Nici măcar băutura fierbinte n-o ajută să-şi revină.

Camera ei se afla la capătul aripii vechi. Blenkinsop, care-şi făcea rondul de dimineaţă, se afla pe la mijlocul scărilor, cînd Portia şi servitoarea ieşiseră valvîrtej din cameră. Auzise ţipătul şi venise în grabă, tocmai la timp pentru a o potoli pe servitoare.

Portia îi explică totul. Omul păli, apoi începu să caute o rezolvare. Pe ea o trimise la parter, într-un salon mic, cerîndu-i unuia dintre majordomi să-l ajute, după ce o lăsă pe servitoare în grija intendentei.

Cu vocea sugrumată, Portia ceru să fie înştiinţat Simon. Nu se mai gîndi la consecinţe, ştia doar că avea nevoie de el şi că el va veni.

Iar Simon veni într-un suflet. O privi şi o conduse în apartamentul lui Lady O.

Lady O, sprijinită pe pernele patului, ascultă relatarea lui şi-i spuse:

– Adu-l pe Granny.

Simon o privi nedumerit, iar ea pufni, nervoasă.

– Granville, Lordul Netherfield. Nu se simte prea bine, dar s-a descurcat întotdeauna în situaţii de criză. Camera lui este la mijlocul aripii principale, aproape de scară.

Simon încuviinţă. Lady O îşi transferă atenţia asupra Portiei.

– Cît despre tine, fetiţo, ar fi mai bine să stai jos, aici, înainte să cazi din picioare.

Portia o ascultă, aşezîndu-se în fotolul de lîngă şemineu. Simon plecă.

După ce coborî din pat şi se înveli cu un şal, Lady O îşi luă bastonul şi se aşeză în cel de al doilea fotoliu. O fixă cu privirea ei atotştiutoare.

– Ei bine, spune-mi tot ce s-a întîmplat şi nu uita nici un amănunt.

După ce satisfăcu cerinţele bătrînei doamne, neuitînd să menţioneze că adormise în fotoliu, apăru şi Blenkinshop.

– Am omorît vipera, domnişoară. Am căutat prin toată camera, nu mai este nimic altceva.

Portia îi mulţumi, încă nevenindu-i să creadă că acest lucru i se întîmplase chiar ei şi nu fusese un vis. Lady O ceru

servitoarei ei s-o îmbrace, apoi trimise o alta să-i aducă haine Portiei. Şi cacao.

Cînd o scurtă bătaie în uşă anunţă sosirea Lordului Netherfield şi a lui Simon, Portia era deja îmbrăcată într-o rochie roz, bînd cacao, încercînd să înţeleagă cine ar fi vrut s-o omoare. Sau s-o sperie de moarte.

Lordul Netherfield era un om practic. După ce ascultă povestirea Portiei şi interceptă privirea lui Simon, cînd ea spuse că nu dormise în pat, în acea noapte, ci pe fotoliu, lordul se apucă să analizeze situaţia.

– Asta este problema cea mai dificilă. I-am cerut lui Blenkinsop să păstreze discreţie. Nici una dintre doamne n-a auzit nimic, aşa că vom putea controla situaţia.

Sprijinit de şemineu, Simon se încruntă.

– De ce?

Lordul Netherfield îl privi.

– Pentru a priva duşmanul de informaţii, pentru ce altceva? Apoi se uită din nou la Portia. Poate că nu înseamnă prea mult ce-ţi spun, dar vipera nu avea cum să ajungă singură în patul tău. Cineva aşteaptă să audă că ai murit, sau că te-ai speriat în asemenea măsură, încît vei pleca imediat.

– Înainte de sosirea anchetatorului din Bow Street? interveni Simon, privindu-l pe bătrînul lord, care încuviinţă.

– Cam aşa stau lucrurile. Apoi se uită din nou la Portia. Cum te simţi, draga mea?

Ea recunoscu:

– M-am speriat, dar nu într-atît încît să plec de aici.

– Bravo, eşti o tînără foarte curajoasă! Aşadar, zise lordul scuturîndu-şi praful imaginar aşezat pe pantaloni, ce am aflat pînă acum? De ce ucigaşul lui Kitty vrea să dispari, într-un fel sau altul?

Portia îl privea, fără a şti ce să-i răspundă.

– Pentru că, răspunse Simon în locul ei, ucigaşul crede c-ai văzut ceva, după care ar putea fi identificat.

– Ai auzit ceva sau ai aflat ceva! interveni şi Lady O. Da, asta trebuie să fie. O scrută cu privirea pe Portia. Aşadar, ce ştii?

Portia îi privi pe rînd pe toţi cei aflaţi în faţa sa.

– Nu ştiu nimic.

Ei continuară să-i pună întrebări, despre tot ce făcuse, de cînd intrase prin holul din faţă, în după-amiaza zilei trecute. Portia ştia de ce făceau asta, aşa că nu se supără. La sfîrşit, lăsă jos ceaşca de cacao şi spuse:

– Nu pot să vă spun ceea ce nu ştiu nici eu.

– Foarte bine! Lordul Netherfield se ridică. Mai rămîne să vedem pe cine ne trimit cei din Bow Street. Cînd vorbeşti cu acesta, spune-i tot ce ştii, atît despre Kitty, cît şi despre alţii de pe aici. Nu numai ce-ai văzut ieri, ci de cînd ai sosit... sau poate mai mult. Tot ce cunoşti despre cei prezenţi aici. El întîlni privirea Portiei. Nu se ştie care detaliu, oricît de mic, poate duce la prinderea ucigaşului.

Portia clipi des, apoi încuviinţă.

– Sigur că da, aşa voi face. Începu să catalogheze în minte oaspeţii pe care-i cunoştea mai bine.

Lady O pufni, nemulţumită:

– Ce caută cei din Bow Street? De ce se implică în acest caz?

– Aşa se rezolvă acum cazurile de omucidere. Nu este prea plăcut, dar se pare că a dat rezultate. De curînd, am auzit un caz special, la Club. Un domn a fost ucis cu un vătrai în biblioteca sa. Erau gata să dea vina pe majordom, dar cel de la biroul de investigaţii a dovedit că de fapt ucigaşul a fost fratele domnului. A ieşit mare scandal, desigur. Familia a fost distrusă...

Ultimele cuvinte ale lordului rămaseră în suspensie. Toţi cei din încăpere tăceau, gîndindu-se la acelaşi lucru.

Cel care a ucis-o pe Kitty putea fi unul din musafiri, sau chiar unul dintre Glossupi, Henry sau James, nepoţii lordului.

Dacă era demascat, ar fi ieşit, desigur, scandal. Unul chiar foarte mare. Pentru cineva anume, pentru familie.

Lordul Netherfield oftă.

– Ştiţi, nu pot spune că-mi plăcea Kitty. Nu eram de acord cu comportamentul ei, cu ce-i făcea lui Henry. Era o prostuţă şi o răsfăţată, dar, cu toate astea, nu merita o astfel de moarte.

Îi privi pe cei prezenţi.

– N-aş vrea ca ucigaşul să scape. Biata femeie merită măcar să fie răzbunată.

Toţi încuviinţară. Păreau să fi făcut un pact.

Se cunoşteau destul de bine pentru a şti ce aveau în comun: credeau în justiţie şi reacţionau instinctiv împotriva celor care încercau s-o eludeze. Vor colabora cu toţii la demascarea ucigaşului, indiferent cine era el.

– Ei bine! Lordul Netherfield bătu din palme, o privi mai întîi pe Portia, apoi pe Lady O. Să mergem la micul dejun şi să observăm acolo *cine* va fi cel mai surprins s-o vadă pe domnişoara Ashford în rochia asta roz.

Doamnele se ridicară, prinzîndu-şi poalele rochiilor cu mîinile, iar domnii le însoţiră, după ce-şi aranjară hainele şi manşetele.

13

Planul lor nu avu rezultatul scontat, pentru că, la masă, cam toată lumea era nervoasă sau absentă de la discuţii, încît era aproape imposibil să se observe o reacţie ciudată a vreunuia dintre oaspeţi la apariţia Portiei.

Toţi erau apatici. Unii arătau cam palizi, de parcă nu dormiseră deloc.

– Dacă ar fi să judecăm după înfăţişare, cam jumătate ar

fi suspecți! murmură Simon în timp ce părăsea salonul împreună cu Portia, îndreptîndu-se spre terasă.

– Cred că fiecare se simte vinovat, în felul său. Dacă unele doamne mai în vîrstă, în loc să comenteze purtarea lui Kitty pe la colțuri, sau s-o ignore, ar fi încercat s-o mai potolească, să discute cu ea, să înțeleagă ce probleme avea... Kitty ducea lipsa unei prietene, a unei confidente. Dacă ar fi avut o prietenă, aceasta ar fi ştiut de ce a fost omorîtă. Sau poate n-ar mai fi fost omorîtă...

Simon ridică din sprîncene, fără să comenteze. În familia sa şi a Portiei toate tinerele se aflau de la primii ani de viață în compania unor femei puternice. Nu-şi imagina altfel educația lor.

Se îndreptară spre lac, calmi. Liniştiți.

– Doamnele consideră că este cineva din afară, cred că la țigani se referă. O privi cu un zîmbet viclean. Crezi că vreuna dintre ele are motive să creadă că autorul a fost Arturo, sau Dennis?

Ea scutură din cap:

– Este varianta cea mai puțin înspăimîntătoare. Căci, dacă ne imaginăm că ucigaşul este cineva pe care-l cunoaştem, în compania căruia am petrecut ultimele zile... Este înfiorător.

Îi stătea pe vîrful limbii s-o întrebe dacă era speriată, dar, privind-o, îşi înghiți vorbele. Portia era o femeie prea inteligentă, ca să nu se teamă. În timp ce el dorea s-o protejeze de astfel de sentimente, n-o putea împiedica să vadă, să gîndească, să înțeleagă.

Nu fără părere de rău, el admise că aşa va fi întotdeauna între ei. Dacă alesese s-o accepte aşa cum era ea, nu-i stătea în putere să facă vreo schimbare. Portia se putea schimba, dar nu prea mult, pentru a-i face lui o mică plăcere, dar cel care trebuia să se schimbe mult era el. El trebuia să-şi modifice modul de a gîndi, de a reacționa, dacă voia s-o ducă în fața altarului.

– Este o aberație! exclamă Portia. Ajunseseră în fața casei de vară. După ce părăsise aleea, ea se oprise în fața treptelor și se așezase, strîngîndu-și poalele rochiei împrejur.

Soarele îi scălda fața. Privind-o, el se întrebă dacă mai tremura. Se așează alături de ea, destul de aproape pentru ca ea, dacă dorea, să se rezeme de umărul lui.

Cu coatele sprijinite pe genunchi, Portia își rezemase bărbia în palme, privind spre lac.

– Cine ar fi putut s-o ucidă pe Kitty?

– L-ai auzit pe Willoughby! În afară de Charlie, care se afla, în momentul morții lui Kitty, cu Lady O, și de mine, oricare altul dintre oaspeți. După un moment, adăugă: În ceea ce mă privește, cred că acuzația se aplică și doamnelor.

Portia întoarse capul și-l privi uluită.

– Winifred?

– Drusilla?

Ea făcu o grimasă.

– Kitty fiind atît de scundă, putea fi oricare dintre ele.

– Sau oricare altul, cine poate ști? După ce se sprijini cu cotul pe treapta de deasupra, el se lăsă pe spate, pentru a-i vedea fața. Cine știe, poate Kitty și-a făcut mulți dușmani la Londra, în sezonul trecut.

Portia se încruntă, apoi scutură din cap.

– N-am observat nimic, nici vreo veche dușmănie, nici un dușman ascuns.

După un moment, el sugeră:

– Hai să vedem cine putea fi. Le eliminăm de pe listă pe surorile Hammond, care sînt prea scunde și incapabile de crimă. Și Lucy Buckstead poate fi scoasă din discuție.

– Dar nu și doamna Buckstead, care este destul de masivă. Poate Kitty punea ceva la cale, care să amenințe șansele lui Lucy. Aceasta este unica fiică și îl place pe James.

Simon înclină din cap.

– Doamna Buckstead rămîne, deci, pe listă, n-o putem elimina.

– Din acelaşi motiv rămîne şi domnul Buckstead.

Simon o privi cu o expresie calmă şi atentă.

– Din punctul meu de vedere, toţi sînt suspecţi, în afară de mine şi Charlie.

Portia clipi des.

– Chiar şi Lordul Netherfield?

Se priviră. Apoi Simon zise:

– Pînă se află vinovatul, oricine este suspect.

Portia vru să argumenteze ceva, dar...

– Nu. Ea clipi auzindu-i timbrul vocii. Cînd văzu că ea continuă să privească nedumerită, dar şi revoltată, el făcu un efort să-i explice. Ucigaşul a vrut să te omoare şi pe tine. Şi, mai ales pentru că acum ochii lui sînt asupra ta, nu vreau să omit pe nimeni. Pe nici unul!

Portia îl cercetă cu privirea. Aproape că-i putea auzi gîndurile. Îi văzu ochii albaştri. Aproape că-i înţelegea argumentele, ştiindu-i caracterul.

În sfîrşit, ea înclină din cap.

– Foarte bine.

Ea se uită înapoi spre lac, el respiră adînc.

– N-a fost Lady O, nici Lady Hammond.

El cîntări argumentele, apoi aprobă.

– De acord. Cred că şi doamna Archer poate fi scoasă de pe lista suspecţilor.

– Dar nu şi domnul Archer.

– Da, nu-l putem şterge, este adevărat.

– Dacă urmăm raţionamentul tău, teoretic, toţii bărbaţii din familia Glossup sînt potenţiali ucigaşi.

El ezită.

– Ce crezi de Oswald?

Portia se încruntă.

– Cred că a evitat-o pe Kitty, pentru că ea, la rîndu-i, l-a tratat ca pe un copil.

– Nu este prea măgulitor pentru el, dar... Nu există dovezi concrete că s-ar fi transformat într-un ucigaş fără scrupule, iar eu n-am observat nimic în acest sens...

– Sînt de acord. Dar ce zici de Swanston, îl tăiem de pe listă, din aceleaşi motive?

El se încruntă.

– Nu cred că putem. Este fratele lui Kitty. Poate că au avut conflicte în trecut, dar nu este uşor de manevrat, ca Oswald. Dacă Kitty a insistat prea tare, se poate ca acesta...

– Ceea ce ne duce la Winifred. Portia făcu o pauză pentru a se gîndi. Oare să fi fost atît de furioasă pe felul în care-şi asalta Kitty cuceritorii, în care îl includem pe Desmond, încît să...?!?

Simon o urmărea atent.

– O cunoşti mai bine pe Winifred, ce crezi, ar fi putut s-o facă?!?

Portia privi apele lacului, apoi făcu o grimasă.

– Winifred va rămîne pe listă.

– Şi Desmond, ceea ce lui Winifred îi dă un motiv mai puternic.

Portia păru un moment descumpănită, dar nu comentă.

– Şi Ambrose este pe listă, ceea ce înseamnă că trebuie să le includem şi pe Lady Calvin şi pe Drusilla.

După o clipă de gîndire, el o întrebă:

– De ce pe Drusilla? Lady Calvin a investit mult în viitorul lui Ambrose, şi cu toate că este foarte rezervată, el este lumina ochilor ei. Dar, din cîte am înţeles, Drusilla şi Ambrose nu au o relaţie normală frate-soră.

– Este adevărat. Drusilla ar avea mai multe motive s-o facă. A fost foarte supărată pe Kitty, pentru că aceasta avea toate calităţile ei, şi tot nu era mulţumită. Sînt sigură că toate astea au contat. Drusilla n-a întîlnit-o pe Kitty înainte de a veni aici, asta este singura explicaţie pentru reacţia ei.

– Şi cel de-al doilea?

– Lady Calvin, desigur. Nu Ambrose, ci biata Lady Calvin va avea de suportat ruşinea, dacă el ar fi implicat într-un scandal. Drusilla este foarte devotată mamei sale.

Simon ridică din sprîncene, dar acum, că ea accentuase...

– Asta ne face să-i păstrăm pe listă pe ţigani, sau pe servitori.

Portia se încruntă.

– Nu văd de ce se afla Arturo tot timpul în zona cu arbuştii decorativi, dar asta nu înseamnă că el a ucis-o pe Kitty. Dacă era însărcinată cu copilul lui... Portia se opri. Oh!

Îl privi pe Simon.

– Crezi că acesta este motivul? Kitty i-a spus că plănuia să scape de copil... Ţiganii nu au ceva, o lege a lor, care le interzice asta?

El o privi lung.

– Majoritatea bărbaţilor se opun acestui lucru.

Ea roşi.

– Da, sigur, dar ştii ce vreau să spun.

– Da, ştiu, dar cred că ignori un lucru.

Ea aşteptă, cu inima strînsă, să vadă despre ce era vorba.

– Timpul. Kitty a rămas însărcinată la Londra, nu aici, iar Arturo n-a ajuns acolo.

– Oh! exclamă Portia. Se înseninã. Ai dreptate. Nu văd de ce ar fi ucis-o Arturo.

– Nici eu. Cît îl priveşte pe Dennis, chiar dacă se confrunta cu o dragoste interzisă, nu mi-l imaginez în postură de ucigaş. Din nou te întreb: De ce s-o fi ucis-o?

– Am întrebat una din servitoare ce părere avea personalul despre Kitty. Este o fată din partea locului şi a trăit aici dintotdeauna. Ştie totul, are destulă experienţă. Nu avea nici cea mai vagă idee, ba chiar mi-a spus că servitoarele se temeau că stăpîna lor a fost ucisă de unul din domnii de aici, dar au fost asigurate că ucigaşul a fost un ţigan.

Simon pufni disprețuitor.

– Din nou țiganii! Este cel mai ușor mod de a rezolva problema.

– Mai ales dacă ridică șatra și pleacă. Apoi, ea făcu o pauză, zîmbind. Mă întreb dacă și ucigașul s-a gîndit la versiunea asta, indiferent cine ar fi.

– Eu cred c-a contat pe asta: țiganii, care ar părăsi terenul la miezul nopții, ar fi salvarea.

Amîndoi se uitau spre lac, a cărei suprafață se încrețea sub adierea brizei. Minutele treceau, iar Portia oftă.

– Familia Glossup. I-am lăsat deoparte pe ei, cu excepția lui Oswald. Chiar Lady Glossup ar trebui menționată aici. De ce ar fi vrut vreunul din ei s-o ucidă pe Kitty? S-au obișnuit cu felul ei de a fi în acești trei ani, la fel și Archerii. De ce s-o ucidă tocmai acum? Ar fi trebuit să existe un motiv temeinic.

– Două! replică el. Primul este divorțul, un subiect la care Henry a trebuit să se gîndească în ultimul timp. Al doilea, copilul nu era al lui Henry, dar dacă s-ar fi născut, ar fi devenit moștenitorul averii Glossup. Poate că nu sînt de rang atît de înalt precum Cynster sau Archer, dar sînt o familie veche și distinsă.

– Dar Kitty nu voia să păstreze sarcina, era destul de hotărîtă în această privință.

– Ai auzit-o spunîndu-i asta mamei ei, dar cîți mai știau?

Portia desfăcu larg mîinile.

– Cîți știau că era însărcinată?

– Numai tu și cei cărora le-a spus, care la rîndul lor vor spune altora.

Portia strîmbă din nas.

– Eu i-am spus doar lui Lady O. Și ție.

– Sigur. Și poate au auzit și servitorii.

– Atunci știau și că soții Glossup, Henry și Kitty, erau ca și despărțiți.

– Ceea ce înseamnă că nu putea fi copilul lui.

Cînd se opri, Portia îl privi, apoi se strîmbă.

– Dacă nu era copilul lui, şi înclin să cred că aşa era, ar fi fost rău, dar, dacă, totuşi, era al lui?

– Da, ar fi rău, dar Kitty a afirmat cumva că era?

– Nu! Uiţi că nu voia să păstreze sarcina?!

– N-am uitat. Portia sesiză o notă brusc glacială în tonul lui. Dacă voia să-şi convingă soţul sau pe tatăl copilului că era mai bine să avorteze... O privi pe Portia. Ce cale mai bună ar fi avut să-l convingă pe James sau pe Harold, sau chiar pe Lordul Netherfield, s-o ajute, dacă nu pretinzînd că era însărcinată cu un Glossup, numai că acesta nu era Henry?

Portia îl privi cu ochii mari.

– Vrei să spui... Îi va fi spus lui James că era al lui Harold, sau lui Harold că era al lui James sau al Lordului Netherfield?!...

Portia duse mîna la piept şi exclamă:

– Dumnezeule!

– Exact. Şi dacă Henry ar fi aflat?

Portia îl privi lung, muşcîndu-şi buza de jos şi arborînd o expresie stranie.

După un moment, el continuă:

– Şi asta dacă nu luăm în considerare ipoteza divorţului. Pentru Harold şi Catherine, ca şi pentru lordul Netherfield, ideea este şocantă, poate mai mult decît pentru noi. Pentru generaţia lor pare ceva de neconceput.

– Ştim cum era Kitty, cum îi păcea să şocheze lumea. Ştim că a intrat în bibliotecă, să întîlnească pe cineva, dar nu ştim pe cine, sau cu ce scop. Nu ştim ce-au discutat, ce l-a făcut pe ucigaş s-o reducă la tăcere.

Portia nu zise nimic, gîndindu-se la implicaţii. După cîteva clipe, îşi strecură mîna în palma lui şi i se rezemă de umăr. El îşi eliberă mîna şi o prinse în braţe.

Ea oftă.

– Kitty s-a jucat de atîtea ori cu focul, aşa că nu putea să nu se ardă.

Masa s-a desfăşurat într-o atmosferă calmă, dar tristă. Lordul Willoughby i-a informat pe meseni că vor trebui să mai rămînă pînă la sosirea investigatorului din Bow Street. Şi, întrucît acesta era aşteptat după-amiază, unii dintre ei începură să se pregătească discret de plecare.

Simţeau că familia Glossup trebuia lăsată în pace, cu pierderea lor, fără a mai fi nevoită să se ocupe de musafiri.

Investigatorul sosi şi îi informă imediat la ce anume era nevoie să se mai gîndească.

Masiv, bine construit şi cu o înfăţişare energică, inspectorul Stokes discutase la început cu Lady Glossup şi cu Lordul Netherfield în birou, după care fusese condus în salon, unde se aflau ceilalţi oaspeţi.

Înclinase politicos din cap. Portia îi observase ochii de un gri-cenuşiu tăios, care cercetau insistent fiecare figură, în timp ce i se aducea la cunoştinţă numele lor. Cînd veni rîndul ei, înclină din cap cu distincţie, remarcînd că Stokes înregistrase faptul că Simon stătea pe braţul fotoliului său, cu un braţ după umerii ei. Apoi îl privi pe Simon, înclină din cap în semn de recunoaştere a numelui, şi trecu mai departe.

Reuşise să-i trezească interesul nu ca bărbat, ci ca investigator. Cum va demasca ucigaşul?

– Acum, după ce ne-aţi cunoscut, domnule Stokes, aveţi obiecţii împotriva plecării noastre? îl întrebă Lady Calvin, cu demnitatea statutului său de fiică a unui duce răzbătîndu-i în ton.

Stokes nu clipi.

– Regret, milady, dar pînă nu este identificat ucigaşul sau pînă ce nu voi fi făcut investigaţiile de rigoare, toată lumea va trebui să rămînă aici, zise el, învăluindu-i pe toţi cu privirea.

Lady Calvin roşi:

– Dar este absurd!

– Într-adevăr, domnule! zise şi Lady Hammond, dîndu-şi vălul pe spate. Sînt sigură că aveţi intenţii bune, dar nu se poate...

– Din nefericire, doamnă, asta este legea.

Din tonul lui autoritar, înţeleseră că nimeni nu făcea excepţie de la regulă.

El înclină capul cu regret.

– Îmi pare rău, dar este esenţial.

Lordul Glossup era foarte ofensat.

– Înţeleg procedurile legale. Nu văd de ce petrecerea n-ar continua, numai că... da, poate din motivul ştiut.

Portia se afla chiar în faţa familiei Archer. Doamna Archer era încă şocată. Nu ştia nimeni dacă luase vreun calmant de cînd aflase că fiica ei mai mică fusese strangulată. Domnul Archer era palid, dar foarte hotărît. Stătea la dreapta soţiei sale, cu o mînă pe braţul acesteia. Auzind cuvintele lui Stokes, trăsăturile lui fură zguduite de durere, apoi îşi drese glasul şi spuse:

– Sîntem gata să-l ajutăm pe domnul Stokes, indiferent ce ni se cere să facem. Cu cît îl găseşte mai repede pe ucigaşul lui Kitty, cu atît mai bine pentru noi.

Nu era nimic deosebit în vocea lui, doar durerea unui tată, care încerca să se controleze cu greu. Desigur, apelul lui fu însoţit de murmure şi asigurarea că dacă era nevoie...

Stokes reuşea să nu se trădeze în nici un fel, dar răsuflase uşurat. Aşteptă pînă ce se liniştiră murmurele, apoi spuse:

– Înţeleg că domnişoara Ashford, domnii Cynster şi Hastings au fost primii care au văzut cadavrul. Îi privi pe Portia şi Simon. Ea încuviinţă. Aş putea discuta cu dumneavoastră trei, mai întîi?

Nu era o întrebare, ci o invitaţie. Cei trei se ridicară şi-l urmară pe Stokes şi pe Lordul Glosssup.

– Puteți folosi biroul meu! zise lordul. Am cerut să se scoată de acolo tot ce nu mai folosea.

– De fapt, zise Stokes oprindu-se în fața ușii, aș prefera să folosim biblioteca. Acolo a fost găsit cadavrul, nu?

Lordul Glossup se încruntă, încuviințînd.

– Desigur.

– În acest caz, este puțin probabil ca oaspeții să vrea să petreacă timpul aici. Mi-ar fi de folos dacă aș putea stabili punctele exacte la fața locului.

Lordul Glossup nu mai avea încotro, așa că fu de acord. Portia intră pe ușa deschisă de Stokes, care dădea în bibliotecă. Schimbă priviri cu Simon, sigur ca și ea că Stokes avea și alte motive pentru cererea sa.

Indiferent ce ar fi fost, simți o senzație destul de stranie să intre încă o dată în încăperea unde găsise cadavrul lui Kitty. Să fi fost cu douăzeci și patru de ore în urmă? I se părea că trecuse mai mult.

Se opriseră în dreptul ușii, după ce intraseră. Stokes închise ușa, apoi le făcu semn să se așeze pe fotoliile din fața șemineului, aflat față în față cu biroul.

Portia se așeză. Simon veni lîngă ea. Charlie ocupă alt fotoliu. Stokes îi privi, apoi se așeză și el, cu fața spre ei. Portia se întrebă dacă îi era ușor să respecte înțelegerea. Era singur împotriva lor, cel puțin pînă se decideau dacă să aibă încredere în el.

Stokes scoase un carnet din buzunar și-l deschise.

– Domnișoară Ashford, ați putea începe să descrieți ce s-a întîmplat de cînd ați intrat pe holul acela mare, ieri după-amiază. O privi. Erați cu domnul Cynster, din cîte am înțeles.

Portia înclină din cap.

– Fusesem la plimbare la plantațiile de pini.

El privi una din foile pe care le avea pe genunchi.

– Așa că ați plecat amîndoi pe ușa din față?

– Nu, am plecat de pe terasă, după-masă, am luat-o pe

cărarea din jurul lacului şi de acolo am ajuns la plantaţiile de pini.

Stokes urmări schiţa casei şi a acareturilor care aparţineau de ea.

– Înţeleg. Aţi intrat în holul din faţă dinspre curtea exterioară. Ce s-a întîmplat apoi?

Pas cu pas, el o conduse prin momentele cheie, ajutînd-o să-şi descrie mişcările cu acurateţe.

– De ce v-aţi plimbat atîta prin încăpere? Căutaţi vreo carte?

– Nu. Portia ezită, apoi, după ce-i aruncă o privire fugară lui Simon, explică. După discuţia avută cu domnul Cynster, eram cumva bulversată. Am venit aici să mă calmez şi am străbătut încăperea cu paşi mari o vreme.

Stokes clipi de cîteva ori. Apoi se uită la Simon. Acesta era uşor uluit. Nici unul nu lăsase să se vadă că ar exista disensiuni între ei, dimpotrivă.

Portiei i se făcu milă de el.

– Eu şi domnul Cynster ne cunoaştem din copilărie, adesea avem discuţii în contradictoriu.

Stokes o privi din nou.

– Ah! exclamă acesta. În privirea lui Stokes, Portia citi respect; el realizase că ea îi urmărise gîndurile destul de bine, pentru a putea răspunde la întrebările pe care nici nu i le pusese încă. Se uită în carnetul său cu notiţe. Foarte bine. Aşa că aţi continuat să străbateţi încăperea....

Portia îşi continuă povestirea. Cînd ajunse la momentul în care Simon pătrunsese în încăpere, Stokes o întrerupse şi începu să-l chestioneze pe Simon.

Îi era uşor să aprecieze talentul de investigator al lui Stokes, atunci cînd nu i se adresa ei. Îl ascultă cum reuşi să obţină relatarea lui Simon, apoi se concentră asupra lui Charlie. Stokes era un foarte bun investigator. Ei trei veniseră pregătiţi să-i spună tot ce ştiau, dar înfruntaseră bariera

reticenței, despre care puteau vorbi, dar peste care nu puteau trece. Stokes nu făcea parte din clasa lor socială, din lumea lor.

Intraseră în încăpere, păstrîndu-şi părerile pentru ei. Schimbînd priviri cu Simon, îl observă şi pe Charlie care părea mai relaxat. Amîndoi schimbau impresii despre „gentlemanul din Bow Street".

Avea de dus un război cam greu, dacă ei nu treceau de acea barieră socială şi nu făceau totul să-l ajute pe Stokes să înțeleagă cu adevărat ce se întîmplase, ce îi îngrijora pe invitații familiei Glossup, ce urzeli țesuse Kitty înainte de a da de bucluc.

Stokes era un bărbat destul de inteligent. Cu înțelepciune, purtă discuția pînă în momentul în care sosiseră şi ceilalți şi moartea lui Kitty devenise cunoscută. După ce-şi lăsă deoparte hîrtia cu însemnări, ridică privirea, zăbovind îndelungat asupra fiecăruia, apoi întrebase cu gravitate:

– Mai aveți de spus ceva, orice ştiți, vreun motiv care ar fi putut determina pe vreunul dintre invitați, din personalul casei, sau chiar dintre țigani, s-o ucidă pe doamna Glossup?

Văzîndu-le ezitarea, el se îndreptă în scaun insistînd absurd:

– Suspectați pe cineva?

Portia schimbă priviri cu Simon. La fel făcu şi Charlie. Simon îi întîlni privirea, citi hotărîre în ochii ei, îl întrebă din ochi şi pe Charlie, care abia încuviință din cap, apoi se uită din nou la Stokes.

– Aveți lista invitaților?

După o oră, Stokes îşi trecu degetele prin păr, privind la notițele adunate în jurul numelui lui Kitty.

– Femeia asta chiar căuta răul cu orice preț?

– Dacă ați fi cunoscut-o, ați fi înțeles. După ce întîlni privirea Portiei, Simon continuă: Părea să nu poată înțelege

că faptele ei îi afectau pe ceilalți, părea să nu se gîndească deloc la reacțiile celor din jur.

– Înseamnă că nu va fi uşor! oftă Stokes, privind spre carnetul cu însemnări. De obicei, caut un motiv, dar aici avem o mulțime de posibilități...

Le studie din nou figurile.

– Şi considerați că nimeni n-a dat nici cel mai mic semn de la...

Se deschise uşa bibliotecii. Stokes se încruntă, privind spre uşă. Din ochi îi dispăru orice expresie, pe cînd se ridica în picioare.

La fel făcură şi ceilalți. Lady Osbaldestone şi Lordul Netherfield, cu aerul unor conspiratori bătrîni intrară, închizînd uşa în urma lor, apoi în tăcere, tăcerea pe care o pot păstra doi bătrîni, care folosesc bastoane, li se alăturară.

Stokes încercă să-şi restabilească autoritatea.

– Milord, milady, dacă nu vă supărați, aş vrea să...

– La naiba! N-o să tacă nimeni, doar pentru că am venit şi noi.

– Da, dar...

– Am venit să ne asigurăm că v-au spus totul. Sprijinindu-se în baston, Lady O îl fixă pe Stokes cu ochii ei negri. Ți-au spus de şarpe?

– Şarpe? Stokes se străduia să-şi păstreze expresia impasibilă. Le aruncă priviri lui Simon şi Portiei, sperînd că-l vor salva...

Cum aceştia nu răspunseră imediat, el îi privi şi un zîmbet ironic i se ivi pe chip. Se uită din nou spre Lady O.

– Ce şarpe?

Simon oftă.

– N-am ajuns pînă la episodul cu şarpele.

Desigur, nu mai aveau cum să scape de Lady O, după ce îi oferise lui Stokes un asemenea detaliu. Se aşezară cu toții. Simon îi oferi scaunul său lui Lady O, iar Lordul

Netherfield se aşează în faţa şemineului, pe un fotoliu rămas liber.

Îi relatară lui Stokes despre vipera găsită în patul Portiei, de care scăpase tocmai pentru că nu dormise în pat, ci pe fotoliu. Stokes acceptă explicaţia fără a clipi. Portia schimbă priviri cu Simon, vădit uşurată.

– Dumnezeule! Ce ticăloşie! exclamă Charlie, care auzea abia atunci despre viperă. O privi pe Portia.

– Nu pot să cred că n-ai dispărut imediat de aici!

– Ei bine, interveni Lordul Netherfield, tocmai asta se voia!

– Aşa este! întări Stokes, cu ochii strălucind. Înseamnă că există ceva, sau cineva care-l poate da de gol pe ucigaş. O privi pe Portia, încruntîndu-se. Ceva ce el crede că ştiţi.

Portia scutură din cap.

– M-am tot gîndit, n-am uitat nimic, vă asigur.

De undeva, din casă, se auzi gongul care chema oaspeţii la masă. Era la al doilea apel. Ignoraseră cu toţii primul apel, prin care erau invitaţi să se schimbe pentru masă. Lor li se păruse mai important să-i ofere lui Stokes toate amănuntele, decît să-şi schimbe cravatele.

Stokes închise carnetul de notiţe.

– Desigur, ticălosul, oriunde ar fi, nu înţelege asta.

– Poate că nu înţelege, dar acum v-am spus totul dumneavoastră şi încă nu-i cunoaşteţi identitatea. Poate va reuşi să scape. Portia îşi desfăcu larg braţele. V-am spus tot ce ştiu.

Se ridicară.

– Desigur, este posibil. Stokes schimbă priviri cu Simon, care se îndrepta spre uşă. Dar ticălosul poate considera că vă veţi aminti ceva de importanţă vitală. Dacă i s-a părut important să vă omoare atunci, să nu credeţi că nu va încerca din nou.

– Aşa este! întări Charlie privindu-l pe Stokes, apoi o privi pe Portia. Va trebui să vă asigurăm paza.

Portia se opri.

– Nu cred că este necesar.

Stokes clătină din cap grav.

– Veți fi păzită zi și noapte.

Lady O bătu cu bastonul în podea.

– Poate dormi pe o canapea, în camera mea. Făcu un semn Portiei. Chiar și dumneata cred că ai pregeta să te culci într-un pat în care s-a aflat o cobră.

Portia reuși să se controleze. Îl privi pe Simon. Dacă trebuia să doarmă cu Lady O în cameră....

Simon îi întîlni privirea. Spuse încordat:

– Zi și noapte. Apoi îl privi pe Charlie. Noi doi vom rezolva problema pazei pe timpul zilei.

Iritată, dacă nu chiar neplăcut surprinsă de felul în care tratau situația ei, de parcă ar fi fost un obiect, Portia vru să protesteze....dar realiză că toată lumea o privea. Înțelese că nu avea cum să cîștige.

– O, bine! Ridicîndu-și mîinile exasperată, se îndreptă spre ușă. Lordul Netherfield îi oferi brațul.

Portia luă brațul oferit.

El o bătu încet pe mînă. Chicoti:

– Foarte înțelept, draga mea. A fost o bătălie pe care n-am sperat s-o cîștigi.

Ea se abținu să nu mormăie, furioasă. Cu capul sus, se îndreptă spre salon.

Simon o urmă, mai încet, de data asta, pentru că Lady O se afla la brațul lui. Stokes și Charlie îi urmau îndeaproape. La ușa salonului, Stokes se despărți de ei, însărcinîndu-l pe Simon să comunice tuturor că va relua interogatoriul dimineața, apoi se retrase într-o sală destinată servitorilor.

Charlie se îndreptă spre scaunul său. Simon o conducea pe Lady O.

În prag, cînd se opri să-și aranjeze șalul, aceasta pufni, ca de obicei:

– Nu mai fi atît de posomorît! Nici nu pot să văd pînă de partea cealaltă a camerei! Cum o să ştiu dacă este sau nu *acolo?*

Pretextînd că se prinde mai bine de braţul lui, Lady O îl lovi uşor cu evantaiul.

– Şi am un somn atît de profund... Nu pot sta de strajă noaptea. Gîndeşte-te la ce ţi-am spus.

Simon o privi uimit. Ştia de mult timp că bătrînei doamne îi plăcea să intervină în alcătuirea cuplurilor, dar de data asta îl ajuta efectiv netezindu-i calea către Portia.

O ajută să se aşeze, apoi aceasta îi făcu semn să plece. În timp ce se îndrepta spre scaunul liber de lîngă Portia, îşi spuse că nu era tocmai rău s-o aibă aliată pe Lady O.

Mai ales acum. Bătrîna doamnă i-ar putea fi de folos pentru a-i pleda cauza în faţa Portiei. S-o convingă să fie mai înţelegătoare. Înţeleaptă...

După ce-şi întinse şervetul, îi aruncă o privire grăbită Portiei, apoi se lăsă servit. El sau mai degrabă ei – poate că nu-şi clarificaseră toate problemele încă, dar se simţea mai bine ca oricînd, mai ales de cînd Portia aflase care este adevăratul lui scop.

Prin consens, atmosfera întregii case se schimbase deliberat. Portia, care îşi bea ceaiul în salon, nu putu decît să constate că defuncta Kitty n-ar fi fost de acord. Se simţeau ca într-o adunare de familie, dar fără pic de veselie. Cei prezenţi se înţelegeau bine unii cu ceilalţi şi se părea că renunţaseră la „măştile" pe are le purtau de obicei, de parcă voiau să fie şi scuzaţi că le purtaseră.

Doamnele se retraseseră. Nici un domn nu li se alăturase. Se aflau într-o încăpere foarte mare, vorbeau încet, fără să rîdă. O conversaţie banală.

Aceasta avea scopul de a le calma, de a le da iluzia

stabilității, pentru ca oroarea provocată de uciderea lui Kitty să dispară treptat.

Surorile Hammond erau încă foarte palide, dar încercau să facă față situației. Lucy Buckstead părea ceva mai bine. Winifred, în albastru închis, o culoare care nu i se potrivea, arăta tristă şi pierdută. Doamna Archer nu coborîse încă.

Imediat ce băură ceaiul, ele se retraseră. De parcă ar fi vrut să aibă puțin timp liber, să se pregătească să facă față a doua zi întrebărilor lui Stokes.

Numai Drusilla se gîndise s-o întrebe pe Portia ce fel de om era acel Stokes, dacă era competent. Portia răspunse că aşa îl considera, dar, din lipsă de probe, problema morții lui Kitty putea să rămînă nerezolvată.

Drusilla făcuse o grimasă, înclinase capul şi plecase.

Cînd o conduse pe Lady O în camera sa, observă că mai apăruse un pat, de partea cealaltă a camerei, în dreptul patului principal al acesteia.

Slujnica lui Lady O era acolo, s-o ajute să se dezbrace. Portia se aşeză pe un scaun din dreptul ferestrei, observînd că-i aduseseră rochiile din cameră. Fuseseră atîrnate pe o frînghie întinsă într-un colț al încăperii. Lenjeria şi ciorapii se găseau într-o comodă. Ridicînd capul spre polița căminului, îşi văzu periile de păr şi acele, flacoanele de parfum, pieptenii.

Se îndreptă spre fereastră, uitîndu-se la grădina scufundată în întuneric, gîndindu-se la un motiv plauzibil, ca să poată hoinări puțin, un motiv care să fie acceptat de Lady O.

Nu-i venise nici unul în minte, pînă cînd sosi camerista s-o întrebe dacă avea nevoie de ajutor să-şi scoată rochia. Portia clătină din cap, îi ură acesteia noapte bună, apoi se îndreptă spre pat.

Lumînarea de pe noptiera lui Lady O era deja stinsă. Aceasta stătea întinsă, cu ochii închişi.

Portia se aplecă şi o sărută pe obraz:

– Somn uşor.

Lady O pufni în rîs:

– Voi dormi ca un buştean, n-avea grijă. Nu ştiu tu cum o să te descurci. Bătrîna doamnă deschisese ochii, şi, privind-o maliţios, făcu un gest spre uşă. Hai, acum du-te.

Portia o privea nevenindu-i să creadă ce auzea. Întrebă, surprinsă:

– Unde să mă duc?

– Tu unde crezi?

Cînd văzu că Portia continuă s-o privească cu aceeaşi expresie nedumerită, bătrîna pufni din nou:

– Am şaptezeci şi şapte de ani, încă mai sînt în stare să pricep ce se petrece chiar sub nasul meu!

– Adevărat?

– Să fii sigură de asta. Nu sînt convinsă că ştii ce faci, nici pentru el n-aş băga mîna în foc, dar asta este. Aşezîndu-se mai bine pe perne, adăugă: Acum, du-te odată! Ai douăzeci şi patru de ani, el treizeci, probabil. Aţi pierdut destul timp pînă acum.

Portia nu ştia ce să-i răspundă, dar în cele din urmă îşi spuse că era mai bine să nu spună nimic.

– Noapte bună, atunci.

Se îndreptă spre uşă.

– Aşteaptă o clipă!

La acest ordin, Portia se întoarse.

– Unde pleci?

Ea arătă spre uşă.

– Tocmai aţi spus...

– Dumnezeule, fetiţo, chiar trebuie să te învăţ totul? Schimbă-te, mai întîi.

Portia se uită la rochia ei roz. Era sigură că Simon nu observa cu ce era îmbrăcată. Cunoscîndu-l bine de-acum,

ştia că nu va dura mult, şi îi va scoate rochia. Vru să întrebe de ce era important, dar...

Lady O oftă.

– Schimbă-te cu rochia pe care o vei purta mîine. În acest fel, cine te va vedea în zori, va presupune că te-ai trezit devreme şi ai făcut o plimbare. Dacă te văd pe coridoare în noaptea asta, se vor gîndi că te-ai pregătit de culcare, apoi brusc ţi-ai amintit că mai ai ceva de făcut, sau că ai fost trimisă să aduci ceva. Bătrîna se sprijini mai bine pe perne. Ar trebui să te învăt multe...Apoi închise ochii, cu un zîmbet poznaş în colţul gurii. Din cîte îmi amintesc, şi eu, pînă le-am învăţat...

Portia zîmbi. Ce altceva să fi făcut? Ascultătoare, îşi scoase rochia şi îmbrăcă alta de poplin bleu. Cînd se chinuia să încheie nasturii, îşi aminti de Simon, care se va strădui să-i desfacă foarte repede. Cu toate astea, Lady O afirmase că aşa trebuia procedat...

Se opri, ridicînd capul. O străfulgeră o idee, o bănuială ciudată.

După ce încheie şi ultimul nasture, se îndreptă nu spre uşă, ci spre patul bătrînei. O privi, întrebîndu-se dacă adormise.

– Tot aici eşti?

– Plecam, dar m-am întrebat dacă nu cumva... Ştiaţi că Simon va fi aici la petrecere?

Tăcere. Şi apoi:

– Ştiam că Simon şi James erau buni prieteni încă din anii studenţiei la Eton. M-aş fi mirat să nu treacă pe aici.

Portia îşi aminti discuţiile de la Calverton Chase cu Luc, Amelia, mama ei, care considerau că Lady O n-ar trebui să meargă singură în călătoria spre conacul Glossup... Apoi cum ea fusese de acord s-o însoţească....

Lady O încă o privea pe sub pleoapele întredeschise, în

timp ce Portia continua să se întrebe cît de mult îi datorau ea şi Simon bătrînei doamne.

Decise că nu trebuia să-i pese. Lady O avea dreptate, irosiseră destul timp. Se îndreptă spre uşă:

– Noapte bună, ne vedem dimineaţă.

Şi aşa era. Datorită aranjamentului pus la cale de Lady O, nu mai trebuia să se trezească înainte de ivirea zorilor, ca să plece de la Simon.

Aşteptînd în camera sa, Simon se întreba dacă Portia va găsi o cale să vină la el, sau dacă nu cumva va profita de situaţie ca să se gîndească, să treacă în revistă toate motivele pentru care nu voia să se mărite cu el şi să acţioneze în consecinţă. Stătea în faţa ferestrei, conştient de neliniştea care-l cuprinsese, sorbind din paharul cu brandy, pe care-l ţinea în mînă de o jumătate de oră, privind afară, în întuneric.

Nu voia să-i lase prea mult timp să se gîndească la felul în care se va comporta el ca soţ. În acelaşi timp, ştia că dacă ar fi încercat chiar, cu multă subtilitate, s-o abată din drumul ei, s-ar afunda şi mai adînc, ca o confirmare a faptului că nu trebuia s-o lase să ia singură decizii.

Practic, era legat de mîini şi de picioare. Asta era. Şi nu putea face nimic.

Ea va continua să meargă pe drumul ei, nu avea nici o îndoială. Îşi cunoştea bine interesele, era prea sinceră. Nevorbind de faptele reale, precum caracterul lui, al ei, şi dificultăţile inerente. Singura lui consolare era că, dacă (şi cînd) se hotăra în favoarea lui, va fi convins că venea la el cu inima deschisă, dăruindu-se complet.

Ezită, apoi goli paharul. Pentru a-şi mai linişti gîndurile negre.

Se auzi zăvorul. Se întoarse şi o văzu: mlădioasă, elegantă, îmbrăcată cu o altă rochie. Constată că părea foarte încrezătoare şi-i zîmbea. Puse paharul pe pervazul ferestrei,

prinzînd-o de mijloc imediat ce se apropie de el. Buzele li se întîlniră. Cenuşa focului care în ultimele zile mocnise, se reaprinse, iar flăcările se înălţară, atingîndu-i, incitîndu-i.

Observase că rochia se închidea în faţă şi îşi trecu mîna peste nasturii bine închişi. Îi eliberă buzele, pentru a-i desface.

– De ce te-ai schimbat? De cealaltă rochie te-aş fi dezbrăcat mult mai uşor...

– A fost ideea lui Lady O.

El ridică privirea. Portia îi zîmbi.

– Mi-a spus că într-o rochie de zi aş trezi mai puţine bănuieli, dacă mă vede cineva, dimineaţa.

Simon se opri.

– Ştie că te afli aici? Se gîndise că bătrîna îl va sprijini, dar nu că va încuraja într-atît relaţia lor.

– Numai că nu m-a împins şi pe uşă afară, ca să nu mai pierdem timpul.

Deşi era ocupat cu nasturii ei, lui nu-i scăpă amuzamentul din vocea ei. Murmură o înjurătură la adresa întunericului, din cauza căruia nu-i putea vedea ochii.

– Ce este, Portia?

Ştia că era ceva... ceva ce ştia ea, ceva la care se gîndise. Observă că ea îl privea, îi zîmbea, apoi îşi clătină capul.

– Această Lady O este o bătrînă doamnă uluitoare. Mă gîndeam că mi-ar plăcea mult să fiu ca ea, cînd voi îmbătrîni.

El pufni batjocoritor. Reuşise să deschidă şi ultimul nasture.

Portia îl sărută.

– Acum, dacă tot ai terminat, ar trebui să respectăm instrucţiunile ei.

Nu au pierdut timpul, dar nici Simon n-a lăsat-o să se grăbească. De data asta, era pentru prima dată cînd se întîlneau ca egali. Amîndoi ştiau la ce să se aştepte, în ce scop veniseră. Amîndoi mergînd mai departe,

păşind în adîncul acelui cuptor mînă în mînă, umăr la umăr.

Se puteau bucura acum de timpul care le era dat să fie împreună. Să-şi amintească. Să trăiască momente de pasiune.

Simon nu ştia ce-şi dorea ea pentru această noapte, ce mai voia de la el, ce-i mai putea oferi el. Nu i se putea dărui decît întru totul, aşa cum era, cu bune şi cu rele.

Nu se depărtară de la fereastră, îşi scoaseră doar hainele, una cîte una. Revăzu fiecare ce descoperise cu cîteva zile în urmă: fiecare curbă, fiecare parte a trupului.

Pînă rămaseră goi, pînă cînd pielea trupurilor lor se atinse.

Focul se prelinse peste ei, flămînd, lacom, crescînd.

Buzele li se uniră, mărind incendiul, înteţinînd flăcările.

Mîinile lor se bucurară de ce întîlneau în cale, mîngîind, explorînd...

O ridică. Portia se prinse cu braţele de gîtul lui şi-l sărută cu pasiune. Îşi înfăşură picioarele ei lungi în jurul mijlocului lui oftînd, cînd Simon o pătrunse.

Îşi trecu degetele prin părul lui, îl trase mai aproape, strivindu-i buzele. Se bucură de el, aşa cum se bucura şi el de ea. I se oferi toată, fără ezitare, cerînd mai mult de la el.

Iar el luă ce-i oferea ea, îi ceru trupul, dorindu-şi mai mult, tot mai mult.

Portia ştia asta simţind musculatura lui puternică, strîngînd-o, făcînd-o să se mişte, dar ea voia să afle mult mai mult, chiar mai mult decît îi putea oferi el.

Dacă voia să obţină.

Dacă avea curajul.

Dacă avea destulă încredere.

Îi ardea toată pielea, tot trupul, iar pe Simon ar fi vrut să-l simtă mai adînc, mai profund, să se bucure de greutatea trupului lui.

Îşi desprinse buzele de ale sale, realizînd că răsufla greu.

– Du-mă pe pat.

Îl sărută din nou, aşa cum o săruta şi el. Apoi Simon o aşeză pe perne, iar Portia, cu mîinile încă după gîtul lui, îl prăvăli peste ea. El ar fi vrut să se retragă din trupul ei, gîndindu-se că ar putea s-o rănească, dar Portia îşi încolăci mîinile peste el şi-l trase mai aproape.

– Mai mult.

Îşi înfipse unghiile în spatele lui, iar el reacţionă aşa cum voise ea, pătrunzînd-o mai profund. Oftă, apoi se întinse peste ea, prinzîndu-i braţele, în timp ce înfigea mai adînc, şi mai adînc încă. Pe cît de departe putea, plin, şi tare, şi puternic înăuntrul ei.

Simon privi în jos, spre ea, luptîndu-se să respire. Se strădui să mai stăvilească pentru cîteva clipe valul acela uriaş de dorinţă care ameninţa să-l mistuie. Şi pe ea.

Ea păru că înţelege ce simte el, se ridică, îşi trecu degetele peste figura încordată, peste umeri, peste piept, apoi îl trase în jos, spre ea.

El se aplecă sărutînd-o, oferindu-i atît de mult, dar ea voia mai mult, cerea mai mult. Simon capitulă, lăsîndu-se cu toată greutatea asupra ei, ţintuind-o. Se aştepta ca ea să intre în panică, să se agite. În loc de asta, limba ei o împinse pe a lui, îşi ridică picioarele şi mai sus şi îi încolăci mijlocul, desfăcîndu-şi coapsele. Deschizîndu-se ea însăşi în întregime, pentru ca el s-o pătrundă.

Îi prinse o buză între dinţi. Trase, apoi îi dădu drumul.

– Acum! îi spuse, cu respiraţia fierbinte arzîndu-i buzele. Arată-mi!

Îi întîlni privirea. Ochii îi străluceau, sub pleoapele grele.

Şi el se supuse.

Ochii lui îi urmăreau pe ai ei, în timp ce o pătrundea, după cum dorise, adînc, mai adînc. Ar fi vrut, mai mult decît orice altceva, să-i vadă culoarea ochilor, cum se schimbă, ajungînd aproape negri, cînd trupul i se descătuşa în orgasm.

Chiar dacă flacăra pasiunii îl mistuia, chiar dacă pierduse legătura cu realitatea, căci lumea lui se redusese doar la ea, nu putea să nu se bucure de splendoarea acelui trup care se mişca sub el, care-l accepta, dorind să ajungă momentul de maximă trăire.

Se jură că-l va avea.

Căci dacă va face dragoste cu ea la lumina zilei, o va vedea, îi va vedea ochii, în timp ce ar atinge-o.

Îi va vedea ochii, şi chiar mai mult.

Îi va vedea pielea. Atît de albă şi atît de transparentă, precum o perlă perfectă. În întuneric, roşeaţa dorinţei era abia vizibilă. Voia s-o vadă, avea nevoie să vadă ce-i oferea.

Voia să-i vadă sînii, culoarea sfîrcurilor, a buzelor sale muşcate de sărutări, a despicăturii dintre coapsele sale, cu marginile umflate şi umede.

Era conştient de fiecare por al pielii ei, care se mişca în ritmul trupului lui, de dorinţa profundă care îi unea. Ajunseră pe culmile însorite împreună, cu simţurile explodînd de plăcere, pentru ca mai apoi să cadă în beatitudine.

Satisfacerea simţurilor, pe care o trăise alături de ea, nu era totul. Simon voia mai mult. O trase în braţele sale, închizînd-o în inima sa.

Acolo unde avea nevoie s-o aibă.

Simţindu-se profund împlinit, adormi, visînd-o tot pe ea.

14

Dimineaţa următoare, trupul lui Kitty, mai exact Catherine Glossup Archer, a fost depus în capela familiei, din Ashmore.

Au participat la tristul eveniment toți ai casei, mai puțin cîțiva servitori care au rămas să pregătească masa.

Cît despre district, acesta a fost reprezentat de cîțiva din capii comunității, dar de nici una dintre soțiile acestora.

Era un mesaj pe care Portia, Simon și Charlie l-au putut descifra ușor. Rezervați, gata să-i ofere brațul lui Lady O sau Lordului Netherfield, au urmărit cum vecinii, dintre care mulți participaseră la petrecerile familiei Glossup, au venit să vorbească membrilor acesteia, să-și murmure condoleanțele, apoi, vădit stînjeniți, au plecat.

– Nu mi se pare de bine! murmură Charlie.

– Sînt doar mai rezervați! replică Portia.

– Ceea ce înseamnă că ei îl cred vinovat pe unul dintre Glossupi, zise Simon, dar nici unul din ei nu mai avea nevoie să audă acest adevăr.

Slujba a fost sobră, dar cam scurtă și pe un ton mai trist, date fiind condițiile în care se desfășura, dar mai ales, felul în care murise Kitty. Ca și cum un nor ar fi poposit asupra tuturor, sau cel puțin a conacului Glossup. Un nor care avea să se risipească doar prin demascarea ucigașului lui Kitty.

După ce s-a spus tot ce se obișnuiește în asemenea ocazii și s-au exprimat condoleanțele, adunarea s-a risipit. De îndată ce i-a urcat în trăsură pe Lady O și Lordul Netherfield, Simon a condus-o pe Portia la trăsura sa și a luat frîiele, iar Charlie a urcat lîngă el. Cu o mișcare a mîinii, el și-a îndemnat caii la drum, cu eleganța sa obișnuită.

Numai după cîteva minute, Charlie înjură.

Portia se întoarse spre el.

– Îmi cer scuze, zise el, întunecîndu-se. Dar mi-am amintit figura lui James. Și pe cea a lui Henry.

– Ca să nu mai vorbim de Lordul și Lady Glossup. Simon rostise aceste cuvinte. Toți încercau să braveze, deși știu la ce să se aștepte și nu pot face nimic.

Portia se încruntă.

– Nu-i corect. Nu numai unul dintre ei ar fi putut s-o ucidă pe Kitty.

– Dat fiind felul în care s-a comportat Kitty la petrecerea aceea, şi felul în care s-a vorbit pe seama ei, la care poate că s-a mai adăugat şi contribuţia altora, *înalta societate* nu vede nici un motiv ca cercetările să fie continuate.

Charlie înjură din nou, de data asta cu mai mult patos.

– Asta voiam să spun şi eu. Nu contează că ei au fost de fapt victimele capriciilor lui Kitty, acum pot deveni victimele ucigaşului ei.

Portia se simţi nevoită să accentueze:

– *Ar putea* fi oricare din ei.

Charlie pufni furios:

– Şi porcii ar putea să zboare!

Ea se uită la Simon. El îşi ţinea privirea aţintită asupra drumului, dar după trăsăturile lui dure intui că împărtăşea punctul de vedere al lui Charlie. Era de înţeles, pentru că erau amîndoi buni prieteni cu James şi familia, îşi spuse Portia.

Se gîndi la ceea ce simţea ea cu adevărat, nu în minte, ci în suflet. Cînd porţile conacului apărură în faţa lor, ea le spuse:

– De fapt, toată lumea de aici, în afară de noi trei şi cele două surori Hammond, Lady O., Lordul Netherfield şi doamna Archer, toţi sînt suspecţi, şi nici măcar nu-şi dau seama de asta.

Charlie începu să bombăne:

– Dacă tăcerea de la micul dejun de azi poate fi considerată un indiciu, cred că toţi au realizat că, de fapt, încearcă să evite să se gîndească la această posibilitate. După un moment de tăcere, el adăugă: Nu în fiecare zi te duci la o petrecere şi te trezeşti cu un mort în casă, ba chiar implicat în omor.

Simon trase trăsura în curtea din faţă şi, cînd valetul apăru în fugă, îi dădu acestuia frîiele, apoi o ajută pe Portia să

coboare. Următoarea trăsură care venea după ei se afla la oarecare distanță. Porniră toți trei spre pepiniera de pini.

Revăzînd drumul pe care mersese cu Simon, înainte de a descoperi cadavrul bietei Kitty... Portia se opri. *Biata* Kitty?

După o clipă, îl prinse pe Simon de braț. El o privi, dar nu spuse nimic. Își continuară drumul pe sub copaci, cu Charlie cufundat în gînduri în urma lor.

În indignarea lor produsă de faptul că asupra prietenilor lor planau suspiciuni, ei, ca și alții, uitaseră complet că defuncta era, de fapt, *biata* Kitty. Ea era moartă acum. Nu se mai putea plimba pe sub aceşti copaci la brațul unui bărbat, nu se mai putea trezi în brațele acestuia, nu mai putea simți nici o bucurie.

Portia avea toate acestea, iar Kitty nu mai avea nimic.

Biata Kitty, într-adevăr!

– Trebuie să descoperim făptaşul. Portia ridică privirea. Trebuie să facem ceva, să-l ajutăm pe Stokes.

– O putem face? întrebă Charlie. Adică tu crezi că ne va lăsa să-l ajutăm?

– A fost la înmormîntare. Simon păşea lîngă ea. Îi urmărea pe toți, şi cred că a ghicit că noi îi putem oferi informații. O privi pe Portia. Poate că ar fi bine să ne oferim serviciile?

Ea încuviință:

– Ar trebui.

– Dar înainte de a o face, îl auziră pe Charlie, care-i prinsese din urmă, ar trebui să ne întoarcem acasă şi să fim văzuți la priveghi.

Aşa făcură. Invitații erau adunați într-unul din saloane cu draperiile pe jumătate trase. După ce le făcu un semn cu capul, Charlie se duse să discute cu James, care stătea retras, cu un pahar în mînă.

Simon şi Portia treceau printre cei prezenți. Puțini dintre

domnii invitați din partea locului veniseră acasă. Predominau oaspeții casei. Portia se opri să discute cu surorile Hammond, vădit afectate de cele întîmplate. Simon o lăsă să vorbească și se duse spre locul în care se afla Stokes.

„Gentlemanul din Bow Street" stătea rezemat de un perete și mînca o plăcintă. Surprinse privirea lui Simon.

– Lordul Netherfield a sugerat că este bine să particip și eu. Pare un tip ciudat, dar nu pot să nu-l simpatizez. Pare, nu?

– Chiar așa și este. După părerea mea, n-a făcut-o el, cu siguranță!

– Aveți vreun motiv anume să gîndiți așa?

Ținîndu-și mîinile în buzunare, Simon privi prin încăpere.

– Face parte dintr-o generație pentru care este inadmisibil să ucizi o persoană lipsită de apărare, precum Kitty, adică doamna Glossup.

Stokes, care continua să muște din plăcintă îl întrebă:

– Chiar se mai ține cont de asta?

– În general, nu, dar pentru cei din generația lui, mai este încă important. Simon îi înfruntă privirea iscoditoare. Pentru el ar fi o problemă de onoare personală, și te asigur că aceasta înseamnă foarte mult!

După o clipă, Stokes încuviință, apoi scoase batista și-și șterse degetele. Nu ridică privirea în timp ce spunea:

– Să înțeleg că sînteți dispus... să mă ajutați în cercetările mele?

Simon ezită, apoi răspunse:

– Poate că la interpretarea faptelor v-aș putea aduce și mici lămuriri.

– A, înțeleg! zise Stokes. Sînteți un prieten vechi de-al lui James Glossup, din cîte am auzit.

Simon înclină din cap.

– Tocmai de aceea eu, domnișoara Ashford și domnul

Hastings dorim să se afle cine este ucigaşul, oricine ar fi el. Îl privi pe Stokes. Vei avea nevoie de noi pentru a ajunge oriunde trebuie. Noi avem nevoie de dumneata pentru a ajunge la un rezultat. Este o învoială cinstită, după părerea mea.

Stokes se gîndi o clipă, apoi îşi băgă batista în buzunar.

—Voi continua interogatoriile toată după-amiaza, n-am discutat cu toţi cei prezenţi aici. Apoi mă duc la tabăra ţiganilor. Nu cred că voi reveni înainte de masă, dar poate discutăm cînd mă întorc.

Simon încuviinţă.

– Casa de vară este acolo, jos, lîngă lac. Nu puteţi trece fără s-o vedeţi. Este un loc retras, şi nimeni nu se aventurează prin preajmă. Vă aşteptăm acolo.

– De acord.

Înclinînd din cap, Simon plecă.

El, Portia şi Charlie porniră spre casa de vară, imediat ce domnilor aflaţi în salon li se servi ceaiul. De îndată ce se respectă acest obicei, majoritatea oaspeţilor se retrase în camere, deşi o lumină mai ardea în camera de biliard. Deoarece biblioteca fusese ocupată de reprezentantul din Bow Street, acesta devenise locul de retragere al domnilor.

Stokes interogase şi restul invitaţilor, apoi dispăruse. Atmosfera era foarte încordată, pentru că varianta că ucigaşul ar fi unul dintre ţigani începea să piardă teren. Absenţa inexplicabilă a lui Stokes nu făcea decît să mărească tensiunea.

Alături de Simon, Portia pornise pe pajişte, şi de acolo pe cărarea spre lac, cu o mie de întrebări în minte, provocate de misterul morţii lui Kitty.

– Trebuie să recunoşti că Stokes a avut mult curaj s-o interogheze pe Lady O! zise Charlie, care venea în urma lor.

– Da, pare un tip care ştie ce vrea! replică Simon.

– Şi hotărît.

– Este adevărat.

– Credeţi că va reuşi?

Simon îl privi pe Charlie.

– Pentru binele familiei Glossup, pentru binele tuturor, sper că aşa va fi. Observă că Charlie era foarte îngrijorat. De ce mă întrebi? Despre ce este vorba?

Se opriseră faţă în faţă.

Charlie făcu o grimasă.

– Am discutat cu James la priveghi, apoi şi după-amiază. Nu este în apele lui.

Portia ridică din sprîncene.

– Cine ar fi în apele sale ştiind că este primul pe lista suspecţilor?

– Ei bine, poate că mai este şi altceva. Charlie i se adresă lui Simon: Ştii că James şi Henry sînt apropiaţi. Ceea ce s-a întîmplat acum i-a apropiat şi mai mult... Charlie îşi trecu o mînă prin păr. Problema este că James se simte vinovat din cauza morţii lui Kitty, nu pentru că i-ar fi făcut rău, ci din cauză că ea îl prefera lui Henry. Cu toate că el n-a încurajat-o... ei bine, lucrurile erau complicate chiar şi cînd trăia ea, iar acum...

Simon se crispase. Portia simţi schimbarea.

– Ce vrei să spui, mai exact?

Charlie oftă.

– Mă îngrijorează că James ar putea face ceva necugetat, în special dacă lucrurile vor merge rău pentru Henry, şi numai Dumnezeu ştie cît de rău stau şi acum! Cred că s-ar putea declara vinovat, doar ca să-l scape pe Henry.

Simon exclamă:

– La dracu'!

Portia se uita de la unul la celălalt.

– Crezi că ar face asta?

Simon încuviință.

– O, da. Dacă ai cunoaşte trecutul lor, ai înțelege. James ar face orice ca să-l protejeze pe Henry, pentru că acesta, la rîndu-i şi-a petrecut jumătate din viață protejîndu-l pe el.

– Ce putem face? întrebă Charlie. Asta aş vrea să ştiu.

– Ceea ce putem face noi este să-l demascăm pe ucigaş, şi asta cît mai repede.

Era destul de tîrziu, cînd Stokes, vizibil epuizat, li se alătură.

– Nu este uşor să te înțelegi cu țiganii. Se aşează într-unul dintre fotolii. Întotdeauna consideră că vrem să-i alungăm. El făcu o grimasă. Nu îi învinuiesc, ştiind cum stau lucrurile.

– Credeți că Arturo este vinovatul? întrebă Simon.

– Nu mă pot pronunța. Stokes îl privi lung. Dumneavoastră ați putea?

– Nu! recunoscu Simon. Dar toți cred că aşa este.

– Poate au dreptate, dar nu este prea uşor de dovedit. N-am nici un motiv să-l suspectez pe el sau pe celălalt, mai tînăr, Dennis, că ar fi autorul.

Portia se aplecă spre el.

– Aveți vreo idee cine ar putea fi?

– Nici măcar atît, dar am nişte concluzii.

Le spuse pe rînd tot ce aflase, toate greşelile lui Kitty, toate aranjamentele ei. În timp ce-l aşteptaseră pe Stokes, ei conveniseră să nu-i ascundă nimic, considerînd că adevărul, în mîinile lui Stokes, nu putea dăuna vreunui nevinovat. Erau prea multe în joc pentru a mai păstra aparențele de dragul convenienților.

Aşa că-i destăinuiră ce auzise Portia, ce observaseră cu toții despre felul în care Kitty obişnuia să se amestece în viețile altora.

Stokes se arătă impresionat şi îi impresionă la rîndu-i.

Le puse întrebări, îi ascultă şi încercă să le urmărească explicaţiile.

Ajunse şi la momentul în care nu mai avea nevoie de întrebări şi chiar li se păru că se întrevedea licărirea unei concluzii. Se ridicară şi porniră spre casă, revăzînd cu ochii minţii toate piesele acelui puzzle pe care abia aşteptau să-l descifreze.

Portia se mai gîndea încă la toate aceste probleme, cînd se strecură, o oră mai tîrziu, în camera lui Simon.

El aprindea nişte lumînări, pe care le adunase din saloanele în care nu fuseseră folosite.

Auzi mînerul uşii, apoi paşii Portiei.

Ştiuse imediat că era ea.

Ea se opri, privind candelabrul în care ardeau toate lumînările. Apoi privi în jur, la fereastră, la draperiile grele, care în mod normal erau ridicate în lunile de vară, la cele două sfeşnice cu şase braţe aflate pe noptiere, la celălalt, cu şapte braţe, de pe comoda de lîngă peretele opus uşii, şi la cel cu cinci braţe aflat pe un dulap înalt.

– Ce...? Portia îl privi uimită.

El aşeză cel de-al doilea sfeşnic ca să lumineze pernele patului. Apoi ridică încet capul.

Îi întîlni privirea.

– Vreau să te văd, de data asta.

Ea roşi. Nu o roşeaţă violentă, ci una abia sesizabilă sub alabastrul pielii ei.

El îşi ascunse un zîmbet. Cu privirea asupra ei, urmărindu-i reacţiile, înconjură patul şi se apropie.

Întinse mîna spre ea, apoi o prinse de mijloc şi o strînse la piept. Ea nu se împotrivi, dar cînd ridică privirea spre el, văzu că se încruntase.

– Nu sînt sigură că asta este una din ideile tale bune.

El o sărută cu pasiune.

– Mă vei putea vedea şi tu, şopti el, privindu-i buzele, pe care le sărută.

Ea se abandonă braţelor lui, dar apoi se retrase ezitînd să-l privească. El o strînse mai tare la piept, sărutînd-o din nou.

– Ai încredere în mine. O să-ţi placă.

Veni foarte aproape de ea.

Portia ezită să-i spună că tocmai de asta se temea, că se va desfăta prea mult în această aventură trecătoare, că se va lăsa atrasă tot mai mult în această pînză de păianjen, pe care o urzea el.

Dar apoi îşi spuse că deja acceptase provocarea.

Înfruntîndu-i privirea, îl prinse cu braţele pe după gît, strîngîndu-se, lipindu-se de el.

– Foarte bine. Înainte de a se săruta din nou, ea ezită. Destul de mult, pentru a-i simţi încordarea.

Cu privirea pe buzele lui, ea murmură, voit înăbuşit:

– Atunci, arată-mi.

Şi îi oferi gura.

El o luă – lacom. Îi copleşi simţurile, înfruptîndu-se din ea, îi luă minţile.

Se prăbuşiră amîndoi în mijlocul unui vulcan de pasiuni, în mijlocul flăcărilor dorinţei.

O dorinţă pe care o declanşaseră amîndoi – mîinile lui explorîndu-i posesiv trupul, cu atingeri provocatoare. Ea îşi înfipse degetele în părul lui şi trase, aţîţîndu-l, întreţinîndu-i focul. Se dădu înapoi, fierbînd, clocotind, gata să erupă. Cuprinzînd-o, prinzînd-o în capcană, în pat, lîngă el. Rupîndu-se din sărut, aşteptă pînă cînd Portia îşi ridică pleoapele grele.

Îi prinse privirea.

– În seara asta nu ne mai grăbim.

Cuvintele erau grave, autoritare. Fără teamă, ea îi înfruntă privirea, ridicînd dintr-o sprînceană.

– N-am observat că înainte ne-am fi grăbit.

O scînteie de înțelegere îi străluci în priviri. Apoi, el murmură:

– Am o propunere. De data asta să nu ne mai grăbim deloc.

Portia nu era conştientă la ce era pe cale să consimtă. Ridică din umeri.

– Dacă doreşti.

El îşi plecă încet capul.

– Da, doresc.

El o sărută din nou, prelung, cu o plăcere dureroasă aproape. Ea nu voia să-i reziste, nu mai era în măsură să dețină controlul, să-şi păstreze voința. Atît controlul, cît şi voința ei dispărură, imediat ce Simon o duse pe tărîmuri de vis cu sărutul lui.

Nici măcar nu se mai gîndi la ce anume se dezvăluia luminii, cînd îi descheie nasturii rochiei, pe care apoi i-o trase jos de pe umeri, eliberîndu-i brațele, apoi dezvelindu-i trupul pînă în talie. Pentru că el continua s-o sărute, abia simți că îi desfăcuse şi şnurul cămăşii.

Apoi el n-o mai sărută, lăsă privirea în jos şi scoase cămaşa de mătase fină lăsîndu-i sînii liberi.

Pentru el, pentru privirea lui, pentru fierbințeala albastră a ochilor lui.

Privirea lui îi tăie respirația. El ridică o mînă, trecîndu-şi degetele întoarse, încet, peste clavicula sa, coborînd peste umflătura unuia dintre sîni. Apoi întoarse palma şi o făcu căuş deasupra rotunjimilor tari, ferme, ca un cuceritor ce-şi evaluează prada de război. Şi, brusc, îşi împreună degetele deasupra sînului, strîngîndu-l puternic.

Ea nu putea să respire, ci doar să-l urmărească, era captiva lui, asupra ei el exercita o vrajă senzuală, în timp ce el se bucura de ceea ce vedea, examina, mîngîia, fără grabă, cu încetineală, domol.

El îi aruncă o privire pe sub gene, aplecîndu-şi capul, apoi şi-l plecă şi mai mult. Luă între buze un sfîrc întărit, sugînd încet. Cum ea păru că-şi pierde răsuflarea, îi dădu drumul, sărutînd doar, savurînd. În cele din urmă se îndreptă către celălalt sîn, continuînd tortura. Reveni, deschise gura şi-l prinse, sugîndu-l violent. Portia îşi înfipse degetele în părul lui, trăgînd, lăsînd să-i scape un strigăt de plăcere, apoi îşi lăsă capul pe spate.

Vru să se concentreze asupra tapiţeriei de la capul patului, dar nu reuşi.

Îşi ţinu ochii închişi, în timp ce el continua s-o tortureze astfel, şi se întrebă cît o vor mai ţine picioarele să stea aşa.

Ca şi cînd i-ar fi auzit gîndurile, el îşi lăsă mîinile tot mai jos, posesiv.

Cu un suspin, ea se strădui să-şi deschidă ochii, apoi lăsă privirea în jos urmărindu-l în timp ce-şi purta vîrful limbii peste un sfîrc.

Portia se înfioră şi închise ochii din nou.

Îl simţi încordîndu-se, lăsă mîinile să-i alunece pe pieptul lui, în timp ce el îşi desfăcu degetele, eliberîndu-i sînul.

Ea deschise ochii, deşi cu efort.

Trebuia să vadă, să-i vadă chipul cînd îi scoate rochia şi cămaşa, trăgîndu-le în jos, peste coapse, apoi lăsîndu-le să cadă pe podea.

El se opri, însoţindu-le cu privirea, urmărind rotunjimile coapselor sale.

Ea încercă să-şi închipuie ce gîndea el, dar nu reuşi. Nu ştia ce putea să gîndească.

Apoi mîinile lui se ridicară spre mijlocul ei, coborînd, urmărind contururile pîntecelui, dunga în care coapsele ei se uneau. Cu capul ridicat, el se apropie şi mai mult, iar ceva pe chipul lui şi al ei tresări. Îşi aşeză mîinile pe pieptul său, oprindu-l.

– Nu! Hainele tale! Privirile li se întîlniră. Portia îi şopti. Şi eu vreau să te văd.

– O vei face. O prinse de mijloc, trăgînd-o încet spre el, sărutînd-o. Dar nu încă. Nu ne grăbim în noaptea asta. Avem timp să ne bucurăm unul de altul, timp destul pentru fiecare senzaţie, pentru fiecare experienţă.

El rosti ultimele cuvinte într-un fel promiţător pentru a o distrage, pentru ca să-i mai fure o sărutare, pentru ca să-i poată încetoşa minţile.

O trase aproape şi ea simţi că nu mai poate respira. Era încă îmbrăcat. Îi simţi atingerea lui, simţurile reacţionară aşa cum o făceau doar în prezenţa lui. Simon o prinse în braţe şi ea îşi mulă curbele pe contururile lui dure, peste sexul lui tare, în erecţie, deşi el era îmbrăcat, iar ea goală.

Era la dispoziţia lui. Putea face orice dorea cu ea.

Sau mai bine-zis, tot ce-i permitea ea.

Acest ultim lucru era atît de clar în mintea ei, încît nu avu nici cea mai mică ezitare şi nu protestă defel, cînd Simon o ridică şi o aşeză pe pat în genunchi cu faţa spre el. Cu mîinile sprijinite de umerii lui pentru a-şi păstra echilibrul, ea îşi înfipse degetele în umerii lui, în timp ce el îi prăda gura, iar mîinile lui începură explorarea.

Peste sînii ei, pe contururile trupului, ale spatelui, apoi coborîră mai jos, mîngîindu-i dosul coapselor, apoi interiorul acestora.

Ajunse acolo unde ea era umedă, şi fierbinte, şi umflată.

Ea îşi simţea plămînii cuprinşi parcă într-o strînsoare, în timp ce el contura, incita, încercuia mugurele încordat al dorinţei sale, apoi îi depărtă marginile, şi degetele îi alunecară uşor, în timp ce ea se pregătea să-l primească. Găsi intrarea, o sondă, pînă cînd ea-şi înfipse degetele în umerii lui, apoi alunecă înăuntru, mai întîi cu un deget, mîngîind lent, apoi cu două, făcînd-o să se înfioare.

Cu o mînă pe şoldul ei, o trase spre el, încet, ritmic,

mişcîndu-şi mîna între coapsele ei, simţindu-i teaca fierbinte închizîndu-se strîns peste degetele lui.

Observă că pielea ei fină se coloră brusc, schimbîndu-se de la alabastru la cel mai pal roz. Figura ei era destinsă, plină de pasiune, iar hotărîrea şi dîrzenia, expresiile obişnuite ale chipului său, pieriseră şi se abandonase atingerilor lui, orice ar fi dorit să-i facă. Buzele ei se desfăcură încet, respiraţia îi deveni tot mai grea, în timp ce încerca să ţină pasul cu el, fără a se grăbi în vreun fel.

Pe sub genele lungi, ochii ei întunecaţi străluceau ca două safire atît de intens, încît păreau negri.

Ea îl observa privind-o. Se desfăta vizual cu ea, savurînd fiecare clipă, pe măsură ce el o aducea lent, treptat şi inexorabil către momentul de satisfacţie.

Sfîrcurile sînilor, trandafirii şi tari, îmbiau, asemenea unor fructe zemoase.

Patima punea stăpînire pe ea, pas cu pas, trupul său unduindu-se în ritmul impus de el şi, în timp ce bujorii dorinţei îi ardeau obrajii, iar pleoapele i se coborau, el îşi lăsă capul în jos şi îi luă unul dintre sfîrcuri în gură.

Gustînd-o, incitînd, aşteptînd, simţindu-i dorinţa imperioasă, valul alergîndu-i prin vene.

Apoi, supse sălbatic, auzindu-i strigătul, simţindu-i mîinile înfipte în părul său, în timp ce-şi cerea izbăvirea.

I-o oferi, desfătîndu-se, pînă cînd ea se linişti. Fără să-şi mai tragă mîna dintre coapsele sale, o ridică şi o întinse pe pat.

Ea îşi deschise ochii şi îl privi, oferindu-se, goală, întinsă pe cuvertura de mătase roşie a patului, în timp ce el se dezbrăca, fără grabă, într-un fel aproape lasciv.

Nu aveau de ce se grăbi în seara aceasta, după cum spusese el. Episodul din acea seară era alcătuit din diferite multe alte acte, iar ea avea nevoie de cîteva minute

de recuperare între ele. Cu atît mai bine pentru el.

El părea să se fi gîndit la toate, dar mai ales să ignore felul în care sîngele îi pulsa în vene. Numai faptul că trebuia să se conformeze unui scenariu anume îl făcea să se abțină, să nu cadă peste ea şi s-o posede.

Portia avea pielea incredibil de fină. Cu toate că primul val de dorință începuse să slăbească în intensitate, era atît de pală şi de transparentă, de parcă şi-ar fi luat strălucirea din cea a sfeşnicelor. Părul ei uluitor de negru şi bogat, căzînd în onduleuri mari, i se revărsa pe umeri, încadrîndu-i ovalul feței.

Părea figura unei Madonne englezeşti, pe al cărei chip îşi pusese amprenta pasiunea, luminată de o lucire senzuală.

De o anticipare fascinantă. De aşteptare.

Simon trecu de cealaltă parte a patului, dezbrăcîndu-se de haină, de vestă, de cămaşă, ca un bărbat care se pregăteşte de culcare, nicidecum pentru a se bucura de pasiune.

Portia îi urmărea fiecare mişcare.

Nu rostiseră nici un cuvînt, dar tensiunea ce creştea între ei, în jurul lor intensificîndu-se deasupra patului, era cît se poate de reală.

Făcea inima lui să bată mai tare, pulsul să i se intensifice. Simon îşi scoase în cele din urmă şi pantalonii, pe care-i puse pe spatele scaunului. Apoi veni lîngă pat.

Ea îl urmărea pe sub gene, cu ochii întredeschişi. Privirea ei trecu peste chipul lui, peste pieptul lui.

Acestea vor fi foarte curînd ale ei...

Simon aproape că-i putea auzi fiecare gînd, văzîndu-i degetele îndoindu-se.

Tîrîndu-se pe pat, se dădu jos, stînd în picioare, chiar lîngă ea.

Întinzînd o mînă, îi făcu semn:

– Vino aici!

La auzul glasului său, mai mult o comandă, ea-i scurtă chipul cu privirea. Se ridică într-un cot. El întinse mîna, ajutînd-o să se aşeze în genunchi, trăgîndu-se aproape de el. Părul său îi acoperi coapsele. Înainte să fi putut reacţiona, îi simţi răsuflarea fierbinte înţepîndu-i carnea, apoi ea supse. Lung. Zăbovind.

Şi el a fost pierdut.

Simţea că-şi pierde controlul, în timp ce ea îl tortura astfel. Prinse o clipă cînd ea se opri şi apucînd-o de umeri, o trase înapoi. Ea-i îi întîlni privirea.

– Încă n-am terminat.

– De ajuns! gîfîi el. Mai tîrziu.

– Pentru un motiv întemeiat.

– Ai promis!... Că o să te uiţi! Nu o să guşti!

– Mi se pare că protestezi prea mult. Îţi place. Foarte mult.

El îi încolăci şoldurile cu mîinile.

– Îmi place al dracului de mult.

Ea-şi desfăcu buzele, să mai spună ceva. El îi opri vorbele în singurul mod pe care-l cunoştea. O pătrunse încet, găsîndu-şi drumul spre teaca ei moale, împingînd adînc, adînc, pînă cînd ea-şi pierdu respiraţia într-un suspin, împreunîndu-şi mîinile peste faţa lui, trăgînd, lovind, dorindu-şi să-l sărute.

El nu avea nevoie de nici o încurajare. Se mişca prin ea, înăuntrul ei, purtînd-o în acelaşi ritm. Ea-l strîngea, îl apuca, dansînd cu el.

Nu exista, după mintea lui, nici o satisfacţie mai senzuală pentru spada virilităţii sale, decît cea oferită de teaca de carne de femeie, fierbinte, umedă şi voluptuoasă.

În special a ei.

Dar, în ceea ce o privea pe Portia, satisfacţia însemna

mai mult decît sexul. Ţintea direct spre inima lui, ca un elixir divin de care ajungea să depindă.

El schimbă tempoul, lăsîndu-se copleşit de dorinţă. Ea îşi încolăci braţele în jurul umerilor şi se înălţă spre el. Către el. Către sărutul lor.

Pentru a creşte, a umfla dorinţa ce urca prin ei, mai primitivă decît voluptatea, mult mai puternică decît pasiunea.

Ca un val alergînd prin ei, trăgîndu-i. Şi ei se lăsau purtaţi de el, mai repede, mai sus, mai adînc, mai tare.

Ea simţi că se sfărîmă. Trupul ei se contractă, apoi tensiunea explodă. Portia strigă, dar strigătul îi fu înăbuşit între trupurile lor. El o opri, o ţinu pe loc cu forţa, cu brutalitate chiar, în timp ce trupul ei era zguduit de fiori de plăcere.

Toată vlaga părea să se scurgă din ea şi se prăbuşi lîngă el.

Numai atunci îndrăzni el să se retragă din sărut, să tragă aer în piept, să se gîndească. La mişcarea următoare.

Portia respiră şi ea adînc. Realiză că el se oprise, deşi trupul lui era dur, crispat, încordat.

Ridicîndu-şi capul, îl privi în ochi.

– Ce facem acum?

Îi luă un moment ca să-i răspundă. Cînd o făcu, vocea îi suna înăbuşit.

– Următorul act.

O trase spre el, împingînd-o uşor între pernele de la capul patului.

Se întinse pe burtă, aşteptînd ca el s-o răstoarne pe spate. Cum el n-o făcu, se ridică într-un cot, privind înapoi, către şold, către sexul lui în erecţie.

– Ce e?

El ezită, apoi scutură din cap:

– Nimic.

Îi atinse picioarele.

– Întinde-te înapoi.

Se aşeză deasupra ei, desfăcîndu-i larg coapsele, şi, făcîndu-şi loc între ele, o pătrunse, împingînd atît de puternic, încît ea se arcui, sălbatic.

El se retrase şi o pătrunse din nou, simţîndu-se plin, apoi, recunoscător felului în care-i răspundea, se lăsă peste ea.

– Ce-mi poţi spune?

– Nimic care să-ţi fie de folos.

Îi puse o mînă pe şold, răsturnînd-o, pentru a o pătrunde din nou.

– Nu-ţi dau atenţie, pînă cînd nu-mi spui.

El rîse:

– Nu mă ispiti!

Ea încercă să-l privească fioros, dar următoarea împunsătură, mai adîncă, mai puternică, îi alungă orice gînd din minte.

El coborî, apoi se ridică, încet, deasupra ei, mişcîndu-se mult mai adînc decît oricînd înăuntrul ei.

– Dacă vei afla totul dintr-o dată, nu voi mai avea ce să te învăţ. Nu vreau să te plictiseşti prea repede.

– Nu cred că... „Nu mă voi plictisi niciodată. Nu în această viaţă..." Ea nu-şi termină vorbele şi închise ochii. Încercă să-şi stăvilească acea dorinţă urgentă, care se intensifica la fiecare mişcare a lui, la fiecare penetrare adîncă, la fiecare mişcare a sexului său puternic în trupul ei.

Dar nu putea. Se lăsă în voia lui şi de acolo mai departe. Purtată în marea de dorinţe în care se scăldară, bucurîndu-se de savoarea momentului. Erau momente intime, preţioase, care le aduseseră mai mult decît bucurie fizică.

O simţi în tot trupul, într-o zonă îndepărtată, încă lucidă, a minţii sale, se miră de intensitatea trăirii ei.

Simți puterea a ceea ce crescuse între ei, era ceva care se amplifica mereu, legîndu-le trupurile. Se îndreptau spre extaz, convinși că-l vor atinge. Inevitabil, acest lucru se întîmplă ridicîndu-se împreună pe creasta unui val de pasiune, înainte de a se prăbuși într-o mare de plăcere.

Fusese destul de ușor. Atît de ușor, încît nu se mai putea baza pe intuiția ei. Era sigură că nimic atît de important nu se putea petrece foarte repede.

Era dragoste? Cine ar fi putut spune?

Cu certitudine, între ei apăruse ceva mai puternic decît dorința. Fără experiență cum era, ea era sigură, totuși, de aceasta.

Plecînd de la micul dejun a doua zi, rugîndu-se ca nimeni să nu fi observat uimitorul său apetit, se îndreptă spre o cameră de zi, cu mică terasă în spate. Avea nevoie să se gîndească, să evalueze situația, să stabilească încotro se îndreptau. Întotdeauna i se părea că poate gîndi mai bine în aer liber, în mișcare.

Dar nu cu el pe urme.

Dar pe terasă se întîlni față în față cu el.

– Vreau să mă gîndesc. Plec la o mică plimbare.

Cu mîinile în buzunare, el o privi lung. Înclină din cap.

– Foarte bine.

– Singură.

Ceea ce văzu pe figura lui nu era rodul imaginației ei. Trăsăturile lui se crispară, maxilarele i se încordară, ochii i se îngustară.

– Nu poți pleca să hoinărești de una singură. Cineva a încercat să te omoare, ai uitat?

– Asta a fost acum cîteva zile. Întinse mîinile spre el. Nu are ce să-mi facă.

– Nu ai minte! Dacă individul crede că-ți poți aminti ceva, nu se va opri, l-ai auzit pe Stokes. Pînă nu este prins, nu te poți duce nicăieri singură, neprotejată.

Ea îl privi printre gene.

– Dacă-ți imaginezi că voi...

– Nu-mi imaginez, știu sigur.

Privindu-l în ochi, ea simți că-şi pierde firea, ca un vulcan gata să erupă...

Gîndurile sale de mai devreme îi reveniseră în minte. Fusese uşor? Aşa crezuse că va fi cu el, uşor?

Îl privi sfidător. Alt bărbat s-ar fi plecat, umil, dar el, bărbatul cel neînduplecat, nici măcar nu clipi. Renunță să mai bombăne, pentru că asta i-ar fi dus înapoi, la zilele de început, iar ea se scutură, furioasă. Neîntrezărind altă posibilitate de a scăpa, încuviință.

– Foarte bine. Mă poți urma. Observă că el fu luat prin surprindere, realizînd că se ambalase prea tare. Îl sfidă. *De la distanță.*

El clipi de cîteva ori. Părea să nu mai fie atît de încordat.

– De ce la distanță?

Ea nu voi să recunoască, dar el ar fi obligat-o, dacă nu-i spunea adevărul:

– Nu pot să gîndesc – nu într-un mod clar – dacă eşti lîngă mine. Sau foarte aproape. Nu mai aşteptă să-i vadă reacția....Se îndreptă spre trepte. Stai la douăzeci de paşi, cel puțin...

I se păru că-l aude rîzînd, dar nu se întoarse. Porni, cu capul sus, luînd-o spre lac.

Pe la jumătate, întoarse capul. Îl văzu că abia cobora treptele. Nu se mai uită să vadă dacă zîmbea. Continuă să meargă.

Şi să se gîndească la problemele ei.

La el. La ea. La amîndoi.

Şi la evoluția uluitoare a relației lor. Îşi aminti care fusese

ținta ei la început, cea care-o aruncase în brațele lui. Voise să afle, să învețe despre atracția dintre bărbat– femeie, cea care o face pe femeie să vrea să se mărite.

Și aflase răspunsul. Și încă foarte bine.

Încruntîndu-se, lăsă capul în jos. Cu mîinile la spate, continua să meargă.

Oare chiar voia să se mărite cu Simon, tiranul?

Da.

De ce?

Nu numai pentru că-i plăcea să împartă patul cu el. Deși acest aspect era important, nu era esențial. Dincolo de ignoranță, crezuse că aspectele fizice sînt importante. Acum, cînd se convinsese că, alături de un bărbat ca el, puteau ocupa un rol însemnat, nu-și putea imagina cum numai ele atîrnaseră balanța în favoarea lui Simon.

Nu-i venea încă să creadă că tot ce a fost la început între ei s-a dezvoltat într-o asemenea măsură încît să o influențeze atît de puternic.

Putea, la fel de bine, să îi spună adevăratul nume: dragoste era aceasta și nu se mai îndoia că există între ei, aproape tangibilă, niciodată cu adevărat absentă.

Era, într-adevăr ceva nou pentru ei? Ceea ce-i oferea el acum era diferit de ce oferise în trecut? Sau poate vîrsta, împrejurările, le deschiseseră ochii, făcîndu-i să vadă tot ce nu văzuseră pînă acum?

Era foarte probabil să fie așa. Privind înapoi, trebui să admită că acel potențial existase, poate, dintotdeauna, dar mascat și ascuns de naturala încleștare a personalităților lor.

Dar acestea nu li se schimbaseră, cu toate că atît el, cît și ea... Poate că ajunseseră la maturitatea de a accepta pe fiecare așa cum este, dacă acesta dovedea receptivitate.

Pajiștea se îngustă într-o alee, care ducea spre lac. Ridică privirea, tocmai cînd voia să dea colțul...

Se împiedică, își prinse fusta cu mîna și trecu peste un

obstacol. Apoi, după ce-şi recăpătă echilibrul, se uită înapoi.

Văzu...

Simţi dintr-o dată cum briza îi ridică şuviţele de la spate, deveni conştientă de felul în care-i bătea inima, de ritmul în care sîngele îi curgea prin vene.

Îşi simţi trupul acoperit de o sudoare rece.

– Simon?

Abia rostise numele lui. El trebuia să fie pe aproape, dar nu în raza privirii sale.

– *Simon!* Strigase de data aceasta cu mai multă convingere.

Îl auzi năpustindu-se spre locul în care se afla. Întinse mîinile, să-l oprească, atunci cînd el, ca şi ea, se împiedicase de acel „ceva" .

El îşi recăpătă echilibrul, se uită în jos, înjură, şi o trase spre el.

Înjură din nou şi o strînse la piept, de parcă ar fi vrut s-o protejeze. S-o ferească să-l vadă pe acel ţigan, Dennis, întins cu faţa în sus, pe iarbă, strangulat... La fel precum Kitty.

Mort, ca şi'ea.

15

Nu. Stokes răspunse întrebării pe care i-o pusese lordul Netherfield. Ei, toţi – Stokes, Simon, Portia, Charlie, Lady O şi Înălţimea sa – erau adunaţi în bibliotecă, împărtăşindu-şi temerile. Atît de devreme, nimeni nu poate avea alibi. Fiecare se afla în camera sa, singură!

– Atît de devreme, eh?!

– Se pare că Dennis a început lucrul la ivirea zorilor.

Dimineață, grădinarul-şef l-a văzut, a vorbit cu el, nu mai ştie ora exactă, dar oricum era cu mult înainte ca lumea să se fi trezit. Un singur lucru este sigur. Stokes, aflat în mijlocul încăperii, stătea cu fața spre ceilalți, aşezați pe fotolii şi sofa. Cel care l-a ucis pe Dennis a fost un bărbat în floarea vîrstei. Tînărul acela nu s-a lăsat ucis prea uşor.

Aşezat pe marginea fotoliului Portiei, Simon o privi. Era încă lividă, în stare de şoc, mult prea tăcută, deşi trecuse o jumătate de zi de la oribila ei descoperire. Mai bine zis, de la cea de a doua descoperire. Cu chipul împietrit, se uita la Stokes. Reamintindu-şi urmele de pe iarbă, trupul contorsionat, încuviință.

– Kitty putea fi ucisă de oricine. Cu Dennis lucrurile stau altfel.

– Da. Oricum, putem elimina femeile de pe lista ucigaşilor

Lady O clipi des.

– Nu mi-am închipuit că sînt şi ele pe listă.

– Noi i-am considerat pe toți la fel. Nu aveau de unde să ghicească.

– Mda, presupun că nu. Lady O îşi aruncă şalul spre spate. Aerul de siguranță, pe care îl arbora de obicei, dispăruse. Cea de a doua crimă şocase pe toată lumea, mult mai profund. Criminalul se afla printre ei, fără îndoială. Poate că unii încercaseră să-şi alunge din minte crima, dar moartea lui Dennis îi forțase să realizeze că acea monstruozitate nu putea fi dată uitării cu uşurință.

Sprijinit de şemineu, Charlie întrebă:

– Cu ce a fost strangulat bietul om?

– Tot cu un cordon de la draperie. De data asta cu altul, de la o cameră de zi.

Charlie făcu o grimasă.

– Asta o putea face oricine.

Stokes încuviință.

– Dacă presupunem că aceeaşi persoană a comis ambele crime, am putea reduce considerabil lista suspecţilor.

– Numai la bărbaţi! zise Lady O.

Stokes încuviinţă din cap:

– Şi doar la cei destul de puternici pentru a se descurca, dată fiind statura şi puterea lui Dennis. Ucigaşul nu putea să rişte, fără a fi sigur de reuşită, şi trebuia să acţioneze rapid, nu avea de unde să ştie că nu va fi nimeni prin preajmă.

El ezită un moment, apoi continuă:

– Sînt înclinat să cred că ucigaşul ar putea fi Henry Glossup, James Glossup, Desmond Winfield sau Ambrose Calvin. Făcu o pauză. Cînd văzu că nimeni nu obiectează, continuă: Toţi aveau motive s-o ucidă pe Kitty Glossup, din punct vedere fizic toţi puteau s-o facă, au şi avut ocazia, şi nici unul nu are alibi.

Simon o auzi pe Portia oftînd. Ea începu să tremure, apoi ridică privirea.

– Erau urme pe iarbă. Probabil că iarba era udă la ora aceea, i-am putea lua amprentele...

Cu chipul înnegurat, Stokes scutură din cap.

– Am făcut asta, numai că ucigaşul a fost prevăzător. Pantofii celor menţionaţi sînt curaţi şi uscaţi. Îl privi pe lordul Netherfield. Trebuie să vă mulţumesc, sir. Blenkinsop şi restul personalului mi-au fost de mare folos.

Lordul Netherfield făcu un gest cu mîna.

– Trebuie prins ucigaşul. Nu vreau ca nepoţii, familia, să fie marcaţi de acest fel de lucruri şi de aceea ucigaşul trebuie prins. Îl privi pe Stokes. Am trăit prea mult, pentru a mai fugi de realitate. Dacă nu-l prindem pe criminal, familia va fi izolată, iar cei nevinovaţi vor suferi şi ei. Trebuie prins ucigaşul, înainte ca lucrurile să se complice mai mult.

Stokes ezită, apoi spuse:

– Dacă-mi este iertat, milord, consideraţi, după cum văd, că nici unul dintre nepoţii dumneavoastră nu este vinovat.

Cu mîinile sale bătrîne strîngînd bastonul, lordul Netherfield confirmă:

– Aşa este. Îi ştiu de cînd erau mici, nici unul nu are asemenea porniri. Dar dumneata nu ai de unde să ştii asta şi nici n-am cum să te conving. Continuă să-i păstrezi pe lista dumitale, dar îţi repet că nu este nici unul dintre ei.

Stokes înclină capul cu respect.

– Vă mulţumesc. Şi acum, vă rog pe toţi să mă scuzaţi. Mai am detalii de verificat, deşi nu mă aştept să găsesc vreun indiciu.

Înclinîndu-se, el plecă.

După ce se închise uşa, Simon observă că Lady O încerca să-i intercepteze privirea, pentru a-l face s-o privească pe Portia.

Dar el nu mai avea nevoie de semnul bătrînei. O privi pe Portia şi o prinse de mînă.

– Vino, draga mea, să facem o plimbare călare.

Îi însoţi şi Charlie. Îl întîlniră pe James şi-l invitară şi pe el, dar acesta refuză. Nu se simţea prea bine, ştiindu-se pe lista suspecţilor. Acelaşi lucru putea fi spus şi despre ei. Îl lăsară în sala de biliard.

Le găsiră pe celelalte doamne într-un salon. Lucy Buckstead şi gemenele Hammond săriră în sus de bucurie, auzind invitaţia. Mama lor le încurajă, răsuflînd uşurată.

Imediat ce se schimbară, se duseră la grajduri, unde îşi găsiră caii. Era deja după-amiază. Portia urcă din nou pe iapa castanie şi porni în faţă. Simon venea în spatele ei.

O urmărea, observînd că părea absentă. Oricum, conducea iapa cu uşurinţă, ca de obicei. Nu trecu mult şi ceilalţi rămaseră în urmă. Cînd au ajuns pe drumurile pline de frunze de la Cranborne Chase, caii lor, de parcă s-ar fi înţeles, îşi întinseră picioarele, pornind la galop, unul lîngă altul.

Deodată, el trecu brusc pe lîngă ea. Portia trase iapa într-o parte. Speriat, el reuşi totuşi să controleze calul, apoi întoarse şi veni lîngă ea. Coborîse, lăsînd iapa cu frîul liber. Se îndreptase spre locul unde se afla o movilă, risipise cu cizmele frunzele căzute, apoi se opri, cu spatele drept şi capul în sus, privind înainte printre copaci.

Uimit, el opri calul lîngă iapa ei, legă ambele animale, apoi veni spre ea.

Era îngrijorat. Portia n-ar fi făcut niciodată ce făcuse acum, să lase calul liber şi să coboare de pe cal în mijlocul unei plimbări.

Se apropie de ea şi o întrebă:

– Ce s-a întîmplat, Portia?

Ea nu-l privi, scutură doar din cap.

– Nimic... numai că... Se întrerupse, făcu un gest cu mîna. Glasul îi tremura înecat în lacrimi.

El ignoră rezistenţa pe care vru ea s-o opună şi o prinse în braţe.

O strînse la pieptul său, în timp ce ea izbucni în plîns.

– *E îngrozitor!* suspină ea. Au murit amîndoi. Morţi! El era atît *de tînăr,* mai tînăr decît noi.

Simon nu spuse nimic, îi atinse uşor părul cu buzele, apoi îi rezemă obrazul de umărul lui. Lăsă iubirea pe care o simţea pentru ea să-i cuprindă pe amîndoi, ca într-o vrajă.

O alină.

Ea se prinse deodată cu mîinile de reverul hainei lui, apoi, brusc, se linişti. Chiar şi suspinele încetară. Părea să se fi calmat.

– Ţi-am udat haina.

– Nu-ţi face probleme.

Ea suspină.

– Ai o batistă?

Simon căută batista şi i-o întinse.

Ea îi şterse haina mai întîi, apoi îşi şterse ochii şi-şi suflă

nasul după care puse batista în buzunarul ei şi ridică privirea spre el.

Genele îi erau încă ude, ochii de un albastru întunecat străluceau. Expresia lor...

Simon se aplecă şi o sărută mai încet la început, apoi o trase mai aproape, sărutînd-o pătimaş.

Pînă cînd nu mai putu să gîndească.

Ceea ce simţise cu ea plîngînd în braţele lui era mult mai profund decît ceea ce simţise atunci cînd făceau dragoste.

Se întrebă ce simţea el, ce reacţie ar avea dacă l-ar lăsa foarte aproape, mai ales acum cînd ea lăsase garda jos. Simon avea acum ocazia s-o vadă aşa cum era, o femeie cu un suflet bun şi cu o blîndeţe înăscută.

Lucru pe care ea îl ascundea foarte bine.

Şi sufletul acesta el îl dorea.

Mai mult ca orice pe lume.

Veni şi seara, cu aceeaşi atmosferă tensionată, nefirească. După cum prevăzuse, Stokes nu găsise alte dovezi concludente. Toţi aveau presimţiri sumbre.

Nu se mai auzeau rîsete, nimeni nu mai zîmbea. Nici unul nu mai cerea muzică. Doamnele conversau pe teme şi tonuri sumbre, vorbind despre lucruri îndepărtate, fără importanţă.

Cînd reveni, împreună cu Lordul Netherfield şi cu Glossup, în salonul doamnelor, Simon o căută din priviri pe Portia şi, imediat ce o văzu, o scoase pe terasă. Trebuia s-o ajute să scape de atmosfera aceea apăsătoare, undeva, unde să respire aer curat, să discute liber.

Nici afară nu părea mult mai bine. Aerul era înăbuşitor, sufocant, nici o frunză nu se mişca, ca înaintea unei furtuni.

După ce-şi trase braţul, Portia se duse la balustradă. Aplecîndu-se peste ea, apoi sprijinindu-se cu braţele, scrută pajiştea.

– De ce crezi că l-a ucis pe Dennis?

El se opri pe lespedele de piatră, la oarecare distanță, lăsînd un spațiu între ei.

– Din același motiv pentru care a încercat și cu tine. Numai că el n-a fost atît de norocos.

– Dacă Dennis știa ceva, de ce n-a spus nimic? Stokes l-a interogat, nu-i așa?!?

– Da. Poate c-a și spus, numai că nu i-a spus cui trebuia.

Ea se întoarse, încruntată.

– Ce vrei să spui?

El făcu o grimasă.

– Cînd Stokes s-a dus să discute cu țiganii, una dintre femei a spus că Dennis fusese cam îngîndurat, de parcă îl preocupa ceva. Femeia presupunea că poate era vorba de ceva ce văzuse pe drumul spre casă, după ce aflase de moartea lui Kitty.

Portia îi evită privirea.

– M-am tot gîndit, dar nu-mi pot aminti...

El așteptă. Cum ea nu mai zise nimic, se dădu un pas înapoi. Cu mîinile în buzunare, se rezemă de perete. Urmări cum se lăsa înserarea peste copaci și pajiște, peste ei.

O privea cu coada ochiului și ar fi vrut s-o prindă în brațe, să-i ceară să se lase închisă într-un turn, departe de lume, unde nimeni să nu-i poată face rău. Sentimentul acesta îi era cunoscut, deși era mai puternic decît pînă acum.

Vîntul se înteți, aducînd nori de ploaie. Ea părea mulțumită în acel loc, lăsînd noaptea, întunericul să se pogoare peste ei.

Dimineața, Simon o urmase ascultător, la douăzeci de pași în urmă, întrebîndu-se la ce oare voia ea să se gîndească. Și el se gîndise că ar fi vrut să aibă puterea de a o opri să se gîndească la toate cele petrecute.

Ideea că se gîndea prea mult îl supăra, îl îngrijora chiar. Nu voia ca ea să mediteze prea mult la relația lor, să se

convingă că era periculoasă, amenințătoare în vreun fel. Îl speria.

Se simțea vulnerabil, temător. Știa asta prea bine.

Sau poate că abia acum începea să înțeleagă.

Ea fusese întotdeauna acea „una" – singura femeie care, fără nici un efort, se impusese conștiinței sale, simțurilor sale, pur și simplu doar existînd.

Știuse de la început că era o femeie deosebită, dar, cunoscîndu-i atitudinea față de bărbați, mai ales bărbații ca el, îi ascunsese adevărul, refuzînd să-l accepte. Dar acesta continuase să existe și se amplificase.

Acum, el nu-l mai putea nega. Zilele care trecuseră îndepărtaseră toate vălurile, toate sistemele lui de protecție. Îi destăinuise ce simțea pentru ea.

Ea nu înțelesese asta deocamdată, dar ar fi putut.

Iar atunci va decide ce va face.

O privi îndelung. Stătea sprijinită de balustradă, mlădioasă. Simți nevoia s-o prindă în brațe chiar atunci, și să lase naibii toate acele pretenții ale ei de a lua propria-i hotărîre, de a veni la el de bunăvoie. Dorința deveni tot mai intensă, chiar alimentată de ultimele pericole prin care trecuseră. Cu toate acestea, știa că primul pas pe care l-ar face în această direcție ar fi ca o palmă pentru Portia.

Nu va mai avea încredere în el și el va pierde tot ce a cîștigat pînă acum.

O va pierde.

Vîntul începu să bată, dansîndu-i prin păr. Aerul deveni proaspăt, mai rece. Ploaia nu putea fi departe.

Se îndepărtă de perete, veni spre ea....

Auzi un sunet de undeva, de deasupra lor. Privi în sus.

Văzu o umbră pe acoperiș.

Se aruncă asupra Portiei, acoperind-o cu trupul său, o prinse, apoi se prăbușiră amîndoi pe pămînt.

Un vas de pe acoperiș căzu chiar atunci, în locul în care

fusese ea. Făcu un zgomot puternic, apoi se sparse în mii de cioburi.

Un fragment îi lovi brațul ridicat pentru a o proteja. Simți o durere puternică, apoi nimic.

Tăcere, o tăcere absolută, care contrastă cu zgomotul dinainte.

Simon ridică privirea, sesiză pericolul şi o ridică repede pe Portia.

În casă, cineva începu să țipe. Lordul Glossup, urmat de Lordul Netherfield apărură în uşa terasei.

O privire a fost de ajuns pentru a vedea ce se întîmplase.

– Dumnezeule! Lordul Glossup veni repede spre ea. Eşti bine, draga mea?

Strîngînd, speriată, haina lui Simon, Portia reuşi să încuviințeze. Lordul Glossup o bătu pe umăr, apoi se grăbi spre pajişte. Cînd ajunse acolo, ridică privirea spre acoperiş.

– Nu se vede nimeni acolo, dar nu mai am ochii atît de buni.

Din uşa salonului Lordul Netherfield îi chemă:

– Veniți înăuntru!

Simon se uită la Portia şi o simți cum se încordează. Se eliberă din brațele lui şi se lasă condusă spre uşă.

Înăuntru, alarmată, Lady O lovea podeaua cu bastonul.

– Ce *se întîmplă* cu lumea asta? Aş vrea să ştiu!

Blenkinsop băgă capul pe uşă:

– Da, milord. Doriți ceva?

Lordul Netherfield făcu un gest cu mîna:

– Adu-l pe Stokes. Domnişoara Portia a fost atacată.

– O, Doamne!

Lady Calvin deveni livid㠖

Doamna Buckstead se aşeză lîngă ea şi începu să-i maseze încheieturile.

– Liniştește-te, domnişoara Portia este teafără.

Aflate lîngă mama lor, surorile Hammond izbucniră în

plîns. Lady Hammond şi Lucy Buckstead, deşi nu se aflau într-o stare mai bună, încercară să le consoleze. Doamna Archer şi Lady Glossup păreau şi ele dezorientate, uluite.

Lordul Netherfield încă mai vorbea cu Blenkinsop, cînd Lordul Glossup se întoarse.

– Spune-i lui Stokes să vină mai bine în bibliotecă. Îl aşteptăm acolo.

Oricît încercară să se concentreze asupra incidentului, nu reuşiră să-şi amintească nici o informaţie preţioasă.

Cu ajutorul lui Blenkinsop, aflară de la cei care făceau parte din personalul casei tot ce ştiau aceştia, şi stabiliră patru suspecţi. James şi Desmond părăsiseră salonul, ducîndu-se, probabil, în camerele lor; Henry se aflase în biroul lui, iar Ambrose scrisese nişte scrisori în bibliotecă. Toţi ar fi putut să încerce s-o ucidă pe Portia.

Stokes şi Lordul Glossup urcară în pod şi de acolo pe acoperiş. Cînd reveniră, Stokes confirmă că acolo putea să aibă oricine acces şi să dizloce un vas de piatră ca acela.

– Sînt grele, şi nu sînt fixate în nici un fel. El îl privi pe Simon, încruntîndu-se. Văd că aveţi o rană care sîngerează.

Simon se uită la braţul său. Cioburile îi rupseseră mîneca hainei. Marginile rupte erau pătate de sînge.

– Nu cred că mai sîngerez, s-a oprit.

Portia, care stătea pe un scaun, lîngă el, se plecă şi-l trase spre ea, să vadă mai bine. Oftînd, îi făcu pe voie, ştiind că, altfel, ea s-ar ridica. Era atît de palidă! Nici nu se putea ţine pe picioare.

Văzînd rana, care pentru el părea un fleac, ea păli şi mai tare. Se uită la Stokes.

– Dacă nu mai aveţi nevoie de noi, aş vrea să mă retrag.

– Desigur, răspunse acesta. Dacă se mai iveşte ceva, putem discuta mîine.

El interceptă privirea lui Simon, şi-i făcu semn că Portia nu trebuia lăsată singură.

Acesta o scoase din încăpere, conducînd-o prin hol, spre scară. După ce trase aer în piept, ea-şi prinse poalele rochiei cu mîna şi urcă fără ajutorul lui.

Cînd ajunse în capul scărilor, hotărî:

– Rana ta trebuie pansată. Se îndreptă spre camera lui.

El se încruntă, dar porni după ea.

– Este un fleac, nici măcar n-o simt.

– Am auzit de atîtea răni superficiale care nefiind îngrijite au evoluat în cangrenă. Cînd ajunseră în camera lui, Portia se întoarse spre el:

– Nu-ţi face probleme, te voi îngriji cu atenţie şi nu vei simţi nimic.

Simon se opri în faţa ei. Era atît de hotărîtă, încăpăţînată şi atît de palidă! Sigur că-l va durea, dar nu în sensul la care se referea ea.

– Dacă insişti.

Ea era hotărîtă să facă ceea ce-şi propusese. Îşi dezgoli pieptul şi braţul, pentru ca ea să-l îngrijească.

Lui nu-i plăcuse niciodată ca vreo femeie să aibă grijă de el, mai ales cînd se întîmplase să fie rănit. Avusese multe asemenea ocazii, dar rănile nu-l afectaseră prea tare, ci doar faptul că femeile făceau o dramă din asta.

Nici acum nu-i convenea să fie îngrijit de o femeie. Dar îşi muşcă buzele, lăsă mîndria la o parte şi o lăsă pe Portia să-şi vadă de ale ei.

Se simţea ca un cuceritor redus la statutul unui puşti de şase ani, neajutorat în faţa femeii care voia să aibă grijă de el.

O privi cu atenţie, în timp ce ea îi spălă şi curăţă rana, care era mai profundă decît ar fi crezut. Îi aplică un pansament peste rană. El îi urmărea mîna cu degetele lungi, subţiri, mlădioase, exact cum era ea.

Simţi că nu-şi mai poate stăvili emoţiile.

Ridică încet capul, reamintindu-şi scena de pe terasă. Se încordă fără să vrea.

Portia, care se afla acum atît de aproape de el, fusese la un pas de moarte!...

De îndată ce ea termină, el se ridică şi se îndreptă spre fereastră. Departe de ea. Departe de ispita de a o prinde în braţe, de a o face a lui, de a o lua din acel loc, ducînd-o departe de orice primejdie.

Se străduí să conştientizeze că o putea pierde în mai multe feluri.

Portia îl urmări cum se depărtează şi-i observă crisparea, din felul cum îşi ţinea pumnii încleştaţi. După ce curăţă lavoarul, apoi haina, se opri lîngă pat, privindu-l.

El se uita pe fereastră, încordat, de parcă ar fi luptat să-şi reprime tensiunea interioară. Era teamă sau reacţie la teamă, la pericol sau la pericolul care o pîndea pe ea? Era ceva real, care emana din toată fiinţa lui, afectîndu-i pe amîndoi.

Şi numai din vina ucigaşului! Căderea acelui vas umpluse paharul! Ea fusese speriată, îngrijorată, chiar mai mult decît ar fi crezut, dar acum începea să se înfurie.

Era destul de rău că acel diavol ucisese nu o dată, ci de două ori, dar ceea ce-i făcea ei, ce-i făcea lui Simon, acum, era şi mai rău, afectînd relaţia lor, mai ales în aceste momente, cînd încercau să ajungă la un numitor coumun... Şi el nu permisese nimănui, niciodată, să-i influenţeze viaţa.

Iritarea lui se transformă în mînie. Temperamentul ei îi ajutase întotdeauna să-şi înlăture teama. Se rezemă de cadrul celeilalte ferestre. Îl privi pe Simon.

– Ce se întîmplă?

El o privi, şi pentru prima oară îi răspunse fără a încerca să evite subiectul:

– Vreau să te ştiu în siguranţă.

Ea luă în considerare ce citea în ochii lui, pe chipul lui. Ce deslușea din timbrul dur al vocii sale.

– De ce este atît de importantă siguranța mea? De ce ai simțit întotdeauna nevoia să mă protejezi?

– N-aș putea spune din ce cauză, dar așa am simțit.

– Știu. Dar, totuși, din ce motiv?

El se încruntă. Pentru cîteva clipe, ea crezu că nu va primi răspuns. Apoi el începu, pe un ton scăzut:

– Pentru că ești foarte importantă pentru mine. Pentru că... protejîndu-te, mă proteje– pe mine. Sau o parte din mine.

Cuvintele acestea nu veniseră atît de ușor. El întoarse capul și-i întîlni privirea, dar nu socoti că trebuie să schimbe ceva din ceea ce spusese deja.

Portia își încrucișă brațele, privindu-l în ochi.

– Ce te îngrijorează cu adevărat? Știi că te voi lăsa să te învîrți în jurul meu, să mă protejezi, că nu voi face nimic necugetat, dar nu este asta!

El simți că rezistența începe să i se micșoreze, ca un perete care începe să cadă, puțin cîte puțin.

– Te vreau *doar a mea*. Încleștă maxilarul. Și nu vreau să ne stea nimic în cale. Trase aer adînc în piept, apoi privi în altă parte. Vreau să-mi promiți că nimic din ce se întîmplă aici sau ce se întîmplă cu noi din pricina tuturor acestora nu se va întoarce împotriva mea. Și că nu vei lăsa ca aceste evenimente să-ți influențeze deciziile.

Ea îi citise acest lucru în priviri, văzuse lupta care se dădea în sufletul lui, cu toată aparența lui de bărbat puternic. Simțise vigoarea, forța, necesitatea de a domina și pe care și le înfrînase. Tendința masculină de a domina, oprită doar de o voință la fel de puternică. Era nevoie de curaj pentru a înțelege asta acum, cînd ea era obiectul preocupărilor lui, și nu avea de gînd să dispară.

El, la rîndu-i, încercase din răsputeri să se schimbe, chiar împotriva propriului fel de a fi.

Portia îl privi.

– Nu-ți pot promite asta. Nu pot să închid ochii și să nu te văd așa cum ești, sau... pe mine așa cum sînt.

Momentul de încordare trecuse, iar el spuse cu jumătate de glas:

– Ai încredere în mine. Asta este *tot* ce-ți cer, să ai încredere.

Ea nu-i răspunse, era prea devreme. Dacă era s-o facă, pentru acel „tot" al lui îi trebuia întreaga viață.

Văzînd că ea tace, Simon o întoarse cu fața spre el.

Își aplecă încet capul:

– Cînd vei lua o hotărîre, amintește-ți vorbele mele.

Ea ridică brațele, prinzîndu-l pe după gît, oferindu-i gura, așa cum dorise. În acea arenă, ea era deja ceea ce voise sufletul lui de cuceritor.

El primi totul, prinzînd-o în brațe, sărutînd-o, lipindu-i trupul de al lui, într-o perspectivă explicită a celor ce urmau să se întîmple.

Ea nu se retrase, nu se împotrivi; în acest domeniu, între ei toate barierele căzuseră.

Cel puțin toate *ale ei.*

Cînd îl lăsă s-o poarte în brațe spre pat, apoi să-i scoată rochia și lenjeria, și cînd el se întinse gol pe cearșafuri, iar goliciunea lui i-o atinse pe a ei, cînd îi atinse cu mîinile, și buzele, și gura, și limba lui pielea ei, trupul său stîrnindu-i plăcerea și încîntarea, în timp ce-și desfăcea coapsele și ea-l legăna, în timp ce devenea una cu el și călăreau împreună prin de-acum cunoscutul ținut al pasiunii, prin valea dorinței senzuale, și apoi mai adînc, în intimitatea ei, pînă unde pielea ei era umedă și fierbinte, respirațiile le devenea aspre, în timp ce trupurile lor se împreunau sălbatic, pînă la fericirea finală, chiar și atunci, ea știu, cu o intuiție acută, că el încă rămînea departe de ea cu o mică parte din el, ascunzînd acel „ceva" mai adînc, separîndu-l de ea.

Îi ceruse să aibă încredere în el. În acest domeniu, avea. Dar el nu era încă pe deplin încrezător în ea – nu atît de mult, încît să-i dezvăluie această ultimă parte din el.

Poate o va face într-o zi.

În clipa în care atinseseră împreună clipa de împlinire şi apoi căzuseră parcă în gol, ea înţelesese că se afla în punctul în care trebuia să cucerească şi ultima piesă a puzzle-ului, adică pe el.

Pentru asta trebuia să fie a lui în toate felurile în care dorea el, şi pe care le cerea şi de care, poate, avea nevoie.

Acesta era preţul cunoaşterii, pentru a i se permite să pătrundă în fiecare colţ al sufletului lui.

Pe cînd stăteau întinşi în pat, ea îi acoperi spatele lat cu mîinile, strîngîndu-l la piept, minunîndu-se de cît este de puternic, de muşchii bine conturaţi şi de pieptul care o apăsa cam greu, dar o şi proteja, îi conferea siguranţă, bucurîndu-se de ea ca de o comoară.

Îşi trecu degetele prin părul lui, răvăşindu-i buclele de mătase, apoi netezindu-le la loc. Se uită la figura lui ascunsă de întuneric. Îşi dori ca el să mai aprindă o dată lumînările, pentru că-i plăcea teribil să-l vadă aşa sătul, pe deplin satisfăcut, după ce îşi găsise eliberarea în ea.

Era o putere, încîntătoare putere, să ştie că ea îl adusese în starea asta.

Ridicînd capul, îşi lipi buzele de tîmpla sa.

– Nici nu ţi-am mulţumit că m-ai salvat.

După o clipă el spuse:

– O s-o faci mai tîrziu.

Ea zîmbi şi rămase culcată pe spate, ştiind că alături de el nici asasinul, nici teama n-o puteau ajunge. Singurul lucru real era dragostea lor.

Legătura emoţională, bucuria fizică împărtăşită.

Dragostea.

Fusese dintotdeauna acolo, aşteptînd ca ei s-o aducă la suprafaţă, s-o recunoască, s-o înţeleagă şi s-o pretindă.

Portia îşi ridică ochii spre el, realizînd că şi el o privea.

Îşi dădu seama că nu era nevoie să-i spună – el ştia.

Se întoarse cu faţa spre el, buzele lor se regăsiră într-un sărut care exprima totul.

Din nou privirile li se întîlniră, el îşi trecu mîna peste spatele ei, peste umărul ei, o strînse la pieptul său, apoi mîna i se opri pe şoldurile ei. Închise ochii. Se scufundă în somn.

A fost un gest simplu, de acceptare.

Ea făcu la fel, acceptînd la rîndu-i.

Avem o problemă. Stokes se afla în mijlocul casei de vară cu faţa spre Portia, Simon şi Charlie. Tocmai terminaseră micul dejun, unde el apăruse pentru a le solicita o scurtă întrevedere.

– Domnii Archer şi Buckstead mi-au cerut permisiunea să plece împreună cu familiile lor. Îi mai pot amîna o zi sau două, dar nu mai mult. Aceasta ar fi o problemă pentru noi.

Făcu o pauză, de parcă ar fi aşteptat o reacţie din partea lor, apoi continuă:

– Adevărul este că nu avem nici o dovadă şi se pare că nu prea avem cum să-l prindem pe acest ucigaş. Întinse o mînă, cînd Charlie vru să spună ceva. Ştiu că va fi greu pentru familia Glossup, dar lucrurile sînt deja foarte complicate.

Stokes se uită la Simon. Şi Portia făcu acest lucru, realizînd că Simon înţelesese ce voise să spună Stokes.

El o privi, iar Stokes continuă:

– Se pare că domnişoara Ashford este singura cu care asasinul a dat greş. După incidentul de ieri, ştim că, indiferent dacă dînsa ştia sau nu ceva care l-ar putea identifica, el o urmăreşte în continuare. Vipera a fost o încercare de a o speria, dar ce s-a întîmplat seara trecută a fost cu scopul de a o elimina. La fel ca pe Dennis.

Simon îl întrebă pe Stokes:

– Spuneți că nu se va opri?! Că se simte dator să continue, s-o urmărească pe Portia dincolo de granițele moșiei Glossup, oriunde s-ar duce, pînă cînd se va asigura că nu mai este o amenințare?

Stokes încuviință.

– Indiferent cine este, simte că are mult de pierdut, dac-o lasă liberă. Se teme că-și va aminti ceva care o va duce la el.

Portia făcu o grimasă.

– Mi-am stors creierul, dar tot nu am nici un indiciu.

– Vă cred, dar el nu știe asta, e convins că vă veți aminti ceva.

Charlie, care era foarte îngîndurat, interveni:

– Este cam greu să protejezi pe cineva care apare des în societate, acolo se pot petrece multe accidente.

Cei trei bărbați o priviră. Portia ar fi trebuit să se teamă. În orice caz, ea nu simți decît iritare.

– N-am de gînd să mă ascund tot restul vieții.

Stokes făcu o grimasă.

– Ei bine, tocmai *asta* e problema.

Simon se uită la Stokes.

– Sper că nu ne-ați adus aici să ne spuneți asta. Am crezut că ați alcătuit un plan, să-i veniți de hac acestui ticălos!

Stokes încuviință.

– M-am gîndit la un plan, dar nu este ceva pe care dumneavoastră să-l... Îi scrută cu privirea pe cei trei din fața lui... Nu cred că vă este pe plac.

Se făcu liniște.

– Va merge? întrebă Simon.

Stokes nu ezită.

– Nu l-aș propune dacă aș considera că nu poate fi aplicat.

Charlie se aplecă înainte, cu coatele sprijinite pe genunchi.

– Ce vrem să obținem? Demascarea ucigașului?

– Da.

– Asta înseamnă nu numai că Portia va scăpa de amenințarea lui, dar și familia Glossup la fel, iar Calvin și Winfield nu vor mai fi suspectați?

Stokes încuviință din nou.

– Totul va fi dat la iveală, ucigașul demascat și se va face dreptate. Și chiar mai mult: se va anunța public că s-a făcut dreptate.

– Ce plan aveți? întrebă Portia.

Stokes ezită o clipă, apoi spuse:

– Totul se învîrte, de fapt, în jurul dumitale, domnișoară Ashford, întrucît ești singura noastră speranță de a-l atrage pe criminal.

Stokes se uită la Simon, cînd rosti aceste vorbe.

Simon îi întîlni privirea, dar pe chipul lui nu se putea citi nimic, apoi se rezemă de spătarul scaunului și făcu un gest evaziv.

– Spune-ne planul dumitale.

16

Nici unuia nu-i plăcu ideea. Dar, întrucît nu găsiră alta mai bună, se simțiră obligați să încerce cel puțin să facă tot posibilul ca lucrurile să meargă, chiar dacă planul în sine era îngrozitor.

Portia nu știa sigur cine se aștepta cel mai puțin la asta: ea, Simon sau Charlie. Șarada le impunea să calce în picioare acele virtuți pe care le prețuiau cel mai mult.

Se uită la Charlie, care păși șovăielnic alături de ea.

– Te previn, nu ştiu nimic despre arta flirtului.

– Îţi poţi imagina că sînt Simon, să te comporţi aşa cum faci cu el.

– Obişnuiam să ne taxăm pentru fiecare greşeală. Acum, n-o mai facem.

– Îmi amintesc... Ce te-a făcut să te opreşti? El părea realmente uimit.

– Nu ştiu. Se gîndi o clipă, apoi spuse: Cred că nici el nu ştie.

Charlie o privi. Cînd ea se întoarse spre el, se încruntă.

– Va trebui să ne gîndim la ceva... Nu vom avea timp să te instruim. N-ai putea s-o imiţi pe Kitty? Justiţie poetică – să folosim vicleniile ei pentru a-l prinde în capcană pe ucigaş.

Ideea era incitantă.

– Aş putea încerca, îmi plac şaradele. Aş putea să încerc să fiu ca ea.

– Da, ar fi bine.

Se uită la Charlie şi zîmbi. Încîntată. De parcă ar fi fost un text ezoteric, pe care-l căutase ani de-a rîndul şi-l găsise în sfîrşit, ceva a cărui descoperire îi produse o mare bucurie.

Observă că el o privea circumspect, lucru care o făcu să rîdă.

– Opreşte-te! Ştii că este o simulare! Rîzînd din tot sufletul, îl prinse de braţ, apoi îi aruncă o privire lui Simon, care îi scruta încruntat de pe terasă.

Charlie inspiră adînc, apoi o bătu încet pe mînă.

– Ei bine, ţi-am povestit de Lordul Carnegie şi caii lui?

Îi povesti acele amănunte ridicole, iar ea chicoti amuzată, se rezemă de braţul lui, pentru a părea dacă nu ridicolă, precum Kitty, măcar pentru a-l face gelos pe Simon.

Pentru a provoca o eventuală ruptură între ei.

Stokes îşi făcuse datoria exercitîndu-şi autoritatea, şi mai cîştigase două zile, în care să ademenească ucigaşul. Le

spusese că vor putea pleca peste două zile şi toţi se relaxaseră. Întîmplarea cu vasul căzut din senin trecu drept accident, graţie Lordului Netherfield şi a Lordului Glossup.

Înălţimile lor nu erau singurele la curent cu planul disperat. Bineînţeles îl mai ştia şi Stokes. După cum bine spusese acesta, cu cît ştia mai puţină lume, cu atît era mai bine.

Era încercarea lor de a-l face pe ucigaş să creadă că Simon n-ar mai veghea asupra Portiei în seara următoare.

– Asasinul va prefera să se descurce cu tine aici, dacă va putea! spusese Stokes. Trebuie să-i creem „ocazia", să-l lăsăm să se desfăşoare.

Fuseseră toţi de acord, şi iat-o flirtînd, mai bine-zis încercînd să flirteze cu Charlie.

– Vino. Încă zîmbind, îl trase pe cărarea care ducea la templu. Sînt sigură că gazda noastră, Kitty, te-ar fi ademenit aici, dacă ar fi putut.

– Probabil, zise Charlie, lăsîndu-se condus.

Cînd se apropiară de capătul potecii, Portia privi înapoi spre silueta înaltă de pe terasă. Cînd se întoarse, spre Charlie, acesta o privi foarte ciudat.

– Taman bine că ei sînt la distanţă, imediat ai lăsat jos garda cînd te-ai uitat spre el. Va trebui să fii mai atentă dacă vrei să-l convingi pe ticălosul ăla că ai terminat cu Simon.

Portia îl îngheţă cu o privire, apoi pufni în rîs, prinzîndu-l de braţ, rezemîndu-se de el.

– Eşti atît de ciudat!

Charlie pufni:

– Nu este nevoie să exagerezi. Presupunem că trebuie să fim doar credibili.

Portia zîmbi, cu farmecul ei firesc. Ţinînd capul sus, porni pe cărare, mergînd foarte aproape de Charlie, atîrnată de braţul lui.

Imediat ce nu mai putură fi văzuţi de pe terasă, el profită

de ocazie s-o instruiască asupra felului în care-i putea încuraja pe bărbații ca el.

– Important este să te agăți de fiecare cuvînt pe care ți-l spun ei, cu ochii mari. De parcă ar rosti numai vorbe de duh.... Charlie își însoți vorbele cu un gest al mîinii.

– Ovidiu?

El clipi de cîteva ori.

– Mă gîndeam la Byron sau Shelley, dar dacă ai pomenit de Ovidiu... Se încruntă. Știe Simon ce gusturi stranii ai?

Ea începu să rîdă, strîngîndu-l de braț. Dar scăpăra din ochi. Ajunseseră la templu. Apucîndu-l de mînă, ea îl urmă pe trepte.

– Vino să vedem priveliștea.

Străbătură zona pardosită cu marmură spre celălalt capăt și priviră în depărtare.

Charlie stătea foarte aproape de ea. După un moment, își plecă încet capul, murmurînd:

– Știi, niciodată n-am putut înțelege, numai Dumnezeu știe, ești destul de atrăgătoare, dar... Te rog să nu te repezi la mine, mă sperie ideea de a-mi lua anumite libertăți cu tine.

Ea începuse să rîdă. Uitîndu-se înapoi, întîlni privirea ușor batjocoritoare a lui Charlie.

– Nu contează. Fără îndoială este vina lui Ovidiu.

Auziră pași pe cărare. Se întoarseră, despărțindu-se, cu un aer aparent vinovat.

Simon o conducea pe Lucy Buckstead pe trepte.

Portia își simți propria-i reacție, de parcă toate simțurile ei s-ar fi îndreptat spre el, concetrîndu-se asupra lui, privindu-l doar pe el, tocmai pentru că se apropiase. Charlie fusese mult mai aproape, dar prezența lui n-o afectase în vreun fel. Iar Simon, numai pentru că se afla în apropiere, îi accelerase pulsul.

Amintindu-și comentariile lui Charlie, abordă o mină indiferentă.

Lucy îi observă. Zîmbetul îi pieri.

– O, n-am vrut să vă întrerupem.

– Aşa este, întări şi Simon. Deşi se pare că discuţia vă fascina. Care era subiectul?

Pusese întrebarea pe un ton rece, inchizitorial.

Portia îl sfidă.

– Ovidiu.

Buzele lui se arcuiră uşor dispreţuitor.

– Ar fi trebuit să-mi închipui.

Ea îi oferise ocazia, ştiind cum va reacţiona. Ştia că era o şaradă, dar dispreţul lui o duru. De aceea, i se păru mult mai uşor să-i întoarcă spatele, să-l ia pe Charlie de braţ.

– Ne-am bucurat de privelişte. Vă lăsăm acum pe voi să vă desfătaţi.

Biata Lucy era vădit jenată. Charlie păstrase un aer uşor şăgalnic, dar, cînd se îndreptară spre pajişte, răsuflă uşurat. Privi înainte.

– Nu ştiu dacă pot s-o fac.

Ea îl prinse de braţ.

– Trebuie, alternativa este mai rea.

Se întoaseră spre pajişte, la terasă, la restul invitaţilor. Încercară să păstreze şi să desfăşoare mai departe şarada de-a lungul întregii zile.

După ce făcu acest prim pas, Portia se strădui să-l trateze pe Simon nu aşa cum obişnuia, ci să-l respingă, să-l dezamăgească. Nu-i era uşor. Nu putea să-l privească în ochi, nu-şi lua privirea de pe buzele lui strînse, dure.

Atitudinea lui rece, dezaprobatoare, o ajuta pe o parte, dar o rănea, pe de alta.

Chiar ştiind că era o prefăcătorie, lumea iluziilor era cea în care se aflau acum. Şi în această lume, comportamentul lor o ameninţa pe ea, ca şi pe el, şi relaţia lor.

Ea reacţionă la această ameninţare pe care o simţea, chiar dacă, poate, nu era reală. Inima i se contracta dureros. Cînd

se lăsă noaptea şi lumea se retrase, atitudinea ei, scutul pus între ea şi restul lumii, era deja deteriorat.

Dar ceilalţi observaseră şi chiar crezuseră, li se citea în priviri.

Iar asta conta, îşi spuse ea sucindu-se şi răsucindu-se în faţa şemineului din camera lui Lady O.

Chiar şi aceasta o privea mai distantă şi mai rece ca de obicei, de parcă ar fi ştiut prea multe, pentru a mai putea fi dusă de nas, dar nu făcu nici un comentariu. O urmărea cu mare atenţie.

Acum, în partea cealaltă a camerei, bătrîna doamnă sforăia încet.

Ceasurile din casă începură să bată. Era ora douăsprezece. Miezul nopţii. Ceilalţi erau culcaţi de acum, dormeau duşi... Iar ea închise ochii, dorind să facă acelaşi lucru.

Dar nu putea. Nu-şi putea domoli neliniştea din suflet.

Totul era iraţional, emoţionant, dar şi foarte real.

Respiră adînc, simţind o greutate pe suflet, care nu-i dădea pace, de cînd fusese la templu.

Începu să bombăne, aruncă la o parte aşternuturile şi se ridică. Îşi lăsase afară rochia pentru a doua zi. Se îmbrăcă, se mai controlă o dată, se încălţă, îşi puse ciorapii în buzunar, mai aruncă o privire spre patul în care sforăia Lady O, şi ieşi.

Simon stătea în faţa ferestrei, cu un pahar de brandy în mînă, doar în vestă. Privea spre grădină şi încerca să nu se gîndească la nimic. Să se liniştească. Să ignore temerile, neliniştile pe care le simţea. Nu erau întemeiate, dar totuşi...

Uşa se deschise. Se întoarse chiar cînd intră Portia.

Îl zări. Încercă să-i vadă chipul prin întunericul din cameră, apoi veni spre el.

– Am crezut că te-ai culcat.

El o privi şi mai mult simţi decît observă nesiguranţa ei.

– Nu te aşteptam, nu mi-am imaginat că vei veni.

El mai ezită o clipă, apoi puse paharul pe pervaz şi întinse braţele spre ea. Portia i se cuibări la piept.

O prinse în braţe. Ea îl luă pe după gît, buzele li se întîlniră, se contopiră, trupurile li se apropiară. Timp de un minut, sărutul lor reprezentă salvarea într-o lume devenită brusc periculoasă.

Ea oftă, cînd se termină sărutul, el ridică încet capul. Portia îşi aşeză apoi capul pe umărul lui.

– Mi se pare *îngrozitor*. Cum a putut Kitty să facă asta? Chiar dacă nu era serios... Se cutremură şi-l privi. Mă face să mă simt efectiv rău.

El izbucni într-un rîs ciudat, brusc.

– Scenariul nu prevede nimic nici pentru stomacul meu.

Simţind-o lipită de el, zveltă, vibrantă, caldă, plină de viaţă sub mîinile sale, cu sînii lipţi de pieptul lui, cu coapsele lipite de ale lui, cu pîntecele atingîndu-i sexul în erecţie prin simpla ei apropiere fizică se linişti. Faptul că era a lui îl linişti, prădătorul din el se lăsă jos, gata să toarcă, asemenea unei feline.

El îi mîngîie spatele, simţind răspunsul ei imediat. Îi zîmbi.

– Mai bine mergem în pat.

– Hmm... Portia îi întoarse zîmbetul, se întinse şi-l sărută. Ar fi mai bine... Este singurul mod în care mai putem dormi un pic.

El începu să rîdă, simţindu-se dintr-o dată foarte bine. Amintirile neplăcute ale zilei pieriră, lăsîndu-l să respire liber, să trăiască, să iubească din nou.

S-o iubească pe ea.

Portia se lăsă condusă spre pat, şi el o lăsă să-şi scrie propriul scenariu. Simon îi dădu tot ce-şi dorise şi chiar mai mult, chiar dacă nu ştia sigur dacă ea înţelegea acest lucru.

Dacă ea ghicea, sau văzuse, ori înțelesese cît o iubea.

Dar aceasta nu mai conta acum. Ce simțea era chiar acolo, prea real, prea puternic, prea mult o parte din el, ca să mai poată nega.

Cît despre ea... N-ar fi vrut ca ea să se afle aici în seara aceea, împărțind acele momente, dacă n-ar fi simțit în inima sa în același fel. Din nou, el nu își putea spune dacă ea chiar înțelegea.

Era pregătit să aibă răbdare.

Se întinse pe spate, urmărind-o pe Portia urcîndu-se deasupra lui, folosindu-și trupul pentru a-l mîngîia, a-l alina, și bucurîndu-se efectiv, zgomotos, de fiecare secundă. Îi prinse mîinile, trăgînd-o în jos și se bucură de ea, apoi se trase înapoi pentru a o privi, în timp ce ea atingea paroxismul orgasmului, absolut convins că nu văzuse nicicînd, în viața sa, o priveliște mai splendidă.

Singurul lucru, din ceea ce a urmat, care l-a făcut să se simtă și mai minunat, s-a întîmplat atunci cînd ea s-a destins sub el, moleșită, satisfăcută, iar el și-a împlîntat spada în teaca ei și a simțit-o zvîcnind, apoi mișcîndu-se și venind către el, în timp ce o pătrundea, mai adînc, mai puternic, cu fiecare izbitură.

Și apoi au ajuns acolo unde își doriseră să fie, pe piscul pe care au vrut să-l atingă.

Fericirea îi copleșise, extazul le luase mințile. Nimic în urmă, nimic înainte... doar inimile contopite a doi îndrăgostiți.

Pasiunea îi cuprinsese pe amîndoi.

Se prăbușiră, moleșiți, și adormiră îmbrățișați.

Despărțirea a fost mai grea. Au simțit-o amîndoi din plin. Se luptară să scape din acele legături, care-i făcuseră prizonieri pe amîndoi, cu mai multă putere decît se așteptaseră, cu mai multă forță decît și-ar fi închipuit.

La ivirea zorilor, Portia se strecurase din camera lui

singură, iar Simon rămăsese să se gîndească la cele întîmplate în ultimele ore, la ceea ce însemnau acestea, pentru ea şi pentru el.

Ceasul de pe şemineu ticăia uşor. Cînd se făcu şapte, el oftă. Cu părere de rău, dădu deoparte, cît mai adînc în minte, gîndurile, încercînd să nu lase în vreun fel ca tot ce împărţea cu ea să fie afectat de ceea ce vor fi obligaţi să facă sau să spună în timpul zilei. Orice li s-ar fi impus să facă.

Dădu la o parte păturile, se ridică şi se îmbracă.

Charlie se afla deja în salonul unde se servea micul dejun, cînd apăru Simon. Mai erau acolo şi James, Henry şi tatăl lor. Simon îi salută pe toţi, apoi privirea îi zăbovi asupra lui Charlie, care se aşezase în faţa lui James.

Sosi şi Lucy Buckstead, apoi Portia. Strălucitoare, veselă, fermecătoare, zîmbindu-i lui Charlie.

Pe Simon îl ignoră.

Se aşeză lîngă Charlie, cu care începu o conversaţie despre cunoştinţele lor comune din oraş.

Simon o urmărea cu o privire dură, necruţătoare.

James îl privi, apoi se uită la Charlie şi la Portia. După o clipă, îşi întoarse capul spre Simon, întrebîndu-l ceva despre cai.

În timpul dimineţii, „înţepăturile" pe care şi le adresau deveniră şi mai usturătoare, mai precis dirijate, iar neînţelegerile dintre ei trei tot mai evidente.

James încercă să intervină, să-l salveze pe Charlie din această ciudată înfruntare. Toţi au înţeles, au apreciat gestul, dar nu şi-au putut permite să se amuze pe seama lui.

Realizînd cu cîtă dificultate, atît Simon cît şi Charlie, respinseseră ajutorul lui James, Portia ridică nasul sfidătoare, îl umili prin atitudinea ei, dar cu privirea cerîndu-şi iertare, parcă, rugîndu-se ca planul ei, planul lor, să dea roade.

Tot aşa de bine ar fi putut să-l pălmuiască de faţă cu toţi. Cu o figură împietrită, James se ridică şi plecă.

Privirile celor trei se întîlniră, apoi răsuflară toţi, cu uşurare, şi îşi continuară şarada.

Dar devenea din ce în ce mai dureros. În timpul prînzului, Portia se simţea fizic bolnavă. O chinuia o durere de cap, dar refuză să-i lase singuri pe ceilalţi.

Stokes nu prea era de văzut. Din toate punctele de vedere ziua era potrivită pentru ceea ce-şi propuseseră. Cu un cadavru în casă, nimeni nu se aştepta să fie distrat, să călărească, sau să joace cărţi. Astfel, întreaga casă participă la mica lor dramă. Dacă ei îşi jucau bine rolurile, planul nu putea să dea greş.

Din nou se aşeză lîngă Charlie. Străduindu-se să pară veselă, îi captă atenţia, răsplătindu-l cu cel mai minunat zîmbet.

De partea cealaltă a mesei, Simon, neobişnuit de tăcut, urmărea scena cu un aer duşmănos, ameninţător.

Mai mult decît orice altceva, expresia sa de bărbat care-şi înăbuşă reacţiile şi încearcă să-şi înfrîneze o pasiune nefericită se insinuă în atmosfera casei şi-i afectă pe toţi.

O dată, cînd Portia se amuză teribil la o glumă a lui Charlie, Lady O vru să zică ceva, deschise gura, apoi o închise la loc. Se uita în farfurie, vînînd boabele de mazăre. Îi aruncă o privire fioroasă, dar reuşi să nu-i spună nimic.

Portia întîlni privirea lui Charlie, înclină abia sesizabil din cap şi îşi continuară „jocul".

Cînd se ridicară de la masă, tîmplele Portiei zvîcneau. Lordul Netherfield îl fixă cu privirea pe Charlie, şi-i ceru să-i vorbească între patru ochi.

Charlie se uită la Portia, cu o expresie de panică în priviri. Nu se aşteptaseră la intervenţia lordului şi nu-şi făcuseră un plan pentru o astfel de situaţie.

Portia se sili să pară veselă.

– O, dragul meu, domnul Hastings era pe punctul de a-mi ține companie la o plimbare în grădină, zise ea agățîndu-se de brațul lui Charlie, cu toate că se ura pentru ceea ce trebuia să facă.

Lordul Netherfield o privi dezaprobator:

– N-ai putea găsi pe altcineva care să te însoțească, poate una dintre doamne?

Charlie o strînse de braț.

Portia se mai sili o dată să zîmbească, în pofida durerii cumplite de cap, şi răspunse:

– Sînt prea *tinere* pentru asta, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Lordul Netherfield clipi des. Înainte să-i poată răspunde, Lady O se ridică şi-l împunse cu bastonul.

– Lasă-i să facă ce vor! Spusese asta pe un ton neobişnuit de scăzut. Foloseşte-ți mintea, bătrîne. Au pus ceva la cale. Îl privi cu ochii ei negri. Au alcătuit un plan împreună, iar noi trebuie să stăm deoparte, să-i lăsăm să încerce.

– Oh! Expresia bietului Lord Netherfield suferi mai multe schimbări, pe măsură ce recepționa informațiile lui Lady O. Clipi des. Înțeleg.

– Bine faci. Lady O îl apucă de braț. Mai bine m-ai conduce pe terasă. Să şchiopătăm împreună, să lăsăm terenul liber acestor tineri. Apoi, după ce îi făcu un semn cu ochiul, adăugă: Să urmărim, să vedem ce-au pus la cale.

Portia şi Charlie rămaseră printre ultimii. Răsuflară uşurați, lăsîndu-i pe cei bătrîni să iasă pe terasă, apoi îi urmară, siguri că Simon observase schimbarea, din locul în care se afla. Chiar şi la distanță simțeau ceva din încordarea lui. Coborîră treptele terasei şi de acolo ajunseră pe gazon.

Se plimbau încet, dar era evident că lui Charlie îi cam scăzuse entuziasmul. Cînd încercă să riposteze unei replici cu care-l tachină ea, Portia îl prinse cu nădejde de braț lipindu-se

de el, conştientă că, deşi fizic erau foarte aproape, nu era nimic între ei, poate doar o prietenie şi ceva încredere. Din fericire, asta le era de ajuns să continue şarada. Cu condiţia ca nici unul dintre ei să nu se trădeze.

Aplecîndu-se mai mult spre el, îi şopti:

– Hai să mergem la lac, dacă nu este nimeni pe acolo, ne-am putea pierde în pepiniera de pini, să ne odihnim o vreme. După cît ne-am străduit pînă acum, ar fi păcat să ne poticnim, nu ne-o vom ierta niciodată.

Charlie se însufleţi brusc:

– Bună idee! Schimbară direcţia, luînd-o spre lac. Charlie ridică din umeri: Simon ne urmăreşte, îi simt privirea.

Portia îl privi, gîndind pentru sine că era un tip prea sensibil.

– Presupun că ne va urma.

– Sînt sigur că aşa va face.

Afirmaţia lui, rostită pe un ton trist, o făcu să-l privească lung.

– Pot afirma că sînt *cel mai puţin* fericit în situaţia asta, şi asta în ciuda faptului că vă chinuiesc pe amîndoi.

Portia se încruntă, dar îşi urmară drumul pe cărarea care ducea la lac.

– Nu te poţi gîndi la mine ca la una dintre doamnele căsătorite cu care te-ai aflat vreodată?

– Tocmai asta este problema. Astfel mă gîndesc *la tine*, numai că tu chiar eşti *soţia lui*. Şi este o mare diferenţă. Nu-mi place să mă confrunt cu un soţ gelos.

– Dar el nu este soţul meu.

– O, chiar aşa? Charlie ridică din sprîncene. Nu s-ar spune, după comportamentul lui, sau al tău. Şi am ceva experienţă.

El lăsă privirea în jos, aşa că nu-i observă zîmbetul.

– De fapt, continuă Charlie cu o grimasă, cred că tocmai

acesta este motivul pentru care planul nostru ar putea să meargă.

Se aflau la mare distanță de casă și nu mai era nimeni prin jur, așa că i se păru că poate vorbi fără rețineri.

– Chiar crezi că va reuși planul nostru?

El îi zîmbi, ridicîndu-i bucla de păr, pe care vîntul i-o adusese pe față. Trebuia să păstreze aparențele.

– Henry este foarte abătut, tot din cauza noastră. James s-a retras, dar nu ne scapă din ochi. Desmond... este mai tăcut, dar acum, cînd s-a retras Winifred, are foarte mult timp liber și se încruntă spre noi.

– Se încruntă! Nu ne urmărește doar?

– Se încruntă, repetă Charlie. Dar n-aș putea spune din ce motiv, nu-l cunosc prea bine.

– Și Ambrose?

Charlie se schimbă la față.

– Nu l-am văzut acordîndu-ne prea multă atenție. El este singurul care a avut o realizare în ultimele zile. L-a atras pe domnul Buckstead de partea cauzei lui, și pe domnul Archer, deși acesta este afectat de moartea fiicei sale.

Ajunseseră la cărarea care o lua spre lac, și, cînd înaintea lor apăru și cea care ducea la pepiniera de pini, Portia îl prinse de braț.

– Privește înapoi, vezi pe cineva?

Charlie se întoarse și se uită spre pajiștea dinspre casă.

– Nu este nimeni, nici măcar Simon.

– Foarte bine. Vino! zise Portia care-și prinsese rochia cu mîna și o luase pe cărăruia îngustă. Charlie o urma îndeaproape. Ne va găsi el.

Și așa se întîmplă, dar nu fără un moment de panică. Presupusese c-o luaseră spre casa de vară. Cînd ajunse acolo și o găsi goală...

Îndreptîndu-se spre pepinieră, Simon observă rochia

albastră a Portiei printre copaci. I se luă o greutate de pe piept. Inspiră adînc şi porni mai departe, pe covorul de ace de pin, care scîrţîiau sub picioarele lui.

Reuşi să treacă peste ce simţise, cînd ajunsese la casa de vară şi privise fotoliile goale şi sofaua... Nu mai simţise gelozia pînă în acest moment, dar acum era conştient că era gelos pe Portia.

Nu, nu va fi un soţ cu care ea să poată trăi uşor. Portia trebuia să se gîndească de două ori înainte să-l accepte. O bănuială i se furişă în suflet: atunci cînd se punea problema viitoarei lor căsătorii, ea vedea lucrurile mai clar decît el.

Îi zări. Charlie se sprijinise de un copac, Portia de altul, faţă în faţă, cu capul dat pe spate, cu ochii închişi.

Făcu repede cîţiva paşi mari, pentru a-i ajunge.

– Ce naiba faceţi aici?

Încercă, totuşi, să-şi controleze glasul.

Portia deschise un ochi şi-l privi.

– Ne odihneam.

Închise ochiul din nou, apoi se îndreptă de spate.

– Charlie era epuizat. Şi eu. Aveam nevoie de o pauză.

El se încruntă.

– Dar de ce tocmai aici?

Ea oftă, întoarse capul şi deschise ochii. Apoi lăsă privirea în jos.

– Acele de pin. Te-am auzit venind, de departe. Nimeni nu se poate furişa pînă aici.

Charlie se îndreptă şi el.

– Acum, că m-ai trezit, n-ai vrea să stăm jos? Cu o plecăciune exagerată, o conduse pe Portia la o bancă scundă aflată la marginea luminişului. Cînd ea îl privi, el adăugă: Putem sta, aşadar?

Simon o privi şi, văzîndu-i expresia feţei, îi zîmbi, pentru prima dată de cînd se despărţiseră, de dimineaţă.

– Nu este obişnuită să fie tratată cu atîta grijă. De fapt, nici nu sînt sigur că este de acord.

Ochii ei scînteiară. Redevenise Portia de altădată. Ridică nasul, sfidător, bombăni ceva, dar se aşeză.

La fel şi ei, încadrînd-o.

Minutele treceau şi ei se relaxară în tăcere, bucurîndu-se de verdele copacilor, de linişte. Se desfătară de acea linişte ca de o poţiune magică, menită să le dea putere pentru ceea ce urma.

Soarele îi privea printre copaci, cînd, în cele din urmă, Simon se ridică. Ceilalţi doi îl priviră.

Le observă lipsa de entuziasm şi făcu o grimasă:

– Mai bine am repeta ultimul act.

Spectacolul lor începu în salon, înainte de masă. Portia sosi ultima. Arăta superb, în rochia ei verde, de mătase. Se opri în prag cu capul ridicat, scrutînd adunarea.

Privirea ei se opri asupra lui Simon. Îl studie cu răceală, indiferentă. Aproape cu dispreţ. Apoi se uită la Charlie şi privirea i se îmblînzi, ba chiar îi zîmbi acestuia.

Ignorîndu-l pe Simon şi pe ceilalţi, se îndreptă spre el.

Charlie îi întoarse zîmbetul, dar cu ochii la Simon. Din expresia ciudată a privirii sale, în clipa în care Portia veni şi-i oferi braţul, deşi o făcuse cu oarecare precauţie, ca pentru a se retrage de restul celor prezenţi, din stîngăcia cu care făcu asta, ea lăsă impresia că îşi pregătise şi un rol secundar în schema ei destul de transparentă.

Schema ei de a-l lovi pe Simon, să-l facă gelos, sau să-l pedepsească pentru vreo omisiune sau pentru că depăşise nişte limite, nimeni n-ar fi putut ghici.

Indiferent care ar fi fost cauza, toţi îi recunoscură intenţiile.

Începu să rîdă, să-l linguşească, să-l ţină lîngă ea pe Charlie, să-l vrăjească din priviri. Să flirteze cu el. Simon şi

Charlie o instruiseră o oră întreagă. Recunoscînd că erau niște experți, ea le urmă sfaturile.

Nu se simțea în largul ei, dar amîndoi insistaseră că șarada trebuia continuată.

Portia conversa veselă, aruncîndu-i ocheade și lui Desmond, care umbla de colo-colo și lui Ambrose, care li se alătură mai tîrziu, în tot acest timp ținîndu-l strîns de brat pe Charlie.

Simon se afla într-un grup cu Lucy, Drucilla și James, privindu-i din cînd în cînd, cu ochi întunecați.

Nu era într-o dispoziție prea bună, după părerea celor din jur. Iar acum nici nu mai încerca să se prefacă, de parcă ar fi fost gata să explodeze de furie, de gelozie, în timp ce-i privea pe cei doi.

Winifred fu cea care începu:

– Spune-mi, domnișoară Ashford, pleci mîine spre casa fratelui dumitale?

Era foarte greu de răspuns la cea mai dură întrebare pe care Winifred o putea pune. Portia îi ceru iertare în gînd, în timp ce zîmbetul ei se accentuă:

– De fapt... Îi aruncă o privire lui Charlie, ridică dintr-o sprînceană, apoi se uită la Winifred: S-ar putea să mă duc cîteva zile la Londra. Să am grijă de casa din oraș a fratelui meu, de problemele de acolo. Desigur, continuă ea, cu un aer ușor amuzat, pentru a sublinia minciuna pe care voia s-o spună, nu prea ai ce face în iulie în oraș, ba chiar cred că voi fi în toane foarte proaste.

Apoi îl privi pe Charlie.

– Cred că și dumneata te întorci în oraș, nu-i așa?

Implicarea ei era mai mult decît evidentă. Winifred fu atît de șocată, încît suspină adînc, părînd foarte nefericită. Desmond ridică o sprînceană în semn de dezaprobare. Ambrose părea plictisit.

– Doamnelor, masa este servită.

Niciodată nu primise Portia aceste cuvinte cu mai multă bucurie. Nu ştia ce ar fi spus ceilalţi, dacă momentul s-ar fi prelungit, cum ar fi replicat Charlie, ce reacţie ar fi trebuit să aibă ea... Dar, slavă Domnului, că apăruse majordomul.

Desmond îi oferi braţul său lui Winifred. Ea îl privise, apoi îşi aşezase braţul pe al lui şi se lăsase condusă în salon. Portia îi urmă, la braţul lui Charlie. Acesta o strînse uşor de mînă, cînd ea, fixîndu-i pe Desmond şi Winifred şi rugîndu-se în gînd ca ucigaşul să nu fie el, uită să-şi mai joace rolul.

Încercă să-şi transforme greşeala în avantaj. Cînd trecură în sufragerie, îi aruncă o privire atotştiutoare:

– Cred că aştepţi să primeşti prea mult.

Dar zîmbetul ei, care însoţea aceste cuvinte, semăna cu o invitaţie ca el să ceară cît voia de mult. În timp ce-şi ocupau locul la masă, mulţi dintre invitaţi observară asta.

Surorile Hammond îşi recăpătaseră exuberanţa tinerească. În perspectiva de a scăpa repede din acel loc, şi datorită faptului că incidentul cu vasul de piatră fusese considerat un simplu accident, îşi reveniseră, şi acum glumeau vesele cu Oswald şi Swanston, un joc inocent, care aruncă o lumină defavorabilă asupra maşinaţiunilor Portiei.

Aceasta îi era recunoscătoare lui Lady Glossup, care încercase să separe părţile rivale reducînd considerabil posibilitatea unui nou conflict. Portia fusese aşezată la un capăt al mesei, Simon la mijloc, iar Charlie la capătul opus, pe aceeaşi parte, pentru ca să nu poată schimba nici măcar o privire cu ea.

Ignorînd privirile întunecate ale lui Simon, Portia începu să converseze cu vecinii de masă, domnii Archer şi Buckstead, care erau cel mai puţin conştienţi de farsa care se juca sub nasurile lor.

Cînd se ridicară doamnele, li se alătură şi ea, cu o expresie de mulţumire pe chip. Dar, cînd îl văzu pe Simon, care se ridicase ca toţi ceilalţi domni, pentru ca ele să poată părăsi

salonul, îi întîlni privirea rece. Nu privi în altă parte. Deliberat, cînd veni spre Charlie, ridică mîna, aranjîndu-i părul la spate, pentru ca mai apoi să-i zîmbească lui Simon, care era deja furios. Lăsînd mîna în jos, se întoarse şi ieşi maiestuos din încăpere, cu capul sus.

Majoritatea celor prezenţi observară gestul ei.

Lady O o privi printre gene, dar nu comentă în vreun fel. Se mulţumi doar s-o urmărească.

Celelalte doamne păreau interesate de ce se întîmpla sub ochii lor, dar, dată fiind situaţia, nu se amestecară în vreun fel. Flirtul nu era considerat un delict în înalta societate. Doar amintirea lui Kitty le mai reţinea pe doamne de la a comenta ce se petrecea sub ochii lor.

Cu toate acestea, Portia nu mai comise nimic care să merite oprobriul lor. Se comportă normal, cu graţia-i obişnuită, aşteptînd ca domnii să li se alăture. În seara aceea, ultima pe care o mai petreceau împreună, ar fi fost nepotrivit, dacă domnii s-ar fi eschivat, indiferent din ce motiv. Ei vor veni, destul de devreme chiar. Vor fi prezenţi ca martori ai penultimului act din „parada" lor.

Pe măsură ce treceau minutele, Portia se simţea tot mai încordată. Încercă să nu se gîndească la ce va fi, dar fără succes.

În cele din urmă, uşa se deschise şi apărură domnii. Lordul Glossup era primul, urmat de Henry. Simon venea după ei, alături de James. O căută imediat cu privirea.

După cum stabiliseră, Charlie îl urma.

Cu privirea asupra lui Charlie, figura i se lumină de încîntare. Îi zîmbi, se ridică, îndreptîndu-se spre el.

Simon făcu un pas într-o parte, blocîndu-i trecerea. O apucă de cot şi o întoarse spre el:

– Aş dori să-mi acorzi cîteva minute din timpul tău!

Fără întrebări, fără comentarii.

Portia reacţionă. Încercă să-şi elibereze cotul şi clipi des,

cînd el strînse mai tare şi degetele i se înfipseră în carne. Cu capul sus, ea îi înfruntă privirea – pe cît de războinică, pe cît de provocatoare era necesar să fie.

– Cred că nu.

Simţi cum Simon îşi pierde cumpătul – îi simţi furia ridicîndu-se precum un val şi spărgîndu-se de ea.

– Adevărat? Se mai controla încă. Cred că te înşeli.

Chiar dacă ştia scenariul, şi ştia ce va face el, tot se simţi şocată, cînd el o trase spre fereastră, continuînd s-o strîngă de braţ şi se îndrepta spre terasă, luînd-o cu el.

Portia fu obligată să îl urmeze pentru ca Simon să n-o tragă cu forţa. Ar fi putut să se împiedice, să cadă. Nu fusese niciodată silită – fizic – să facă ceva pînă atunci. Simţi că obrajii îi ardeau.

El deschise uşa şi o scoase afară, pînă ce trecură de ferestrele salonului. Un loc unde să nu poată fi auziţi.

Stabiliseră că o dată ce hotărîseră scena ca atare, nu-şi mai puteau permite să n-o joace conform scenariului.

Reuşi să-şi recapete ritmul respiraţiei.

– Cum *îndrăzneşti?* Imediat ce consideră că nu mai puteau fi văzuţi, ea se opri, luptîndu-se cu el.

Simon o eliberă, o privi lung observînd că era să-şi piardă cumpătul la fel ca ea.

– Să nu îndrăzneşti să mă dojeneşti. Făcu un pas înapoi, amintindu-şi scenariul. Ridică bărbia. Nu-ţi aparţin ca să-mi dictezi, nu sînt a ta.

Portia nu-şi imaginase ce va declanşa duritatea lui, dar aşa se întîmplă.

Simon se apropie. Ochii lui albaştri aruncau flăcări, privirea îi era tăioasă.

– Şi *cu mine* cum rămîne? Furia din glasul lui o izbi imediat. Sînt o jucărie, pe care o poţi arunca oricînd? Vreun căţel, pe care îl mîngîi, apoi îi dai cu piciorul, cînd te-ai săturat de el?

Privindu-l în ochi, ea se pierdu. Inima i se strînse, realizînd că Simon dăduse glas temerilor sale reale, de parcă se temea să nu fie părăsit cu adevărat.

Inima i se înflăcără de dorința, de nevoia, de a-l asigura de dragostea şi devotamentul ei. Se folosi de voința pe care o mai avea, pentru a-l țintui în continuare cu privirea, ridică sus capul, pînă cînd începu să o doară spatele, şi-i replică:

– Nu este vina *mea* că interpretezi lucrurile greşit, că poți crede că nu te mai iubesc. Ridică vocea. Sfidător. De fapt, nu ți-am făcut nici o promisiune.

– Ha! exclamă el. Tu şi promisiunile tale!

Simon o privi deliberat din cap pînă în picioare, apoi privirea i se întoarse asupra chipului ei. Gura i se curbă batjocoritor. Nu eşti decît o frivolă!...

Ochii ei aruncară flăcări. Îl pălmui.

Chiar dacă intenționase s-o întărîte, Simon fu şocat. Rănit.

– Iar tu un bădăran insensibil! Vocea ei tremura. Pieptul i se umflă, cînd trase aer. De ce m-am încurcat cu tine... nu pot crede că mi-am pierdut vremea! Nu vreau să te mai văd sau să-ți mai vorbesc vreodată!

– Nu mă deranjează dacă nu vom mai schimba un cuvînt toată viața.

Portia îl înfruntă. Se lăsară conduşi de propriile lor temperamente vulcanice, roşiră, dar nu se implicară cu adevărat. Îşi jucau doar rolul. Şi totuşi...

Trăgînd aer în piept, Portia lăsă privirea în jos.

– Nu mai avem ce ne spune. Nu vreau să te mai văd *niciodată!*

Simon simți cum i se încleştează maxilarele.

– Şi eu sînt fericit să-ți promit acelaşi lucru! Apoi, după ce rosti cuvintele acestea, mai adăugă pentru a părea foarte credibil: Vei face acelaşi lucru, sper!

– Va fi plăcerea mea! La revedere!

Portia se răsuci pe călcîie şi se năpusti spre terasă. Paşii ei apăsaţi indicau că nu se afla într-o stare prea bună.

El trase aer adînc, luptînd cu dorinţa de a porni după ea. Ştia că luna îşi arunca umbrele de-a lungul terasei şi că oricine i-ar fi urmărit din salon ar fi văzut că Portia plecase singură, fără el.

Ajunse pe pajişte şi o luă spre cărarea care ducea la lac.

Se întoarse şi se îndreptă spre terasă, trecînd de uşile de la salon, care erau deschise aşa cum le lăsase el. Fără o privire la stînga sau la dreapta, se îndreptă spre grajduri.

Se rugă în gînd să aibă timp s-o ajungă, înainte ca asasinul s-o prindă din urmă.

17

Portia porni cu paşi mari spre lac. Se imaginase mergînd astfel, ca şi cînd ar fi fost neliniştită, dar tumultul emoţiilor ce o încercau era real.

Frivolă! Acest cuvînt nu fusese în scenariul pe care-l repetaseră. Nici faptul că ea îl pălmuise. El o făcuse deliberat. Putea să înţeleagă motivul, dar nu avea să-l ierte prea uşor. O duruse acuzaţia lui.

Obrajii îi ardeau încă. Duse mîinile la faţă, încercînd să-şi potolească fierbinţeala.

Încercă, cu disperare, să se concentreze asupra drumului, asupra motivului pentru care se afla aici, pentru care închipuiseră acea ceartă oribilă.

Stokes accentuase faptul că asasinul se va apropia de ea, doar dacă o va vedea singură într-un loc potrivit, în care s-o ucidă şi apoi să scape neprins. Nimeni nu va crede că ea ar putea fi atît de nechibzuită, încît să cutreiere prin grădină,

singură, pe întuneric, decît dacă avea un motiv întemeiat pentru care s-o facă.

Ba chiar mai mult, nimeni nu va crede că Simon îi va permite s-o facă, dacă nu avea şi el un motiv la fel de puternic. Asta dacă, după cum remarcase Charlie, nu se întîmplase ceva îngrozitor care să-l oprească s-o supravegheze.

Era obiceiul lui, pe care nu şi-l ascunsese niciodată şi pe care-l observase toată lumea.

Pînă cînd Charlie nu făcuse această observaţie, nici ea nu se gîndise la comportamentul lui Simon şi la felul în care îl interpretaseră ceilalţi.

Se întrebă cum de fusese atît de oarbă.

Îşi reaminti sieşi că trebuia să fie foarte atentă din cauza ucigaşului. Dacă planul lor reuşise, acesta ar fi trebuit să fie pe urmele ei acum.

Faptul că ea prefera să se plimbe pe această cărare era bine cunoscut, dar Stokes şi Charlie o aleseseră şi din alte motive: putea fi văzută din toate părţile, în special din cel în care se ascunseseră cei doi, veghind asupra ei. Simon era şi el, desigur, implicat în acest plan, dar rolul lui era să se ducă mai întîi pînă la grajduri, apoi să se întoarcă.

Blenkinsop stătea şi el de pază, singura persoană căreia i se încredinţase secretul. Simon ar fi vrut să împînzească grădina cu oameni de pază care să stea nemişcaţi în întuneric, însă argumentul că ucigaşul, în timp ce o urmărea pe Portia, ar fi putut da peste vreunul din ei, zădărnicindu-le astfel planul, îl făcuse să renunţe.

Blenkinsop era un om de încredere, şi, ca toţi servitorii buni, nu apărea decît cînd era chemat. El avea sarcina de a supraveghea casa, urmărind fiecare bărbat care pornea spre lac.

Portia ajunsese la marginea pajiştei şi o luă pe panta spre lac. Ridică încet capul, privind spre cer, apoi trase aer adînc în piept.

Numai vremea nu ținea cu ei. Se adunaseră nori negri, care întunecau cerul în amurg.

Își continuă drumul în timp ce furia-i creștea, nici pe departe liniștită cum s-ar fi așteptat să fie, cu nervii încordați la maxim, tresărind la fiecare zgomot. Starea de tensiune produsă de discuția dintre ei nu trecuse. Se amplificase, făcînd-o să se simtă nesigură, neliniștită.

Presupuseseră că, mergînd repede, va ajunge la lac înaintea ucigașului... Spera să nu fi scăpat din vedere detalii minore, ca acela, foarte plauzibil, ca ucigașul să fi plecat deja să cutreiere grădina, fiind astfel mult mai aproape de ea....

Din față se auzi un foșnet. Se opri, înfiorată...

Un bărbat apăru brusc în fața ei.

Totul se petrecu atît de repede, că nici nu apucă să țipe.

Duse mîna la gură, apoi scăpă un strigăt. Trase aer adînc...

Îl recunoscu pe cel din fața ei. Observă că și el era la fel de surprins.

Cel care stătea cu mîinile întinse a iertare era Arturo. Făcu doi pași înapoi.

– Iertare, domnișoară. N-am vrut să vă sperii.

Portia respiră ușurată. Apoi se încruntă.

– Ce cauți aici? Reuși să nu ridice glasul. Doamna Glossup a fost omorîtă, știi asta!

El nu se lăsă intimidat. O lămuri încruntat:

– Am venit s-o văd pe Rosie.

– Rosie?

– Da, camerista. Sîntem... buni prieteni.

Ea clipi nedumerită.

– Dar... înainte... nu veneai la doamna Glossup?

El strîmbă buzele.

– Aia? Ce să vreau de la una ca ea?

– Oh! exclamă Portia, încurcată, revizuindu-și concluziile.

Observă că Arturo încă se uita încruntat la ea.

Se îndreptă, ridicîndu-şi capul:

– Ar fi bine să pleci. Făcu un gest cu mîna.

El se încruntă şi mai mult.

– N-ar trebui să vă aflaţi aici singură. A avut loc o crimă aici, *ar trebui* să ştiţi *asta.*

Era ultimul lucru pe care şi-l dorea: un alt bărbat care să vegheze asupra ei.

Arturo făcu un pas spre ea.

Portia îşi lăsă capul spre spate, privindu-l printre gene.

– Pleacă! Arătă spre poteca pe care venise el. Dacă nu pleci, o să ţip şi voi spune tuturor *că tu* eşti ucigaşul.

Omul o privi lung, neştiind cum să reacţioneze, apoi, bombănind, se dădu înapoi.

– Sînteţi o femeie foarte agresivă.

– Asta pentru că am avut de-a face cu bărbaţi agresivi!

Răspunsul ei păru să lămurească problema. Încruntîndu-se din nou, Arturo dispăru în tufişuri, zgomotul paşilor lui înfundîndu-se în iarbă.

Se lăsă tăcerea, învăluind-o, ca o mantie. După ce mai trase o dată aer în piept, Portia porni repede înainte. Întunericul părea greu de pătruns, dens. La un moment dat, tresări, cu inima bătînd puternic, dar ceea ce o speriase se dovedi a fi doar o umbră.

Cu pulsul accelerat, ajunse în cele din urmă la punctul dincolo de care cărarea cobora spre lac. Se opri, pentru a-şi recăpăta răsuflarea şi privi spre lacul întunecat, tăcut, liniştit.

Ascultă, încordată, dar nu se auzea decît foşnetul frunzelor. Vîntul nu era destul de puternic pentru a tulbura suprafaţa apei, care era opacă, netedă, şi fără să reflecte nimic.

Nu era nici un fel de lumină la stînga ei. Coborî panta, dorindu-şi să fi îmbrăcat o rochie de culoare mai deschisă, galbenă sau bleu. Verdele rochiei sale se contopea cu întunericul. I se vedeau numai faţa, braţele şi umerii.

Privi în jos apoi lăsă şalul Norwich, de mătase, pe care-l purta pe umeri să-i cadă pe spate, deasupra coatelor. Nu trebuia să ascundă mai mult decît era necesar. Ajungînd la lac, o luă în direcţie opusă casei de vară, pe o cărare care înconjura locul.

Era cu nervii întinşi, pregătită să reacţioneze în cazul unui atac. Atît Charlie, cît şi Stokes se aflau pe urmele ei. Simon se găsea şi el, undeva, aproape.

Gîndul că nu era singură îi dădu curaj. Continuă să meargă înviorată, apoi mai încetini ritmul, pe măsură ce furia care o adusese pînă acolo se mai risipi.

Trecuse de cărarea spre pepinieră, dar era la oarecare distanţă de casa de vară, cînd simţi mişcare într-un tufiş.

În piept, inima îi tresări. Se opri scrutînd întunericul, aşteptînd...

– Eu sînt: Îmi cer scuze că te-am speriat.

Charlie! Portia îl privi exasperată, apoi lăsă ochii în jos, trăgînd de şal de parcă i s-ar fi încurcat franjurii.

– M-ai speriat de moarte!

Spusese aceste vorbe abia şoptit. El îi răspunse la fel.

– Eu am păzit partea asta, dar mi-a fost greu să ajung. Trebuie s-o iau acum spre pepinieră.

Ea se încruntă.

– Nu uita de acele de pin.

– Nu voi uita. Simon ar trebui să fie dincolo de casa de vară, iar Stokes pe cărarea care duce spre casă, pe drumul către pepinieră.

– Mulţumesc. După ce-şi mai scutură o dată franjurii şalului, ridică semeaţă capul şi-şi continuă drumul.

Respiră profund, pentru a-şi mai calma nervii încordaţi.

Vîntul nu mai adia, noaptea promitea să fie liniştită, parcă în aşteptare, asemenea lor...

Cum ajunse în faţa casei de vară se opri, dar nu cu intenţia

de a intra. Cei care o păzeau nu aveau cum s-o vadă înăuntru. Întorcîndu-se, îşi continuă drumul.

Păşea hotărîtă, cu capul în jos, urmărind totul în jur pe sub gene. Îşi lăsase gîndurile slobode, să cerceteze. Ei presupuseseră că ucigaşul va încerca s-o strangulеze – o armă ar fi făcut prea mult zgomot, prea uşor de găsit traseul, un cuţit ar fi făcut prea multă mizerie.

Nu îşi imagina cu cine se va confrunta, mai precis cu care din cei patru suspecţi. Mergînd, avea tot timpul să se gîndească. N-ar fi vrut să fie Henry sau James.... Deşi, dacă trebuia să aleagă pe unul dintre ei, James ar fi fost acela.

El era cel pe care se aştepta să-l întîlnească.

El avea puterea necesară. Hotărîrea. Observase la el ceva ce numai la Simon mai văzuse.

James era, după ea, cea mai sigură probabilitate.

Desmond... Nu mai avusese de-a face de mult cu Kitty, schimbase tactica, evitînd-o. Nu şi-l închipuia gata s-o ucidă, aşa, dintr-o dată.

Cît despre Ambrose, pe el nu-l considera capabil de un astfel de gest. Nu prea vorbea – ea îl auzise şi pe Charlie murmurînd ceva, că era mult prea interesat de a urca pe scara socială, lucru cu care şi ea fusese de acord. Ambrose era prea calculat, atent, concentrat doar asupra carierei, încît îi era greu să creadă că acesta ar recurge la crimă, doar pentru că ar fi fost acostat public şi atît de direct de către Kitty... Era, pur şi simplu, prea greu de crezut.

Mai rămînea James. Indiferent de ceea ce simţeau pentru el, ştia că, dacă se va dovedi că el este autorul, Simon şi Charlie nu-l vor acoperi. Le va fi foarte greu, dar îl vor preda chiar ei lui Stokes. Codul de onoare le-ar fi cerut asta.

Ea înţelegea acest cod, chiar mai bine decît un gentleman. Fratele ei, Edward, cu cîţiva ani mai mic decît Luc, nici măcar nu mai era pomenit în familie. Fiecare familie are mărul ei putred. Pe al lor îl înlăturaseeră. Nu putea decît

să spere ca familia Glossup să nu se confrunte cu vreun scandal de mari proporții.

În fața ei se deschidea aleea care ducea spre casă. Înconjurase lacul... Fără a se întîlni cu cineva. Oare mersese prea repede? Sau ucigașul o aștepta pe drumul de întoarcere spre casă?

Cînd ajunse în dreptul aleii își ridică privirea și văzu o siluetă profilîndu-se în întuneric. Stătea la rădăcina unui rododendron mare, cu coroana bogată. Dar acolo, frunzișul se rărea și ea-l putu vedea suficient de bine pentru a fi sigură.

Era Henry.

Șocată, surprinsă, lăsă privirea în jos, continuîndu-și drumul ca și cînd nu l-ar fi zărit, cu gîndurile răvășite.

Oare el fusese?Aflase că soția sa făcea presiuni asupra lui James, cu care rămăsese însărcinată? Aceasta fusese picătura care umpluse paharul?

Se înfioră de teamă, dar continuă să meargă. Dacă el era ucigașul, trebuia să-l atragă aici, pe terenul ei. Își continuă drumul. Rochia îi foșnea. Se îndrepta din nou spre pepinieră, cu nervii încordați și cu simțurile la fel, așteptînd să audă pași în urma ei...

Dar, cam la trei metri în față, un bărbat apăru brusc de pe una din multele alei, părînd s-o aștepte, detașat, liniștit.

Era Ambrose. *La naiba!* Strica totul!

Îi zîmbi în timp ce se apropia. Ea se strădui să găsească o scuză plauzibilă pentru a scăpa de el.

– Am auzit cearta ta cu Cynster. Înțeleg că simți nevoia să fii singură, dar n-ar trebui să te plimbi pe aici.

Portia se întrebă în gînd ce anume din atitudinea ei îi făcea pe bărbați să vrea s-o protejeze.

Încercînd să ascundă iritarea produsă de apariția lui, se opri în dreptul acestuia și înclină din cap.

– Mulțumesc pentru grijă, dar chiar aș vrea să fiu lăsată singură.

El îi zîmbi, cu un aer ciudat, ocrotitor:

– Mi-e teamă, draga mea, că nu pot permite asta. Nu o apucă, totuşi, de braţ, mulţumindu-se doar să păşească alături de ea.

Încruntîndu-se, Portia continuă să meargă, neştiind ce anume să facă. Trebuia să scape de el, căci nu-i putea spune că puseseră la cale un plan, în care ea era momeala şi că el îi încurca planul.... Că probabil ucigaşul o urmărea, de undeva, din apropiere?

Pepiniera era la dreapta lor. Lacul întunecat şi liniştit, la stînga. Ambrose se afla între ea şi copacii întunecaţi. Îşi aminti de cuvintele lui Charlie. Probabil trecuseră de Stokes. Era tentată să se uite în urmă, să vadă dacă Henry muşcase momeala şi vine pe pantă, dar rezistă tentaţiei.

În faţă se afla cărarea spre pepinieră. Se străduia să găsească un motiv ca să-l trimită pe Ambrose înapoi, spre casă, pe drumul acela...

– Trebuie să recunosc, draga mea, că nu te-am crezut atît de tîmpită, precum Kitty.

Cuvintele rostite de Ambrose pe un ton calm, egal, o descumpăniră. Îl privi, dezorientată.

– Ce vrei să spui cu „atît de tîmpită precum Kitty"?

– Nu te-am considerat niciodată una dintre acele femei fără minte, cărora le place să asmută un bărbat. Care-i tratează ca pe nişte marionete, ale căror sfori le trag ele.

El continua să meargă, cu capul în jos, evitînd s-o privească, părînd îngîndurat şi afectat de concluzia la care ajunsese.

– Aşa s-a comportat biata Kitty pînă la sfîrşit. Avea impresia că-i poate juca pe toţi pe degete. Făcu o grimasă. Cine ştie, poate asupra unora chiar avea putere, dar n-a ştiut niciodată s-o folosească într-un mod adecvat.

În cele din urmă, ridică privirea.

– Am crezut că tu eşti altfel, mai inteligentă. Îi întîlni privirea şi-i zîmbi. Nu că m-aş plînge, dar...

Zîmbetul lui ciudat o făcu să simtă fiori de teamă. Convinsă acum că mergea *alături* de ucigaşul lui Kitty. Că nu James sau Henry...

– Dar asta faci... Portia se opri. Se încruntă. Nu intenţiona să mai facă nici un singur pas spre cărarea ce ducea la pepinieră, unde era întuneric şi n-o mai putea vedea nimeni. Dacă nu te afli aici ca să faci comentarii impertinente privind comportamentul meu, atunci pentru ce eşti lîngă mine?

Se opri, întorcîndu-se cu faţa spre el şi cu spatele spre aleea pe care doar ea îl zărise pe Stokes. Ambrose nu apucase să-l vadă.

Acesta continua să-i zîmbească.

– Este foarte simplu, draga mea. Am venit să te reduc pe tine la tăcere. Cynster o să fie, evident, acuzat de uciderea ta. El a plecat la plimbare, ca şi tine. După scena de pe terasă... Zîmbetul lui cinic se accentuă. N-aş fi putut alcătui nici eu însumi un scenariu mai bun.

Ridică mîinile şi abia atunci ea observă că ţinea ceva, ca o coardă, pe care-l răsucea în mîini.

Apucă de ea cu ambele mîini şi trase cu putere, luîndu-l pe nepregătite.

Ambrose înjură. Încercă să scape de ea, dar nu reuşi. Nu putea face asta fără să dea drumul corzii.

Portia îl văzu pe Stokes, care apăruse brusc dintr-un tufiş şi se îndrepta spre ei.

Cu un rînjet, Ambrose dădu drumul cordonului, dezechilibrînd-o. Ea se clătină. El profită de ocazie şi o apucă de şal, încercînd s-o strîngă de gît.

Portia nu mai stătu pe gînduri – nu avea timp. Îşi vîrî mîinile sub faldurile şalului şi înainte ca el să strîngă, se aplecă în faţă, scoase şalul pe cap şi se lăsă în jos.

Scăpînd din „ştreang".

Se prăbuşi la picioarele lui Ambrose, aproape de

marginea lacului. Stokes alerga, dar Ambrose era prea aproape, cu acelaşi rînjet, cu şalul întins spre ea.

Atunci ea zări suprafaţa lucitoare a lacului, şi sări în apă.

Apa se închise deasupra capului său. Nu simţi nimic sub picioare. Apa era rece, dar nu într-atît încît să-i taie respiraţia. Şi-apoi vara tîrzie o păstrase caldă. Nu avea de luptat cu valuri sau curenţi, aşa că se ridică uşor la suprafaţă.

Privind spre mal, zări expresia uluită a lui Ambrose, apoi îl auzi pe Stokes. Îl văzu. Figura lui Ambrose era schimonosită de furie.

Portia începu să înoate. În spate se auzi o bufnitură şi un „ Oh!", în timp ce Ambrose se ciocnea de Stokes. Făcu un efort, înotînd departe de mal cu oarecare greutate din cauza rochiei ude, pînă la o distanţă sigură, apoi privi înapoi, spre cei doi.

Charlie venea în ajutor. Henry alerga şi el pe alee. Simon, care avusese aceeaşi intenţie, se opri, văzînd-o. Era pe malul lacului, supraveghind, aşteptînd să intervină.

Charlie ajunse primul şi sări în ajutorul lui Stokes. Ambrose se bătea ca un nebun, şi reuşi să scape. Sări şi el în lac.

Cu inima zbătîndu-i-se nebuneşte, Portia vru să înoate mai departe, dar, văzîndu-l pe Simon pe mal, aşteptă.

Însă nu Simon era cel care se aruncase în apă!

În timp ce privea realiză, ca şi ceilalţi, că Ambrose presupusese că acel lac nu era prea adînc!

Ambrose nu ştia să înoate. Sau nu înota bine.

După cîţiva metri, se afla deja în pericol.

Ea se ţinea la suprafaţă, privind scena...

Stokes şi Charlie erau încă pe mal, cu mîinile în şolduri, respirînd greu, urmărindu-l pe Ambrose care se ducea la fund.

Apoi mai apăru o dată la suprafaţă, împrăştiind stropi în jur, strigînd:

– Ajutor! Mă înec! *Ajutaţi-mă*, ticăloşilor!

Stokes fu cel care-i răspunse:

– De ce am face-o?

– Pentru că mă înec. *Voi muri!*

– După cum se vede, ar fi cea mai bună soluție. Ne-ar salva pe toți de complicații.

Uluită, Portia se uita la Stokes. Nu se putea rezolva astfel problema, toată lumea trebuia să știe că Ambrose era ucigașul.

Stokes își cunoștea, însă, omul.

Ambrose se scufundă din nou, apoi ieși la suprafață strigînd:

– Foarte bine. *Foarte bine.* Eu am făcut-o! Eu am strangulat-o pe mica ticăloasă!

– Vorbești de doamna Glossup?

– Da, la naiba, despre ea vorbesc! striga Ambrose. Acum, scoateți-mă de aici!

Stokes se uită la Charlie, apoi la Henry, care li se alăturase.

– Ai auzit?

Charlie încuviință. Cînd Henry realiză că întrebarea îl includea și pe el, făcu la fel.

– Foarte bine. Stokes se uită la Ambrose. Nu știu să înot. Cum îl scoatem?

Portia se înălță deasupra apei:

– Cu șalul meu. Acesta se afla pe mal, unde-l lăsase Ambrose. Înfășurați-l, faceți un nod și va ajunge la el. Este de mătase, nu se rupe.

Așteptă pînă cînd ceilalți îi urmară instrucțiunile. De undeva, ajunse pînă la ea glasul cuiva:

– Să nu îndrăzniți să-l ajutați!

Pentru prima oară, în ultimele ore, zîmbi.

Bucuros, așteptîndu-și salvarea, Ambrose calm și stînjenit, își ținea capul deasupra apei pe cînd aceștia îi aruncau șalul.

Prinse nodul şi se atîrnă de el. Teama şi panica îi alungaseră puterea de a lupta. Cînd îl traseră afară din apă, Portia se întoarse şi înotă spre celălalt mal.

Unde o aştepta Simon.

Nu-i putea vedea expresia feţei, în timp ce privea spre ea, dar se simţi uşurată şi poate chiar mai mult. Zîmbind – pur şi simplu de fericire că era în viaţă – întinse mîinile spre el. El o prinse, aşteptă ca ea să ajungă lîngă mal, se aplecă şi o scoase din apă.

O prinse în braţe, strîngînd-o la piept.

Uitînd că era udă şi înfrigurată, o sărută – puternic, apăsat, cu pasiune – cu disperare parcă, lăsînd-o fără suflare.

Cînd, în cele din urmă, el ridică încet capul, ea îl privi şi nu avu nevoie de cuvinte pentru a-i înţelege corect starea de încordare, ştiind că fusese foarte aproape de a-şi pierde controlul.

– Sînt bine. Vorbele sale spuneau şi că ea îi simţea teama, vulnerabilitatea, datorate ei.

El mormăi. Încordarea părea să i se mai fi spulberat puţin:

– Din cîte îmi amintesc, nu era în plan să sari în lac.

El slăbi strînsoarea, iar Portia îl împinse înapoi. Îşi ridică mîinile spre umeri, şi le plimbă de-a lungul trupului, încercînd să-şi stoarcă apa din îmbrăcăminte.

– Părea cea mai bună cale de scăpare. Portia spuse acestea pe un ton foarte blînd de parcă ar fi discutat despre o întîlnire la vînătoare, nicidecum despre faptul că abia scăpase de un ucigaş, care o urmărise.

– Şi dacă ar fi ştiut să înoate? El i se adresase pe un ton dur şi acuzator. Nu puteai fi sigură dacă e sau nu un înotător.

Portia se îndreptă şi-l privi în ochi.

– De Ambrose nu aveam de unde să ştiu, dar eu înot foarte bine. Îşi arcui sprîncenele, zîmbindu-i. Iar tu, şi mai bine.

El îi înfruntă privirea. Parcă îl simţea cîntărindu-i spusele.

Deodată, Portia își dădu seama ce se întîmplă:

– Știai că înot bine, nu-i așa?

Simon ripostă:

– Nu. Continua s-o privească, apoi adăugă, ezitînd: Dar am presupus că nu vei putea sau nu vei avea curajul să sari.

Ea îi privi chipul, ochii, zîmbind fericită de ceea ce descifrase acolo. Bucuria pe care o simți îi lumina fața. Îl privi, zîmbindu-i:

– Cu siguranță! Îl prinse de braț și se întoarseră să vadă ce făceau ceilalți.

El continua s-o privească întrebător:

– Ce este?

Ea îi zîmbea.

– Mai tîrziu. Simțindu-și sufletul plin de fericirea acelor clipe, nu găsi cuvintele pentru a-i spune cît aprecia felul lui de a fi.

Stătuse pe marginea lacului pregătit să sară s-o salveze, dar, dacă văzuse că era capabilă s-o facă singură, renunțase. N-o tratase ca pe o femeie fără apărare. Reușise să nu mai fie protector cu ea. Se comportase de parcă ea i-ar fi fost o egală, o femeie în stare să-și poarte singură de grijă.

Ar fi sărit imediat în apă după ea, dar rezistase tentației.

Se părea că se conturau șansele unui viitor cu el. În timp, felul lui protector ar fi devenit mai rațional. Va putea să se gîndească și la ea, la dorințele ei, nu numai la ale lui.

Această constatare o umplu de bucurie, făcînd-o să dea uitării ceea ce se întîmplase în ultimele ore.

Dar evenimentele se derulau în continuare. Blenkinsop se alăturase grupului din umbra copacilor. Împreună cu Stokes îl sprijineau pe Ambrose, ținîndu-l între ei. Trecură pe lîngă Simon și Portia, care se aflau la mijlocul pantei.

Ambrose avea mîinile legate cu șalul ei ud și tremura. Nici măcar nu se uită în direcția lor.

Charlie şi Henry îi urmau, primul explicîndu-i celui de-al doilea tot ce se întîmplase.

Henry se opri în dreptul lor şi îi luă mîna Portiei între palmele sale.

– Charlie n-a apucat să-mi spună, dar cred că ţie, draga mea, îţi datorăm totul.

Ea roşi.

– Prostii! Toţi am făcut cîte ceva.

– Nu sînt prostii deloc, dacă nu erai tu atît de curajoasă, n-am fi putut să-l demascăm pe criminal. Henry se uită apoi la Simon. Şi ţie trebuie să-ţi mulţumim. Henry îl bătu prietenește pe umăr.

Uitîndu-se din nou spre Portia, realiză brusc că aceasta era udă leoarcă şi adăugă:

– Eu şi Charlie vom continua ce mai e de făcut, dar tu trebuie să te schimbi cît mai repede. Nu poţi sta cu rochia udă, chiar dacă este vară.

Charlie îi privi pe rînd, pe amîndoi, exclamînd:

– L-am prins!

Părea realmente fericit că acum totul era bine, că reuşiseră să salveze onoarea lui Henry, că James şi Desmond nu erau implicaţi.

Zîmbiră. Henry şi Charlie plecară. Simon şi Portia, rămaşi în urmă, porniră spre creastă.

Briza, care aici se simţea puternic, o făcu să tremure.

Simon se opri, îşi scoase haina şi i-o aşeză pe umeri. Ea îi zîmbi, recunoscătoare, simţind căldura trupului lui în ţesătura hainei. Îşi strînse haina pe lîngă corp:

– Mulţumesc.

El o priviea cu dragoste.

– Măcar pentru moment sper că va fi de folos.

Simon îi luă mîna. Ea vru să pornească, dar el o opri. Ceilalţi se aflau deja înainte.

Ea îl privi, ridicînd din sprîncene.

Uitîndu-se după ceilalţi, el spuse respirînd adînc:

– Te rog să mă ierți pentru ce s-a întîmplat pe terasă, pentru ce am spus. N-am vrut... Făcu un gest ca și cum ar fi intenționat să șteargă amintirea acelui moment din mintea lor, a amîndurora, privind-o cu multă afecțiune.

Portia se apropie de el, ridică mîna liberă, cu care îi atinse încet fața, apoi i-o întoarse spre ea.

El se lăsă în voia ei.

În puțina lumină, ea îi desluși în priviri ceea ce voia să ascundă – faptul că se simțea vulnerabil în fața ei.

Și fu peste măsură de impresionată.

– Nu se va mai întîmpla, crede-mă! Niciodată nu se va mai înstrăina de el, pentru ca apoi să revină; niciodată nu-i va accepta iubirea, iar apoi să-l părăsească! Niciodată!

Chipul lui rămînea, totuși, încordat.

– Mi-ai putea face o astfel de promisiune?

Ea îl privi lung.

– Da, între noi am putea face-o.

În ochii săi el găsi doar sinceritate și simți cum îi crește inima de fericire. Ea simți, în sfîrșit, că-și revine, redevenind acel bărbat posesiv, dar nu peste măsură de autoritar.

O prinse în brațe și o strînse la piept.

– Așteaptă! îi spuse ea. Nu te grăbi.

El ridică din sprîncene, repetînd.

– Să nu mă *grăbesc?*

Ea se trase înapoi din brațele lui:

– Trebuie să terminăm ceea ce am început. Trebuie să afle toată lumea ce s-a întîmplat, să-l dăm apoi uitării pe Ambrose, să se ocupe alții de el. După aceea putem vorbi. Ea-și trase răsuflarea pronunțînd: În sfîrșit – despre *noi.*

– Foarte bine, hai să terminăm o dată cu asta.

O luă de mînă, și urcară poteca spre casă.

Urmară momente în aceeași notă tristă și încordată, așa cum prevăzuse și el. Se simțeau eliberați, dar nu și triumfători.

Salvaseră familiile Glossup şi Archer, dar oprobriul plana acum asupra Calvinilor. Spre dezamăgirea tuturor.

Simon o introduse pe Portia în bibliotecă. Scena care se înfăţişă ochilor lor părea să fie coşmarul lui Stokes. Schimbară priviri, dar ştiură că nu pot repara nimic.

Doamnele se revoltaseră. Realizaseră că se întîmplase ceva şi veniseră în bibliotecă. Aflaseră ce se întîmplase în realitate, că Ambrose o ucisese pe Kitty şi, acum, cînd ştiau totul, se aşezaseră disperate în cîte un fotoliu sau pe sofale şi refuzaseră să plece.

Toată lumea se adunase acolo, chiar şi valeţii. Singurul care lipsea era Arturo, care avea, oarecum, legături cu drama. Văzînd figurile şocate ale celor de faţă, care refuzau să accepte adevărul, imaginîndu-şi ce va urma, Simon bănuise că ţiganul ar fi etern recunoscător dacă l-ar cruţa de o asemenea tortură.

O privi pe Portia, fiind convins că ea nu va accepta să se ducă să se schimbe, înainte de a afla răspunsurile la întrebările care nu-i fuseseră lămurite. El luă un fotoliu comod din spatele biroului şi îl duse lîngă cel pe care stătea Lady O, invitînd-o pe Portia să se aşeze.

Lady O o priviea cu admiraţie:

– Cred că voi primi o explicaţie... începu ea.

Din expresia ochilor ei negri, din tonul pe care rosti aceste vorbe, îşi dădură seama că fusese serios îngrijorată.

Portia întinse o mînă spre ea:

– N-am fost nici o clipă în primejdie.

– Pe naiba! Lady O îl privi grăitor pe Simon, pentru ca acesta să înţeleagă că nu trebuia să scape nici un amănunt.

Privindu-l pe Stokes, încercînd s-o calmeze pe Lady Calvin, asigurînd-o că îi va oferi toate explicaţiile, dacă îi va permite, el făcu semn unuia dintre valeţi. Cînd acesta se apropie, îi dădu cîteva ordine. Valetul se înclină şi plecă să

le execute, bucuros că putea duce ultimele noutăți celorlalți servitori.

– Doamnelor și domnilor!

Stokes făcu un pas înainte, apoi zise, pe un ton foarte jenat:

– Întrucît ați acceptat să rămîneți, vă rog să păstrați liniștea, pentru a-l putea interoga pe domnul Calvin. Dacă voi dori să aflu ceva de la dumneavoastră, voi pune întrebări.

El așteptă. Cînd doamnele consimțiră să tacă, el respiră ușurat și se întoarse spre Ambrose, aflat într-un scaun, sub candelabru, cu fața spre cei adunați acolo să-l asculte.

Blenkinsop și un majordom solid îl flancau.

– Domnule Calvin, ați recunoscut în fața martorilor că ați strangulat-o pe Kitty, pe doamna Glossup. Vreți să ne relatați cum ați făcut-o?

Ambrose nu-și ridică privirea. Cu coatele pe genunchi, își privea mîinile legate.

– Am strangulat-o cu cordonul de la draperie, zise el, arătînd cu capul spre fereastra cea mai apropiată de birou.

– De ce ați făcut asta?

– Pentru că proasta de femeie nu voia să-l lase...

– La ce vă referiți?

De parcă abia atunci realizase că nu avea cum să se mai sustragă explicațiilor, și că scăpa mai repede mărturisind, el o făcu, fiind conștient, în tot acest timp, că mama sa îl fixa, palidă ca o stafie, pentru că primise o astfel de lovitură. Cu un braț se sprijinea de Lady Glossup, cu altul de Drusilla, privindu-l cu oroare pe Ambrose. El trase aer în piept și începu:

– Anul acesta am avut o aventură cu ea, la Londra. Nu era genul meu, dar mi s-a oferit, iar eu aveam nevoie de sprijinul domnului Archer. Cînd a venit vara și am plecat din oraș, ne-am despărțit. Ridică din umeri. În termeni amiabili. Am stabilit că voi da curs acestei

invitații, iar ea părea să se fi împăcat cu situația. Sau așa am crezut.

Făcu o pauză, ca să tragă aer adînc în piept, apoi continuă:

– Imediat ce am venit aici, a început cu tot felul de șiretlicuri. În același timp, se ținea după James. Nu m-am îngrijorat pînă cînd, într-o seară, mi-a spus că este însărcinată. Eu n-am înțeles la început, dar ea m-a lămurit. Am fost șocat! Chiar și acum i se simțea emoția din glas. Nu mi-am închipuit că ea și Henry... în fine, n-am crezut că o femeie măritată s-ar comporta așa, dacă ar ști că nu mai are protecția soțului.

Se opri, de parcă ar fi retrăit acele momente.

Stokes, încruntat, îl întrebă:

– În ce măsură au contribuit aceste motive la asasinarea doamnei?

– Multe doamne din înalta societate sînt însărcinate cu alți bărbați, nu cu soții. N-am crezut că vor fi probleme, pînă cînd ea m-a anunțat că nu este dispusă să lase copilul, iar dacă nu vreau să-l recunosc, dacă nu vreau ca ea să-i mărturisească adevărul soțului ei, va trebui s-o ajut să scape de sarcină. Mi-a dat un ultimatum în noaptea aceea.

Ambrose își privi mîinile.

– N-am știut ce să fac.Cariera mea, șansa unui loc la alegeri, tot ce voiam, se bizuia pe sprijinul domnului Archer. Abia aici am realizat că și Lordul Glossup, și domnul Buckstead erau dispuși să mă ajute...Totul mergea perfect, în afară de relația cu Kitty. Glasul lui căpătă accente dure. Continua să-și privească mîinile. N-am știut cum s-o ajut... și nu cred c-aș fi făcut-o, chiar dacă aș fi știut ce trebuie să fac... Nu este ceva pe care doamnele să le ceară amanților. Majoritatea femeilor ar ști... ce să facă... Am crezut că nu trebuie decît să se intereseze. Aici, la țară, sînt sigur că există multe tinere în aceeași situație, care se descurcă... Și ea putea face același lucru. Dacă nu, putea să se împace cu Henry.

Frîngîndu-și mîinile, el continuă:

– Am făcut greşeala să-i spun ce cred, sincer, despre toate acestea. Ambrose fu scuturat de fiori. Dumnezeule, cum a primit sfatul meu! De parcă i-aş fi recomandat să bea mătrăgună! A ridicat vocea la mine. Am încercat s-o liniştesc şi m-a pălmuit. A început să ţipe... Am luat cordonul şi i l-am pus în jurul gîtului şi... am tras. Ambrose tăcu. În liniştea aceea, s-ar fi putut auzi chiar şi un ac căzînd pe podea. Apoi îşi ridică privirea, parcă amintindu-şi... Era surprinzător de uşoară, nu avea putere deloc. S-a luptat puţin cu mine, m-a zgîriat, dar am ţinut-o aşa, pînă cînd n-a mai mişcat, iar cînd i-am dat drumul, s-a prăbuşit pe podea.

Continuă, pe un ton diferit:

– Am realizat c-am omorît-o. M-am repezit sus, pe scări. M-am dus în cameră şi mi-am turnat un brandy. Cînd am luat prima înghiţitură, am observat că-mi sfîşiase clapa de la mîneca hainei. Atunci... mi-am amintit că ea mă apucase de mînecă. Am realizat că o văzusem în mîinile ei în timp ce zăcea pe podea. Era ecosez. Numai eu am purtat haină cu clape ecosez în ziua aceea. Am ieşit repede din camera mea. Eram în capul scărilor, cînd a ţipat Portia. Simon a venit în fugă, apoi Charlie, aşa că nu mai aveam ce face. Am stat acolo, aşteptînd să fiu acuzat, dar nu s-a întîmplat nimic.

Ambrose inspiră adînc.

– A ieşit Charlie şi a închis uşa bibliotecii. S-a uitat în sus şi m-a văzut. I-am citit pe figură că nu mă considera capabil de asta. M-a întrebat unde sînt Henry şi Blenkinsop. Cînd a plecat, am realizat că exista o speranţă ca nimeni să nu fi observat clapa. Dacă puteam să o recuperez, eram salvat. Apoi făcu o pauză. Nu mai aveam ce pierde. Am coborît scara. Henry şi Blenkinsop au apărut în mare grabă în bibliotecă. Am intrat după ei. Portia şi Simon se aflau în celălalt capăt al încăperii. Portia era foarte afectată, iar Simon se ocupa de ea. M-au văzut amîndoi, dar nici unul n-a reacţionat. Încă purtam haina cu clape ecosez, dar n-au văzut

că lipsea una. I-am urmat pe Blenkinsop şi pe Henry pînă lîngă birou. Erau şocaţi, uluiţi. M-am uitat la Kitty, la mîna ei dreaptă. Ambrose ridică încet capul. Era *goală*. Nu-mi venea să cred. Degetele erau desfăcute, întinse. Am realizat că cineva schimbase poziţia mîinilor şi îi mişcase capul în altă direcţie. M-am gîndit imediat că Portia, care o găsise, se apropiase, o atinsese, făcuse toate acele fleacuri la care sînt femeile atente. Era vorba de o bucată îngustă de cîţiva centimetri. Poate că îi căzuse din mînă...

Ambrose se uită la covorul turcesc din bibliotecă. Clapa mea avea aceleaşi culori ca şi covorul. S-ar fi putut prinde uşor de fusta sau juponul Portiei, sau de manşetele pantalonilor. O dată ce nu se mai afla la Kitty, ar fi putut ajunge oriunde, şi n-aş mai fi avut cum s-o găsesc. M-am uitat în jurul cadavrului, dar nu am zărit-o. Nu puteam s-o caut în mod special, aş fi trezit bănuieli. Henry şi Blenkinsop erau încă şocaţi, aşa că am profitat de moment. M-am dus la birou şi m-am aplecat în aşa fel încît să-mi prind mîneca în mînerul unui sertar. M-am îndreptat şi am netezit-o. Apoi mi-am cerut scuze. Atît Blenkinsop, cît şi Henry păreau uluiţi, dar au observat. Dacă bucata din reverul meu era găsită mai tîrziu, puteam spune că am pierdut-o atunci.

Ambrose privea pe toată lumea cu detaşare.

– Mă simţeam în siguranţă. Am ieşit din bibliotecă şi atunci mi-a venit ideea că poate a găsit-o altcineva înaintea Portiei şi a luat-o. Dar nu-mi imaginam pe nimeni făcînd asta. Ar fi dat alarma, m-ar fi denunţat. Desigur, oricine altcineva în afară de mama. Ea îmi spusese că avea de scris nişte scrisori unor persoane influente – de sprijinul cărora aveam nevoie. M-am dus în camera ei. Era acolo, scria. Nu ştia nimic de crimă. I-am spus, apoi am plecat.

Ambrose făcu altă pauză, de parcă şi-ar fi amintit cu greu.

– M-am întors în camera mea şi am terminat brandy-ul.

M-am gîndit la servitori. Nu aveau motiv să intre în bibliotecă la ora aceea, dar nu puteam şti ce idee îi venea vreunui majordom sau vreunei cameriste. Am decis să ard haina. Nimeni nu s-ar fi mirat dacă scăpam de ea. Dacă mai tîrziu încerca cineva să mă şantajeze cu haina distrusă, puteam spune că era asemănătoare cu a mea, dar nu aceeaşi. Nimeni nu poate fi sigur.

El începu să se agite.

– Am dus haina în pădure şi am ars-o. Ţiganul acela, grădinarul, m-a văzut, dar nu mi-am făcut probleme atunci. Eram convins că mă voi descurca... asta dacă nu cumva reverul hainei mele se afla în mîna lui Kitty, cînd a văzut-o Portia, dar, din pricina spaimei, uitase de ea.

Lăsă privirea în jos, apoi îşi frecă fruntea cu ambele mîini.

– Pot să văd şi acum clapa în mîna lui Kitty, imaginea este atît de vie! Cu cît mă gîndesc mai mult, cu atît îmi dau seama că trebuie s-o fi văzut-o şi Portia. Chiar dacă nu mai existau nici clapa, nici haina, cu mintea ei bine organizată... Eram convins că orice afirmaţie din partea ei precum că eu aş fi ucigaşul i-ar face pe toţi s-o ia în serios. Orice acuzaţie din partea ei mi-ar fi ruinat cariera. Nu aveam nici o garanţie că, atunci cînd şi-ar fi revenit din şoc, nu şi-ar fi amintit.

Stokes consideră că era cazul să intervină.

– Aşa că ai speriat-o, punîndu-i vipera în pat.

Cei prezenţi murmurară, consternaţi: pentru mulţi din ei era prima oară cînd auzeau acest amănunt.

Privindu-şi mîinile, Ambrose încuviinţă.

– Am găsit-o cînd mă întorceam spre casă; încă mai aveam sacul în care dusesem haina. Am considerat că un şoc ar face-o să plece, să nu-şi mai amintească nimic... dar n-a fost aşa. Apoi ai venit dumneata şi a trebuit să fiu foarte atent. Dar, deoarece au trecut zilele şi n-a venit nimeni să-mi spună că a găsit clapa, am înţeles că a fost aşa cum am

presupus, nimeni nu a luat-o. Era acolo, cînd Portia a găsit-o pe Kitty.

Ridicînd capul, el o privi pe Portia.

– Acum îți amintești? Probabil c-ai văzut-o. O ținea în mîna stîngă.

Portia îi înfruntă privirea, apoi neagă scuturînd din cap:

– N-am găsit nimic!

Ambrose încercă să pară interesat:

– *Trebuia* să fie...

– Eşti un *prost!*

Această exclamație ului pe toată lumea. Toți ochii se îndreptară spre Drusilla, aflată lîngă Lady Calvin. Era albă la față, ochii aproape îi ieşiseră din orbite şi trupul îi era scuturat de convulsii.

Continua să-şi privească fratele.

– Tu... tu... idiotule! Portia n-a spus nimic, ar fi făcut-o dacă ar fi văzut-o. Poate că a fost şocată, dar nu şi-a pierdut mințile.

Uluit, ca toți ceilalți, Ambrose o privea, incapabil să scoată o vorbă.

Stokes îşi reveni primul.

– Ce ştiți de bucata de haină care lipseşte, domnişoară Calvin?

Drusilla îl privi, pălind şi mai tare.

– Eu... Emoțiile prin care trecea erau vizibile pentru toată lumea. Părea că atunci realizase ce se întîmplă.

Lady Calvin îşi duse mîna la gură, pentru a-şi opri un strigăt. Lady Glossup o prinse pe după umeri.

Doamna Buckstead, care stătea lîngă Drusilla, se aplecă spre ea:

– Trebuie să ne spui totul, draga mea, nu prea mai ai de ales.

Drusilla o privi, trase aer în piept, apoi se uită la Stokes.

– Mă plimbam prin grădină în după-amiaza aceea.

M-am întors în casă, prin bibliotecă. Am văzut-o pe Kitty zăcînd acolo, şi am văzut şi clapa ecosez din mîna ei. Am recunoscut-o, desigur. Am înţeles că Ambrose s-a săturat de maşinaţiunile ei şi... Făcu o pauză, îşi umezi buzele, apoi continuă: Indiferent din ce motiv, el o ucisese. Dacă era prins... scandalul, ruşinea... toate acestea aveau s-o omoare pe mama. Am luat acea dovadă din mîna lui Kitty. Cînd am auzit voci pe holul din faţă, am ieşit pe terasă.

Stokes o privi cu gravitate.

– Chiar şi cînd au început încercările de a o reduce la tăcere pe domnişoara Ashford, n-aţi spus nimănui?

Drusilla îşi întoarse privirea spre el. Ezită un moment, apoi chipul îi deveni aproape cenuşiu.

– Ce încercări? Rosti astea speriată, abia articulînd cuvintele. N-am ştiut de viperă... Îl privi pe Ambrose, apoi pe Stokes. Vasul acela... a fost un accident, nu?

Stokes se uită la Ambrose:

– Aţi putea să ne spuneţi şi asta!

Ambrose continua să-şi privească mîinile.

– M-am urcat pe acoperiş, nu voiam să mă întîlnesc cu nimeni, cît timp eram agitat. Am zărit-o pe Portia pe terasă. Părea să fie singură, nu-l văzusem pe Cynster lîngă perete. Eram acolo, mi-era uşor să... Deodată trase aer în piept, ridicîndu-şi capul, dar nu întîlni privirea nimănui. Va trebui să vă amintiţi că *nu aveam de ales*, dacă voiam să devin membru în Parlament... Mi-am dorit asta foarte mult şi...

Se opri şi lăsă ochii în jos. Îşi frînse mîinile. Stokes o privi pe Drusilla.

Lividă, aceasta se uita la Ambrose.

Cînd ridică privirea spre Stokes, el o întrebă:

– De ce nu i-aţi spus fratelui că aţi luat bucata de material?

Drusilla îl fixa pe Stokes. Acesta era gata să repete

întrebarea, cînd Drusilla îşi trecu din nou privirea asupra lui Ambrose. Inspiră adînc şi spuse:

– Îl urăsc, ştiţi prea bine. Nu, nu aveţi de unde să ştiţi. În casa noastră, Ambrose a fost întotdeauna pe primul plan, a obţinut totul, mie nu mi-a rămas nimic. Chiar şi acum, Ambrose este preferatul mamei. O iubesc pe mama şi voi fi întotdeauna alături de ea; chiar şi clapa de ecosez am luat-o ca s-o protejez pe mama, *pe ea*, nu pe Ambrose. Vocea îi devenise foarte stridentă. Chiar şi acum, ea tot la el se gîndeşte.

Îşi fixă fratele:

– El a moştenit tot de la tata. Eu, nimic. Chiar şi averea mamei îi va aparţine. Eu sînt la mila lui. Dacă vrea, mă poate arunca oricînd din casă şi ştie asta prea bine. Întotdeauna s-a străduit să înţeleg care-mi este locul în familie.

Figura ei se schimonosi. Gelozia, invidia, îndelung reprimate, ieşiră la suprafaţă.

– Am avut ocazia să mă răzbun, luînd bucata aceea de haină. Nu i-am spus, am vrut să-i fie teamă, să se agite, să ştie că cineva îl poate distruge.

Deodată, ea îl privi pe Stokes.

– Desigur, i-aş fi spus. Asta cînd voia să-mi reamintească rolul meu în familie.

Se opri, apoi adăugă:

– Nu cred că realizează... Trebuia măcar să se gîndească la mine, sau la mama. Doar noi două l-am fi protejat. Iar mama ar fi discutat cu el foarte deschis. Dacă am văzut că n-a spus nimic, mi-am închipuit că ştie de clapă, că ea se află la mine, dar a avut grijă să nu deschidă subiectul atîta timp cît ne aflam aici. Întîlni privirea lui Stokes. Dar niciodată nu mi-a trecut prin minte că va crede că Portia a văzut bucata de material, dar că nu-şi mai aminteşte.

Se lăsă tăcerea. Puteau auzi cu toţii ticăitul ceasului de pe şemineu.

Drusilla lăsă privirea în jos. La fel făcu şi Ambrose. Lady Calvin se uita de la unul la altul, de parcă nu-şi mai recunoştea propriii copii. Apoi îşi îngropă faţa în palme şi începu să plîngă.

Faptul că o doamnă plîngea în faţa lor păru să-i trezească la realitate pe ceilalţi. Începură să murmure, să se mişte. Charlie se agita, de parcă ar fi vrut să plece cît mai departe de locul acela.

Lordul Netherfield îşi drese glasul. Se uită la Stokes:

– Aş putea...?

Stokes încuviinţă.

Înălţimea sa îl privi pe Ambrose.

– N-aţi pomenit nimic despre Dennis, ţiganul. De ce l-aţi ucis?

Ambrose nu-şi ridică privirea.

– M-a văzut cînd ardeam haina. Apoi a apărut Stokes şi a început să chestioneze pe toată lumea. Întinzîndu-şi mînile, el continuă: N-am avut intenţia s-o ucid pe Kitty. Ea m-a împins la acest gest... Nu mi s-a părut drept, ca, o dată ce am omorît-o, să mă consider terminat. Doar Portia şi ţiganul puteau... El se opri o clipă, apoi continuă, ca un copil răzgîiat, care încerca să-şi găsească scuze: Eu sau ei. Era *viaţa mea* în joc!

Lordul Glossup se ridică, dezgustat.

– Domnule Stokes, aţi auzit totul?

Stokes se îndreptă de spate.

– Da, domnule. Sînt sigur că putem...

El şi Lordul Glossup începură să discute despre reţinerea lui Ambrose. Restul invitaţilor se împrăştiară.

Doamnele ezitară la început, dar Lady O se ridică hotărîtă.

– Catherine, draga mea, cred că e bine să ne retragem în salon, un ceai ar fi potrivit acum. Intenţionam să spun că şi Drusilla ar vrea, poate, să se retragă. Tuturor ne-ar prinde bine cîte un ceai.

Portia se ridică. Simon îi puse mîna pe braţ.

Lady O le aruncă o privire de încurajare:

– Tu, draga mea, ar trebui să faci o baie, să te schimbi de rochia asta udă. Altfel, ai putea avea probleme şi fratele tău nu m-ar ierta, dacă te-aş trimite acasă bolnavă.

Rosti aceste cuvinte cu felul ei hotărît de a vorbi şi doar din lucirea ochilor ei negri cei doi înţeleseră că ea era decisă s-o trimită pe Portia cu altcineva acasă, nu cu o răceală.

Simon înclină doar din cap, înţelegînd mesajul ei. Lady O plecă, sprijinindu-se în baston, luîndu-le şi pe celelalte doamne cu ea: pe Lady Calvin sprijinită de Lady Glossup, şi pe doamna Buckstead.

– Vino. Luînd-o de braţ pe Portia, o conduse spre uşa aflată mai aproape de scara principală.

Stokes îi interceptă:

– Un singur lucru ar mai fi de lămurit. Nu ştiu dacă s-o acuz şi pe domnişoara Calvin.

Simon şi Portia se întoarseră spre Drusilla, care rămăsese singură pe scaunul ei. Îşi privea fratele. El stătea cu coatele rezemate de genunchi, cu ochii ţintă la mîinile legate.

Portia se înfioră şi îl privi pe Stokes.

– Ce lucru îngrozitor poate face gelozia!

Stokes încuviinţă, privind-o.

– Ea n-a avut intenţia să facă rău cuiva. Trebuie să acceptăm că nu avea de unde să ştie care erau intenţiile fratelui său.

– Da, nu este cazul să fie pusă sub acuzare! zise Portia ridicînd capul. Oricum, viaţa ei nu va mai fi deloc uşoară şi senină, din cauza a ceea ce a făcut.

Stokes încuviinţă din nou, privind apoi către Simon.

El nu era deloc înclinat spre răzbunare, dar reacţionase mai puternic datorită ameninţărilor la adresa Portiei. Văzînd că nu răspunde imediat, aceasta îl privi insistent, iar el înţelese

că nu avea de ales. Portia citea în ochii lui ca într-o carte deschisă. Făcu un semn scurt cu capul:

– Nici un fel de acuzații.

Portia zîmbi, apoi se uită spre Stokes.

Toți trei se priveau acum bucuroși. Nu mai era nevoie de vorbe. Stokes nu făcea într-adevăr parte din clasa lor socială, dar se împrieteniseră oarecum, toți admiteau asta.

Stokes își drese glasul, apoi le spuse, evitîndu-le privirile:

– Mîine, de cum se luminează, plec cu domnul Calvin. Este mai bine să lăsăm pe toată lumea să-și reia viața obișnuită, cît mai repede. Întinse mîna. Vă mulțumesc, n-aș fi prins ucigașul, dacă dumneavoastră și domnul Hastings nu m-ați fi ajutat. Sper că... Stokes roși ușor, dar se strădui să continue: Această șaradă sper că nu v-a tulburat în vreun fel sentimentele.

Simon o privi pe Portia. Ea îi zîmbi lui Stokes:

– Ni s-au relevat lucruri interesante, dar, cu siguranță, vom supraviețui.

Portia îl fixă pe Simon. Văzîndu-și sentimentele dezvăluite, se abținea cu greu să nu spună ceva neplăcut. Îi luă brațul.

– Te așteaptă o baie fierbinte.

Se despărțiră de Stokes, cu zîmbete și urări de bine.

James și Charlie îi așteptau în hol.

– Vă mulțumesc amîndurora. James se înclină în fața lor, apoi luă mîinile Portiei într-ale sale. N-am auzit chiar totul, dar, chiar și așa, pot spune că ai fost foarte curajoasă.

De data asta, Simon nu se mai abținu să bombăne:

– Pentru numele lui Dumnezeu! Nu vreau să-i intre *asta* în cap!

James începu să rîdă. Simon îl împinse într-o parte și-și continuă drumul, împreună cu Portia.

– Ne vedem mai tîrziu, îi strigă James, în timp ce urcau scările.

Simon îi aruncă o privire peste umăr.

– Mîine.

Foarte hotărît, o conduse apoi pe Portia spre camera ei.

18

Un servitor îi aştepta în capul scărilor, pentru a-i conduce spre camera pregătită pentru Portia, la ordinele lui Simon. Nu era nici prima ei cameră în care nu mai dorea să intre, pentru că şi-ar fi amintit mereu de acea viperă, nici cea a lui Lady O, unde nu prea era spaţiu din pricina celui de-al doilea pat, şi unde n-ar mai fi avut loc şi o cadă. Portia urma să-şi petreacă noaptea într-unul din apartamentele, cu salon şi un dormitor mare, nu prea folosite.

Simon o conduse direct în dormitor. Două servitoare turnau găleţi cu apă fierbinte în cadă. Mai aveau de adus cîteva.

Simon o privi.

– Scapă de ele.

Portia ridică din sprîncene, iar buzele i se rotunjiră a mirare. Îşi scoase haina de pe umeri şi i-o întinse. Una dintre servitoare se grăbi s-o ajute să-şi scoată rochia. Luînd haina, el se îndreptă spre salon, să aştepte.

Haina se umezise. O lăsă pe un scaun şi se duse la fereastră. Privi siluetele copacilor şi încercă să nu se gîndească la emoţiile pe care i le provocase ziua aceea.

Încercase în zadar să o înfrîneze pe cea mai puternică dintre ele, aceea pe care i-o declanşa ea şi numai ea. Chiar şi atunci.

În ultimele zile, simţise acest lucru tot mai puternic.

Auzi cum se deschide, apoi se închide, uşa de la dormitor, şi paşi uşori o iau spre coridor.

Trase aer adînc în piept, convins că Portia rămăsese singură.

Era în cadă. Îşi săpunea părul.

Intră şi închise uşa. Văzu un scaun cu picioarele înalte, aflat în faţa unui mic birou. Îl luă, ducîndu-l spre şemineu, unde îl aşeză cu spatele spre ea.

Portia se uită la el.

– Întrucît ai insistat să scap de cameriste, presupun că vei face tu treaba lor?

El se străduí să nu răspundă invitaţiei indirecte din ochii ei întunecaţi. Cada de baie era prea mică.

– Desigur, te ajut cu orice este necesar....

Se aşeză pe scaun, cu mîinile încrucişate şi începu să o privească.

De fapt, se supunea singur unei torturi cumplite.

Iar ea făcea ca totul să fie un spectacol pentru el: îşi săpunea braţele graţioase, apoi picioarele lungi. Cînd se ridică în genunchi, apa începu să-i şiroiască pe coapse. Pîntecele ud îi strălucea. El închise ochii, încercînd să se gîndească la altceva.

Apoi îl chemă să-i toarne apă, pentru a-şi clăti părul. El se ridică şi luă găleata începînd să toarne.

Portia îi surprinse privirea.

– Mai încet.Trebuie să limpezesc tot părul.

Ascultător, el începu să toarne apa încet, în timp ce ea îşi clăti părul. Nici nu realizase cît de lung era; îi ajungea pînă la şolduri şi lui i se părea că îi trăgea privirea în jos....

Închise din nou ochii. Cu maxilarele încleştate, continua să toarne.

Apa curgea.

Ea îşi clăti părul, apoi se apucă de marginile căzii şi se ridică, cu apa şiroind pe trupul ei mlădios: peste umeri, sîni, şolduri, coapse.

Cu mintea golită de orice gînd, cu gura uscată, el puse

găleata jos şi întinse mîna spre prosoapele aflate pe un scaun. Apucă unul, pe care i-l întinse, apoi făcu un pas înapoi, pentru ca ea să iasă din cadă.

Luă prosopul oferit de el, ţinîndu-l în dreptul sînilor, continuînd să-l privească.

El îi înfruntă privirea cu stoicism, apoi luă un alt prosop, pe care i-l puse pe cap.

Se auzi un chicotit.

Simon începu să-i usuce părul. Avea în el atîta apă! Ea îl lăsă, întorcîndu-se, pentru ca el s-o poată şterge mai bine, timp în care începu să-şi şteargă singură picioarele, trupul întreg.

Apoi lăsă prosopul să cadă, îl luă şi pe celălalt din mîinile lui, arucîndu-l, după ce-l folosi. Aproape că i se opri inima, cînd se cuibări în braţele lui, pe care el nu a putut să le strîngă, pentru a apropia trupul ei de al lui.

Portia îl prinse pe după gît cu braţele şi ridică faţa, spre a fi sărutată.

El o sărută, simţind că îşi pierde controlul, cînd ea i se lipi de trup.

Portia îi întîlni privirea.

– Aş vrea să ne bucurăm de acest moment, să facem din el o sărbătoare. Privirea ei se opri pe buzele lui. Acum!

– Pe pat. Părea un condamnat la moarte – el era incredibil de sigur.

Ca şi cînd i-ar fi auzit gîndurile, ea îşi ridică încet capul, studiindu-l. Apoi îi zîmbi. Un zîmbet de cunoscătoare, de femeie care deţine controlul, lucru care lui nu-i plăcu prea mult.

– Cu o singură condiţie. Glasul ei începuse să coboare, pînă cînd se auzi ca un murmur, lovindu-l în plex. De data asta, vreau totul!

El simţi ceva înăuntrul său, asemenea unui cutremur.

– Totul?

Scrîşni din dinţi.

– Nu ştii ce-mi ceri!

O sprînceană neagră se arcui – voit provocator:

– Nu?!

Tonul său era mai mult decît incitant.

Înainte ca el să-i fi putut răspunde, se răsuci în braţele sale, trăgîndu-se înapoi, mlădioasă ca o hurie, uitîndu-se la el peste umăr, să-i surprindă privirea, în timp ce-i atingea cu fundul gol sexul în erecţie.

El aşteptă să-şi recapete suflul, înainte să o întrebe:

– Eşti sigură?

Ea ştia – se vedea în ochii săi, de un albastru atît de intens, încît păreau aproape negri. I-ar fi cerut să-i spună ce dracu' ştia, dar nu reuşi să formuleze propoziţia.

– Hm-mm... Totul – inclusiv ce ai lăsat deoparte...

Nu putea să gîndească dincolo de faptul că ea îi cunoştea cea mai adîncă, cea mai puternică dorinţă. Şi era dornică să o îndeplinească.

Lucrul deveni mai clar cînd ridică o mînă şi-i trase capul spre ea, apropiindu-şi buzele de ale sale. Luîndu-i-le, trăgîndu-i-le, atingîndu-i limba cu a ei. Îndemnîndu-l să se desfete. Şi cînd el o făcu, îi luă mîinile într-ale sale, aşezîndu-i-le peste sîni.

Suspină uşor, cînd el îi strînse un sfîrc întărit.

Sunetul, abia auzit printre sărutări, îl străbătu ca un curent.

Îi eliberă buzele, trăgîndu-şi răsuflarea:

– Eşti sigură?

Pleoapele i se zbătură, în timp ce el se agita, posesiv, apoi se ridicară.

Ochii săi erau ca două briliante ce păreau să vadă înăuntrul lui.

– Sînt a ta! Cuvintele erau o certitudine, asigurîndu-l. Ia-mă cît doreşti. Vreau să ştiu totul despre tine – tot ce vrei, tot ce îţi trebuie. Toate dorinţele tale!

Ultima citadelă a rezistenței sale se prăbuși, sfărîmîndu-se. Pasiunea îl străbătu, copleșindu-l, mai puternică decît orice altceva va fi simțit înainte. O lăsă, apoi o răsuci, prinzînd-o în brațele sale, luîndu-i gura drept pradă și devorînd-o.

Ceea ce se năpustea, alergînd prin el nu era poftă, nici dorință, nici chiar pasiune, ci ceva care le strînsese pe toate trei la un loc, alimentate de altceva și mai puternic. De o disperată, primitivă nevoie – ceva îngropat atît de adînc sub învelișul exterior de civilizație, încît puține femei puteau doar să ghicească ce era acolo.

Și să tenteze.

Să poftească.

Fără să frîngă sărutul, o ridică în brațe. Ea se agăță de el, la fel de violent flămîndă.

O ridică în brațe și o duse spre patul larg, unde o întinse pe cuvertura de culoarea vișinei.

– Așteaptă!

Portia îl urmări cum își scoate haina. Trăsăturile lui erau mai dure, mai crispate ca de obicei.

Cămașa urmă hainei. Portia se întoarse puțin pe o parte, spre a se desfăta în voie la vederea spatelui lui lat, a pîntecelui ferm.

Urmară pantalonii și ciorapii. Simon era gol acum. Privirea lui era ațintită asupra ei în timp ce se îndrepta spre pat.

Se aplecă deasupra ei. Își plimbă palma peste dosul coapselor sale, sprijinindu-și genunchiul pe cuvertura de mătase stacojie.

Ridică privirea spre ea.

– Te poți opri oricînd vrei.

Ea îl privea cu ochii întunecați arzînd de dorință:

– Știi că n-o voi face.

El îi cercetă ochii pentru o ultimă oară, apoi întinse mîinile spre ea, și o cuprinse.

Ea simți patul lăsîndu-se, cînd el se așeză de cealaltă parte a picioarelor sale.

Îi simți fierbințeala trupului asemenea unui foc peste dosul coapselor sale, peste pielea brobonată a fundului, în timp ce se lăsă în jos, strîngînd și apăsîndu-și buzele în locul unde spatele i se curba, deasupra punctului unde începea linia ce-i despărțea fesele.

Înlățuindu-i șoldurile cu brațele, o strînse puternic, în timp ce-și purta buzele mai sus, urmîndu-i adîncitura spatelui, cu sărutări fierbinți, de parcă ar fi vrut, într-adevăr, s-o devoreze.

Părul aspru de pe pieptul său îi zgîria pielea. Văpaia din el o cuprindea și pe ea, în timp ce se mișca deasupra ei, prizîndu-i trupul cu brațele, ridicînd-o aproape de al lui, pe măsură ce urca mai sus, lăsîndu-și întreaga greutate în brațe – un animal, un mascul potent, care o prinsese, și acum intenționa să o posede.

Nu-și putu stăpîni tremurul care o cuprinsese. Închise ochii, pentru o clipă, savurînd valul de văpaie ce se revărsa prin ea, înghițind-o, strălucindu-i peste umeri, împingîndu-i părul deoparte, amorțind-o.

Ea își ridică fruntea. Pentru o clipă, ochii lui albaștri priviră într-ai ei, apoi el se retrase puțin, încălecîndu-i șoldurile, punîndu-și mîinile pe fesele sale și urcînd ușor, cu ambele palme peste trupul său, conturîndu-i adînciturile taliei și mai sus, cu degetele mîngîind îndrăzneț punctele sensibile ale sînilor, înainte să se lase peste ea, sprijinindu-se în coate.

– Întinde-ți brațele deasupra capului!

I le împinse el însuși în sus și ea-l lăsă. Fără sprijinul acestora, se prăbuși pe pat, peste cuvertura stacojie de mătase, presîndu-și de aceasta sînii cu sfîrcurile deja tari, excitate.

Ținîndu-i brațele între perne, îi spuse:

– Lasă-le acolo! Nu le mai ridica!

O comandă – dură și absolută. Inima îi bubuia, simțurile,

stîrnite, îi revăşeau trupul, în timp ce el schimba direcţia atingerilor uşoare, posesive. Îl putea simţi aproape, doar atunci cînd părul lui aspru îi zgîria pielea, în timp ce o atingea cu mîinile, cu buzele.

Şi cu privirea. Simţea ceva, asemenea unei flăcări, ţîşnind din mîinile lui, pe cînd îi contura lunga linie a spatelui, a mijlocului, şi cînd degetele lui zăboveau mîngîietor asupra curbelor mai puţin pronunţate de sub şoldurile sale.

Pielea o furnica, anticipînd izvorul şi goana acestuia prin ea.

Spre surprinderea ei, el păru să se răzgîndească, lăsîndu-se pe pat, cuprizîndu-i picioarele între genunchii lui... Apoi mîinile sale îi înlăţuiră şoldurile, ridicînd-o uşor şi trăgînd-o înapoi, spre el.

Pînă cînd ea ajunse să stea în genunchi, dinaintea lui.

Încercă să-şi ridice mîinile de pe pat.

– Lasă-ţi braţele unde ţi-am spus!

Îi simţi vorbele trecînd prin ea, ca un fulger al aşteptării, biciuindu-i nervii şi aşa încordaţi. Se supuse, înainte de a mai gîndi. Fără să-şi poată folosi braţele, rămase în genunchi.

Fără apărare.

Chiar înainte să fi conştientizat pe deplin totala capitulare cuprinsă în acea poziţie ancestrală, un braţ se aşeză greu pe spatele său, chiar deasupra mijlocului.

Stăpînind-o.

În momentul în care-şi dădu seama de asta, cealaltă mînă se abătu asupra fundului, mîngîind, pînă pielea se umezi. Apoi coborî spre labiile umede şi umflate dintre coapsele sale, acum, în această poziţie, mult mai accesibilă degetelor lui iscoditoare.

El le luă în stăpînire, atingînd neîndurător, izbind, strîngînd, mîngîind, dar niciodată pătruzînd înăuntru, niciodată satisfăcîndu-i nesaţul şi simţurile revendicîndu-şi dreptul; în loc de aceasta înteţind văpaia, pînă cînd pielea îi luă foc şi respiraţia îi deveni gîfîită.

Pînă cînd gemu.

Sunetul acela de abandon o şocă, dar a fost repede urmat de mai multe. Rămase nemişcată, negăsind scăpare din acea stare de excitaţie, acea nevoie care pîlpîia înăuntrul ei, înmugurind, dezvoltîndu-se, crescînd.

Părul i se răsfirase în jurul capului, zbătîndu-se o dată cu acesta – singura parte a trupului său, care se putea mişca. Îşi ţinea ochii închişi şi buzele strînse, încecînd să oprească geamătul urcîndu-i în gît.

N-a putut.

Ea suspină. Suspină din nou cînd el îi strînse coapsele, reluîndu-şi senzuala tortură.

Cu o clipă înainte ca ea să se desprindă şi să-i spună exact ce ar fi dorit să-i facă, el trecu mai departe.

Umplînd-o cu o lungă şi sigură izbitură.

Lăsînd-o să se simtă mai plină de el decît oricînd înainte.

Coapsele lui le cuprinseseră pe ale sale, stinghia se afla deasupra fundului ei.

Îi strînse şoldul, se trase puţin înapoi, apoi se năpusti asupra ei.

Ţinînd-o încă aplecată, rugătoare, dinaintea lui, oferindu-şi trupul pentru a se bucura de el.

El luă ceea ce i se oferise, primi, desfătîndu-se, cu fiecare izbitură mai puternică, mai profundă.

Ea îi spusese că este toată a lui, iar el o luă toată, după cum îi spusese.

Ţinînd-o acolo, dinaintea lui, şi posedînd-o, mai adînc, mai puternic, mai repede, ea înţelese complet, în sfîrşit, ce însemna asta.

Nu avea de ce se plînge.

Focul, flăcările şi dragostea erau acolo, în juru-le, deasupra lor, cu ei. I se dăduse lui întru totul, pierzîndu-se pe sine în Infern.

Se predase de bunăvoie.

Simon icni, simțindu-i trupul încordat. Închise ochii, delectîndu-se cu minunata senzație pe care i-o dădeau rotunjimile ferme ale fundului ei ridicat spre el în timp ce se îngropa în fierbințeala lui arzătoare. Din nou. Şi din nou. Şi din nou.

Luîndu-şi tot ce-şi dorea el, tot ce-i oferea ea. Ce altă chemare mai puternică poate izvorî dintr-o femeie decît avînd orice îşi doreşte el? Să o posede întru totul, trupul ei să-i ofere toate desfătările, fără nici o reținere.

Inima îi bătea nebunește, gata să se spargă, în timp ce-şi umplea toate simțurile cu ea. În timp ce trupul ei riposta, atunci cînd el, dorindu-şi mai mult, ajungea şi mai departe.

Eliberîndu-i coapsele, se întinse deasupra ei, umplîndu-şi palmele cu sînii umflați şi fierbinți, găsind şi strîngînd sfîrcurile, pînă cînd ea strigă şi suspină iarăşi.

El îşi ridică capul, îi dădu părul deo arte şi, punîndu-şi gura deasupra tendonului care-i zvîcnea în curbura gîtului, o prinse între dinți şi muşcă uşor.

Cu un icnet sălbatic, ea zvîcni sub el şi se crispă, spasmodic, apoi trupul păru să-i explodeze, se frînse, pulsînd, în timp ce el o pătrundea din nou, adînc, pînă în inima focului.

Încolăcindu-şi mîinile în jurul ei, o ținu nemişcată, în timp ce trupul lui răspundea valului de contracții ale trupului ei, în timp ce el se înfigea mai adînc, umplînd-o, urmînd-o, pe culmea splendorii senzuale, la marginea plăcerii sălbatice şi în afundul sărutului pămîntesc.

În profunzimea adîncului de nedescris al satisfacției. Cea mi profundă sațietate din cîte cunoscuse el vreodată. Prin felul în care o celebrase, ea îi oferise o nouă dimensiune.

Habar n-avea cît de multe momente trecură înainte ca el

să-şi poată chema tăria şi spiritul s-o părăsească, luptînd peste cuverturile de sub ei, înlănţuindu-şi trupurile, apoi prăbuşindu-se în pat, moleşiţi, istoviţi.

Zăcea acolo, lăsînd clipa să treacă. Lăsînd tihna, cunoaşterea, certitudinea absolută să-l pătrundă.

Apoi amîndoi adormiră.

Cînd se trezi, stătea pe o parte, cu un braţ petrecut peste coapsa ei.

Şi ea era trează. Ştia asta din tensiunea trupului său. Nu-i putea vedea chipul.

Sprijinindu-se în cot, se aplecă deasupra ei. Ea îşi întoarse capul, privindu-l, şi-i zîmbi.

Chiar şi în lumina lunii, zîmbetul îi era încîntător.

Ridicînd o mînă, Portia-i atinse obrazul, apoi, încă zîmbind, se trase înapoi. Îi simţise tăria, puternică şi fierbinte, lîngă ea.

El stătea pasiv. Încă...

Zîmbetul i se lărgi. Trăgîndu-se înapoi, îşi înfipse degetele în trupul lui. În timp ce mîngîia, îşi aminti ceva:

— Mi-a spus că sînt o frivolă! Ce a vrut să însemne asta?

El mormăi:

– Nici eu nu sînt sigur ce înseamnă!

– Admiţînd că nu e chiar ceva ca la Ovidiu, aş putea şti care sînt derivaţiile moderne?

– Derivaţii?

Replica era fără sens. Dar el nu se gîndea la cuvinte.

Ea strînse, mai puternic.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

El trase adînc aer în piept. Făcu o pauză, înainte de a răspunde:

– Nu în general, ci în special.

– Înseamnă că te excit?

Era rîndul ei să-şi ţină respiraţia, în timp ce el îi înghiontea partea de jos a pîntecelui, iar degetele sale dibace pătrundeau în moliciunea dintre coapse.

Degetele lui se jucau.

– Mă exciţi pur şi simplu existînd.

Ea zîmbi.

– Cum?...

Dar nu mai continuă. Îşi depărtă coapsele şi mai mult, în timp ce el trecu deasupra ei.

– Doar te văd, şi nu mă gîndesc decît să mă scufund în tine!

Ochii ei se închiseră, în timp ce el, încet, foarte încet, o pătrunse.

Trupul ei fremăta, plin de viaţă. După ce reuşi să-şi controleze respiraţia, îi spuse, hotărîtă:

– Mă gîndesc că mai degrabă prefer să trăiesc ca o frivolă – ca o uşuratică, în mod specific!

El o copleşi cu îmbrăţişări, sărutîndu-i curbura urechii, acoperindu-i sînii cu palmele şi dîndu-i să înţeleagă că, departe de a o dezaproba, lui chiar îi făcea plăcere o asemenea perspectivă!

Tîrziu, mult mai tîrziu, ei zăceau în pat, întinşi unul lîngă celălalt. Ea-şi pusese capul pe pieptul lui, iar Simon se juca, leneş, cu părul ei, trăgînd de buclele lungi.

Pe neaşteptate, el respiră adînc, apoi spuse:

– Te iubesc! Tu ştii asta, nu-i aşa?

Răspunsul ei veni imediat:

– Da, ştiu. Ridicînd capul, ea îi zîmbi, apoi începu să-l studieze.

Ochii îi erau întunecaţi şi strălucitori. O privi aşteptînd.

Zîmbetul ei mulţumit era al unei femei satisfăcute, liniştite.

– Şi eu te iubesc, cu toate că tot nu înţeleg...

După o ezitare, el spuse:

– Nu cred că dragostea trebuie înțeleasă.

Ea se încruntă.

– Poate, dar tot nu mă pot opri să înțeleg.

– Ți-a spus cineva vreodată că gîndești prea mult?

– Da, tu.

El începu să o mîngîie, într-un mod elocvent.

– N-o mai face.

Portia îl privi provocator.

– Fă-mă să nu mai gîndesc.

El îi zîmbi.

– Va fi plăcerea mea.

El se răsturnă pe pat trăgînd-o după sine, făcînd-o prizoniera sa.

Primul ei gînd coerent nu apăru decît după ivirea zorilor.

Poate că ea încetase să se mai gîndească, dar nu și el. Simon făcea planuri, de care ea nu știa încă.

Dar în timpul micului-dejun, el o convinsese pe Lady O că trebuia s-o ducă undeva pe Portia. Aceasta sosise prea tîrziu pentru a afla unde anume.

– O să afli cînd ajungem acolo. Atîta îi spusese. Portia știu că era inutil să insiste pentru a primi amănunte, deoarece el își reluase aerul acela autoritar, arogant și dur, pe care-l avea de obicei, și-și concentrase atenția asupra micului dejun.

Portia se întoarse spre Lady O.

Aceasta făcu un gest, din care ea înțelese că nu avea rost să insiste.

– Uite ce este, draga mea. Este bine să-l lași pe el să te ducă în oraș. Va fi mai bine, decît să mergi cu trăsura mea, la pas. Asta doar dacă nu ai o propunere mai interesantă. Lady O îi zîmbi, și licărirea de diavol bătrîn reapăru în ochii ei negri. Dacă aș fi în locul tău, n-aș mai ezita.

Portia înțelese că nu avea de ales.

După ce se servi cu ceai și pîine prăjită, Portia îi privi pe

cei din jurul mesei. Avusese loc o transformare. Atmosfera era mai relaxată. Mai existau unele „umbre", dar toți păreau să fi răsuflat ușurați și zîmbeau mai mult ca de obicei.

Desigur, Lady Calvin nu coborîse la masă, dar nici alte doamne mai în vîrstă n-o făcuseră, în afară de Lady O și Lady Hammond.

—A primit cam greu lovitura, biata de ea! începu Lady Hammond. Visa mereu să-l vadă pe Ambrose în Parlament, și acum... Trebuie să facă față acestor crime oribile, ca și comportamentului Drucillei. Este depășită de evenimente. Catherine a rugat-o să mai rămînă o zi-două, pînă va putea să călătorească.

Nu uimi pe nimeni faptul că Drusilla nu coborîse nici ea la micul dejun.

Mai apoi, se adunară cu toții în holul cel mare, pentru a-și lua rămas-bun. Trăsurile erau trase la scară. Familia Hammond plecă prima, urmată de familia Buckstead.

Portia observă că James nu se mai despărțea de Lucy, cu care stătu puțin mai retras, după care o conduse la trăsură și o ajută să urce. Poate plănuia s-o invite la altă petrecere, la vreun alt conac, unde probabil va începe cu adevărat o idilă între ei.

Despre care conac putea fi vorba, nu știa.

Lady O încheie cu urările de rămas-bun, luă brațul oferit de Lordul Netherfield și porniră împreună spre treptele trăsurii. Portia și Simon îi urmau destul de aproape, pentru a auzi ce-i spunea Lady O Alteței sale.

– A fost plăcut, în general, dar, data viitoare, bunicule, fără crime. La vîrsta mea, le suport cam greu.

Lordul Netherfield pufni:

– Parcă numai a ta, draga mea! Dar cel puțin cei tineri s-au simțit bine. Le zîmbi lui Simon și Portiei, lui Charlie și James, care îi conduceau. Se pare că există speranțe pentru tînăra generație.

Lady O îl bătu uşor pe mînă:

– Muşcă-ţi limba! Nu vreau să li se urce la cap!

Încercînd să-şi ascundă zîmbetul, Charlie le ieşi în faţă, ajutînd-o pe Lady O să urce în trăsură. Ea acceptă braţul lui şi, o dată urcată, se uită spre Simon şi Portia.

– Pe voi vă voi vedea la Londra. O privi pe ea insistent. Să nu mă dezamăgeşti.

Suna ca un avertisment: să se poarte bine. Amîndoi îl acceptară, în felul în care fusese gîndit.

Lordul Netherfield zîmbi şi le făcu semne de bun rămas. Îi răspunseră în acelaşi fel, aşteptînd ca trăsura să se pună în mişcare, apoi se îndreptară spre trăsura lui Simon, care aştepta, cu caii fremîntînd, în faţa casei.

James şi Charlie îi însoţiră. În timp ce Simon îşi verifică atent caii, James luă mîna Portiei.

– Nu voi insista cu mulţumirile, dar sper să ne vedem la Londra. Ezită o clipă, apoi privi spre Simon. Ştii, Kitty, cu comportamentul ei imposibil a reuşit să-mi scoată definitiv ideea căsătoriei din minte. Acum... Ridică din sprîncene, privind-o întrebător. Poate că mai există speranţe şi ar trebui să-mi revizuiesc opiniile...?

Portia îi zîmbi.

– Cred că aşa ar trebui. Se întinse şi-l sărută pe obraz. Apoi se întoarse spre Charlie.

Şi el o privea zîmbind, apoi începu să clipească des. Se uită spre James.

– O, nu! Eu sînt adeptul iubirilor trecătoare, nu sînt potrivit pentru o doamnă care şi gîndeşte!

– Prostii! Portia îl sărută şi pe el pe obraz.

– Într-una din aceste zile, s-ar putea ca o doamnă cu mult discernămînt să vă accepte pentru ceea ce sînteţi. Ce veţi face atunci?

– Eu voi emigra.

Izbucniră cu toţii în rîs.

James o ajută să urce.

– Şi tu? îl întrebă el pe Simon.

Acesta o privi lung pe Portia, apoi îi întinse mîna lui James:

– Mai vorbim peste trei luni.

James începu să rîdă.

– Cred că voi afla veşti mult mai devreme.

Simon dădu mîna cu Charlie, apoi urcă în trăsură, alături de ea. Luă hăţurile imediat şi, cu zîmbete şi semne de rămas-bun, plecară.

Portia se aşeză comod, încercînd să se dumirească. Cutiile ei cu pălării erau legate la spatele trăsurii, iar Wilks fusese trimis cu Lady O. De aceea nu înţelegea de ce voia Simon s-o ducă el în oraş. Poate nu era nimic scandalos, în afară de faptul că se afla singură cu un bărbat, într-o trăsură deschisă. Mergeau în urma lui Lady O, în a cărei grijă se afla. Totul părea perfect pînă în acea clipă.

Numai că ei doi nu se îndreptau direct spre Londra, ci făceau un ocol. Unde, nu ştia şi, mai ales, nici pentru ce.

Cu toate că nu se aştepta să fie dusă direct în oraş, fu surprinsă cînd ajunseră la poarta principală, iar Simon întoarse caii spre vest, în direcţie opusă conacului Ashmore.

– Mă duci în vest? Portia încercă să-şi dea seama încotro se îndreptau. Gabriel şi Alathea? Sau Lucifer şi Phyllida?

Simon făcu o grimasă, apoi scuturâ din cap:

– Nu cunoşti locul, n-ai fost niciodată acolo. Nici eu n-am mai fost de mult.

– Ajungem pînă diseară?

– În cîteva ore.

Portia se sprijini din nou de spătarul trăsurii, urmărind locurile pe care le lăsau în urmă. Constată că se simţea bine şi era mulţumită. Deşi nu avea habar unde era dusă.

Vru să zîmbească, dar se abținu. Dacă ar vedea-o zîmbind, Simon ar întreba-o care este motivul. Iar acum nu era nici locul, nici momentul să răspundă.

De fapt, ea nu-şi închipuia că ar putea fi cu un alt bărbat în situația asta, pe care o acceptase cu atîta seninătate.

Îl privi o clipă, apoi îşi îndreptă privirea în altă parte, înainte ca el s-o surprindă. Avea încredere în el. Deplină. Şi nu numai fizic – deşi între ei lucrurile erau foarte clare acum – era a lui, el era al ei, se pare că dintotdeauna fusese aşa. Avea încredere în el, din toate punctele de vedere.

Avea încredere în forța lui, ştia că n-o va folosi niciodată împotriva ei, că el îi va fi alături întotdeauna, ori ce cîte ori va avea nevoie de el. Avea încredere că este un bărbat loial, că are voință, şi, ceea ce era mai important, avea încredere deplină în el sub toate aspectele.

Ştia, în adîncul ființei sale, că în vulnerabilitatea pe care o afişase el, pe care o lăsase s-o vadă şi ea, acceptînd ca ea s-o vadă, se afla garanția pentru o viață întreagă.

Dragostea. Izvorul încrederii, ultima piatră de încercare pentru o căsătorie.

Încredere, forță, siguranță şi dragoste.

Ea şi el au avut toate astea.

Iar acum voiau să păstreze ce aveau.

Indiferent unde o ducea acum.

Rezemîndu-se comod de pernele trăsurii, ea rămase cu privirea ațintită asupra drumului, indiferent unde ar fi călăuzit-o acesta.

Şi drumul o duse la Queen Charlton din Somerset, la o casă numită Risby Grange. Simon opri în cătun, şi luă o cameră mare la han. Portia nu-şi scoase mănuşile şi nu observă vreo privire suspectă a hangiței, care să fi bănuit că nu sînt soț şi soție.

Poate Charlie avea dreptate, şi acesta era adevărul, care nu mai ținea cont de existența formalismelor.

După ce-şi lăsară bagajele la han, o luară pe un drum sinuos, care ducea spre o casă din Risby Grange.

Simon opri caii în curtea interioară. În faţa lor, dincolo de pajiştile de pe o creastă, se vedea casa scăldată în soare, ridicată din piatră de rîu, cu plante agăţătoare, cu ferestrele cu staruri scînteind sub zidurile crenelate.

Era o casă veche, solidă, bine întreţinută, dar care părea părăsită.

– Cine locuieşte aici? întrebă ea.

– Acum nimeni, în afară de un servitor care are grijă de ea. Simon lăsă caii la pas. Trebuie să fie pe aici, dar am şi eu cheie.

Portia se uită la el, aşteptînd lămuriri, dar el nu mai zise nimic. Cînd ajunse în faţa casei, el opri la treptele ce duceau la uşa din faţă, apoi întoarse caii. Săriră amîndoi din trăsură. După ce legă caii de un copac şi verifică piedica trăsurii, Simon o prinse de mînă şi urcară împreună treptele.

Trase clopoţelul. Sunetul acestuia se auzi în toată casa.

Aşteptară, dar nu ieşi nimeni să-i întîmpine.

– Probabil că omul a ieşit. Scoţînd o cheie mare din buzunar, Simon o introduse în broască, o răsuci şi uşa se deschise.

Simon intră primul, privind în jur. Portia veni după el.

Uită imediat toate întrebările pe care voia să i le pună, mînată doar de curiozitate. Din holul cu panel şi ferestre cu vitralii, trecu din încăpere în încăpere, fără a-l mai aştepta.

Văzută din afară, casa părea foarte mare. În interior era imensă. Din coridoarele cu dale se intra în multe camere; alte coridoare se deschideau, din holuri, în toate direcţiile. Fiecare cameră era caldă, primitoare, cu mobilier bine întreţinut, cu draperii frumoase, cu lucruri minunate, cu antichităţi, cu piese pe care ea putu să le identifice ca fiind amintiri de familie.

Un strat fin de praf se aşternuse peste tot, dar casa nu avea acel miros stătut de mucegai din casele prea mult timp

nelocuite. Părea că aşteptase puţin, de parcă proprietarul abia ar fi plecat, pentru a lăsa loc altuia, care urma să sosească. Era o casă în care trebuia să se rîdă mult, să fie căldură, fericire, în care să trăiască o familie numeroasă. Era o atmosferă propice dragostei, în care crescuseră multe generaţii, care trăiseră încrezătoare în viitoul lor.

Portia cunoştea motoul familiei Cynster: „Să ai şi să preţuieşti", ca şi blazonul aflat, în diferite variante, pe pernele decorative, pe lemnul incrustat, pe vitralii.

Într-una din camerele foarte mari de la primul etaj, în faţa ferestrei larg deschise, care dădea spre curtea exterioară, ea se întoarse spre Simon. El se sprijinea de cadrul uşii, privind-o.

– A cui este această casă?

Privind-o lung, el răspunse:

– A mea.

Ea ridică uimită din sprîncene, aşteptînd.

El surîdea.

– A fost a mătuşii Clara. Ceilalţi nepoţi fiind deja căsătoriţi şi avînd casele lor, mi-a lăsat-o mie.

Ea lăsă capul într-o parte, privindu-l.

– De ce am venit aici?

Simon se îndreptă spre ea:

– Eram pe drumul spre această casă, şi m-am oprit la Glossup.

El îi luă mîna, ducînd-o să vadă priveliştea.

– Ţi-am spus, n-am mai fost de mult pe aici. Îmi aminteam vag cîte ceva... dar nu foarte mult. Voiam s-o văd aşa cum este acum, o casă care cere o soţie şi o familie.

Se priviră lung.

– Aşa este. Şi ce voiai să faci după ce-ţi aminteai cum era casa?

El zîmbi:

– Să-mi găsesc o soţie. Simon îi sărută mîna. Să întemeiez o familie.

Ea clipi des.

– Oh! Clipi din nou, uitîndu-se spre pajişte.

Simon îi luă mîna în palmele sale mari.

– Ce este, Portia?

Trecu un moment, apoi îi spuse:

– Îţi aminteşti? Cînd m-ai găsit acolo, la adăpost, şi am jurat că voi avea în vedere orice domn eligibil... Motivul pentru care am făcut-o a fost faptul că am decis să am propriii mei copii, familia mea. Iar pentru asta am nevoie de un soţ.

Ea schiţă un zîmbet. Îl privi.

– Desigur, aveam în vedere un domn care să corespundă cerinţelor mele, care să-mi permită să dirijez vieţile noastre.

– Fără îndoială. Tonul lui fusese destul de aspru. Fiindcă ea nu mai zise nimic, ci doar continuă să-l privească, de parcă l-ar fi studiat să-i evalueze nişte calităţi, o întrebă mai blînd: De asta te măriţi cu mine?

Ea nu spusese niciodată că se va mărita cu el, cu toate că amîndoi ştiau c-o va face. Era ca o înţelegere tacită între ei. Ochii ei întunecaţi scînteiară, apoi se îmblînziră. Zîmbi.

– Lady O este cu aevărat uluitoare!

El pierduse şirul.

– Cum aşa?

– Ea mi-a spus că faptul că-mi doresc copii nu este suficient pentru a întemeia o familie. Cu toate astea, mi-a precizat că, dacă voi continua să caut, s-ar putea să apară şi un motiv mai bun.

Degetele lor se împletiră.

– Şi aşa este?

Ea îi întîmpină privirea cu un zîmbet senin.

– Da, te iubesc şi mă iubeşti. Lady O a avut, ca întotdeauna, dreptate.

El o prinse în braţe. Simţiră cum trupurile lor reacţionară imediat ce se atinseră, nu numai cu o pornire erotică, ci cu o mult mai profundă familiaritate. El se bucură de ceea ce simţea, de braţele ei întinse spre umerii lui, pentru că în

brațele sale simțea suplețea trupului ei, iar ochii întunecați care-l priveau erau ai unei femei inteligente capabilă să-i fie egală.

– Nu va fi ușor.

– Sigur că nu. Refuz să promit că voi fi o femeie de înțeles.

El schiță un zîmbet:

– Ești destul de suportabilă și acum. Ascultătoare este cuvîntul pe care vrei să-l auzi, iar docilă n-ai putea fi.

– Pot fi, cînd am un interes sau cînd mi se potrivește.

– Aici este problema.

– N-am de gînd să mă schimb.

El o privi lung:

– Nici nu vreau s-o faci. Dacă poți accepta că nici eu n-am de gînd să mă schimb, putem considera asta punctul de plecare.

Portia zîmbi. Nu va fi căsătoria pe care o visase ea, ci aceea de care avea nevoie.

– Cu toate experiențele anterioare, ne-am descurcat destul de bine. Dacă ne străduim, nu crezi că putem face asta toată viața?

– Dacă ne vom strădui *amîndoi*, va dura. Făcu o pauză, apoi adăugă: Avem toate motivele s-o facem să dureze.

– Fără îndoială. Portia îl sărută. Încep să cred că dragostea ne poate face să trecem peste orice.

El tăcu o clipă.

– Chiar și pentru noi este valabil acest lucru?

Ea luă aerul unei femei frustrate:

– Tu, eu, *noi*. Acum, sărută-mă.

Simon zîmbi. Și o sărută.

Ajunsese la sfîrșitul călătoriei și găsise ceea ce căutase: în brațele ei își aflase scopul vieții.

Sfîrșit